

Giới thiệu Thoát Khỏi Viêm Hoang

Một tựa truyện hay của tác giả Đông Tấn Hoan mang tên Thoát Khỏi Viêm Hoang mà bạn đọc không thể bỏ qua. Đây là câu chuyện ngôn tình cổ đại của một người con gái xuyên không đến ngục giam dành cho nam.

Xuyên không ngẫu nhiên, địa điểm tùy ý, Mễ Lương không ngờ mình lại xuyên không tới ngục giam dành cho đàn ông.

“Hãy mang em đi cùng được không?”

“Cô chỉ làm vương bận chân tay, ta vì sao phải dẫn cô theo?”

Mễ Lương nhón chân, hôn lên môi người đàn ông trong truyện: “Bởi vì, em thích chàng”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, trán Mễ Lương đổ mồ hôi lại nhìn không được co rúm người. Phía sau gáy vẫn còn đau nhói, có lẽ do trước đó bị người ta đập vào, chân tay bị trói bằng dây thừng thật chặt, máu không lưu thông khiến toàn thân ngứa ngáy. Nỗi sợ hãi trong lòng khiến nàng rụt chân về phía tường.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, rồi dừng hẳn lại bên cạnh nàng, tấm ván gỗ trên đỉnh đầu bị hất lên, luồng ánh sáng đột ngột khiến nàng không kịp thích nghi, một bàn tay kéo nàng để nàng ngồi lên, không mạnh không nhẹ vỗ mặt nàng: “Tĩnh?”

Đứng trước mặt Mễ Lương là người đàn ông cao to trẻ tuổi, cỡ chừng hơn hai mươi. Mễ Lương đoán hắn còn cao hơn cả đôi trưởng đội bóng đá có chiều cao 1m85 trong học viện. Hắn mặc quần áo màu xám đen, kiểu dáng của nó khiến Mễ Lương không biết thuộc trang phục triều đại nào, vải dệt thô ráp sờn rách, lại còn dính một ít tro bụi, ống tay áo cuộn cao, để lộ ra làn da sáng bóng màu bánh mật.

Nam nhân có mái tóc dài, buộc ra phía sau đầu. Đường cong của gương mặt cũng nhu hòa, mũi cao thẳng, đôi mắt đen xuyên qua hàng lông mi dài tỏa ra ánh sáng. Hắn đưa mắt nhìn Mễ Lương ngồi dưới đất, uy hiếp nói: “Thành thật một chút, nếu không...”

Hắn không nói nữa câu còn lại, nhưng chỉ chỉ vào cây chùy thủ đang lóe sáng bên cạnh, ý bảo nếu nàng không phối hợp thì hắn sẽ giết nàng.

Đôi mắt đen sáng lấp lánh của Mễ Lương đầy vẻ sợ hãi, miệng vẫn còn bị nhét một miếng vải bó, sau đó gật đầu như gà con mổ thóc tỏ ý phối hợp.

Ngón tay của nam nhân khá thon dài, nhưng móng tay mỏng sắc lúc lướt qua gò má Mễ Lương khiến nàng đau nhói. Hắn rút vải bó trong miệng Mễ Lương ra, ngồi xổm trước nàng, dùng giọng nói chất vấn phạm nhân hỏi: “Tôi hỏi cô lần nữa, cô rút cuộc vào đây bằng cách nào?”

Sáng nay trước khi hắn đánh nàng hôn mê, hắn cũng đã hỏi qua. Mễ Lương có thể trả lời thế nào? Nàng đi đến siêu thị cách nhà không xa mua một ít đồ, lúc đi đến đường cái, nàng nghe tiếng người hô to, còn có tiếng kêu đầy hoảng loạn. Nàng quay đầu lại, phía sau tòa cao ốc sắp đổ sập xuống, bước xuống chao nghiêng một bóng đen to lớn như muốn nuốt chửng lấy Mễ Lương. Trước khi nàng bị ép thành bánh thịt, trong lòng thầm nói: Tòa cao ốc chết tiệt.

Nhưng nàng không hề bị ép thành bánh thịt. Tiếp sau đó trời long đất lở, ban ngày trưa nắng biến thành sáng sớm, trời xanh nhàn nhạt mang theo vài đám mây trắng. Xung quanh nàng đều là cát đá màu vàng, núi hoang xơ xác bao phủ dưới ánh nắng ban mai không hề có chút sự sống. Mới sáng sớm, không khí lại rất khô nóng, nàng không biết làm sao, loạng choạng bước đi, vừa nhìn thấy bóng người đàn ông nàng do dự không biết có nên cầu cứu. Hắn hiển nhiên nhìn thấy nàng, chạy vài bước tới, giữ lấy bả vai Mễ Lương đẩy kính ngạc, sau đó nàng bị hắn dùng tay đập vào gáy làm cho hôn mê.

Hắn dùng bát nước nhỏ hắt vào mặt khiến nàng tỉnh lại, cả người bị trói như tên gián điệp, chùy thủ đè ngay sau gáy nàng. Nam nhân như cảnh sát bắt đầu thẩm vấn nạn nhân hỏi “Tên” “tuổi” “Sao lại xuất hiện ở đây?” “Đến đây từ khi nào?”

Mễ Lương bị dọa đến bật khóc, cây chùy thủ kia đen như mực có lẽ được làm từ thiết thô, lưỡi dao lại sắc bén lóe sáng. Mễ Lương đoán nàng đã xuyên không, ghen ngào kễ, nam nhân lại không tin. Sau đó tiếng vang từ bên ngoài truyền đến, hắn lại đánh nàng hôn mê, giấu dưới tấm ván gỗ cùng những đồ linh tinh khác, mãi đến khi Mễ Lương tỉnh lại hắn mới quay về phòng bắt đầu thẩm vấn phạm nhân.

Thấy Mễ Lương không trả lời, nam nhân nheo mắt, ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm: “Nói, cô vào đây bằng cách nào?”

Hắn hạ thật thấp giọng, Mễ Lương đoán hắn không muốn để người khác phát hiện hắn bắt nàng. Bên ngoài có tiếng vang hắn sẽ đánh nàng hôn mê, tránh để nàng bị lộ.

Vì sợ, Mễ Lương không ngừng run rẩy, cả giọng nói cũng run run: “Tôi... không biết... tôi đã nói là tôi ở đây chỉ trong nháy mắt”

Đôi mắt đen bóng của Mễ Lương phủ kín một lớp màn hơi nước, một giọt nước mắt theo khóe mắt rơi xuống. Nàng giải thích với hắn nói có thể là xuyên không, đừng nói nam nhân không tin, chính kẻ bị trói như gián điệp từng coi vô số tiểu thuyết và phim về xuyên không cũng không tin, nàng thà tin đây là giấc mơ của mình, ngủ một giấc sẽ tỉnh lại.

Nàng lác đầu như trống lác: “Tôi thật sự.. không biết... tôi không nói dối”

Giọng nói cao lên, nam nhân vội vàng giữ lấy cằm nàng, dùng sức thật mạnh tựa như muốn bóp nát xương nàng: “Nếu cô không muốn chết thì nhỏ tiếng một chút”

Mễ Lương vội vàng ngậm miệng, cả người run bần bật.

Nam nhân cũng nói tay, trên cằm Mễ Lương liền xuất hiện hai dấu tay. Hắn nhìn người con gái đang run rẩy ngồi trên đất, lông mi rũ xuống tạo thành bóng đen.

Mễ Lương rút người lại giảm tới đa sự tồn tại của bản thân nhưng nàng hiện tại là con dê đọi người ta làm thịt, cũng không thể trốn được. Nàng nhìn xung quanh là một gian phòng rất nhỏ, chỉ có khoảng hai ba thước vuông, không có cửa, ngoài hai chiếc ghế cũ kĩ thì chỉ có những đồ vật linh tinh ở khắp nơi đã không còn dùng được nữa. Xuyên qua người nam nhân, Mễ Lương nhìn thấy gian phòng bên ngoài vách tường, kề sát nó có một chiếc giường lớn, dường như không ai ở, vì trên giường không có phủ chăn nệm, phía trên còn để một cái bát. Từ phía bên kia tường đến chỗ nàng chỉ có ba bốn thước, bởi vậy căn phòng bên ngoài cũng không lớn.

Nam nhân cũng hiểu xem ra không thể hỏi được thứ mình muốn. Hắn tạm dừng việc tra hỏi, ngồi tựa vào vách tường ở căn phòng bên ngoài. Một mình suy nghĩ, đôi mắt bất chợt liếc nhìn Mễ Lương đang ngồi trong căn phòng cách vách xem nàng có phải nói dối không. Nếu Mễ Lương dám đứng đưa hắn sẽ trao cho nàng ánh mắt “Cô muốn chết”

Thành phố của Mễ Lương sống vào mùa hè được xưng là lò thiêu, nhưng Mễ Lương cảm thấy căn phòng này mới là lò thiêu thật sự, giống như có người đang dùng củi lửa đốt cháy, cả căn phòng vừa nóng lại ngột. Ngay cả nam nhân cũng đem tay áo vén lên thật cao. Lúc ra ngoài, Mễ Lương mặc chiếc đầm dài quá gối, cánh tay trắng nõn lúc này bị dây thừng buộc chặt để lại vết hồng.

Một lát sau người đàn ông bưng chén nước uống, Mễ Lương nhìn hắn uống nước không nhin được liếm môi. Nàng khát, cổ họng đều là hơi nước, nơi này thật sự rất nóng, trên trán đổ cả mồ hôi hột. Cơ thể cần bổ sung nước, nhưng nàng không dám mở miệng xin người đàn ông kia.

Nhưng động tác của nàng có lẽ quá rõ, nam nhân đi tới, tay cầm chén còn lưu lại chút nước, đưa chén đến trước Mễ Lương.

Mễ Lương vội vàng nghiêng đầu, miệng kề sát mép chén uống sạch nước thừa trong chén, không để lãng phí một giọt.

Nước không nhiều lắm, chỉ cỡ hai ngụm, Mễ Lương tuy cảm thấy không đủ nhưng vẫn thận trọng nói: “cảm ơn”

Nam nhân không có bất cứ phản ứng gì, trở về chỗ ngồi xuống, lát sau nhắm mắt nằm nghỉ, Mễ Lương tưởng hắn ngủ, nhẹ nhàng cử động cơ thể phát ra âm thanh rất nhỏ. Đôi mắt nam nhân liền mở to, ánh mắt sắc bén nhìn Mễ Lương, cực kì không vui.

Mễ Lương nhẹ giọng nói: “Bị trói tê quá”

Hắn trừng mắt nhìn nàng, Mễ Lương phiên dịch: “Chẳng lẽ cô còn muốn lão tử cởi trói cho cô? Ngoan ngoan một chút, bằng không cô sẽ mất mạng”

Mễ Lương ngoan ngoãn lui về sau, không dám phát ra bất cứ tiếng động gì nữa.

Bên ngoài lại bắt đầu ồn ào, người đàn ông đứng lên đi về phía Mễ Lương, hắn đưa tay kéo nàng, một bàn tay nâng lên, Mễ Lương biết hắn tính làm gì, liền cầu xin nói: “Đừng đánh ngắt tôi có được không? Dù có làm cũng hãy chọn cách nào nhẹ nhàng hơn đi”

Bị hắn đánh ngắt hai lần, hiện tại gáy Mễ Lương vẫn còn đau.

Người đàn ông do dự mấy giây, rồi cầm lấy vải bố che miệng nàng lại, đẩy ngã nàng trên đất, đem tấm ván gỗ tựa vào ghế che đầy kín mít, bên ngoài có người đi tới cửa, dùng tay đập vào cửa sắt thô: “Sở Nghiêu, đi làm việc thôi, sao mày lại chậm như thế”

Đứng ở cửa là hai người đàn ông rất cường tráng, cũng mặc quần áo màu xám đen, ý tứ của người nói rõ ràng châm biếm, Sở Nghiêu cũng không liếc nhìn hai người: “Hai người cũng chưa đi còn gì?”

“Bọn tao là tiền bối của mày”- Một người đàn ông khác cất tiếng, Hắn rất ghét đáng về tự cho là mình thanh cao của Sở Nghiêu, đặc biệt ghét chuyện Sở Nghiêu dùng vải bố che trước cửa không cho ai nhìn sinh hoạt của hắn. Tất cả đều là đàn ông, ai mà có hứng thú với hắn. Ở trong mắt bọn họ, Sở Nghiêu chỉ là tên giả bộ: “Mày đã tới đây lâu như vậy mà vẫn còn chậm chạp. Có gì mà phải giả vờ, nhìn cho rõ đây là đâu, nơi này không có đại thiếu gia”

“Nơi này cũng không có tiền bối, chỉ có dùng thực lực của bản thân để nói chuyện”- Sở Nghiêu đưa mắt nhìn người mình vừa che giấu, sau đó đi ra cửa.

Hắn quay về là vào lúc hoàng hôn, Mễ Lương vừa đói vừa khát, còn bị buộc chặt như vậy, nàng khó chịu đến muốn ngắt xiềng, đau khổ ngắt là nàng

choáng váng mà lại không ngắt, cảm giác đói là dày vò. Nàng cố tạo ra tiếng động khiến mọi người chú ý, nhưng ngay cả động cũng không thể, hơn nữa nàng cũng không biết rõ hoàn cảnh bên ngoài.

Sở Nghiêu đi vào nhà đóng cửa sập lại, hạ vải bó xuống. Hắn kéo Mễ Lương tới, nhìn trên người nàng đầy dầu dây trói đưa mắt cảnh cáo Mễ Lương không được kêu lên. Hắn nói lỏng dây trói, chỉ trói chặt hai chân. Trên tay, hắn cầm một cái bánh bao, từ trên cao ngó xuống Mễ Lương: “Cô vẫn không chịu nói vào đây bằng cách nào sao?”

Mễ Lương lúc này bị chiếc bánh bao quuyền rũ, nàng nhìn nó nuốt nước miếng. Nếu biết bản thân làm thế nào xuyên qua tới đây, nàng sẽ nghĩ cách trở về. Mễ Lương tiếp tục lắc đầu: “Tôi đã nói với anh cả rồi”

Sở Nghiêu đối với nàng nửa tin nửa nghi, nhưng thấy nàng yếu ớt như vậy, nếu là do người bên ngoài phái tới như vậy cũng không hợp lý. Nhưng một cô gái đột nhiên xuất hiện ở Viêm Hoang, quả thật rất kì quái.

Hắn đưa cái bánh bao cho Mễ Lương, rồi ngồi xuống bên cạnh không nói lời nào, chỉ nhìn xuyên qua khe hở cửa sắt xem bên ngoài. Phòng hắn rất nhỏ, không đủ mười thước vuông, hai chiếc giường đã chiếm phần lớn khoảng không, ở giữa chỉ có lối đi rất hẹp.

Trời tối dần, độ nóng cũng giảm xuống, bên ngoài càng thêm ồn ào. Mễ Lương xé từng miếng bánh bao cho vào miệng, cúi đầu, không dám đưa mắt nhìn người đàn ông kia. Đợi nàng đem bánh bao ăn xong, nàng dùng tay xoa xoa chỗ da thịt ửng hồng vì bị dây trói. Người đàn ông lại im lặng như một bức tường, lâu lâu liếc mắt sang nhìn nàng, phần lớn đều nhìn ra ngoài.

Bên ngoài, càng lúc càng nhiều tiếng người, âm thanh huyền ảo, có tiếng reo hò, huyết sát,... giống như những người ham mê đá bóng đang la hét, tiếng động rất gần nhưng người đàn ông vẫn không có biểu hiện gì đặc biệt. Mễ Lương không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn hắn vài lần. Bề ngoài của hắn cũng khá đẹp trai, đôi mắt như chim ưng rất sắc bén, lại thâm sâu như biển cả.

Tuy người đàn ông này vừa nhìn thấy nàng đã đánh ngắt nàng, nhưng trực giác nói cho nàng biết hắn không phải kẻ ác độc. Nếu không hắn sẽ không mở dây trói cho nàng, còn mang đồ ăn thức uống. Âm thanh bên ngoài mỗi lúc một lớn, giống như con vượn la lên vì bị thiêu, âm thanh bị bõm của nước. Mễ Lương không nhận được dò xét, nhưng nàng chỉ thấy được không gian nhỏ bên ngoài, muốn xem xét tình hình thì không thể.

Sở Nghiêu nhìn nàng hồ hững, ánh mắt lơ đãng, uể oải nói: “Cô muốn xem sao?”

Hắn chủ động mở miệng, Mễ Lương không biết hắn có ý gì, vội vàng lắc đầu, nhìn sắc mặt hắn hòa nhã, vội hỏi: “Đây là đâu”

Giọng nói của Sở Nghiêu bình thản như nước hồ thu: “Nơi này là Viêm Hoang”

“Viêm Hoang là nơi nào?”- Mễ Lương không biết.

“Viêm Hoang được gọi là Tử Vong cốc, đối với chúng tôi nơi này chính là nhà lao”- Sở Nghiêu dừng lại, khóe miệng mang theo tia châm biếm. “Nhà lao này chỉ giam giữ đàn ông”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Vũ trụ mênh mông như biển cả, có thể có hai nơi cùng tồn tại, trên đại lục này cũng có một nơi gọi là Thừa Trạch, Thừa Trạch nằm trên đất nước gọi là Đại Kim

Viêm Hoang nằm trên một hòn đảo nhỏ hẹp dài kề bên cạnh Thừa Trạch. Đây là nơi thâm sâu cùng cốc, trên đảo ngoại trừ những nơi được coi là có phong cảnh còn lại đều là sa mạc với những ngọn cỏ vắng lặng, xung quanh là núi hoang tiêu điều xơ xác, trong không khí toàn mùi thối rửa, khe rãnh ở khắp nơi, đất khô nứt bị nhiễm phèn, con người sẽ bị giết chết khi tiếp xúc với từ trường vô hình trôi đi trong không trung, bão cát che đi sự đứt gãy, khí hậu khô nóng. Tóm lại, ở nơi này, xương trắng bị vùi lấp còn nhiều hơn cả số mộ trên mặt đất, nơi này không phải là nơi chào đón người tới sống.

Viêm Hoang được gọi là Tử Vong Cốc, nhưng Tử Vong Cốc cũng là nơi tập trung rất nhiều tài nguyên. Nơi này dựa thừa thạch anh tím- nó còn quý ở cả vàng, thạch anh tím lẫn rất ít tạp chất, giá trị của nó còn cao hơn cả vàng bạc và tiền tệ. Sau khi phát hiện ở Viêm Hoang có thạch anh tím, những nhà thám hiểm cùng bọn nhà giàu thì nhau đến đây, vô số người chết, muốn lấy được một ít thạch anh tím trong đây cần phải hi sinh rất nhiều người, đối với những muốn làm giàu thì tổn thất còn nhiều hơn cả lời.

Không có ai sẵn lòng bỏ mạng ở đây, những kẻ muốn phát tài bỏ tiền ra thuê nhân công nhưng không ai dám tới đây làm việc. Xuất phát từ lợi ích, những nhà cầm quyền ở đây đã xây dựng một tòa thành kiên cố bên trong là ngục giam, chúng giam giữ những kẻ bị phán tội xử tử từ những kẻ muốn đào vong, để cho họ đi tìm kiếm khai thác thạch anh tím. Dù sao, họ cũng là đám người đáng chết, trừ việc cung cấp thức ăn thì không cần tốn phí tổn khác, dùng thạch anh tím đổi lấy đồ ăn mỗi ngày, không làm thì chết.

Đa số những tù nhân ở Viêm Hoang đều là những kẻ giết người, ác độc, những người có thể sống sót ở đây đều có cơ thể cường tráng khỏe mạnh. Bạo động thường xuyên xảy ra, không có cách nào trấn áp nổi, đám người cai ngục liền rời khỏi, sau đó đóng chặt con đường duy nhất ra vào Viêm Hoang, bên ngoài cách mấy trăm thước lại có người canh gác, để cho phạm nhân ở bên trong tự sinh tự diệt.

Cũng bởi vì những tính chất đặc thù như vậy, cai ngục là những kẻ duy nhất chiếm giữ con đường sống, chúng sử dụng cơ quan và vũ khí canh gác ở cửa, người bên trong tuy có thể tự do sinh hoạt, nhưng không có cách nào chuyển đồ ăn vào, không thể tiếp tục khai thác thạch anh tím để trao đổi với người bên ngoài.

Nhà ngục Viêm Hoang ở Đại Kim là một nơi đặc biệt, có thể vào nhưng không thể ra, tự sinh tự diệt.

Ban ngày, ánh mặt trời nóng bỏng rát, cả bề mặt Viêm Hoang bốc hết hơi nước. Hoàng hôn và ban đêm chính là thời khắc náo nhiệt nhất ở đây. Ở giữa hai dãy phòng có một bãi đất trống, như những đường kẻ, ngoài ra còn có những hàng rào song sắt to bằng cánh tay trẻ em, nhưng không có ai cai quản thì hàng rào sắt cũng không còn tác dụng. Khi đêm tới, nhiệt độ giảm xuống, đất cát vàng vẫn còn rất nóng, trong đêm tối từng tiếng nổ lùm bùm

Giữa hay dãy phòng có một bãi đất trống. Rất nhiều người tụ tập lại, số lượng người đông nghìn nghịt tựa như đoàn kiến đang bò, rất nhiều người đứng trước cửa phòng của mình, họ không ngừng gào lên tung hô, sóng sau cao hơn sóng trước.

Ở giữa bãi đất mọi người tự động tạo ra một vòng tròn, chỉ để lại hai người đàn ông đứng cách nhau hơn mười thước giữa bãi đất trống. Một người chừng ba mươi tuổi là Lạc Tai Hồ, cơ thể chắc nịch cường tráng, miệng rộng tiêu tiền như nước, hốc mắt lại mỏng và lớn. Người đàn ông còn lại có vóc người cao hơn một chút, nhưng không được khỏe mạnh, hai bả vai rộng lớn. Mọi người xung quanh vừa tản ra, Lạc Tai Hồ đập mạnh nhảy cao năm sáu thước, tay đưa ra tóm lấy người đàn ông cao ráo ở đối diện, người đàn ông kia cũng mau lẹ, hướng về phía bên phải, đưa chân ra đá nhưng Lạc Tai Hồ lại né được.

Hai người đàn ông ở giữa bãi đất trống chân mở ra, vô số cát bụi bay tứ tung, đám người vây xung quanh không ngừng hoan hô, tựa như đang bỏ tiền ra xem đánh nhau, Hai người bên trong đánh càn hăng bọn họ càng kích động, không ít người vùng tay lên, mặt đều đỏ bừng.

Cuối cùng, người đàn ông cao ráo bị đá vào bụng, ngã xuống văng ra xa bảy tám thước. Đám đàn ông vây xung quanh liền tản ra nhường đường, Lạc Tai Hồ nhảy hai bước tới, không đợi người đàn ông cao ráo kia đứng lên, Lạc Tai Hồ bắt lấy cổ áo hắn ném ra ngoài, cả vóc người cao lớn bị ném mạnh ngã xuống đất tựa như bao cát lớn. Cát vàng bay lên chưa kịp rơi xuống, Lạc Tai Hồ liền theo sát, dùng chân đá liên tục, giống như muốn đánh chết người. Đám đông chung quanh càng thêm gào to, tựa hồ ước gì một người trong đó chết đi.

Lạc Tai Hồ lại tóm lấy người đàn ông cao ráo, nhấc lên cao, xoay xoay tại chỗ vài vòng, sau đó giống như ném tạ nặng nề quăng người đàn ông về phía hòn đá sắc nhọn đang đưa lên cao.

Ngã vào vật sắc nhọn như thế chắc hẳn sẽ chết, cả cơ thể của người đàn ông đánh thành vòng cung giữa không trung. Ngay khi sắp ngã xuống hòn đá, một bóng người màu hồng đứng ra, chặn đứng người đàn ông cao ráo, khiến cho hắn không rơi xuống, sau đó di chuyển người, người đàn ông cao ráo ngã xuống đất nhẹ nhàng, động tác quá mau nên không thể thấy rõ.

Mọi người đang ồn ào trong chớp mắt liền trở nên yên tĩnh. Sau khi ném người đàn ông cao ráo xuống đất không hề khách khí, giữa gió đêm người đàn ông với mái tóc dài bay bay đứng đó đầy kiêu ngạo, lông mày kiếm nhướng lên, đôi mắt hẹp dài héch lên, không giận tự uy, mang theo ý khinh thường, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, những đường cong trên gương mặt như đá được chạm khắc. Hắn đứng tại chỗ cũng rất mạnh mẽ, giọng nói điềm tĩnh nhưng đánh thép mang theo sự bất mãn: “Hôm nay chỉ cho phép đánh nhau, ai cho phép hôm nay giết người?”

Mọi người lặng ngắt như tờ.

Lạc Tai Hồ lúc này còn mạnh như rồng như hổ nay lại như người bị rút đi cột sống, cúi thấp người, không còn khí thế: “Án lão đại, chúng em chỉ là so tài”

“So tài? Nếu đã dư sức như vậy thì ngày mai các người đi ra ngoài thử sức với bọn thủ vệ”- Án Hạo khoanh tay, thấy không có ai phản ứng liền hừ lạnh: “Đánh nhau thì được nhưng muốn giết người thì phải tuân theo quy tắc ở đây”- Hắn đá vào người đàn ông cao ráo đang nằm dưới đất khiến ta kêu rên đau, Án Hạo xoay người bỏ đi.

Mọi người cũng đều tản đi trở về phòng mình hoặc ở bên ngoài hóng mát nói chuyện.

Ánh trăng lên cao, cả vùng đất Viêm Hoang sáng choang, dù đêm đã khuya, nhưng mọi thứ trước mắt lại sáng ngời. Xem ra buổi diễn đã kết thúc, Sở Nghiêu luôn ngồi trong phòng xem trận đấu diễn ra, dù xem như vậy không hứng thú nhưng kết quả cuối cùng sớm đã biết. Hắn quay đầu nhìn Mễ Lương đang lui qua góc tường, Mễ Lương dịch chuyển người nép mình vào góc, hành động vừa này chỉ cần nhìn qua khe hở vuông là có thể thấy được, Sở Nghiêu ngồi vững trên giường, nói một cách bình thản: “Cửa không khóa, nếu thích thì cô đi ra ngoài đi”

Mễ Lương đề phòng co người lại, ban ngày còn trời cô lại sợ cô bỏ chạy, bây giờ lại thả cô ra, khẳng định có mưu đồ.

“Nơi này có hơn ba trăm đàn ông, trước mắt chỉ có một cô gái, cô đi ra ngoài bọn họ nhất định sẽ đánh nhau đến đầu rơi máu chảy, chắc chắn sẽ rất vui, không biết Án Hạo có thể tiếp tục duy trì trật tự nơi này không?”- Sở Nghiêu quay đầu cười cười nhìn Mễ Lương: “Một lần cô có thể chịu được bao nhiêu người đàn ông?”

Mễ Lương căng cứng lưng, trong đầu thầm nghĩ F** your mom, sao nàng lại xuyên đến nơi quái quỷ này? Nàng nhỏ giọng nói: “Tôi không muốn ra ngoài”

“Vậy cô nói tôi nghe giữ cô có tác dụng gì?”- Sở Nghiêu không để ý đến giọng điệu Mễ Lương nghe thật cay cú.

Mễ Lương không hé răng, một người phụ nữ đối với một người đàn ông thì còn có tác dụng gì, hẳn quả thật hời hợt, cô tình nguyện bị một người cường gian hay bị cả đám người luân phiên hãm hiếp?

Sở Nghiêu nằm trên chiếc giường chắc chắn. Sáng sớm, khi ra ngoài, hẳn phát hiện Mễ Lương, hẳn nhân lúc mọi người không chú ý dùng quần áo bọc lấy nàng đưa về. Hẳn tưởng rằng cô gái này có thể vào Viêm Hoang thì sẽ biết đường ra, kết quả cô gái này ngoại trừ những công dụng của một người phụ nữ thì những mặt khác đều chẳng có ích. Hơn nữa, nhìn sơ nét có vẻ yếu ớt, trong phòng này muốn che giấu người thì rất khó khăn.

Sở Nghiêu nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ, còn Mễ Lương, hẳn chắc chắn nàng không dám ra khỏi cửa.

Mễ Lương không biết rõ tình hình ở đây ra sao nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, cảnh tượng bên ngoài lúc này nàng cũng thấy được một ít. Đàn ông ở đây ai cũng cường tráng, không chỉ vậy, lúc xem họ đánh nhau, nàng còn thấy tốc độ của họ đều hơn hẳn bộ đội đặc chủng, không biết là võ công hay là dị năng.

Ngục giam có có ý gì? Từ trong nhận thức của Mễ Lương, tất cả tù nhân đều là côn đồ, tội phạm giết người, tội phạm cường gian, cường đạo, kẻ trộm v...v đều là kẻ không muốn sống. So với những người đó, Sở Nghiêu vẫn an toàn hơn một tí.

Qua lớp lưới sắt, ánh trăng chiếu vào sáng trưng, may mà cửa không rộng tới hai thước, những nơi khác đều bị vách tường che lại. Sở Nghiêu quả thật không quan tâm tới Mễ Lương, cơn nóng ban ngày đã biến mất, buổi tối nhiệt độ trở lạnh rất nhanh, Mễ Lương mặc váy nên liền thấy lạnh, nàng ôm chặt hai tay, cơ thể co rúc lại. Nàng chỉ hi vọng sau khi ngủ dậy tất cả đều là mơ, tỉnh lại có thể quay về thế giới quen thuộc của mình.

Nhưng trời không thỏa lòng người, Mễ Lương nửa đêm bị lạnh làm cho thức giấc, vẫn là bức tường, trong tay là chiếc ghế dựa cũ nát, phía bên kia phòng vang lên chút tiếng động, lúc nàng ngẩng đầu lên, thân hình cao lớn của Sở Nghiêu đã chắn ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, hẳn nàng cho nàng vãi bộ quần áo, sau đó lại ngủ tiếp.

Đất cát ở Viêm Hoang khi mặt trời dâng lên cao liền nóng đến chết người. Khi ánh mặt trời vừa ló dạng mọi người sẽ chuẩn bị đi làm việc, đầu tiên là làm việc rồi mới quay về ăn sáng. Lúc cai ngục còn ở đây, thì số lượng thạch anh tím mang về sẽ quyết định phần thức ăn mỗi người, quyết định mỗi người trong một ngày có cơm ăn hay không. Nhưng sau khi cai ngục ra khỏi nơi này, sự thiếu quản lý đã dẫn đến vô số người bỏ mạng, bạo loạn không ngừng nổ ra. Ai cũng muốn sống, nhưng nếu không giao ra được thạch anh tím, người bên ngoài sẽ không mang đồ ăn vào, ở nơi này cây cỏ còn không có, mọi người chỉ biết chờ chết đói.

Dưới áp lực sinh tồn, nhà tù Viêm Hoang đã hình thành một xã hội nhỏ tự trị. Họ dùng thực lực của cá nhân quyết định chỗ mình ở, có thể ở theo cặp hoặc nhét chung nhiều người. Sở Nghiêu lại ở một mình, căn phòng này chính là địa bàn của hắn. Ở Viêm Hoang, không cho phép tự ý đánh nhau, trừ khi người khác xâm phạm địa bàn của mình, ví như Sở Nghiêu không chào đón ai tới nhà mình, nếu có người tùy tiện bước vào, hắn có thể đánh người đó đến bán sống bán chết, cho nên bình thường không có ai dám tùy tiện đi vào phòng của hắn.

Buổi sáng thoát một cái đã là chín giờ, Sở Nghiêu quay lại, hẳn để nước vào một ngăn trên đất, sau đó đưa cho Mễ Lương cái bánh bao trắng. Lúc đi thật vội vàng, trước khi đi dặn dò nàng: “Ban ngày tôi đi ra ngoài sẽ khóa cửa lại, nếu không muốn bị người khác phát hiện cô tự liệu mà làm”

Ở nơi này, việc che giấu một người là rất khó, nhưng Mễ Lương không muốn bị phát hiện cho nên chịu đựng trốn tránh bên trong phòng, bên ngoài vẫn phủ tấm vải gỗ tựa vào ghế. Mễ Lương từ tốn ăn chiếc bánh bao, nàng không biết nên làm gì để giết thời gian và sợ hãi, chỉ có thể xé bánh bao, từng chút một cho vào miệng.

Bên ngoài hàng rào cửa đã khóa, người cũng không thể vào, nhưng mà con vẹt có thể chui qua khe hở hàng rào.

Con vẹt mập mạp lạch bạch chạy vào phòng, xuyên qua khe hở giữa ghế dựa đi đến hát mặt nhìn Mễ Lương, kỳ thật là nó đang nhìn nửa cái bánh bao trong tay Mễ Lương, cạc cạc kêu hai tiếng.

Mễ Lương ngồi dưới đất trừng mắt nhìn nó, sự sống của bản thân bây giờ còn là vấn đề, huống chi con vẹt này lại béo tốt như thế, lông màu đen óng mượt, nàng tuyệt đối không đưa bánh bao cho nó.

Con vẹt kêu cạc cạc, đầu ngẩng cao, tiếng sát lại hai bước.

Mễ Lương từ nhỏ đã sống ở thành phố, chỉ thấy vẹt chết trên bàn ăn, đây là lần đầu tiên tiếp xúc với một con vẹt sống, nàng dùng chân đẩy nó: “Đi ra ngoài, mày đi ra ngoài đi”

Đương nhiên nàng nói rất nhỏ, so với tiếng của con vẹt kêu giống như muỗi kêu.

Con vẹt không nhường bước, tính nhảy lên giật bánh bao trong tay nàng, Mễ Lương đưa tay lên cao, cảnh trọng đứng dậy, đá con vẹt: “Đi ra ngoài”

“Cạc... cạc..”- Con vẹt bị đá, kêu càng to, quả thật muốn bứt lông nó, đập cánh nó.

Bên ngoài truyền đến tiếng người: “Hắc Đậu, mày mau ra đây”

Chương 3

Người vừa lên tiếng là nam hài cỡ mười bốn mười lăm tuổi, trên người mặc bộ quần áo màu xám đen rộng thùng thình. Hai tay của hắn bầu lên trên hành lang sắt, nghe tiếng con vịt kêu cạc cạc hỗn loạn, hắn lại cất tiếng gọi: “Hắc Đậu”

Mề Lương núp bên trong liễn ngưng thờ, nhưng con vịt lại như thành tinh không hề sợ người, nhìn miếng bánh bao biến mất trong miệng Mề Lương nó lại càng vòng lấy chân nàng, miệng quẹt qua quẹt lại, con vịt phe phẩy khiến cho ống trúc chứa nước lay động.

Ống trúc chứa nước rơi cách xuống đất, bởi vì bình có đóng nút nên nước không tràn ra, nhưng tiếng ống trúc rớt xuống rất lớn, con vịt hoảng loạn lại càng nhảy loạn kêu to.

Nam hài lại gọi hai tiếng “Hắc đậu”, nghe âm thanh bên trong càng lúc càng to, con vịt dường như gặp kẻ địch, tiếng sau lại to hơn tiếng trước. Hắn có chút lo lắng, nếu con vịt vô tình chết trên tay hắn, hắn nhất định sẽ bị người ta đánh chết. Hắn lắc lắc chiếc cửa sắt, nhìn xung quanh, từ trong túi quần lấy ra một thanh sắt nhỏ, loại khóa này đối với hắn không hề khó, chỉ cần xoay hai cái đã mở được khóa, sau đó khóa lại. Hơn nữa, mối quan hệ giữa hắn và Sở Nghiêu không quá tệ, dù Sở Nghiêu biết chắc cũng không đánh hắn đến mức răng rơi đầy đất.

Mề Lương vẫn đang cùng con vịt đấu đá, tấm ván gỗ trên ghế dựa bị đẩy ra, nam hài phát hiện nàng. Hắn đứng ở gian phòng sát vách hai mắt tròn trừng mở to, Mề Lương cũng mở to mắt.

“Cạc.. cạc”- Con vịt đen ở bên cạnh cũng đệm nhạc.

Nam hài chớp chớp mắt, Mề Lương cũng chớp mắt.

Mọi nam hài khề mở ra, chiều cao của hắn và Mề Lương xấp xỉ nhau, Mề Lương đưa tay, muốn chào hỏi hắn, cố gắng nở nụ cười thân thiện: “Xin chào...”

Miệng nam hài càng mở lớn hơn, hắn xoay người vội vàng ôm lấy con vịt mập mạp đang chạy loạn trên đất sau đó bỏ chạy, bước chân cực kì nhanh giống như vừa gặp ma.

Hắn ôm con vịt chạy ra khỏi cửa, như nhớ ra gì đó, một tay ôm lấy con vịt một tay khóa hàng rào sắt lại, hung hung hổ hổ chạy ra khỏi căn phòng.

Hắn chạy liên tục vào một căn phòng lớn, con vịt đen ôm trong lòng chân giầy loạn xạ, kêu không ngừng, hắn vừa chạy vào phòng liền gọi to: “Lão đại.. lão đại..”

Trong phòng có mấy người đàn ông, hắn dừng lại, con vịt thừa dịp hắn không để ý liền nhảy khỏi lòng hắn, cánh vỗ vỗ té xuống đất, kêu cạc cạc tán loạn cả lên, trên không trung còn có mấy cọng lông vịt.

Án Hạo tỏ vẻ không vui: “Thạch Đầu, đệ tính giết chết con vịt hay sao, ta thì không sao nhưng sẽ có người giết đệ đó”

Hơi thở nam hài không đều đặn, mặt đỏ lên: “Lão đại, đệ.. đệ có chuyện muốn nói”

Án Hạo không nhìn hắn, tiếp tục cùng người khác thương lượng công việc. Thạch Đầu đứng bên cạnh, có chút sốt ruột, đợi đến khi mọi người rời đi, Án Hạo tựa người vào ghế nói: “Có chuyện gì?”

“Đệ... đệ nhìn thấy một người”- Thạch Đầu vẫn đang suy nghĩ xem liệu có phải mình bị ảo giác. “Hình như là một người con gái”

“Hình như đây không phải là lần đầu tiên đệ nói như vậy”- Án Hạo không tin, chỉ chỉ con vịt đen ngồi ở góc tường nói: “Ồ đây, chỉ có con vật kia hàng thật giá thật là cái”

Ở một nơi bị phong bế thế này, hơn nữa nơi này chỉ có đàn ông huyết khí sôi trào, âm dương mất cân đối, tránh không khỏi một số người có tâm lý biến thái. Đàn ông trở nên mãnh mai ăn mặc giống hệt đàn bà, một số người thể lực không tốt, muốn sống ở Viêm Hoang cần người khác che chở không thể không hạ mình làm “thiếp”. Án Hạo tuy có thể duy trì trật tự nơi này nhưng không phải chuyện gì cũng có thể can thiệp.

Thạch Đầu vung tay: “Đệ tuyệt đối không nói lung tung, quả thật có người ngay trong phòng Sở Nghiêu”

Án Hạo nhướn mắt, đầy hứng thú: “Đệ nói là trong phòng Sở Nghiêu giấu người”

“Dạ phải”- Thạch Đầu gật đầu. “Anh ta còn khóa cửa lại, đệ lúc nãy do tìm hắc Đậu nên liền mở cửa phòng anh ta, sau đó phát hiện trong phòng anh giấu người, da trắng bóc, tóc dài, lại trông giống như yêu tinh”

Hắn gãi gãi đầu, bổ sung thêm một câu: “Ngực của cô ta rất đầy đặn, hình như là nữ yêu tinh”

Viêm Hoang được gọi là tử vong cốc, đương nhiên thường xuyên có người chết, bên ngoài cũng không ngừng đưa người mới vào. Viêm Hoang có bao nhiêu người, cao thấp mập ốm hình dáng ra sao, Ân Hạo đều nắm rõ. Sở Nghiêu đến Viêm Hoang không bao lâu, chưa tới hai năm, khả năng sinh tồn của Sở Nghiêu rất tốt, vẫn cao ngạo như trước đây.

Viêm Hoang có mấy trăm người, lấy thực lực của bản thân để quyết định, Ân Hạo có thể trở thành lão đại của Viêm Hoang quan trọng nhất là thân thủ của hắn rất tốt, xét về thực lực cá nhân không ai có thể thắng nổi. Ngực giam Viêm Hoang do hắn cầm đầu quản lý. Sở Nghiêu tuy đến sau, nhưng Ân Hạo phát hiện thân thủ Sở Nghiêu so với hắn và vài người hầu thân cận đều rất tốt, nhưng Sở Nghiêu không ham tranh cao thấp, cũng không đồng ý làm thủ hạ của hắn, còn bồn chồn làm việc, Sở Nghiêu vẫn tuân thủ quy tắc nơi này, chỉ là không muốn cùng người khác thân thiết. Sở Nghiêu không chống đối cũng không ủng hộ Ân Hạo.

Ở Viêm Hoang có một lực lượng đáng sợ được gọi là “Địa Quỷ”, tất cả cơ bắp đầu bị khô héo, chỉ vài phút sau người bước vào chỉ còn lại lớp da mỏng manh bao phủ bộ xương khô, lát sau chỉ còn lại bộ xương trắng. Quá trình này xảy ra rất nhanh, không hề có cảnh máu chảy, một khi bị “Địa Quỷ” hút lấy thì chỉ có con đường chết, người muốn cứu giúp cũng sẽ chết theo.

Địa Quỷ kì thật không phải quỷ, kỳ thật nó là một tử trường siêu mạnh có thể phá hủy tất cả, bên cạnh tử vong cốc là luồng tử trường cố định, cho nên cho dù người bị giam thân thủ có tốt tới đâu cũng không thể trốn đi, người bên ngoài chỉ cần canh cửa ra vào. Nơi sản xuất thạch anh tím, Địa Quỷ cũng giống như quỷ mơ hồ bất định, khi thì không thấy đâu, khi thì đông khi thì tây chỉ trong chớp mắt đã lấy đi tính mạng vô số người. Khả năng cảm nhận điện tử của con người rất kém so với động vật, cho nên trước khi ngục giam Viêm Hoang được thành lập, những động vật nhỏ có thể tự do sinh sống trong Viêm Hoang, còn người chỉ còn lại bộ xương trắng.

Ân Hạo có khả năng cảm nhận rất rõ Địa Quỷ, trong quá trình tìm kiếm thạch anh tím, hắn có thể dẫn dắt mọi người tránh khỏi Địa Quỷ, giảm tới đa độ thương vong. Điều này cũng là nguyên nhân quan trọng khiến hắn trở thành lão đại Viêm Hoang.

Sở Nghiêu cũng am hiểu biết cách tránh Địa Quỷ, so với thủ hạ Ân Hạo hắn rất khá. Để sinh tồn, Ân Hạo cần người như vậy đến giúp. Cho nên Ân Hạo đối với Sở Nghiêu cũng rất khách khí, mặc hắn an phận ở một góc.

Lúc này, Ân Hạo muốn xem Sở Nghiêu giấu ai trong phòng.

Ân Hạo đứng trong phòng nhìn Mễ Lương, đôi mắt hẹp dài nhíu lại, ánh mắt phức tạp, mang theo luồng suy nghĩ sâu xa, Thạch Đầu cũng nghiêng đầu dò xét: “Lão đại, anh xem, có giống yêu tinh không?”

Nói xong, hắn vươn tay ấn vào ngực Mễ Lương, ấn đến bộ ngực co dãn, hắn liền rất vui vẻ nói: “Thật là mềm, Thiếu Đầu đại ca nói, chỉ có ngực con gái mới mềm như vậy, giống như bánh bao, vậy cô ta đúng là con gái.

Bị tập kích vào ngực, phản ứng của Mễ Lương hơi chậm chạp, thấy nam hài tiếp tục ấn, vội vàng hát tay hắn: “Làm gì vậy?”

Thạch Đầu rút tay lại: “Tôi chỉ xem cô có thật là con gái không thôi”

Khỏe môi Mễ Lương trở xuống. Nàng nhìn người đàn ông cao lớn rắn rỏi trước mặt, người đàn ông mím môi, không biết là vui hay giận, ánh mắt sắc như dao. Tâm trạng Mễ Lương cực kì không tốt, khỏe miệng run run, muốn chào hỏi đối phương nhưng gương mặt như bị rút mất gân.

Ân Hạo giữ lấy cầm Mễ Lương, nâng mặt nàng lên nhìn hắn. Hắn dùng lực không mạnh nhưng Mễ Lương thấy đau, mặt càng co lại như muốn khóc, nhì nàng vặn vẹo gương mặt, Ân Hạo thả lỏng tay nghiêng đầu nhìn Thạch Đầu nói: “Gọi Sở Nghiêu về đây, trên đường đi không để lộ ra, có ai hỏi đều không được nói, chỉ cần nói ta tìm hắn”

“Vâng”- Thạch Đầu gật đầu, nhìn nhìn Mễ Lương vài cái, ánh mắt như muốn nói đây là yêu tinh hóa thành người, sau đó bỏ chạy đi.

Thạch Đầu chạy, ánh mắt Ân Hạo sáng quắc đánh giá Mễ Lương vài lần như muốn nhìn xuyên qua Mễ Lương. Người ở Viêm Hoang cho dù thoát đi một lớp da hắn cũng nhận ra. Nhưng lúc này, hắn chắc chắn người trước mặt chưa từng thấy qua, hơn nữa gần đây, bên ngoài không đưa người vào. Hắn làm giống như Thạch Đầu, nhưng động tác thô lỗ hơn nhiều, một tay trực tiếp xoa nắn ngực Mễ Lương.

Mễ Lương giãy giụa muốn né, nhưng bị Ân Hạo đè vào tường, dùng tay bóp lấy cổ họng nàng, uy hiếp nói: “Không được lên tiếng, nếu không cô tự gánh lấy hậu quả”

Tay của hắn như ung trào, cổ họng Mễ Lương bị siết chặt, ngực cũng bị hắn nắm lấy rất đau. Ân hạo chẳng qua muốn xác nhận nàng có thật là nữ hay không, hắn làm việc luôn thẳng thắn, sau khi chạm vào bộ ngực cao ngất mềm mại, hắn nheo mắt lại, trực tiếp hít tung vấy Mễ Lương. Vấy Mễ Lương bị đẩy lên cao, lộ ra chiếc quần lót màu đỏ.

Ân Hạo như chưa từ bỏ ý định, quần lót bị hắn kéo xuống, ánh mắt hắn nhìn vào u cốc màu đen đánh giá qua lại, sau khi xác định đây đúng là con gái hàng thật giá thật, hắn mới đứng trước mặt hỏi nàng, ép cung: “Cô là ai?”

Mễ Lương đỏ bừng mặt, không biết là vì bị người đàn ông này nhìn mà xấu hổ giận dữ hay vì hắn siết cổ nàng rất chặt. Ân Hạo thấy sắc mặt nàng không tốt, hơn nữa nói không nên lời, mới chậm rãi thả lỏng tay, hỏi lại lần nữa: “Cô rốt cuộc là ai?”

Vấn đề này nàng trả lời rất rõ, nàng là Mễ Lương.

Những vấn đề kế tiếp chính là những câu hỏi Sở Nghiêu đặt ra, Mễ Lương trực trả đáp.

“Cô vào bằng cách nào?”

Mễ Lương muốn giải thích là nàng xuyên không, dùng khái niệm thời gian và không gian để nói, lông mày nhíu lại: “Tôi... tôi”

“Tôi.”- Gần nửa ngày, Mễ Lương cũng chưa nói ra nguyên do, Ân Hạo cũng không miễn cưỡng, nơi này không thích hợp thăm vấn người, hắn nói: “Ngao ngoãn ở đây”

Hắn rời khỏi phòng, đứng ngay giữa lối ra vào, có một người đàn ông chân khập khiễng đi ngang qua cửa, nhìn Ân Hạo gật đầu chào hỏi, về mặt Ân Hạo lãnh đạm, không đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Sở Nghiêu đi theo sau Thạch Đầu trở về, Thạch Đầu tuy không nói gì nhưng hướng đi về phòng hắn ở nên Sở Nghiêu biết Mễ Lương đã bị Ân Hạo phát hiện. Vì vậy vừa vào nhà hắn đã bị Ân Hạo đè vào tường, dưới bụng ấn một quyền, hắn hét lớn một tiếng.

Ân Hạo ra tay rất ác, khiến cho Sở Nghiêu không thể kéo thẳng thắt lưng, sau đó đem hắn áp vào sát tường: “Mày dám giấu người sau lưng tao!”

Sở Nghiêu rên đau nói: “Là nhặt được, theo quy tắc Viêm Hoang chỉ cần nhặt được thứ còn sống thì đó của mình”

Nơi này qua thật có quy tắc chỉ cần có động vật nào đó ngẫu nhiên chạy vào Viêm Hoang, cũng chính vì sự hiếm lạ của nó nên sẽ được xem như sủng vật để nuôi dưỡng, ai nhặt được thì của người đó, chẳng hạn có người nuôi rắn đuôi chuông có người nhặt được sa thử...

“Nhưng đây là một phụ nữ”- Ân Hạo nghiêng răng nghiêng lợi cho hắn một quyền. Sở Nghiêu thân thủ tốt, đầu óc linh hoạt, hắn đối với Sở Nghiêu đã quá khách khí, xem ra hắn phải làm cho Sở Nghiêu biết ai mới là lão đại.

“Nhưng đó cũng là vật còn sống”- Sở Nghiêu không hề động thủ, mà biện bạch nói.

Bên ngoài người đàn ông què chân lại đi ngang qua, nghe thấy bên trong có tiếng động mắt có liếc vào, vừa thấy ánh mắt Ân Hạo thì coi như không thấy gì bỏ đi.

Ân Hạo thả Sở Nghiêu ra, hạ giọng chỉ vào bên trong nói: “Hiện tại, mày hãy giải thích cho rõ ràng”

Bên ngoài hai người đang tiến hành thăm vấn, Thạch Đầu vẫn còn đứng bên ngoài phòng quan sát Mễ Lương. Mễ Lương đứng trong góc tường ôm tay, ánh mắt cảnh giác nhìn nam hải, Thạch Đầu thoạt nhìn khá vui vẻ, cười để lộ lúm đồng tiền, hắn hỏi: “Cô là nữ sao?”

Mễ Lương gật đầu, nhưng lại lắc đầu ngay, giống như trống lắc.

Thạch Đầu có hơi mơ hồ: “Yêu quái không phân biệt nam nữ sao?”

Mễ Lương vẫn như trước cảnh giác nhiều, tuy Thạch Đầu thoạt nhìn nhỏ tuổi hơn nàng, nhưng cơ thể lại rắn chắc hơn nàng.

Nàng không nói, Thạch Đầu cảm thấy bản thân hỏi vấn đề không đúng, lại hỏi: “Cô là yêu quái gì?”- Chưa kịp chờ Mễ Lương trả lời, hắn đánh giá váy Mễ Lương đang mặc, chiếc váy trắng quá gói bay bay, hắn xem như đã biết đáp án: “Là Hồ yêu?”

Mễ Lương bị câu hỏi của hắn làm sững sốt, hai mắt Thạch Đầu rất trong suốt, không giống kẻ xấu, Mễ Lương thả lỏng đề phòng: “Người làm sao biết ta là Hồ Yêu?”

“Bởi vì trước kia mẹ tôi nói Hồ ly rất dễ thành yêu tinh, thành yêu rồi sẽ mặc đồ trắng đi mê hoặc đàn ông”- Thạch Đầu tự cho mình thông thái há há cảm.

Mễ Lương nhìn hắn không có chút gì sợ yêu quái, cũng không phản đối, xem như một đứa trẻ nói lung tung mà thôi.

Thạch Đầu mê muội nói: “Nhưng ở Viêm Hoang không có hồ ly, vậy cô vào đây bằng cách nào? Bị người của Phi Long ném vào nhưng không chết, quả nhiên là Yêu Quái!

Hắn tự tuyên bố, Mễ Lương hoàn toàn không biết nên đáp lại thế nào. Thạch Đầu cảm thấy nàng bị dọa đến ngây người, lại an ủi: “Là yêu quái cũng

không sao, ở đây không có pháp sư chuyên bắt yêu quái, hơn nữa chúng tôi gặp không ít việc lạ nên cũng không để tâm đến một con hồ yêu”

Giọng nói Thạch Đầu hơi to, Ân Hạo bảo hắn: “Thạch Đầu, ra ngoài”

Thạch Đầu vội vàng chạy tới, Ân Hạo ra hiệu: “Đệ ra canh cửa đi, nếu có người hỏi thì bảo ta và Sở Nghiêu đang nói chuyện”

Lớp vải bố buông xuống, Thạch Đầu tựa người đứng tựa vào cửa nhìn qua khe hở xem bên ngoài, lâu lâu liếc mắt nhìn căn phòng cách vách. Căn phòng cách vách, tấm ván gỗ cùng ghế dựa bị đẩy ra, hai nam nhân cao lớn bước vào phòng, Mễ Lương vòng hai tay lại, co rúm đứng trong góc tường, cúi đầu, tóc dài che đi nửa bên mặt. Ân Hạo kéo nàng qua, hất tóc nàng sang bên, chiếc áo đầm trên người quần lấy đường cong trên cơ thể Mễ Lương, làn da nàng rất trắng, đôi mắt trong như nước suối sáng ngời có vẻ khiếp sợ. Ánh mắt lướt qua Ân Hạo sau đó nhìn về Sở Nghiêu

Ân Hạo nhìn nàng nói một câu: “Dáng vẻ cũng không tệ”

Phía sau, Sở Nghiêu ôm ngực dựa tường, mí mắt không nâng lên, giọng nói bình thản xem thường: “Đó là vì mười năm qua anh chưa từng gặp phụ nữ”

“Đúng vậy, đối với mày thứ mười năm mới gặp thì một con heo nái cũng có thể giống người”- Ân Hạo thả lỏng tay, nhìn Mễ Lương hỏi: “Cô nói cô tên là Mễ Lương?”

Mễ Lương gật đầu.

“Tên rất hay, tôi thích”- Khóe môi Ân Hạo tạo thành nụ cười. “Có thóc có gạo, quả thật tốt”- Hắn quay đầu nhìn Sở Nghiêu nói: “Cô ta sẽ đi với tao”

Sở Nghiêu ngẩng đầu, để lộ gương mặt sung mãn: “Cô ta là do tôi nhặt được, theo quy củ ở đây cô ta thuộc về quyền sở hữu của tôi”

“Người thì không tính”

“Từ bỏ người từ bên ngoài đưa vào các vật còn sống đều tính”- Giọng nói Sở Nghiêu không lớn nhưng có vẻ lo lắng. “Đây là quy củ mà anh thừa nhận, bằng không ba trăm người ở Viêm Hoang có thể quyết định”

Tình huống này không hề dự liệu trước, cho nên các quy củ của Viêm Hoang vẫn có lỗ hổng. Ý tứ của Sở Nghiêu đã rõ, nếu Ân Hạo muốn cướp người, vậy hắn sẽ đem tin Mễ Lương công bố ra ngoài, đến lúc đó kẻ muốn cướp không chỉ có hai người, hơn nữa sẽ phá vỡ trật tự Viêm Hoang.

“Để người khác biết cũng tốt, tao có thể dùng cô ta làm phần thưởng cho đám người siêng năng biết nghe lời, có như vậy họ sẽ càng bán mạng làm việc”- Ân Hạo một chút cũng không đùa. “Dù sao quyền sở hữu chắc chắn không chỉ có mình mày”

Mễ Lương nghe họ nói nhin không được run rẩy.

Ân Hạo nở nụ cười: “Mày xem, cô ta sợ rồi, tao đã lâu lắm chưa thấy đáng vẻ run rẩy của vật nhỏ, quả thật đáng yêu”

“Vậy thì tùy anh, xem ra tôi có dịp được náo nhiệt rồi”- Sở Nghiêu vẫn thẳng lưng dựa tường, mặt không chút biểu cảm. Mễ Lương tin hắn nhưng ngày hôm qua nhặt được là vật còn sống, ở Viêm Hoang này, một nơi không tia hi vọng, chết vô số, tâm mọi người đã trở nên lãnh đạm. Ân Hạo lại nói: “Mày xác định muốn làm thế sao? Vậy đi, tao luôn hi vọng mày giúp tao, coi như cô ta là bí mật giữa chúng ta, biết đâu sau này giữa chúng ta càng có nhiều bí mật hơn”

Ở Viêm Hoang, Ân Hạo là người có thực lực, mười năm trước hắn đã tới Viêm Hoang, khi đó đám cai ngục vẫn chưa rút khỏi đây. Sau khi trải qua bạo động, đám người bỏ chạy, Viêm Hoang trở nên hỗn loạn, Ân Hạo giết vô số người, lấy loạn chế loạn, biến Viêm Hoang thành khu tự trị. Sở Nghiêu biết Mễ Lương sớm muộn cũng bị bại lộ, chỗ này quá nhỏ. Hắn đến lâu như vậy, nếu có thể được Ân Hạo tin nhiệm quan hệ hợp tác này cũng không tồi. Đôi mắt mông của Sở Nghiêu khẽ động, phun ra hai chữ: “Có thể”

Ân Hạo quay đầu nhìn Mễ Lương cười xoáy: “Sợ cái gì? Hoan nghênh cô đến Viêm Hoang”

Ân Hạo kêu Thạch Đầu lại: “Đi tìm một bộ quần áo nhỏ đến đây”

“Ban ngày ban mặt, anh cho rằng người khác sẽ không nhận ra sao?”- Sở Nghiêu ở bên cạnh xen vào, Ân Hạo muốn giấu Mễ Lương ở nơi khác: “Chỉ cần để lộ mặt thì sẽ rất dễ bị bại lộ. Nếu mọi người biết cô ta là nữ, Viêm Hoang chắc chắn sẽ náo nhiệt”

Cuộc sống ở Viêm Hoang hết sức buồn tẻ, không nói đến phụ nữ ngay cả một con ruồi bọ bay vào cũng khiến cho cả đám đàn ông hứng thú. Việc tìm kiếm thạch anh tím là công việc duy nhất, công việc này rất nguy hiểm, tất cả mọi người cũng chưa đến mức bán mạng mà làm. Theo tình hình chung thì làm hai ngày nghỉ một ngày, chọn cách thay phiên nhau, cho nên hôm nay rất nhiều người ở nhà nghỉ.

Ân Hạo im lặng, cuối cùng quyết định buổi tối sẽ đưa Mễ Lương đi. Hắn còn có việc phải làm, không thể ở mãi trong phòng Sở Nghiêu, nếu không mọi người sẽ cảm thấy kì lạ

Thạch Đầu luôn canh gác, ngồi trên giường Sở Nghiêu, trừng mắt nhìn hắn. Thạch Đầu muốn cùng hồ yêu trò chuyện, tìm hiểu chút cuộc sống của yêu quái, nhưng Ân Hạo chỉ bảo hắn canh gác không được làm gì nữa.

Giữa trưa, Mễ Lương có được hai cánh bánh bao. Một cái là của Thạch Đầu cho nàng, trên tay hắn còn có hai cái bánh bao khác, đó là của hắn, một đứa nhỏ đang lớn dĩ nhiên khẩu phần ăn rất nhiều. Nhưng Thạch Đầu đối với hồ yêu rất hứng thú, hắn cầm bánh bao nhưng không ăn, vui vẻ nhìn Mễ

Lương ăn, còn hỏi: “Hồ Ly cũng ăn bánh bao sao?”

Mẽ Lương cũng lười biện bạch chuyện hấn coi nàng là Hồ yêu, không nói gì chỉ chăm chú ăn bánh bao. Viêm Hoang rất nóng, nước bên trong ống trúc uống hai ba lần liền hết sạch, nàng đem ống trúc đưa cho Thạch Đầu.

Thạch Đầu xoa đầu, cầm lấy ống trúc đồ vào bên trong cho nàng một ít, Mẽ Lương đón lấy nó từ tay Thạch Đầu thì nghe tiếng cạc cạc, con vịt mập mạp lắc lắc người đi vào phòng, ngựa quen đường cũ mà vào.

Thạch Đầu cầm lấy bánh bao bé miếng nhỏ đút cho von vịt, con vịt nuốt vào rồi lại ngẩng đầu kêu, quả nhiên ăn chưa no.

Thạch Đầu lại bẻ tiếp miếng nhỏ đút cho nó.

Đợi tới khi Thạch Đầu tính bẻ miếng thứ ba, Mẽ Lương yếu ớt nói: “Ta cũng ăn chưa no”

Mẽ Lương cảm thấy con vịt này được đãi ngộ thật tốt, bọn họ chẳng những không đuổi nó đi còn đem đồ ăn chia sẻ cho nó, hèn gì nó lại béo tốt như thế.

Thạch Đầu tay trái cầm cái bánh bao, tay phải cầm bánh bao chỉ còn một nửa, hấn nhìn Mẽ Lương rồi lại trợ thủ đắc lực, cuối cùng đem chiếc bánh bao còn nguyên cho nàng

Hoàng hôn buông xuống, trước khi ăn cơm, Mẽ Lương bị đưa đi. Lúc đó mọi người đều đang xếp hàng chờ ăn cơm, những người ở lại trong phòng rất ít. Ân Hạo mang tới một cái bao tải, đem miếng bao mở ra ném trên đất, hấn nhìn Mẽ Lương bảo: “Đi vào”

Mẽ Lương nhìn cái bao tải trên đất, sau đó lại nhìn Ân Hạo hùng hồn ra lệnh, nàng dùng ngón tay chỉ vào bản thân: “Tôi? Đi vào?”

Ân Hạo quả nhiên không có kiên nhẫn giải thích với nàng, tính đánh ngất nàng để nàng không phát ra tiếng. Tay vừa đưa lên, Mẽ Lương nhớ đến động tác quen thuộc khi muốn đánh ngất người liền đưa tay lên: “Đừng đánh tôi, có gì thương lượng là được rồi”

Cuối cùng Ân Hạo dùng bao vải bố nhét đầy miếng nàng, uy hiếp nàng liên tục nếu dám tạo ra tiếng động sẽ giết nàng. Hấn kéo Mẽ Lương nhét vào bao, sau đó đem bao tò đề vào cái thúng, cái thúng được đan bằng cây cỏ nên rất chặt, không có lấy khe hở, sau đó hấn đập nắp lại, người bên ngoài đều không thể nhìn thấy. Thạch Đầu là một đứa trẻ đang lớn nếu khiêng người chắc chắn là không thể, Ân Hạo là lão đại tự mình khiêng sẽ khiến người khác chú ý, cuối cùng Sở Nghiêu nhấc thúng lên, đem toàn bộ đề lên vai khiêng đi.

Hành động lớn như vậy, trên người Mẽ Lương không ngừng bị va chạm, nàng ô ô hừ hai tiếng, Sở Nghiêu vỗ vỗ thúng: “Đừng lên tiếng, nếu để ai biết hậu quả sẽ rất nghiêm trọng”

Đến khi Mẽ Lương không phát ra âm thanh nữa, Sở Nghiêu mới khiêng ra cửa. Thạch Đầu đi theo sau, hai mắt nhìn chăm chăm cái thúng giống như sợ khi mở ra hồ yêu sẽ biến mất, hoặc từ đó nhảy ra một con hồ ly. Ân Hạo bị rút lại phía sau, không nhanh không chậm đi theo, tỏ vẻ không để ý.

Bộ dạng của họ thoạt nhìn như rất bình thường, đang khiêng một vật gì đó, trên đường một tên mặt sẹo hỏi: “Thạch Đầu, các người đang khiêng gì vậy?”

Rõ ràng là Sở Nghiêu khiêng, nhưng tên mặt sẹo biết hỏi Sở Nghiêu không có kết quả, không bằng hỏi Thạch Đầu.

Thạch Đầu nhìn nhìn cái thúng, nhếch miệng cười: “Đương nhiên là đồ tốt”

“Đồ tốt gì thế?”

Sở Nghiêu đi ngang qua tên mặt sẹo, Ân Hạo từ từ bước tới nói: “Là thóc gạo”

Tên mặt sẹo cười to: “Thóc gạo quả nhiên là đồ tốt”

Về mặt Ân Hạo rất tự nhiên, đôi mắt sắc khê lóe lên. Lời hấn nói là thật, đi thông thả từng bước đuổi theo sau, có thóc có gạo, thật sự là một cái tên hay.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sở Nghiêu khiêng đi rất chắc chắn, như Mẽ Lương co rúc người đi trong bao bố cảm thấy khó chịu gần chết, cả bao bố bị ném xuống gặp phải một lực chấn lại, trần bị đập vào vách tường. Nếu còn ở nhà, nàng nhất định sẽ khóc, nhưng nàng đã không còn ở nhà, dù khóc cũng không có người thương

cảm, cũng không có người chạy lại nói “Rõ ràng giữa trưa tôi đã mời cô ăn thịt om tôm sủ an ủi cô một chút rồi mà”

Vì vậy Mễ Lương không khóc, sau khi rơi xuống đất, nàng cẩn thận đứng dậy từ bên trong bao bố. Thạch Đầu giúp nàng cởi dây thừng buộc bao tải, sau đó hắt thở lỏng, hồ yêu vẫn còn, không hóa thành làn khói nhẹ biến mất.

Căn phòng này rất lớn, hang đá bị đào rỗng bên trong tạo thành phòng ở gọi là phòng trong, một phần nằm thấp hơn so với mặt đất, trước kia đám cai ngục đã từng ở nên ở đây khá mát mẻ. Sau khi cai ngục bỏ chạy, Ân Hạo đã chiếm được căn phòng tốt nhất này. Sâu bên trong căn phòng có một chỗ ẩn nấp, muốn đi tới đó phải đi xuyên qua mấy gian phòng, mà chìa khóa chỉ có Ân Hạo mới có, nơi này bình thường không có người ra vào, nếu như muốn trốn thì đây là nơi tốt nhất Viêm Hoang.

Mễ Lương đứng giữa phòng, ánh mắt sợ hãi. Ân Hạo còn có tâm trạng trêu ghẹo cô: “Mễ Lương, nhà cô có phải quá nghèo khổ, thiếu lương lực vì muốn mang đến điều may đã đặt tên cô là Mễ Lương không?”

“Là Lương trong thiên lương”- Mễ Lương nhỏ giọng nói, nàng có một chị gái tên là Mễ Thiện cho nên nàng mới gọi là Mễ Lương.

“Vẫn là lương trong lương thực tốt hơn”- Ân Hạo ca thán một tiếng.

Số đàn ông bị giam ở Viêm Hoang này đều như đám sói đói khát, Mễ Lương là một cô gái trắng nõn mềm mại chẳng khác nào một khối thịt tươi rơi vào hang sói. Nhưng nhất được nàng là con sói đầu đàn có cái nhìn thấu đáo, chuyện trước tiên nó muốn làm không phải là ăn khối thịt này mà là làm rõ tại sao khối thịt này lại ở đây, khối thịt này có thể ăn hay không, liệu có độc chết người.

Mễ Lương được ưu đãi ngồi trên ghế dựa, nhưng mà người đàn ông cường tráng đối diện ánh mắt sắc như dao, trên đầu lại treo một cái chùm đèn sáng choang, giống như ở thế kỉ 21 phạm nhân bị thẩm vấn, nhưng câu hỏi vẫn xoay quanh vài cái: “Cô vào đây bằng cách nào?” “Vì sao cô tới đây?”

Mễ Lương nói rõ đầu đuôi ngọn ngành, nói mình là người Trung Quốc, xuyên không. . . nhưng những lời nàng nói lại khiến cho người đối diện bày ra vẻ mặt mỉa mai, như đang nói: “Cô cho chúng tôi là đứa trẻ sao?”

Mễ Lương chỉ có vẻ mặt vô tội, không biết làm sao, chỉ còn lại nỗi sợ hãi.

Ân Hạo im lặng, Thạch Đầu liền xen vào: “Đệ tin tưởng cô ấy, vì cô ấy là hồ yêu theo yêu giới đến, thì sẽ bất ngờ xuất hiện ở đây..”

Giọng nói của Thạch Đầu khiến cho vẻ châm biếm trong mắt Ân Hạo cũng nguôi dần.

“Cũng không phải không thể, Viêm Hoang này cũng rất quái dị”- Sở Nghiêu tựa vào vách tường, ôm ngực, xem ra không hỏi được kết quả mà bản thân muốn. Viêm Hoang lâu lâu lại có người mất tích, ngay cả hải cốt cũng không tìm được. Nơi này thoạt nhìn có vẻ bình yên, nhưng địa quỷ lại hút hết cơ thể người cho đến đi khô khốc, cũng có người sau khi kết thúc công việc đang vui vẻ, buổi tối lại đột ngột chết. Tóm lại, những thứ không thể xảy ra lại có khả năng xảy ra ở Viêm Hoang. Sở Nghiêu nói: “Mấy ngày nay người bên ngoài có đưa người không, từ vong cốc có xuất hiện phi long không? Viêm Hoang nhiều người như thế, mọi người ắt hẳn đều sẽ nhìn thấy. Chúng ta đường đường là đại nam nhân, ở đây hung dữ ép hỏi một cô gái có ích gì chứ?”

Hoàng hôn từ từ bao phủ lấy Viêm Hoang, ánh sáng trong phòng càng lúc càng mờ. Ân Hạo kêu Thạch Đầu đốt hai cây đèn dầu, ánh sáng mờ mờ khiến làn da trần trụi của Mễ Lương sáng bóng, cả cơ thể thoạt nhìn rất thanh thiết, giống như viên trân châu trắng nõn. Nàng hơi sợ, ngực phập phồng, nhũ phong mềm mại đằng sau lớp áo cũng lên xuống, ánh mắt nàng trong như hồ nước dịu dàng uyển chuyển, một người con gái như vậy chắc chắn sẽ khiến đàn ông muốn bảo vệ. Ân Hạo nhíu mày: “Nói cũng đúng, chúng ta không ép hỏi, cô ta sớm hai muộn cũng sẽ nói sự thật”

Buổi tối, Mễ Lương không có đồ ăn mang tới, một bữa không ăn cơm cũng chẳng phải vấn đề lớn lao. Trong phòng, ngoài một cái bàn hai cái ghế dựa thì không có các đồ dùng khác, trên vách tường cao cao có một cửa sổ không quá to, mặt trên mờ ảo nhờ dùng thứ gì đó che lại, tuy có thể nhìn xuyên qua nhưng độ trong suốt của nó không ổn lắm, nàng không thể nhìn thấy rõ cảnh vật bên ngoài. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào mặt đất, căn phòng yên tĩnh lạnh lẽo. Mễ Lương vẫn còn mặc bộ áo đầm như lúc xuyên không, nằm lên bàn ngủ một lúc thì lạnh mà tỉnh dậy, muốn tiếp tục ngủ thì lại cảm thấy không thoải mái.

Buổi sáng ngày thứ hai, Thạch Đầu đi vào, trên tay bưng bát cháo loãng hai cái bánh bao, còn có một phần trứng vịt màu vàng nhưng không phải cho Mễ Lương ăn. Hắn ngồi xuống bên cạnh bàn cắn bánh bao húp cháo loãng, ánh mắt bất chợt nhìn Mễ Lương: “Lão đại bảo nếu cô chịu nói thật thì sẽ không làm khó dễ cô, về sau tất cả đồ ngon đều cho cô”

Mễ Lương kéo ghế tựa vào góc tường, xa xa vòng tay ôm gối ngồi, yếu ớt nói: “Tất cả ta đều nói rồi”

“Tuy tôi tin, nhưng họ không tin cô”- Thạch Đầu cắn một miếng bánh bao. “Đương nhiên không phải vì họ ngờ hơn tôi, mà vì cô rất kì lạ, hơn nữa ai cũng muốn biết ngoại trừ cửa ra vào cốc thì còn có con đường nào khác để ra ngoài không?”

“Các người ở đây lâu như thế còn không biết, làm sao tôi biết được?”- Mễ Lương đặt một tay lên lưng ghế dựa, đầu chôn chặt vào bên trong cánh tay. Trong lòng, nàng khinh thường họ, cổ ý ở trước mặt nàng bày vẽ, một chút phong độ cũng không có.

“Tôi cảm thấy cô nói cũng đúng”- Thạch Đầu ừm ực húp xong bát cháo loãng, có chút tiếc nuối nói: “Có thể ngày mai lão đại sẽ cho cô ăn, nếu anh ấy không có, tôi cũng không dám cho cô ăn”

Mễ Lương không để ý hắn.

Thạch Đầu thích cùng Mễ Lương nói chuyện, mấy hát vừa mở tựa như nước chảy mãi không ngừng. “Tối qua, Thiết Đầu đại ca bắt được con thần lân,

anh ấy vẫn luôn thích nuôi sùng vật cuối cùng cũng bắt được. Anh ấy đặc ý cười cả đêm, gặp ai cũng khoe, anh ấy còn đặt tên nó là Hoàng Long, nghe thế mới oách... Nhưng tên của cô nghe vẫn hay nhất, lão đại rất thích tên cô, mỗi lần gọi tên cô có cảm giác rất vui, vừa có thóc lại có gạo. Thạch anh tím ở Viêm Hoang quan trọng, chỉ cần một hai cái đã đổi được ba mươi lượng hoàng kim, nếu ra ngoài có thể mua được căn nhà lớn, còn có thể mua nhiều thứ khác. Nhưng tất cả đối với mọi người đều chỉ là thứ vô dụng, vẫn là gạo thóc thực dụng nhất”

Hắn ngẩng đầu nhìn Mễ Lương nói: “Hơn nữa cô lại là hồ yêu, hiếm hơn so với thần lùn”

Mễ Lương vẫn chôn đầu trong cánh tay, không để ý hắn, tóc tán loạn che khuất gương mặt.

Thạch Đầu cảm thấy bản thân tự độc thoại không vui liền chạy tới vỗ vai nàng: “Cô làm sao thế?”

“Người không cần để ý đến ta”- Mễ Lương cảm thấy rất phiền, không ngẩng đầu lên, giọng nói khó chịu.

Thạch Đầu nắm tay Mễ Lương, rất nhanh dứt vào tay nàng thứ gì đó, hạ giọng nói: “Tôi cho cô, cô lên lút ăn đừng để lão đại phát hiện”

Hắn đưa cho Mễ Lương một nửa cái bánh nướng áp chảo, Mễ Lương ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt không sáng rực.

Trán của Mễ Lương hôm qua đập vào tường vẫn còn vết đỏ, hôm nay biếm thành màu xanh tím, cả người vì bị Sở Nghiêu trời nên vẫn còn để lại vết dầy, máu bầm mãi không tan, nó lại càng nổi bật gấp đôi trên làn da trắng. Thạch Đầu đánh giá sơ người nàng, có vẻ thương xót: “Cô dễ dàng bị thương thật, yêu tinh đều yếu đuối thế sao? Hay do đạo hạnh cô thấp quá?”

Mễ Lương không hiểu sao Thạch Đầu cứ nhất quyết nàng là yêu tinh, đáng vẻ hưng phấn như nhìn thấy quốc bảo. nàng cũng hùa theo hắn nói đùa: “Ta tu hành không đủ, nên mới bị thế”

Thạch Đầu tỏ vẻ “Ta biết là như thế mà”, “Thật là phiền toái”. Nhưng hắn lập tức vui trở lại, ít nhất cũng chứng tỏ, tuy hắn không khỏe mạnh lắm nhưng cũng mạnh hơn Mễ Lương.

Thạch Đầu không thể ở trong này quá lâu, Ân Hạo bảo hắn tìm cách khai thác thông tin. Nhưng Thạch Đầu kiên quyết tin Mễ Lương là hồ yêu, căn bản hắn không biết cách tra xét. Hắn tới đây đơn giản vì muốn nói chuyện cùng Mễ Lương vì năm năm qua, hắn chưa từng thấy phụ nữ, cũng chưa từng nói chuyện với con gái.

Kháo cửa lại đi ra khỏi phòng, Thạch Đầu chạy về báo cáo với Ân Hạo: “Lão đại, cô ấy là hồ yêu, chính miệng cô ấy thừa nhận”

Ân Hạo dờ khóc dờ cười, trải qua phút giây sinh tử hắn không còn tin cái gọi là ngư quý xà thần. Cuộc sống ở Viêm Hoang quá mức buồn chán, nguy hiểm bủa vây, chỉ chớp mắt là mất mạng. Bên ngoài cốc còn có một đám hút máu người, chỉ muốn tiền mà điên cuồng chén ép họ. Cho nên, mỗi người sống ở Viêm Hoang ngoài thể lực khỏe mạnh mà nội tâm càng phải vững vàng, một vài người sẽ tự có tín ngưỡng như Thạch Đầu tin thế giới này có yêu tinh. Yêu tinh thì dịu dàng xinh đẹp, sẽ mang tới hạnh phúc và vui vẻ, trong lòng họ tin như vậy, cho dù biết là giả cũng nguyện ý tin tưởng.

Thạch Đầu cầu xin Ân Hạo: “Lão đại, cô ấy dù sao cũng chỉ là con gái, hơn nữa thể chất rất kém, nếu không cho cô ấy ăn cơm nói không chừng cô ấy sẽ chết, vất vả lắm mới có được một sinh vật kì lạ như thế mà chết đi thì tiếc lắm.”

Ân Hạo hừ lạnh một tiếng: “Đệ không phải đã cho cô ta ăn rồi sao?”

“anh làm sao mà biết”- Thạch Đầu ngẩng đầu nhìn hắn.

“Cả tối qua lúc ăn cơm đệ nhớ thương yêu tinh, lại tích cực như thế, ta không tin đệ chưa cho cô ta ăn”- Ân Hạo nhìn Thạch Đầu liền biết.

Thạch Đầu lắc lắc đầu: “Cô ấy là giống cái thứ hai ở Viêm Hoang, hàng thật giá thật, cô ấy đói thì nên cho ăn”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

Người sống ở Viêm Hoang chỉ toàn một đám đàn ông, ngay cả con chuột ngẫu nhiên bắt được cũng là đực, chỉ có con vịt tên Hắc Đậu kia mới là cái. Hắc Đậu được bên ngoài đưa vào cùng với giỏ trứng trứng đang ấp nở, không ngờ hai trứng vịt mới nở bị Ân Hạo đặt trong một căn phòng rồi bỏ quên mất, độ ẩm trong phòng lại phù hợp, Ân Hạo lại tiện tay phủ mấy lớp áo lên, mấy ngày sau vỏ trứng tách ra, một con vịt màu đen xuất hiện, cứ như vậy mà được nuôi lớn.

Khi con vịt lớn lên một chút, mọi người phát hiện đây là con cái.

Viêm Hoang chỉ toàn một giống đực như nhau, nên chỉ có con vịt chiếm được ưu đãi đặc biệt, nó có thể tự do ra vào bất cứ phòng ai, tất cả mọi người đều phải tích cực nuôi nó, chỉ cần con vịt thích đồ ăn trên tay ai thì người đó phải cho nó, bởi lẽ nó đặc biệt.

Loại đãi ngộ đặc biệt này đến từ mấy trăm tên đàn ông buồn chán đau khổ, ít nhất giữa đám cây tùng rậm rạp cũng phải có chút hồng, nếu không làm sao họ vượt qua được cuộc sống không có chút hi vọng này? Bản thân mỗi người phải tìm lấy niềm vui, Hắc Đậu trở thành một phần trong cuộc sống của họ, lúc trời sập tối mất mẹ họ lại cùng con vịt cười cười nói nói, tự lừa mình dối dối người tự đùa tự cười.

Viêm Hoang có một quy tắc bất thành văn là Hắc Đậu muốn ăn gì thì phải đều cho nó.

Cùng một lẽ như vậy, Mễ Lương muốn ăn cũng nên cho nàng, Thạch Đầu cảm thấy hẳn làm không sai, vì Mễ Lương và Hắc Đậu đều giống nhau, đều cùng là giống cái.

Thạch Đầu đi rồi, Mễ Lương nằm lên bàn uể oải, ngón tay thấm ít nước vẽ vòng tròn lên trên chiếc bàn mộc, bị giam lỏng quả nhiên có thể khiến người ta làm những chuyện điên rồi, nàng vẽ mười mấy vòng tròn xếp thành chữ nhất, chờ nước bốc hơi hết lại vẽ nhiều vòng xếp thành chữ nhân, sao đó lại vẽ thành 5 vòng tròn Olympic. Cửa mở, Mễ Lương nhìn thoáng ra, rồi dùng tay vẽ hoàn 5 vòng tròn Olympic, rim lặng ngời đó.

Ẩn Hạo khoanh tay đứng sau lưng cô, nhìn những kí hiệu rối loạn, ánh mắt lộ vẻ tò mò nghiên cứu ý nghĩa của chúng: “Cô viết gì vậy?”

Mễ Lương cũng chỉ nhìn mặt bàn: “Không có gì, chỉ là những vòng tròn vô nghĩa. Anh lại tiếp tục tới thăm vấn tôi sao?”

Ẩn Hạo tỏ vẻ hứng thú: “Vậy cô có thành thật nói ra không?”

“Có phải chỉ cần tôi nói những điều anh muốn nghe, anh sẽ không làm khó tôi?”- Mễ Lương ngẩng đầu nhìn hắn, Ẩn Hạo gật đầu xong cô hỏi tiếp: “Anh muốn nghe cái gì?”

“Cô vào đây bằng cách nào?”- Ẩn Hạo lại lặp lại vấn đề cũ.

Mễ Lương đưa mắt nhìn trần nhà: “Khi đó trời không sáng, bầu trời có sao, sau đó dưới sức mạnh của hai vì sao tôi theo luồng sáng đó đến một nơi rất sáng, nơi đó gọi là gì nhỉ?”

“Đó là khu vực khai thác mỏ”

Mễ Lương gật đầu, dáng vẻ thành thật: “Phải, tôi từ khu vực khai thác mỏ vào”

“Cô làm sao tới được khu vực khai thác mỏ?”- Ẩn Hạo nhủ mảy. “Có phải người bên ngoài đã đưa cô vào đây?”

“Đúng, là bọn họ đưa tôi vào”- Mễ Lương thẳng thắn nói.

“Bọn họ đưa vào bằng cách nào?”

“Đưa vào bằng cách nào... làm sao đưa vào đây?”- Mễ Lương suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu nhìn Ẩn Hạo. “Anh cảm thấy thế nào?”

“Tôi đang hỏi cô”- Ẩn Hạo híп mắt quan sát, trên mặt tựa tiếu phi tiếu.

“Phải a”- Mễ Lương lấy tay xoa xoa huyệt thái dương, nghĩ đến đau cả đầu, cuối cùng hai tay dang ra: “Tôi cũng không biết, tôi tỉnh dậy đã ở nơi này, Sở Nghiêu đánh tôi hôn mê, có chuyện gì anh nên đi hỏi Sở Nghiêu”

Ẩn Hạo lại hỏi cô: “Vậy tại sao cô lại tới đây?”

Mễ Lương ngẩng đầu, dáng vẻ mơ màng: “Anh cảm thấy tại sao”

Khóe môi Ẩn Hạo nở nụ cười nhợt nhạt: “Dùng sắc đẹp để mê hoặc mọi người?”

“Đúng”- Mễ Lương vỗ bàn, theo lời hắn nói tiếp: “Dùng sắc đẹp để mê hoặc anh, phá vỡ trật tự bình thường, phá hủy sự đoàn kết vững chắc của dân tộc, tạo ra các sự kiện khủng bố gây nhiễu loạn xã hội trị an.. ai u...”

Nàng ôm đầu kêu đau một tiếng, đầu bị ai đó gõ nhẹ, người gây ra họa từ trên cao nhìn xuống cười nhạo ra tiếng: “Cô cũng có sắc đẹp sao?”

“Đây không phải là điều anh muốn nghe sao? Tôi đều theo lời anh mà nói, anh vừa nãy đã nói rõ ràng chỉ cần tôi nói lời anh muốn nghe anh sẽ không làm khó tôi”- Mễ Lương vẻ mặt vô tội, thành khẩn nói: “Anh còn muốn tôi nói gì nữa? Anh cứ nói với tôi hết đi, tôi cam đoan sẽ nói lại cho anh nghe”

Ẩn Hạo trừng mắt nhìn cô, hàm ý trong mắt không rõ ràng, ánh mắt sắc bén mang theo vẻ lạnh lùng. Giọng nói Mễ Lương lại nhỏ dần, nói lầm nhảm: “Tôi nói thật anh không tin, nói điều anh muốn nghe anh cũng không vui, rốt cuộc là muốn thế nào? Tốt xấu gì cũng lưu lại cho con người ta đường sống chứ!”

Tiếng cười từ trong cổ họng Ẩn Hạo phát ra, hắn kéo vai Mễ Lương để nàng đứng lên, nhìn trên người nàng đầy vết bầm. Da Mễ Lương rất trắng, đúng như lời đàn ông nói quả thật trắng như ngọc, làn da trắng mềm mại, những vết bầm lại phá đi mỹ cảm, ngón tay Ẩn Hạo vuốt nhẹ lên làn da bóng loáng của cô: “Thạch Đầu nói thể chất cô rất kém, xem ra quả thật rất kém, nhưng tinh thần lại không tệ, còn có tâm trí cùng tôi đôi co”

Mễ Lương đối với bối cảnh ở Viêm Hoang cũng không rõ, trước kia Sở Nghiêu cũng chỉ giải thích vài ba câu dễ hiểu, nhưng cô biết Ân Hạo là lão đại ở đây, Mễ Lương mỉm cười tán thành: “Anh là lão đại, dĩ nhiên tôi muốn chọc anh mất vui. Kỳ thật anh xem tôi đi, làm sao có thể là gián điệp 007 chứ, làm sao dám chơi trò cho người nằm vùng”

Ân Hạo không biết cái gì là gián điệp hay 007, cả chuyện cho người nằm vùng, nhưng đại khái ý nghĩa thì hắn vẫn hiểu. Ánh mắt nhìn mặt Mễ Lương một lúc rồi bỏ tay nài ra, khinh thường nói: “Cô cần phải tắm rửa, nếu không sắc đẹp cũng sẽ trở nên hôi thối”

Mễ Lương tới đây đã hai ngày, nàng cũng muốn tắm rửa nhưng không có cơ hội. Ngoại trừ Thạch Đầu cho rằng cô là hồ yêu vô tình rút xuống nhân gian thì dù Sở Nghiêu hay Ân Hạo đều cho rằng cô là địch nhân tới phá vỡ sự yên bình đoàn kết của họ. Ngay cả ăn cơm cũng là vấn đề đừng nói gì đến tắm rửa. Nghe Ân Hạo nói vậy, hai mắt Mễ Lương liền sáng rực, hỏi: “Có thể sao?”

“Nếu như cô thành thật thì đương nhiên có thể”- Ân Hạo ra cửa, gọi Thạch Đầu: “Mau đi lấy nước cho Mễ Lương, đầu tiên sẽ bảo đảm cho cô những điều kiện sống cơ bản”

“Đạ”- Thạch Đầu như con thỏ thoát chạy đi, tâm trạng vô cùng tốt. Hắn không cần làm việc ở khu khai thác mỏ, lúc nào cũng ở bên làm trợ thủ của Ân Hạo, công việc này hắn vô cùng vừa lòng.

Từ vong cốc có một sơn động, đáy động cách mặt đất hai mươi thước, theo dòng nham thạch chảy nước vào trong động, tính ra cũng đủ cung ứng cho mấy trăm người uống. Bởi vì nước hết sức quan trọng nên Ân Hạo thường phái người canh gác. Mỗi ngày, mỗi người được lấy bao nhiêu nước đều được quy định, ở một nơi khô hạn thế này thì nước là tài nguyên quý nhất, không được lãng phí.

Đến giữa trưa, trên mặt đất Viêm Hoang đều bốc hơi nước, nó giống như cây diêm có thể đốt nóng không khí, cát và sa mạc đều nóng hầm hập, chỉ có kẻ ngu mới ở bên ngoài, chỉ có thỏ thoi cũng đã khó khăn. Mọi người ở Viêm Hoang lúc này đều ở trong phòng nghỉ ngơi, sau khi qua chính Ngọ thì mới tiếp tục làm việc. Nhưng tâm trạng của Thạch Đầu hôm nay rất tốt, mang theo hai cái thùng nước mà chạy như bay. Hắn chạy đến sơn động, mặt đỏ bừng mồ hôi rơi xuống như tắm, hắn lại vô tâm không để ý tới, để thùng xuống dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt, cười rực rỡ để lộ hàm răng trắng đều đặn, sau đó nói với hai người huynh đệ canh nơi cửa động: “Lão đại muốn dùng nước”

Bên góc cửa động mát mẻ hai nam nhân to cao như một khối đá khẽ nhếch miệng cười: “Thạch Đầu, lão đại chẳng phải luôn chiếu cố đệ nhất sao? Trời nóng như vậy mà bắt đệ ra ngoài”

“Đệ luôn chịu khó, lão đại muốn thì đệ nhất định sẽ làm”- Thạch Đầu hùng hùng hổ hổ chạy vào trong động, còn hai người canh gác lại lui vào chỗ mát ngủ. Hắn cũng không nói gì liền chạy tới nguồn nước. Khi trở về, trung thùng đầy nước sóng sánh, Thạch Đầu mỗi tay cầm một cái thùng, trên đường đi hắn chạy chậm nhưng không hề nghỉ ngơi, cứ chạy thẳng một đường, sau đó đi qua phòng ngủ của Ân Hạo vào phòng của Mễ Lương.

“Thạch Đầu, đệ cũng khỏe thật, nhanh như vậy liền về”- Ân Hạo vừa vịn ghế, xa xa thấy Thạch Đầu cầm hai thùng nước mà chạy rất vui vẻ.

Thạch Đầu để thùng xuống nghỉ ngơi, cười hi hi: “Trời rất nóng dĩ nhiên đệ phải mau mau đem nước về”

“Mang một thùng vào đi, đệ hôm nay quả thật rất tích cực”

“Lão đại, đệ luôn như thế mà, chỉ cần lão đại muốn thì đệ sẽ làm”

Thạch Đầu sức lực như không bao giờ hết, nghỉ ngơi một lát rồi lại nhấc một cái thùng lên: “Đệ đem nước vào”

Sở Nghiêu và Ân Hạo đã trở nên rất thân nhau, Mễ Lương- người có thể khiến Viêm Hoang trở nên rối loạn nay trở thành bị mất giữa hai người, Sở Nghiêu nhìn bóng Thạch Đầu mất hút sau góc tường: “Anh không nghi ngờ Mễ Lương là do người bên ngoài đưa vào sao?”

“Nếu là người bên ngoài cố tình đưa vào thì cũng là tặng tôi, không liên quan gì đến anh”- Ân Hạo nói.

“Có lẽ họ đưa người vào để phá đi trật tự nơi Viêm Hoang, anh ở đây giống như Địa hoàng, biết đâu có người khó chịu”

“Địa Hoàng?”- Ân Hạo cười chế giễu. “Chúng ta đều là tù nhân, sống được qua hôm nay chưa chắc đã qua được ngày mai. Trật tự nơi này có bị hủy đi cũng không ảnh hưởng đến tôi, Nếu Viêm Hoang chỉ còn một người có cơm ăn, thì kẻ đói cũng không phải tôi. Cho dù trước kia anh có cả giang sơn thì đến nơi này cũng chẳng là gì. Anh và tôi ở đây nhiều năm đều chưa chạm vào phụ nữ, nếu ông trời đã an bài đem cô ta tới, vậy chúng ta chỉ cần hưởng thụ là được”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Ấn Hạo chuyển một cái giường lớn và một cái tủ cao vào phòng Mễ Lương, Mễ Lương yêu cầu đặt tủ ngay gần cửa, như vậy cái tủ có thể che bớt một phần tầm mắt, tránh để người khác nhìn qua khe cửa thấy được bên trong cô đang làm gì.

Thạch Đầu hết sức tích cực đem quần áo của mình mang qua cho Mễ Lương mặc lại bị Ấn Hạo nói móc, hần lười biếng nói: “Đệ không phải nói cô ta là hồ yêu sao? Để cho hồ yêu mặc đồ của đệ, lỡ mất linh khí thì làm sao?”

“Làm sao lại mất đi linh khí? Hồ yêu cũng không thể tự mình biến ra quần áo, hơn nữa kích thước của đệ và Mễ Lương cũng không khác nhau mấy, mặc của đệ vẫn hợp nhất”- Thạch Đầu về mặt nịnh hót để quần áo lên bàn, sau đó quay sang Mễ Lương nói: “Tôi giặt rất sạch sẽ, người khác giặt sợ rằng cũng không sạch bằng tôi”

Mễ Lương nhìn quần lót áo lót trên bàn làm cho bị nghẹn.

Ấn Hạo đem đồng quần áo ấn vào người Thạch Đầu: “Cất đồ của đệ cho kĩ, ta đi kiểm thử khác cho cô ấy”

Thạch Đầu không dám chống lại Ấn Hạo, miệng nói thầm “Có cái gì không tốt” nhưng không thể không ôm quần áo rời đi.

Ấn Hạo lấy bộ quần áo rất lớn, áo vẫn là màu đen xám như cũ có lẽ là loại thường thấy nhất ở đây, nhưng hần cam đoan hoàn toàn chưa từng có ai mặc qua, sau đó giặt mấy mảnh vải đưa cho cô: “Nếu rộng vào thì thắt dây lưng vào”

Sau khi ngục giam trở thành nơi tự trị, sản lượng không hề giảm, ngược lại còn tăng lên. Công lao này dĩ nhiên thuộc về sự quản lý của của Ấn Hạo. Người ở bên ngoài thì phát tài, đối với chuyện bên trong không hỏi tới, tới nửa tháng Ấn Hạo lại dẫn người đi giao nộp thạch anh tím, trao đổi lại đồ ăn và những vật dụng khác trong cuộc sống. Ấn Hạo là lão đại dĩ nhiên về mặt nhu cầu vật chất cũng được ưu đãi. Cuộc sống của hần đều đầy đủ, Thạch Đầu đi theo Ấn Hạo lấy được không ít đồ, mang những thứ đó cất rất kĩ, sau khi để những vật đó xuống, không hề có ý bỏ đi, ánh mắt cứ nhìn lưu luyến Mễ Lương, mãi đến khi Ấn Hạo bảo hần một tiếng, hần mới lật đặt rời khỏi.

Họ đi rồi, Mễ Lương tới gài cửa, chuyển hai cái ghế dựa tới đặt sau cửa để phòng nhìn thật lâu. Phía sau tủ có để một cái bồn tắm bằng gỗ lớn, nước tuy không phải là nước ấm nhưng lại không lạnh. Điều kiện nơi này không tốt, Mễ Lương cũng không kén chọn, nàng dùng tốc độ nhanh nhất tắm gội, sau đó mặc quần đùi làm quần lót dùng mảnh vải buộc vào ở giữa, mặc một chiếc áo thật dài. Xác nhận bản thân không có gì bất ổn mới kéo ghế ra, mở then cửa.

Mễ Lương cầm khăn lau tóc thì Thạch Đầu núp đi vào, đem nước trong phòng đồ đi, dựng bồn tắm đứng thẳng vào tường, giống như con khi nhanh nhẩu ngồi xuống ghế đối diện Mễ Lương. Hần đưa mắt nhìn Mễ Lương, ánh mắt như sương trong đêm liên tục nổ tung lóe sáng, rồi nói trắng quá: “Cô trắng quá”

Thạch Đầu vẫn là đứa trẻ choai choai, vóc người khí khái nhưng làn da hơi đen. Hần đối với Mễ Lương rất tốt, buổi sáng còn lên mang đồ ăn cho nàng, Mễ Lương cũng không cảnh giác với hần, cảm thấy hần như em trai mình, Mễ Lương cười lan đến cả mắt: “Có phải vì đệ hơi đen nên mọi người mới kêu đệ là Thạch Đầu?”

“Cô làm sao biết được”- Thạch Đầu kêu đứng dậy, ở đây hần nhỏ tuổi nhất, màu da đen hơn so với nhiều người.

“Đoán”

“Tôi là đàn ông đen cũng không sao. Nhưng cô là yêu tinh, da phải trắng nhìn mới đẹp, hơn nữa mẹ tôi có nói, yêu tinh tốt luôn rất trắng, yêu tinh đen thì xấu”

Mễ Lương cười xì một tiếng.

Thạch Đầu lại trốn đi ra ngoài, cầm bữa trưa vào, chỉ có bánh bao và trứng vịt, Thạch Đầu để nó lên bàn. “Buổi tối sẽ có đồ ăn ngon. Không biết trước kia cô ăn gì nhưng mà cô yên tâm đi, nơi này có đồ tốt gì sẽ cho cô, về sau trứng vịt cũng cho cô hết”

Mễ Lương đói bụng, cầm lấy bánh bao, vừa ăn vừa hỏi: “Ở đây nuôi bao nhiêu con vịt?”

“Chỉ có một con, cô cũng thấy rồi mà? Nó kêu là Hắc Đậu, cũng có giống cái như cô”- Thạch Đầu tùy tiện nói

Cái? Mễ Lương bị nghẹn họng, cải chính: “Thạch Đầu, động vật thì kêu được cái, người thì chỉ kêu nam nữ”

Thạch Đầu không phải không biết cái này, nhưng ở Viêm Hoang quá lâu, nói chuyện sẽ không chú ý, vội vàng sửa miệng: “Hắc Đậu cũng giống cô là nữ”

Mễ Lương đang uống nước liền phun ra hết, tiếng ho khan lẫn quần trong phòng. Bọn họ nói chuyện đều rất tự nhiên, không cần tỏ ra cẩn trọng hay khách sáo, hơn nữa Hắc Đậu ở Viêm Hoang được coi như người, Thạch Đầu không hề biết là lời mình vừa nói là sai, hần tiếp tục nói: “Hắc Đậu là do chúng tôi nuôi lớn, vì nó là nữ cho nên ai cũng thích chơi đùa với nó, có đồ ngon đều cho nó. Nhưng cô còn đặc biệt hơn, cô là nữ thật, ở đây chúng tôi chỉ toàn đàn ông, tôi thường nghe họ nói nếu có phụ nữ thì tốt rồi. Bây giờ nếu nói cho họ biết, chắc chắn họ sẽ khiến cô khỏi ngủ, nhưng Lão đại nói không được để tin cô ở đây truyền ra ngoài”

Mễ Lương hỏi: “Đệ tới đây đã bao lâu rồi?”

Thạch Đầu trả lời nàng: “Năm năm”

Mễ Lương nhìn đầu hấn, Thạch Đầu lúc đó chắc còn rất nhỏ, hơn nữa ở đây toàn đàn ông, hấn chắc sẽ không hiểu được chuyện nam nữ, Mễ Lương cảm thấy Thạch Đầu không biết vậy mà tốt. Thạch Đầu kéo kéo hai bờ môi, nghiêng đầu nói: “Kỳ thật tôi cũng hiểu tại sao không đem chuyện cô kể cho người khác, vì cô sẽ bị bọn họ đùa chết”

Mễ Lương nhếch môi, thì ra nam hài này cũng rất thông minh.

“Giống như trước đây họ bắt được thần lẩn, vì chơi rất vui, họ lỡ chơi quá tay mà khiến con thần lẩn chết rất mau” Thạch Đầu nắm tóc, tiếp tục nói: “Cô là hồ yêu, so với thần lẩn chơi với cô còn vui hơn, những người khác chắc chắn không tha cho cô”

Mễ Lương phát hiện, với Thạch Đầu mà nói, cô và con vịt, thần lẩn đều cùng loại, hiểm lạ và chơi rất vui, hoàn toàn không xem cô là phụ nữ. Thạch Đầu nghĩ vậy không có nghĩa những người đàn ông khác cũng nghĩ thế, chẳng hạn như Ân Hạo.

Ăn xong cơm trưa, Mễ Lương liền ngủ một giấc, tuy rằng giường không có nệm êm như nhà nhưng hai ngày nay mới có được một cái giường, với Mễ Lương mà nói đó là chuyện tốt đẹp nhất, gài chắc cửa, nàng liền nằm xuống giường ngủ.

Ngủ một giấc đến khi trời tối đen cảm thấy vô cùng thoải mái, mãi đến khi trên mũi cảm thấy nhột nhột như có con sâu đi vào, sâu dọc theo sống mũi đi lên mặt, chậm rãi bò càng ngày càng rõ ràng. Mễ Lương thu lại ý thức tán loạn từ khi bản thân xuyên không đến Viêm Hoang, điều kiện ở Viêm Hoang không tốt, đại khái trên giường có sâu... nghĩ tới đó, cơ thể động đậy bị dọa sợ mà tỉnh giấc, chưa tỉnh dậy một bàn tay đã ở trên mặt cô đùa nghịch khiến cô từ trên giường nhảy dựng lên.

Tay không bắt được sâu mà giữ được mấy ngón tay, nhìn có điểm quen thuộc, Mễ Lương ngỡ ngàng cả người, sau vài giây mới nhận ra là Ân Hạo: “Anh. Lão... Lão đại”

Vừa tỉnh ngủ, Mễ Lương con chưa kịp hoàn hồn, hai mắt mơ màng có chút thất thần, nắm tay Ân Hạo quên buông ra. Ân Hạo khom người đứng bên giường, gương mặt góc cạnh cách nàng hai tấc, trên mặt có vẻ giật mình mang theo chút giật dăng, hai người cứ giằng co một hồi, Mễ Lương hoảng loạn buông tay Ân Hạo: “Tôi..”

Ân Hạo rút tay lại, đứng thẳng dậy, gương mặt khôi phục sự bình thản: “Tôi vào xem một lát”

“Ừ”- Mễ Lương lúc này ngủ rất say mơ rất nhiều thứ kì quái, bây giờ lại không nhớ được cái nào. Bên ngoài trời sắp tối, ánh sáng trong phòng cũng yếu, ngủ quá lâu đầu óc Mễ Lương không tỉnh táo, ngồi trên giường nhìn người đàn ông cao lớn trắng kiện đối diện tay chân nàng luống cuống cả lên. Nàng nhìn ra phía cửa, bên trong phòng không có then cửa, nhưng theo nàng nhớ là nàng đã cài chốt cửa.

Ân Hạo nhìn theo mắt nàng: “Gọi cô hai lần, cô không trả lời, tôi chỉ biết tìm cách phá cửa vào được”

Loại then cửa đó hấn không cần tốn nhiều sức, Mễ Lương lại ngủ quá say, ngay cả miệng cũng cười rất thoải mái. Ân Hạo nhìn nàng trắng nõn nằm trên giường mặt nở nụ cười, tóc đen xoa trên gối, làn da trắng nõn dưới ánh hoàng hôn âm thầm lại sáng bóng. Đó là một vẻ đẹp không có ở Viêm Hoang, Ân Hạo cảm thấy Thạch Đầu nói đúng, nàng là hồ yêu, thanh khiết linh động, mềm mại đẹp đẽ, gương mặt kia khiến hấn không nhịn được đưa tay sờ, cảm giác trắng mịn mềm mại khiến hấn quên thu tay lại.

Ở nơi này, Mễ Lương ngủ hiền nhiên không cời áo, thấy Ân Hạo còn ở bên giường, vội leo xuống, mang giày vào giả vờ đi vài bước: “Lão đại, anh tìm tôi có gì sao?”

Ân Hạo chống tay xuống, thân hình cao lớn, lưng thẳng tắp đi đến bên bàn, kéo ghế ngồi xuống, ánh mắt trầm tĩnh khiến người ta cảm thấy áp lực. Hấn nhìn trên bàn có chén nước đồ sẵn nhưng không bụng lên uống, ánh mắt trong như nước nhìn Mễ Lương đứng bên tường: “Cô có biết đây là đâu không?”

Ánh mắt của hấn làm người ta không thể bỏ qua, Mễ Lương nắm tấm vải dệt thô ráp, trả lời hấn: “Viêm Hoang”

“Viêm Hoang là nơi nào biết không?”- Giọng nói của hấn có chút lạnh lẽo.

Mễ Lương nghĩ nghĩ, đoán đo nói: “Là Từ vong cốc, nhưng nơi này có thạch anh tím, nên mọi người tới đào quặng”

“Đào quặng? Cô thật không biết Viêm Hoang là chỗ nào, nơi này có thể xem như ngục giam, đều là những tội nhân, không rõ ràng bị người ta đem tới đây. Chúng tôi bị giam giữ ở đây, dùng tính mạng của mình mà làm việc đổi lấy tiền tài cho người khác”- Gương mặt Ân Hạo thoáng qua sự u tối. “Viêm Hoang này rất dễ có người chết, người còn sống đều phải trả giá mới có thể đạt được quyền lợi sinh tồn”

Mễ Lương dè dặt cẩn trọng nhìn hấn.

Ân Hạo nhìn chén nước trên bàn, bên cạnh còn có nửa cái bánh bao, lúc trưa Mễ Lương vẫn chưa ăn xong, nàng tính khi đói lại ăn tiếp, Ân Hạo dùng ngón tay vẽ lên bánh bao: “Cô tính làm gì để đổi lấy những thứ này?”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Mễ Lương cũng biết đây là nơi nguy hiểm, hai tay cầm lấy lớp quần áo màu đen xám, ngón tay di chuyển, quần áo bị nàng vò đến mức nhăn nhàu, trong đầu leo lên suy nghĩ nhưng bị nàng áp chế đi, ý nghĩ đó khiến nàng cũng lo lắng: “Tôi sẽ giặt quần áo, nấu cơm, quét rác, có thể làm được rất nhiều...”

Nàng nói rất chậm, cô ý phun ra nuốt vào: “Chuyện Thạch Đầu có thể làm tôi cũng có thể làm được...”

Ánh mắt Ân Hạo trở nên sâu sắc, hắn không nói gì chỉ nhìn nàng. Mễ Lương bị hắn nhìn chăm chú trong lòng cũng lo lắng, giọng nói cũng nhỏ dần cuối cùng không còn phát ra tiếng, mười ngón tay túm lấy áo của mình. lát sau, Ân Hạo mới phong khinh vân đạm nói: “Nếu đã có Thạch Đầu thì tôi cần gì phải mướn thêm người khác làm?”

Mễ Lương nhỏ giọng nói: “Có nhiều người càng tốt, Lão đại à, anh anh tuần như vậy, lòng dạ cũng rộng rãi không cần phải tính toán chi li với tôi”

Ánh mắt Ân Hạo có phần khô hải, vẫy tay về phía cô: “Qua đây”

Mễ Lương chậm rãi di chuyển bước chân, mỗi bước đều nhỏ, đứng cách hắn rất xa. Ân Hạo trao cho nàng cái nhìn bất mãn, Mễ Lương lại dịch hai bước nhỏ về trước.

Ân Hạo ngồi trên ghế nhưng cũng không thấp hơn Mễ Lương khi đứng bao nhiêu. Hắn đưa tay, ngón tay đi tới đại lưng của Mễ Lương, bắt đầu chậm rãi cời sợi dây lưng màu xám đen, hai mắt nhướng lên cảnh cáo. Mễ Lương cắn môi, ngón tay dài của Ân Hạo làm rất thông thả, dây lưng bị cời ra. Căn phòng này thật mát mẻ, buổi tối ở Viêm Hoang nhiệt độ rất thấp, Mễ Lương cũng vì lo lắng mà ăn mặc nhiều hơn, quần áo rộng từ từ mở ra, nội y màu trắng bên trong cũng rộng quá mức, cổ áo mở to. Nếu Ân Hạo đứng dậy có thể nhìn từ trên xuống thấy bầu ngực trắng của Mễ Lương. Nhưng hắn không vội vàng, ngồi vững như Thái Sơn, trong đôi mắt trầm tĩnh không hề dấy lên dục vọng của đàn ông, tiếp tục cời áo cô ra, bàn tay chạm vào chút thắt của nội y, chậm rãi cời bỏ nút thứ nhất, nút thứ hai...

Máu Mễ Lương như đông cứng, cuối cùng lên tiếng: “Ngoài làm việc nhà, tôi có thể đọc thư, biết viết chữ, hơn nữa tôi ăn rất ít. Lão đại, anh anh mình thân võ, cưỡng ép một thiếu nữ như tôi sẽ tổn hại uy danh của anh”

“Cưỡng ép? Cô cho rằng có ai cam tâm tình nguyện đứng đây?” – Ân Hạo ngẩng đầu nhìn nàng, khóe miệng cười như không cười: “Tôi là người đặt ra luật ở đây, Ở tử vong cốc này mọi chuyện đều do tôi quyết định”

Mễ Lương hít một hơi thật sâu, giọng nói dịu dàng buông ra từng chữ: “Lão đại, tôi biết anh không phải tội phạm cưỡng hiếp phụ nữ”

“Tội phạm cưỡng hiếp?” – Giọng Ân Hạo cao lên, trong căn phòng ánh sáng mờ ảo sắc mặt hắn lúc sáng lúc tối, đôi mắt lại càng đen thêm, tựa như biển sâu không đáy, hắn thu tay lại để lên tay cầm ghế. “Nếu tôi chính là tội phạm cưỡng hiếp, cũng không đến mức bị giam ở đây. Nơi này có sơn tặc, có cường đạo, có những kẻ mưu đồ làm phản... nơi này tay ai cũng dính máu, cưỡng hiếp phụ nữ thì so là gì, nó chẳng là gì cả”

Mễ Lương bắt đầu sợ, cơ thể run lên nhẹ nhàng.

Trong mắt Ân Hạo khẽ cười, ý cười hiện lên trên mặt, nhưng không sâu: “Cô đoán xem tôi là gì?”

Mễ Lương cân nhắc một lát mới trả lời hắn: “Anh là lão đại. Lão đại có ý nghĩa rất lớn, có năng lực siêu quần, lão đại khác người thường có thể khống chế dục vọng và cảm xúc bản thân, có thể bảo vệ kẻ dưới, có thể khiến người ta cam tâm tình nguyện phục tùng, sẽ không vì thấy tôi nhỏ mà ức hiếp tôi. Lão đại, tôi không biết sao anh lại giam ở đây, nhưng tôi biết anh không phải sơn tặc, không phải cường đạo cho nên sẽ không thể làm ra những chuyện như vậy”

Ân Hạo nở nụ cười lúm đồng tiền như mặt hồ gợn sóng, từng vòng ngang dọc theo hơi thở dập dờn làm cho gương mặt lạnh của anh bỗng chốc sáng rực: “Nói nhiều lời dễ nghe như thế, cũng là không muốn để tôi cưỡng ép cô. Mễ Lương, thóc gạo, mưa thuận gió hòa, có thóc có gạo, may mắn lại giày cỏ, một cái tên đầy đủ, cô chẳng những có cái tên hay mà người cũng rất hay, so với Thạch Đầu cũng hay hơn”

“Nếu anh thích mỗi ngày tôi đều nói cho anh nghe” – Chỉ cần không xâm phạm cô, Mễ Lương có thể chịu hắn.

Ân Hạo buồn cười nhìn cô: “Nếu như tôi cưỡng hiếp cô thì sao?”

Mễ Lương cắn cắn môi: “Vậy anh giết tôi đi”

Nàng không thể tưởng tượng cảnh bị người khác mỗi ngày sỉ nhục, hơn nữa còn nhiều đàn ông như thế. Nàng là một người có cảm xúc không phải con búp bê. Ân Hạo thấy nàng cắn môi dưới, liếc vờn tay lướt qua môi cô, chậm rãi nói: “Ở Viêm Hoang này có ba điều quan trọng nhất, thứ nhất là duy trì tính mạng, thứ hai là tuân theo những điều tôi nói, thứ ba chấp hành hai điều tôi vừa nói. Hiểu chưa?”

Mễ Lương ngăn người không nói chuyện. Ân Hạo đứng dậy, vỗ đầu nàng: “Có đôi khi phải tỏ ra thông minh, đôi khi phải tỏ ra không biết, cô chính là sừng vật mới của tôi, người vẫn đẹp hơn vịt, tên Mễ Lương cũng dễ nghe hơn Hắc Đậu.”

Hắn nhìn người con gái nhỏ nhắn, bình luận: “Đáng tiếc cô gầy quá, hoàn toàn không có vẻ có đủ thóc gạo, xem ra hữu danh vô thực”

Ấn Hạo cảm thấy Mễ Lương rất gầy, buổi tối đồ ăn rất nhiều, không phải bánh bao mà là con ăn, mặt khác còn có thịt, tuy chỉ có ít thịt mỡ nhưng mùi hương bay lên rất thơm. Mễ Lương đã ăn bánh bao suốt hai ngày, nhìn thấy cơm liền thèm. Mễ Lương cũng biết Viêm Hoang khó khăn, hơn nữa cô cũng nói là bản thân không ăn nhiều lắm đành nuốt nước miếng dỗi lòng nói với Ấn Hạo: “Tôi ăn không nhiều như vậy, cho tôi hai cái bánh bao là được rồi, một cái rưỡi cũng được”

Ấn Hạo ngồi trên ghế cười: “Cần thiết phải vỗ béo cô một chút, như vậy cô mới thỏa mãn được dục vọng của tôi, phụ nữ vẫn phải tròn trịa mới đẹp.”

Nghe vậy, Mễ Lương lại không dám cầm đũa, cách cái bàn rất xa. Ấn Hạo lại nói: “Ăn hết đồ ăn đi. Ở Viêm Hoang không được lãng phí. Nếu cô lãng phí một ít đồ ăn thì sẽ không cho ăn cơm trong ba ngày”

Tuy lúc nói, Ấn Hạo cười vui vẻ nhưng đáng về không chấp nhận sự phản kháng của người khác. Mễ Lương cầm lấy chiếc đũa, hỏi Ấn Hạo: “Lão đại, anh ăn chưa?”

“Chỗ này đều là dành cho mình cô”- Ấn Hạo tự nhiên đã ăn rồi. Bình thường Viêm Hoang không có chuyện gì, lại rất nhàm chán, cho nên hần mới tới trên chọc tăn sùng vật này tìm chút lạc thú.

“Nhưng mà tôi thật sự không ăn được nhiều thế”- Mễ Lương cũng như đại đa số con gái hiện đại cũng muốn mình có dáng người mảnh mai, hơn nữa vận động không nhiều nên cơm cũng ăn ít đi.

“Cô quên lời tôi nói rồi sao!”- Ấn Hạo không cho phép phản bác, đàn ông ăn nhiều hơn phụ nữ. Huống chi là một người đàn ông khỏe mạnh như vậy. Ấn Hạo bung tới một nửa phần cơm dành cho một người đàn ông, không ngờ, Mễ Lương còn nói ăn không nổi.

Mễ Lương thấy Ấn Hạo có vẻ không kiên nhẫn liền ngậm miệng, cầm bát lấy đũa ăn cơm. Đây là miếng cơm đầu tiên sau ba ngày nàng xuyên không tới đây, cơm trở nên thật thơm ngọt, tuy chỉ có hai đĩa đồ ăn nhưng cũng đủ. Mễ Lương gấp thức ăn rồi khen: “Đồ ăn quả thật rất ngon”

Ấn Hạo ngồi trên ghế cách không xa: “Viêm Hoang tuy thiếu thốn, nhưng cô đã là sùng vật của tôi chắc sẽ không để cô thiếu thứ gì”

Sùng Vật cũng được, Mễ Lương cũng không so đo vấn đề cô thuộc sở hữu của ai. Cô không so đo nhưng không có nghĩa người khác không so đo, tiếng cửa vang lên: “Ấn Lão đại, cô ấy không thể là sùng vật của anh”

Người vừa nói là Sở Nghiêu, cổ tình nhún xuống hai chữ của anh. Sau khi Mễ Lương chuyển đi, hần cũng sang làm thủ vệ của phòng, cố ý thắt chặt mối quan hệ với Ấn Hạo, gia nhập quản lý một vài chuyện ở Viêm Hoang. Mễ Lương là do hần nhật được, nên Ấn Hạo cho phép hần qua thăm. Chỉ cần chú ý giữa bí mật tránh để người khác phát hiện.

Ấn Hạo nhìn nhìn Sở Nghiêu, theo thỏa thuận hôm qua, Mễ Lương đích xác không thể thuộc về mình hần, hần nhún mày: “Được rồi, cô ấy cũng giống Hắc Đậu, đều là sùng vật của mọi người. A, không phải của mọi người mà là sùng vật của hai chúng ta”

Sở Nghiêu nhìn Mễ Lương đang ăn cơm: “Cô ấy là người, làm sao có thể giống con vẹt kia mà coi là sùng vật?”

“Không phải sùng vật thì là gì? Nha Hoàn? Hay hạ nhân? Những tên đó đều là của bên ngoài gọi, tôi vào đây rất lâu, cũng không nhớ rõ người bên ngoài xưng hô như vậy. Viêm Hoang chính là Viêm Hoang, chỉ dùng thực lực để nói chuyện, anh đã tới đây hai năm chẳng lẽ còn muốn ở trong đây bày vẽ mấy thứ trang trí bên ngoài sao?” Ấn Hạo nói chuyện luôn mang theo nụ cười. “Viêm Hoang tuy không thú vị, cũng chỉ có sùng vật. Hơn nữa, anh làm sao biết cô ta là người? Thạch Đầu nói cô ta là yêu hồ, tôi thấy cũng giống”

Sở Nghiêu chậm rãi đi vào phòng bước thong thả: “Nếu anh đã nói cô ta là sùng vật, vậy Ấn Lão đại anh cũng không thể một mình động vào cô ta”

“Chẳng lẽ tôi động vào cô ta cũng phải thông báo với anh?”- Ấn Hạo hí nháy.

“Anh có thể chiếm căn phòng tốt nhất, có thể được ưu đãi trong việc ăn mặc, những người khác tuy rằng ăn có ít, thiếu thốn hơn. Nhưng ở Viêm Hoang, có ba trăm tên đàn ông, nếu anh muốn một mình độc chiếm cô ta, sở rằng kẻ dưới sẽ không đồng ý”- Sở Nghiêu nín.

Ấn Hạo gọn gang dứt khoát: “Ý của anh là, nếu cô ta làm người phụ nữ của tôi, anh cũng muốn ngủ cùng cô ta?”

Sở Nghiêu không chút khoan nhượng: “Cô ta là do tôi nhật được, trước tiên cô ta phải trở thành người phụ nữ của tôi”

“Anh muốn ngủ với cô ta trước? Chẳng lẽ anh muốn cùng tôi đo sức sao?”- Ấn Hạo uy hiếp nhìn Sở Nghiêu. “Kỳ thật tôi cũng không ngại giết chết anh, như vậy cô ta chỉ thuộc về mình tôi”

Sở Nghiêu cười: “Anh muốn giết tôi, chỉ sợ bản thân cũng phải trả giá rất lớn. Ở Viêm Hoang này, kẻ muốn chiếm vị trí của anh không ít, dám thù hạ tuy ngoài mặt trung thành nhưng trong lòng chưa hẳn không nghĩ tới việc thay thế vị trí của anh. Nếu anh bị trọng thương, đến lúc đó chưa biết chừng có người nhân lúc nhà cháy đi hôi của giết người, cuối cùng cô gái này cả hai chúng ta vẫn chưa hưởng được, nhưng hai con cò tranh nhau, ngư đông đắc lợi”

Nếu điều kiện cho phép, Ấn Hạo thật muốn đấu với Sở Nghiêu, nhưng ở Viêm Hoang này nguy cơ tứ phía, cuộc đấu hoàn toàn vô nghĩa, Ấn Hạo liền ừ rừ: “Quả thật phụ nữ đúng là họa thủy, mang đến chỉ là phiền toái”

Ánh mắt của hần như nhớ tới gì đó hỏi Mễ Lương: “Mễ Lương, cô trước kia có từng ngủ với đàn ông chưa?”

Mễ Lương đang cầm đũa gấp miếng thịt, nhẹ thả tay thịt rơi xuống bàn, hai mắt sáng nhìn Ân Hạo, thông thả lắc đầu.

“Tốt lắm, thật sự là sủng vật đáng yêu mà”- Ân Hạo hết sức hài lòng, quay sang nói tiếp với Sở Nghiêu: “Trước mắt tôi cũng chưa muốn ngủ với cô ta, chẳng qua nếu như tôi thật sự có hứng thú cũng không cần thông báo với anh. Dù sao, tôi cũng không để anh chạm vào cô ta trước”

Sở Nghiêu nhìn Mễ Lương không biết làm nói: “Bằng không chúng ta hỏi ý Mễ Lương xem sao? Xem cô ta nguyện ý đi theo ai trước?”

“Anh cho là cô ta có gan nói sao? Hơn nữa tôi làm việc gì không cần hỏi ý sủng vật”- Ân Hạo đi lên trước vài bước, vỗ vỗ đầu Mễ Lương, trước ánh mắt kinh hoàng của Mễ Lương nói: “Ăn cơm chăm chú như thế, xem ra cô cũng ngoan thật. Trước mắt cứ nuôi dưỡng sủng vật này đã”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Cuộc sống ở Viêm Hoang buồn tẻ trôi qua, đối với mấy tên đàn ông mà nói, hiện nay họ đã có được hoạt động giải trí mới nhất là khiến Mễ Lương ăn uống đầy đủ.

Thạch Đầu rất nhanh đã ăn xong cơm chiều, sau đó chạy tới chỗ Mễ Lương chơi. Khi hắn đến, đồ ăn trên bàn Mễ Lương đã vơi đi phân nửa, bụng nàng cũng căng tròn, đang đấu tranh với đồng đồ ăn cuối cùng. Thấy thạch đầu tới, nàng vẫy tay: “Thạch Đầu, đệ ăn chưa? Ở đây tôi còn đồ ăn này”

Đồ ăn tối nay của Mễ Lương ngon hơn so với Thạch Đầu. Thạch Đầu cảm thấy đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa vì thể chất Mễ Lương khá yếu ớt, cuộc sống của nàng tại Viêm Hoang so với mọi người cũng khó khăn hơn. Hắn không hứng thú với đồ ăn của Mễ Lương. “Tôi ăn rồi, đây là phần dành cho cô, cô mau ăn đi”

Mễ Lương đau khổ tiếp tục gấp thức ăn. Mấy ngày trước, nàng còn không có đồ ăn, bây giờ đồ ăn lại rất nhiều, một lã đối chết hai là no chết, xuyên không đúng là chuyện chẳng hay ho gì. Bên cạnh đó, hai nam nhân đối với cô như hồ rình mồi, Mễ Lương hoàn toàn như miếng thịt nằm trên thớt gỗ.

Thạch Đầu ngồi xuống bàn, quan sát Mễ Lương chậm rãi gấp thức ăn, hai mắt sáng lấp lánh nói: “Mễ Lương, cô ăn cơm cũng rất xinh đẹp, nên nói là gì đây, là nhonhã, đúng rồi nhonhã, không giống bọn tôi chỉ ăn một loáng là sạch ngay. Quả nhiên, hồ yêu làm chuyện gì cũng thật xinh đẹp.”

Mễ Lương không nói chuyện chỉ lo ăn cơm, trong lòng cảm thấy Thạch Đầu thật đáng yêu.

Ánh sáng trong phòng dần dần yếu đi, đêm tối chậm rãi bao phủ lấy cả một vùng đất. Viêm Hoang lại bước vào thời khắc náo nhiệt nhất. Cuộc sống nơi này vừa trầm lắng lại nhàm chán, không chịu được sự ngọt ngào của việc tồn tại, họ bắt đầu bùng nổ ngay cả bên trong, ba trăm tên đàn ông bắt đầu mặc sức vui chơi, âm thanh huyền ảo từ xa truyền tới, Mễ Lương ở trong phòng cũng có thể nghe thấy.

Trong phòng, mấy tên đàn ông hiển nhiên coi nàng là chuyện mới mẻ đầy thú vị. Khi Mễ Lương ăn xong, Ân Hạo vẫy tay kêu nàng: “Qua đây”

Mễ Lương từ từ đi qua.

Ân Hạo như đại lão gia bình thân ngồi trên ghế: “Cơm không thể ăn mà không trà tiển, cô là phụ nữ nên nhảy hay hát gì đó góp vui cho bọn tôi đi”

Mễ Lương no căng, ngay cả đứng thẳng cũng không nổi làm sao mà nhảy chứ? Hơn nữa, nàng cũng không biết nhảy, đầu lắc nguầy nguậy: “Tôi không biết nhảy”

Ân Hạo đưa ánh mắt không hài lòng nhìn nàng: “Vậy hát một bài nghe xem?”

Mễ Lương tiếp tục lắc: “Giọng tôi không hay vả lại cũng không biết hát”

“Chẳng lẽ cô chỉ biết ăn thôi sao!!”- Ân Hạo cảm thấy tôn nghiêm của lão đại bị đả kích, sắc mặt liền sa sầm. “Nếu cô không làm được gì cả thì cô thoát y mà nhảy, nhảy hay hay không không quan trọng, chỉ cần coi sạch là được”

Mễ Lương kinh ngạc, do dự nói: “Tôi sẽ hát, nhưng tôi hát không hay, các người đừng trách tôi a!”

Thạch Đầu im lặng ngồi bên cạnh, chuẩn bị nghe hồ yêu xinh đẹp xuất ra giọng ca tuyệt vời nhất. Khi còn bé Thạch Đầu thường nghe mọi người nói, Hồ yêu eo nhỏ da trắng, giọng hát êm ái, thường dùng giọng hát của mình dụ dỗ những người thanh niên, khiến thần trí họ bị mê hoặc sau đó bỏ đi hoặc sẽ làm vợ người thanh niên giúp anh ta giặt quần áo nấu cơm. Thạch Đầu nghe các vị trưởng bối đạo tặc nói thế, mỗi lần nói tới mặt họ đều ghé lên, ước gì bản thân bị hồ yêu mê hoặc. Thạch Đầu ngồi nghiêm chỉnh, hắn tin tưởng bản thân sẽ không bị mê hoặc, nhưng vẫn muốn nghe tiếng hát hồ yêu trong truyền thuyết.

MễLương ho khan hai tiếng, mở miệng hát: “Đại hà hương đồng lưu a, sao Bắc Đẩu trên trời a...”

Dokiềng dè đây là nơi ẩn thân, Mễ Lương không có mở hết cổ họng ra hát, nhưng vì hát “bài ca hảo hán”, nàng cố ý hạ giọng, giọng hát thoát ra rất nặng nề, vừa không là nói cũng chẳng phải hát, quả thật chẳng ra gì cả, còn không quên đôi cả xương âm hợp âm “Hắc hắc, hắc hắc tham Bắc Đẩu a, một chén rượu sinh từ chi giao a...”

Ở trong phòng, Sở Nghiêu nghe thấy cũng nhũn mảy, dường như rất nhẫn nại, mặt Ân Hạo không biến sắc, dường như tạp âm đó không ảnh hưởng gì tới hắn. Thạch Đầu mở to miệng, thậm chí có thể nuốt được một quả trứng gà vào. Mễ Lương chính là muốn hát bài khiến cho họ nghẹn chết, nàng cố ý ca như thế, tiếng tục hạ giọng rung đùi đắc ý hát, đợi đến cô: “Hắc hắc... hắc hắc...”- Hắc hoài không ngừng, Sở Nghiêu không nhịn được mở miệng ngăn cản nói: “Cô từ đâu tới vậy?”

MễLương im lặng không hát nữa, về mặt đầy chân thành: “Nơi đó gọi là địa cầu”

Sở Nghiêu không nói gì, nhưng lông mày nhăn lại, về mặt như đang nói: Người địa cầu thật đáng thương.

“Tôi cũng cảm thấy chúng tôi ở đó hát không hay lắm, hơn nữa cổ họng tôi không tốt, tôi cũng đã nói trước rồi”- Mễ Lương dùng về mặt vô tội. “Mọi người đừng để ý”

Thạch Đầu gãi gãi đầu, dõng lòng nói: “Nhưng Mễ Lương hát còn hay hơn đám người đang ở ngoài”

Ân Hạo lên tiếng: “Dờ cũng nghe, cũng không phải là đi thưởng thức ca múa, chẳng qua nhằm chán muốn giết thời gian mà thôi. Cô hát tiếp đi”

MễLương không biết nên bội phục năng lực nhẫn nại của Ân Hạo, hay là nên khen ngợi trình độ thưởng thức quái dị của hắn. Lại hát hai bài nữa, cuối cùng Sở Nghiêu kêu ngừng, ngay cả Thạch Đầu luôn ủng hộ cô về mặt cũng không nói nên lời, Ân Hạo vẫn tỏ ra tự nhiên, lười biếng nói với Sở Nghiêu: “Nếu không muốn nghe thì ra ngoài đi”

Sở Nghiêu nói: “Bên ngoài đã bớt ồn, cô ta lại hát quý dị như thế vạn nhất để người khác nghe được, sẽ dễ bị phát hiện.”

Thế là hoạt động giải trí này sau khi ăn xong Mễ Lương đều phải làm, thường là giữa trưa hoặc vào lúc chạng vạng. Mễ Lương không có khiếu hài hước, hơn nữa nàng luôn cảnh giác họ, mỗi lần họ hỏi một câu nàng cũng chỉ trả lời một câu, quả thật không thú vị. Có lần, Ân Hạo muốn nghe cô kể chuyện cười, kết quả chỉ cô cười, còn hai tên đàn ông không biết có chỗ nào đáng cười, Thạch Đầu cười gượng hai tiếng.

Nhưng những tên đàn ông không kham đó, trong mắt hắn, Mễ Lương là niềm vui mới của họ, thú vị lại dịu dàng, đầy sức hấp dẫn. Tựa như giữa sa mạc có đóa hoa nở rộ, tuy không phải thứ quý giá gì nhưng cũng là cảnh đẹp ý vui.

Đột nhiên tối nọ, Thạch Đầu nhìn Mễ Lương mặc quần áo xám nói: “Lão đại, Mễ Lương xinh đẹp như vậy lại phải ăn mặc giống như chúng ta, không nhìn kỹ thì chẳng nhận ra là con gái, thật sự rất đáng tiếc nha.”

Ân Hạo cũng có cùng cảm nhận. Vất vả lắm mới có được người phụ nữ, ăn mặc lại bụi bặm, phá hủy đi vẻ mỹ cảm, hắn nói: “Lần nào sẽ đổi với họ vài bộ quần áo dành cho phụ nữ”

Sở Nghiêu hỏi: “Anh không sợ họ sẽ nghi ngờ sao?”

Ân Hạo không lo lắng vấn đề này, cười cợt nói: “Nơi này cũng có mấy tên đàn ông ăn mặc như phụ nữ, họ đâu phải không biết, đến lúc đó chẳng chỉ nói chúng ta biến thái”

Căn phòng cũng không quá nóng, Mễ Lương mặc hai lớp quần áo, bộ quần áo màu xám vấy lấy nàng, tuy có thất lung quần bên người nhưng tay nghề nàng không giới hạn khiến cho bản thân như cái bánh chưng. Trừ làn da trắng, quả thật nhìn cũng không có gì đặc biệt. Hiển nhiên việc giả dạng như thế không làm người ta vừa lòng, Ân Hạo ra lệnh nói: “Mễ Lương, cô đi thay bộ đồ lúc cô vừa tới đây đi, kia mới quần áo dành cho hồ yêu”

Đàn đã giặt sạch hong khô nhưng Mễ Lương không muốn thay, có lệ nói:

“Lão đại, bộ quần áo đó là do nhặt được, mới chỉ giặt hai lần nó đã co lại, bây giờ mặc không vừa nữa”

Ân Hạo cảm thấy Mễ Lương luôn cố gắng tìm cơ từ chối, sắc mặt sa sầm, bất mãn nói: “Cô muốn tôi thay dùm cô sao? Tôi nghĩ cho dù quần áo có nhỏ bớt cũng có thể giúp cô mặc được”

MễLương đành phải lùi thủi đi vào phòng thay bộ đầm tối gối, hai chân thon dài để lộ ra khỏi lớp đầm, hai chân trắng nõn như nước, tóc đen xỏa dài mềm như tơ lụa sáng bóng, gương mặt trắng trẻo, ánh mắt như nước hồ thu, lông mi dài, đôi mắt xinh đẹp kia như ẩn như hiện. Chiếc váy ôm lấy cơ thể khiến những đường cong như ẩn như hiện, hơn nữa nàng lại mặc áo ngực, bộ ngực căng tròn, eo thon nhỏ. Nàng đứng dưới ánh đèn, cả người tỏa ra luồng sáng ấm áp, một cô gái như thế quả thật hấp dẫn đàn ông, làn da trần trụi lộ ra ngoài sáng bóng như ngọc, dù đồ đàn ông tới chạm vào.

Sắc mặt Ân Hạo cũng không có nhiều biến hóa, ánh mắt vẫn dừng lại trên người nàng không nhúc nhích. Khi hắn chú ý tới, cổ họng gật gật, ngay cả Sở Nghiêu ít nói ánh mắt lại lóe sáng như sao, hai mắt Thạch Đầu lấp lánh, trực tiếp tán thưởng: “Hồ yêu mặc đồ của yêu giới vẫn đẹp nhất”

Nữ nhân như nước, như yên, lại như liễu... thật nhỏ nhắn và xinh đẹp. Bao nhiêu năm rồi, họ chỉ nhìn thấy đám đàn ông với cơ bắp vạm vỡ, lòng trong chớp mắt lại mềm xuống.

Chàng văng bên ngoài lại huyền ảo, Ân Hạo nghĩ nếu để Mễ Lương ra bên ngoài, nàng nhất định sẽ bị đám sói kia ăn sạch sẽ trong thời gian ngắn nhất, cần phải nấp kín một chút, hắn vẫy tay nhìn cô: “Mễ Lương, cô qua đây”

Mễ Lương không qua, mấy ngón tay đan vào nhau, nhìn áo khoác đặt trên ghế nói: “Lão đại, tôi muốn mặc áo, nơi này hơi lạnh”

Chàng văng, nhiệt độ ở Viêm Hoang cũng giảm nhanh nhưng vẫn chưa tới nỗi lạnh, ánh mắt Mễ Lương hơi lệch đi, không dám nhìn Ân Hạo. Tuy Mễ Lương không có kinh nghiệm nhưng cô cảm thấy bản thân mặt vấy ở trước mặt đàn ông rất nguy hiểm

“Mặt trời vừa xuống núi, Viêm Hoang lại nói như vậy sao có thể lạnh?” - Ân Hạo không dễ bị lừa, hắn đứng lên, đi tới bên Mễ Lương, giữ lấy cánh tay trần của nàng, làn da bóng loáng làm hắn vừa lòng, bộ phận trong cơ thể cũng có phản ứng. Bị giam ở đây lâu như thế, hắn ít nhất vẫn có cảm giác. Quả nhiên, phụ nữ vẫn đặc biệt. Hắn buông tay Mễ Lương, xoay người nhìn Thạch Đầu nói: “Thạch Đầu, đệ rang ngoài trông đi, tất cả mọi người đều ở trong lỗ bên ngoài xảy ra chuyện thì không ai biết”

Thạch Đầu dĩ nhiên không đồng ý rồi đi: “Lão đại, đệ còn muốn nghe Mễ Lương hát, tuy rằng cô ấy hát hơi lạ, nhưng nghe mãi cũng thành quen.”

“Về sau sẽ được nghe” - Ân Hạo dùng uy nghiêm của lão đại nói. “Đệ mau ra ngoài đi”

Note: Truyện này 18+ nha. Mọi người ai thấy không chịu được thì đừng đọc...

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Thạch Đầu không cam nguyện đi ra, vừa đi được ba bước thì lại quay đầu nhìn, Mễ Lương gọi hắn: “Thạch Đầu, đệ đừng đi, tôi, tôi... mau giúp tôi đem cái bàn chuyển qua bên kia, tựa vào bức tường”

Nàng chỉ vào cái bàn ăn cơm, vị trí để hết sức kì lạ. Thạch Đầu xoay người, hắn không cảm thấy việc chuyển cái bàn sang đó là ý hay, liền mơ màng hỏi: “Cô thích để sang kia sao?”

“Ân” - Mễ Lương gật đầu.

Ân Hạo nhìn chằm chằm Thạch Đầu, sắc mặt đanh lại, nghiêm túc nói: “Ta bảo đệ đi xem tình trạng bên ngoài, chuyện ở đây ta lo” - Hắn trừng mắt nhìn Mễ Lương “Cô là phụ nữ gì vậy, sao lại nhiều ý kiến như thế”

Thạch Đầu lăm bắm trong miệng nói thầm rồi cuối cùng vẫn đi ra khỏi cửa. Xung quanh hết sức yên tĩnh, ánh đèn chỉ có thể chiếu sáng một vùng nhỏ, những nơi khác trong phòng đều mờ mờ ảo ảo. Trái tim Mễ Lương đập thùm thụp, thừa dịp Ân Hạo không chú ý liền vội vàng cầm lấy chiếc áo khoác ở trên ghế, dùng tốc độ nhanh nhất mặc vào, che đi làn da trần, lắp liếm nói: “Thật sự rất lạnh mà. Tôi không khỏe mạnh như hai người nên sẽ bệnh mất”

Ân Hạo đi từng bước về phía nàng. Mễ Lương không kịp được lui ra sau, chân run lên. Khi Ân Hạo chỉ còn cách Mễ Lương hai ba bước thì Sở Nghiêu bỗng đứng dậy khỏi ghế, trong chớp mắt đã đứng chắn trước mặt Ân Hạo: “Ân lão đại, anh không phải nói cô ấy là sủng vật sao? Hay là nói anh vừa nhìn thấy phụ nữ đã muốn làm chuyện đó”

Ân Hạo đưa mắt nhìn Sở Nghiêu đứng che trước mặt, dùng mũi hừ lạnh: “Cô ta là phụ nữ, đàn ông muốn phụ nữ là chuyện hiển nhiên”

Gương mặt Mễ Lương trắng bệch, đôi mắt đầy sợ hãi và cảnh giác. Nàng túm lấy quần áo của bản thân, nhưng không cách nào khiến bản thân không run lên, Sở Nghiêu nói: “Anh xem bộ dạng của cô ấy đi. Cô ấy rất sợ anh, hơn nữa thoát nhìn cũng biết là người chưa từng chịu khổ qua. Cô ấy mới tới đây vài ngày mà anh đã muốn cưỡng bức cô ấy, làm sao cô ấy có thể tiếp nhận được biến cố lớn như vậy. Vất vả lắm mới có một người phụ nữ, nếu để cô ấy phát điên hoặc chết rồi không phải quá đáng tiếc sao?”

“Anh nói chuyện cũng lớn tiếng quá đó” - Ân Hạo khinh thường. “Ở đây là cá lớn nuốt cá bé. Anh đã tới đây hai năm mà vẫn chưa dẹp được cái thói đạo đức giả à. Mọi người đều là đàn ông, tôi không tin anh không muốn”

“Cho dù tôi có muốn cũng sẽ chờ thêm một thời gian, chờ cô ấy có thể chấp nhận được mọi biến hóa trước mắt rồi mới tính”

Ân Hạo bên ngoài thì cười như bên trong lại không cười: “Lần trước, anh còn tranh với tôi muốn ngủ với cô ta, trách không được người khác nói anh giả dối, quả thật là thế”

Sở Nghiêu hỏi lại: “Vậy anh đồng ý cho tôi làm trước sao?”

“Anh mơ đi”- Ba chữ nói ra mạnh mẽ

“Cô ấy dù sao cũng do tôi nhặt được. Tôi đồng ý chưa sè, anh còn muốn dành trước có phải rất quá đáng không!”- Xem ra Sở Nghiêu rất không hài lòng, đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn Ân Hạo.

Trong mắt Ân Hạo gió lửa nổi lên bốn phía, từng chữ ken kết vang lên: “Tôi mới là lão đại ở đây”

Sở Nghiêu nở nụ cười, nửa thật nửa giả nói: “Nếu hai người chúng ta không ai tình nguyện vậy thì chẳng bằng cùng nhau làm?”

Ân Hạo nhìn Sở Nghiêu, ánh mắt sắc bén như bắn ra hàng vạn cây kim châm, bên trong mắt đều là phẫn nộ. Rất lâu sau, lửa giận chậm rãi tắt đi, gương mặt cười như không cười: “Được”

Sở Nghiêu đến đây chưa lâu nên vẫn duy trì được thái độ có giáo dục, Ân Hạo chắc rằng Sở Nghiêu đang lừa hắn, tuyệt đối không tin Sở Nghiêu có thể làm ra lại chuyện như vậy.

Quả nhiên, Sở Nghiêu liền nhắm mắt rất rõ, nhưng trong phút chốc lại trở nên bình thản, ôn hòa nói: “Vây cũng không tệ. Đối với loại chuyện này cảm giác rất quan trọng, nói thẳng ra là nắm được sự huyền diệu bên trong. Kỹ thuật của tôi rất tốt, từ từ vuốt ve, bảo đảm sẽ làm cho phụ nữ thích đến tận cùng, tôi cũng không ngại làm mẫu cho lão đại xem. Lại nói, Ân lão đại anh cũng chưa từng chạm vào phụ nữ, Mễ Lương thể nào anh cũng không hiểu, vạn nhất tìm lầm chỗ thì chắc sẽ làm trò cười cho thiên hạ. Cho dù không tìm lầm chỗ, cũng chỉ sợ anh bối rối làm liều, tới lúc đó cảm giác mang tới cho phụ nữ chỉ có đau ngoài ra không cảm nhận được gì cả. Còn tôi thì lại khác, biết đâu sau này Mễ Lương cũng không muốn nhìn thấy anh”

Ân Hạo ở Viêm Hoang này đã mười năm, hắn tới đây từ lúc tuổi còn nhỏ hơn Thạch Đầu, dĩ nhiên là chưa từng chạm qua phụ nữ.

“Anh..”- Một người đàn ông mà lại bị người khác nhạo báng trên phương diện này khiến Ân Hạo xanh mặt, giả bộ tự tin nói: “Tôi dĩ nhiên có thể khiến cô ta mất hồn”

“Nếu Ân lão đại không ngại để tôi nhìn, tôi sẽ vui vẻ đánh giá”- Sở Nghiêu nhếch môi cười trêu tức.

Ân Hạo nhìn Sở Nghiêu xem ra quyết tâm không chịu nhượng bộ, nhếch môi, cuối cùng ỏi ra một câu: “Tôi không có cái yêu thích giống anh, vừa nghĩ tới đã muốn buồn nôn.”

Khi hai người đàn ông so xem da mặt ai dày hơn ai thì Mễ Lương đã cử động nhích chân, chuyển người đi ra phía sau bàn. Ân Hạo thấy nàng di chuyển cũng không quản, bao nhiêu hứng thú đều bị Sở Nghiêu phá hỏng. “Anh nói đúng, cô ta hiện giờ vẫn chưa tiếp nhận được biến cố lớn như vậy, đàn ông sống ở Viêm Hoang do không tiếp nhận được mà tự sát cũng rất nhiều, tôi cũng không muốn mất đi một sủng vật hiếm lạ như vậy”

Ân Hạo đẩy Sở Nghiêu ra: “Sở Nghiêu, tôi không chạm vào cô ta, anh cũng đừng mơ chạm được vào”

Đêm nay đối với Mễ Lương mà nói đúng là hữu kinh vô hiểm. Khi họ đi rồi, Mễ Lương vội vàng tới cài khóa cửa, đem chiếc ghế dựa ngả vào cửa. Cô không được phép ra khỏi căn phòng này, khi họ rời đi sẽ khóa chốt bên ngoài. Bên ngoài phòng còn có thêm một cánh cửa, bình thường đều dùng tới mấy cái chốt lớn khóa lại. Người bên ngoài dù là Ân Hạo hay Sở Nghiêu đều phải đi qua cánh cửa, nhưng Ân Hạo tuyệt nhiên không cho ai đến gần nơi ở của mình, hơn nữa Thạch Đầu hiện tại không có chuyện gì, ban ngày khi Ân Hạo không ở đây thì liền đứng canh cửa.

Nơi này là nhà tù Viêm Hoang, mấy trăm tên đàn ông còn trốn không thoát nói gì tới Mễ Lương. Ngoại trừ cảm giác hoang đường, nàng hay nhớ lại khoảng thời gian tốt đẹp trước đây, mơ ước một lúc nào đó bản thân sẽ rời khỏi nơi này. Mễ Lương cũng không biết nên làm thế nào đánh tự huyền hoặc bản thân.

Mễ Lương đem chiếc váy xé thành từng mảnh, khiến nó không cách nào mặc được nữa, cũng không thể may lại, sau đó đem chiếc váy vắt lên chỗ lưng ghế. Tối ngày thứ hai, khi họ tới, Thạch Đầu vừa vào liền phát hiện, Mễ Lương nói: “Buổi sáng tôi để váy lên ghế lại quên mất, lúc kéo do quá mạnh tay nên bị rách.”

Nàng còn chỉ vào mấy cạnh ghế, phất trên lờ lờ nhô ra vào miếng gỗ, vẻ mặt oán hận: “Là do nó, nó vướng vào mặt váy, lúc kéo liền trở thành thế này. Nhưng mà xét đến cùng là do quần áo chất lượng kém”

Nàng vừa nói vừa vụng trộm nhìn sắc mặt Ân Hạo. Ân Hạo ngồi bên cạnh, nhếch môi, bộ dạng không hài lòng lắm. Thạch Đầu cũng không nghĩ nhiều, vẻ mặt tiếc hận: “Đó là quần áo của cô, bây giờ không còn nữa thật tiếc quá. Cô mặc chiếc váy đó thật sự rất đẹp”

“Rách cũng đã rách rồi, không còn cách nào nữa”- Mễ Lương cũng tỏ vẻ tiếc hận. “Thôi quên đi, quần áo không rách, cũ không đi mới không tới”

“Cũng đúng”- Thạch Đầu đồng ý. “Lão đại cũng nói sẽ kiếm giúp cô vài bộ đồ mới”

Ân Hạo không nói một lời, cho dù bị rách cũng không thể bị nát thành từng mảnh vải như vậy. Cũng chỉ có Thạch Đầu mới chịu tin Mễ Lương. Mễ Lương đề phòng, ánh mắt lâu lâu liếc nhìn Ân Hạo, thấy khỏe môi hắn nhếch lên liền thu hồi tầm mắt, lừa mình dối người đưa lưng về phía hắn, hi vọng hắn không so đo.

Nhưng mà đối với loại lừa mình dối người này cũng vô dụng, tiếng Ân Hạo lười biếng truyền tới: “Mễ Lương..”

Mễ Lương run lên, chậm rãi xoay người, cố gắng tỏ vẻ tự nhiên, nhẹ giọng đáp: “Lão đại”

Ấn Hạo cười như không cười nhìn cô, lúc lòng bàn tay Mễ Lương bắt đầu đổ mồ hôi thì cửa bị đẩy vào là Sở Nghiêu. Hắn vừa vào cửa đã tìm Ấn Hạo nói: “Thiết lão nhị tìm anh ở khắp nơi, còn hỏi tôi có thấy anh không, anh ta đang ở bên ngoài gọi anh đó”

“Cửa bên ngoài anh có khóa không?”- Cửa bên ngoài là cửa sắt, do có Mễ Lương nên Ấn Hạo đưa chìa khóa cho Sở Nghiêu.

“Đương nhiên là khóa kỹ”- Sở Nghiêu đi vào phòng, “Có lẽ là anh ta có việc, anh mau đi xem đi”

Ấn Hạo sẽ không để Sở Nghiêu và Mễ Lương ở trong phòng một mình, hắn kêu Thạch Đầu ở trong này chơi còn bản thân thì đi khỏi.

Trên tay Sở Nghiêu còn cầm theo một cái gì đó màu xanh đậm, hắn để lên ghế: “Mễ Lương, cô nuôi nó đi”

Đó là một gốc cây xương rồng nhỏ, cao khoảng hai mươi cm, dài và cứng giống như loại xương rồng có ba nhánh mà người ta hay trồng hơn nữa còn rất đẹp, phía trên đỉnh nhánh còn nở hoa tím, cảm giác tươi mát đầy sức sống. Từ khi Mễ Lương tới đây, nàng chưa từng thấy qua màu xanh, nhìn thấy gốc cây xương rồng nở hoa hai mắt liền sáng lên: “Đẹp quá, ở Viêm Hoang cũng có xương rồng sao?”

Ở những nơi an toàn của tử vong cốc sẽ khó nhìn thấy màu xanh, cây xương rồng này là do hôm nay Sở Nghiêu đi tới chỗ cực nguy hiểm mới tìm ra, vật như vậy chắc chắn sẽ mang về. Hắn tính để mình chăm sóc, nhưng nhớ Mễ Lương bị nhốt trong phòng không bằng để nàng nuôi. Sở Nghiêu giải thích: “Có, bên ngoài cốc có một ít, còn ở trong cốc chúng đều mọc ở khu Địa Quỷ.”

Thạch Đầu ở bên cạnh nói: “Sở Nghiêu, anh thật lợi hại, cây này rất khó kiếm nha”

Sở Nghiêu nhàn nhạt đáp: “Trùng hợp kiếm được thôi, Thạch Đầu, để giúp cô ấy tìm ít đất để trồng đi”

Hắn cầm cây xương rồng lên, ở dưới dính chút bùn đất, Mễ Lương có thể nhìn thấy gốc cây tinh tế đoan trang, đóa hoa màu tím lung linh khiến người ta mờ mắt. “Thoạt nhìn thật mảnh mai nhưng lại sống rất ngoan cường. Ở nơi như Viêm Hoang mà cũng có thể ra hoa được”

Sở Nghiêu thân nhiên nói: “Viêm Hoang cũng có những thứ rất đẹp, vì nó ít nên càng đáng giá được quý trọng, giống như cô vậy”

“Tôi sao?” Mễ Lương hơi tự giễu. “Vì mọi người là đàn ông, còn tôi là phụ nữ”

Sở Nghiêu lơ đãng nói: “Cô cũng rất đẹp, nếu có thể, thật sự tôi không muốn phá hủy cô, nhưng đáng tiếc cô đã tới Viêm Hoang”

“Ai cũng không muốn tới Viêm Hoang, anh cũng không muốn nhưng cuối cùng vẫn tới đây đó thôi”- Mễ Lương nói, so với tên Ấn Hạo vừa gặp mặt liền lột quần áo tập kích ngực cô thì Sở Nghiêu càng giống quân tử.

Sở Nghiêu nhìn gốc cây xương rồng nói: “Nuôi nó cho tốt, Viêm Hoang cũng nên bảo vệ những thứ tốt đẹp”

“Xương rồng à, tao sẽ chăm sóc tốt cho mày”- Mễ Lương xem cây xương rồng nhỏ nhỏ trên tay nở nụ cười, nụ cười theo khóe miệng cô giãn ra, giống như hoa bách hợp xinh đẹp nở rộ, ánh mắt lóe ánh, nụ cười tỏa sáng như ban ngày.

Đây là lần đầu tiên Sở Nghiêu thấy Mễ Lương cười tươi như vậy, nụ cười trên môi nàng lan ra khắp nơi khiến ta cảm thấy như đang tắm trong gió xuân. Sở Nghiêu nhìn đến si dại, nhìn không được dùng tay vén tóc nàng ra sau tai: “Mễ Lương, cô cười lên rất đẹp”

Nụ cười Mễ Lương không tắt đi, để lộ ra hàm răng hoàn mỹ giống như hoa sen nở rộ, nàng giờ giờ cây xương rồng lên: “Cảm ơn anh đã cho tôi”

Ấn Hạo vừa vào nhà đã thấy Mễ Lương cười với Sở Nghiêu đến cảnh xuân tươi đẹp, nụ cười phát ra từ tận đáy lòng khiến gương mặt nàng càng thêm quyến rũ động lòng người ngay cả hắn cũng chưa thấy qua. Ấn Hạo rống to: “Thạch Đầu, đệ đang làm gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Nghe tiếng Ấn Hạo rống lên, Thạch Đầu chấn động, hắn thật sự không làm gì cả, chỉ đứng một bên nghe Mễ Lương và Sở Nghiêu nói chuyện. Trong đầu, hắn suy nghĩ có cái gì vui mang qua cho Mễ Lương không, giọng nói của Ấn Hạo rõ ràng đang che giấu con giận. Thạch Đầu ngơ ngẩn, nhỏ giọng nói: “Đệ không làm gì cả”

Sắc mặt Ấn Hạo âm u: “Không làm gì, vậy đệ đứng đây làm gì? Ta bảo đệ ở đây để nghỉ ngơi sao?”

“Vậy đệ nên làm gì?”- Thạch Đầu kinh hoàng, giọng nói nhỏ dần đi, thấy Ấn Hạo sa sầm mặt không nói gì. Hắn lại nhìn về phía Mễ Lương, hiểu ra nói: “Mễ Lương, tôi đi lấy cho cô cái chậu, đổ đất vào, giúp cô chồng cây xương rồng nha”

Thạch Đầu cảm thấy Ân Hạo phải hẳn đến đây là để giúp Mễ Lương. Chẳng hạn, hẳn có thể mức nước đưa com, đương nhiên cũng canh chừng Mễ Lương không để cô đi ra ngoài. Nói xong hẳn đi ra ngoài, lúc đi qua Ân Hạo hẳn đứng lại nhìn nhìn, Ân Hạo liền đưa chân đá hẳn: “Chính sự không làm, không biết làm sao lớn nổi”

Thạch Đầu lắc mình, nhưng không thể né được, trên ông quần xuất hiện dấu chân, hẳn tự kiểm điểm bản thân: “Lão đại, đệ đi làm ngay, về sẽ nói chuyện với Mễ Lương ít đi, làm nhiều việc hơn”

“Cút”– Ân Hạo quát Thạch Đầu, Thạch Đầu vội vàng chạy đi, kỳ thật là đi kiểm cái chậu để chồng xương rồng. Trong phòng, sắc mặt Sở Nghiêu hết sức bình thản, nhìn Ân Hạo có vẻ không vui, hỏi: “Gặp chuyện gì phiền phức sao?”

Mễ Lương đứng kề bên Sở Nghiêu, dùng ánh mắt nghi hoặc hỏi. Ân Hạo thấy hai người đứng bên nhau sóng vai cực kì không vừa mắt, ánh mắt đảo qua vật trong tay Mễ Lương, sắc mặt liền bưng bưng con giận: “Mễ Lương, cô đang cầm gì vậy?”

Mễ Lương dùng tay chạm vào cây xương rồng, vẻ mặt cười tươi đưa ra trước mặt hẳn: “Là Sở Nghiêu tặng tôi, có thể làm cây cảnh để trong phòng”

Ân Hạo hừ mũi nói: “Chỉ có một cây xương rồng thôi mà làm như báu vật? Đúng là phụ nữ chưa từng trải”

“Thạch Đầu nói cây này ở Viêm Hoang muốn tìm được rất khó”– Mễ Lương nhỏ giọng nói, nàng ôm cây xương rồng thật chặt, liếc nhìn Sở Nghiêu, khẽ cười, quay sang nhìn Ân Hạo thì liền thu hồi nụ cười, hỏi: “Lão đại, bên ngoài xảy ra chuyện gì khiến anh không vui sao?”

“Chuyện không vui có rất nhiều”– Ân Hạo bước tới, tóm lấy tay Mễ Lương kéo cô ra khỏi sở Nghiêu. “Nhất là từ sau khi cô tới phiền phức ngày càng nhiều, quả thật là hồng nhan họa thủy”

Mễ Lương không nói gì, nàng cũng đâu muốn tới nơi này, hơn nữa nàng cũng không làm gì cả, còn ngoan ngoãn ở trong phòng. Rõ ràng hẳn làm lão đại mà năng lực hữu hạn, còn đem mọi việc trút lên nàng.

Ân Hạo thấy Sở Nghiêu đứng trong phòng không hề có ý đi, hẳn liền đưa mắt nhìn: “Sở Nghiêu, bây giờ là giữa trưa anh không về nghỉ ngơi sao? Hôm nay anh bắt đầu làm việc, canh chừng đừng để bọn họ bị địa quỷ hút lấy”

“Hai ngày qua cũng không nóng lắm, ý của Ân Lão đại anh là phải nắm chặt thời cơ, Ân Lão đại hôm nay anh dự định thăm dò về phía Tây cũng nên nghỉ đi”- Sở Nghiêu mỉm cười, thật giống như đang nói tôi dựa vào đâu mà phải đi.

Mễ Lương xen miệng nói: “Nếu hôm nay hai người đều có việc thì mau về nghỉ ngơi đi. Viêm Hoang nguy hiểm như thế, không có tinh thần làm việc sẽ dễ gặp chuyện không may”

Mễ Lương bắt đầu cảm thấy phiền toái, hai tên đàn ông này không có việc gì thì liền tới chỗ nàng, khiến cho nàng ngay cả chút không gian riêng tư cũng mất đi, hơn nữa giờ là buổi trưa, nàng cũng muốn ngủ a”

Hai tên đàn ông nhìn nhau, ngồi tựa vào ghế một lúc. Thạch Đầu chạy về, tay cầm cái chén đầy đất, Mễ Lương dè dặt để cây xương rồng vào, hành động dịu dàng như đang cầm vật báu. Khi ba tên đàn ông đều đi, nàng lại nhìn ngắm nó thật lâu, nàng cảm thấy vận khí hôm nay thật may, Ân Hạo cũng không truy cứu chuyện cái vậy.

Chiều tối Viêm Hoang lại thập phần náo nhiệt. Phần lớn đàn ông đều tụ tập ra ngoài, một số người mặc áo không tay, một số người lại không mặc phoi cơ thể cường tráng ra, một số người đàn ông cao lớn thô kệch thì ngồi trước phòng hóng mát, vui vẻ đứng giữa bãi đất trống luyện quyền cước. Nhưng phần lớn, họ tụ tập nói chuyện hoặc mắng đám quỷ hút máu bên ngoài hay kể về sự tích anh hùng của bản thân hoặc nói chuyện thô tục.

Mỗi tối, Ân Hạo không phải lúc nào cũng tới chỗ Mễ Lương giết thời dài. Một mặt, hẳn muốn phòng ngừa có người vào buổi chiều này gây lộn, thứ hai hẳn muốn đảm thủ hạ không nghỉ ngơi. Nếu như tối nào hẳn cũng không ra ngoài, khó tránh khỏi người ngoài không nghỉ ngơi. Đương nhiên, hẳn không đi thì làm sao Sở Nghiêu chịu đi.

Tối nay, bữa cơm tối còn có thêm chút rượu, một đám đàn ông một bên vừa chửi rượu khó uống bên còn lại thì liên tục đổ rượu vào bụng. Bầu trời như hạ thấp xuống, ánh sao lấp lánh vây lấy đám đàn ông. Sau khi ăn xong Ân Hạo cùng một ít người ngồi trên bãi đất trống bàn chuyện khai thác mỏ, nói xong liền chuyển đề tài, đàn ông thì thích nói về phụ nữ, vô tình lại nói đến chuyện “nam thượng nữ”.

Viêm Hoang là nơi long xà hỗn tạp, loại người nào cũng có, hơn nữa vì toàn đàn ông với nhau nên ăn nói càng tùy tiện. Một tên đàn ông cỡ gần ba mươi vỏ trăn, vừa nói mà tựa như làm thật: “Đàn bà a, chạm vào thật thoải mái, vừa trắng lại vừa mềm mại. Trước kia ở Khang Dạ thành có một lão đầu từ, bản thân đã không khô mà lại cưới nhiều vợ, các người biết không, đàn bà của ông ta đều mong tao tới làm tình với cô ta...”

Có người khác nói: “Cái này tính làm gì, năm đó tao trộm được nữ nhân của cả Tả Dương Hầu, nha hoàn nhà hẳn ta đều rất đầy đủ, càng đừng nói là mấy con đàn bà của hẳn đều thuộc loại nhất đẳng, trên mặt chỉ cần béo một cái đã chảy nước, phía dưới lại chặt...”- Tên đàn ông hí híp mặt, vẻ mặt tỏ ra thèm thuồng: “Vừa đi vào giống như muốn cắt đứt gây thật”

“Tao thì thích phụ nữ nên mập mập một tí. Vừa sờ vào liền chảy nước, miệng tuy nói không muốn mà bên trong lại rất sung sướng... ha ha... ước gì có thể lật cô ta lại mà làm, tao nói nhé trên phương diện này tao có thể khiến phụ nữ sung sướng đến lật trời... ha ha... phía dưới ướt đầm... giống như lũ lụt... tao chỉ muốn làm tình cô ta đến chết”

Thạch Đầu ngồi trên ghế mơ màng hỏi: “Tại sao lại chảy nước”

Đám đàn ông đều cười to, Thiết Đầu ngồi bên Thạch Đầu cười đến nỗi có nếp nhăn: “Từ giữa hai đùi chảy ra đó, trên người phụ nữ có rất nhiều lỗ a”

Lại có tên đàn ông cười chê hần: “Thạch Đầu à, đệ tới đi khi vẫn còn nhỏ thật là đáng tiếc, sợ rằng cả đời này cũng không được hưởng thụ mùi vị đàn bà, nói cho đệ biết, đệ dùng cái gậy của mình đâm vào động của cô ta.. mở a, dịch chuyển một cái, cảm giác quả thật là sướng như tiên... ha ha”

Thạch Đầu bắt đầu suy nghĩ là thế nào, hần trực tiếp lấy Mễ Lương làm đối tượng để suy diễn, Mễ Lương rất dễ dàng bị thương nếu bị chọc thủng hần thật sự tưởng tượng ra Mễ Lương sẽ đau đến chết. Thạch Đầu nhìn không được hỏi: “Có phải họ sẽ rất đau không?”

Câu hỏi của Thạch Đầu làm đám đàn ông trở nên hào hứng, họ ồn ào cười to lên, Thiết Đầu đảo:” Lần đầu hoặc lần hai sẽ đau, nhưng cũng tùy vào kỹ thuật của mỗi người, nếu kỹ thuật tốt nói không chừng cô ta sẽ bám lấy đệ không buông”- hần vỗ vào vai Thạch Đầu, cười nhạo nói “Nhưng phải làm nhiều lần mới có được kỹ thuật. Thạch Đầu, một đứa trẻ như đệ ngay cả việc tìm được đúng nơi cũng không thể chỉ e không thể làm cô ta vừa lòng. Đệ phải tìm một con đàn bà trưởng thành huấn luyện mới được.. nhưng không có cơ hội rồi... đệ cứ tiếp tục là thiếp của Thạch Đầu đi”

Nghe đoạn hội thoại này thật làm người khác khó chịu, không chỉ vì tiếng cười nhạo phát ra từ miệng Thạch Đầu mà vì ngày hôm qua bị Sở Nghiêu cười nhạo nên sắc mặt Ân Hạo liền trở nên tối đen. Lúc tới Viêm Hoang, Ân Hạo mới mười ba tuổi, huyết vũ tanh gió hần cũng đã đi qua, lúc nghe bọn họ bàn đến chuyện này hần cũng chỉ khinh thường cười cho qua. Đám đàn ông này thường xuyên thích thổi phồng uy phong của mình, kỹ thuật trong chuyện nam nữ rất tốt. Bây giờ Ân Hạo bắt đầu suy xét đến vấn đề kỹ thuật liệu có khó như họ nói? Cho dù không được trải nghiệm thực tiễn, hần không tin bản thân không thể khiến cho phụ nữ hài lòng.

Đám đàn ông lại tiếp tục, nói tới phụ nữ thế nào thì xinh đẹp mắt hờn. Mấy tên đàn ông ăn nói hăng say, vội vàng chạy đi đại khái tìm một chỗ giải quyết nhu cầu cá nhân, nhìn thấy bọn họ chạy trời chết có người cười nhạo, có người cảm thán: “nếu có phụ nữ thì tốt rồi, đỡ phải mỗi ngày đều luống cuống như vậy”

“Đúng vậy, nếu có thì tốt, chúng ta...”

Đám đàn ông bắt đầu phụ họa theo, Thiết Bất Quy ngồi bên Ân Hạo cũng đề nghị: “Lão đại, lần sau anh thử đề nghị với họ đưa hai phụ nữ vào đây đi, như vậy mọi người làm việc mới có lực!! Chúng ta sẽ kiếm thật nhiều thạch anh tím để trao đổi”

“Không phải tôi chưa từng đề cập qua!”- Trước khi mọi người yêu cầu, Ân Hạo cũng từ đề cập tới nhưng bị người Nhất Bang bên ngoài từ chối. Đám người bên ngoài kia căn bản không coi họ là người, cảm thấy họ ở đây có ba bữa cơm đã là đặc ân, nay còn muốn có phụ nữ đúng là vọng tưởng”

Thất Bất Quy phun nước bọt xuống đất: “Đám Nhất Bang đúng là vô liêm sỉ”

Người khác cũng mắng vài câu, mắng xong lại bắt đầu mơ mộng về phụ nữ, đại khái đêm nay có người uống rượu, miêu tả chuyện nam nữ sinh động như thật, thậm chí còn kể hết ba mươi sáu phương pháp làm chuyện đó. Đầu óc Ân Hạo cũng không kiềm được mà tưởng tượng.

Buổi tối hần nằm trên giường, ánh trăng xuyên qua cửa sổ, mặt đất phản xạ lại ánh sáng bạc. Nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên thân hình mảnh mai, váy dài tới gối, tóc dài đến thắt lưng cả đùi và tay đều lộ ra ngoài, cả người nàng toát lên một sự hấp dẫn.. Hình bóng nàng càng lúc càng rõ, cuối cùng hóa thành Mễ Lương. Cơ thể như bốc hỏa, hần trở mình, lại càng ngủ không được, bụng dưới vật đã sưng đến cực hạn, hần cảm vật cứng của mình bắt đầu cao thấp xoa vuốt, trong miệng phát ra tiếng thở dốc ồ ồ.

Hình ảnh Mễ Lương mặc váy không ngừng hiện lên, trong đầu hần muốn đem chiếc váy kia xé đi, cơ thể trắng nõn không hề che giấu hiện ra trước mặt, sau đó đem nàng đặt dưới thân.

Hần phát ra tiếng rên rỉ chùng chắt, chất dịch trắng vắng lên tay, ngực phập phồng lên xuống rất lâu sau hần mới khôi phục lại tinh thần từ trong cơn sáng khoái. Ân Hạo ngồi dậy, dùng quần lót lau sạch chất dịch trắng. Rất lâu, hần không có cảm giác này, phụ nữ quả nhiên có thể gọi lên dục vọng của đàn ông.

Ân Hạo đứng trước cửa sổ nhìn sang phải, bên kia là chiếc cửa sắt được khóa chặt, xuyên qua nó là chỗ Mễ Lương ở. Hần muốn đi vào tìm Mễ Lương, nhưng chỉ cần mở cửa sắt nó sẽ tạo ra tiếng ồn. Sở Nghiêu sẽ nhanh chóng bắn qua phóng hần, đêm tối lại yên tĩnh chắc chắn Sở Nghiêu sẽ nhìn thấy, dù muốn làm cũng sẽ bị người khác quấy rầy

So với tối, ban ngày đi tìm Mễ Lương vẫn tiện hơn. Lúc Sở Nghiêu ở nơi khai thác mỏ, Ân Hạo hoàn toàn có thể cùng Mễ Lương gạo nấu thành cơm. Ân Hạo suy nghĩ xem ngày mai làm cách nào đuổi Sở Nghiêu và Thạch Đầu đi, đem quần áo trên người Mễ Lương lột sạch.. Suy nghĩ càng lúc càng xa, ánh trăng từ trên cao bắt đầu lui xuống thì Ân Hạo mới về trường. Ánh xuyên qua cửa sổ khác trên tường, bên ngoài là những bãi cát, xa hơn là ở chỗ cửa cốc có tường cao chắc chắn cửa bị đóng và canh phòng nghiêm ngặt, nó đứng sừng sững ở Viêm Hoang như muốn cười nhạo người trong này.

Ân Hạo nhìn về phía cửa cốc ánh mắt sắc bén, đối với suy nghĩ của bản thân hần không ngừng phi nhỏ, hơn nữa giữa đêm suy nghĩ nhiều như vậy làm gì? Tâm trí nên đặt ở nơi khác, chỉ là một phụ nữ mà thôi, có cũng được, không có cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Mễ Lương ngồi không cũng chán, hơn nữa bản thân nàng cũng nói là có thể làm nhiều việc, chính vì vậy nàng bàn với Thạch Đầu xem làm gì. Ở Viêm Hoang, Thạch Đầu nhỏ tuổi nhất, nhưng Ân Hạo lại đặc biệt quan tâm hắn nên cuộc sống cũng tương đối nhẹ nhàng. Mễ Lương giúp Thạch Đầu vài việc, Ân Hạo không có ý kiến gì, nên Thạch Đầu liền mang một túi đậu phộng bảo cô ngồi bóc vỏ.

Khi Ân Hạo đi vào, Mễ Lương đã bóc được phân nửa số đậu phộng, bên cạnh những chiếc bao tải to đựng đầy đậu do nàng làm suốt mấy ngày qua. Khi nàng thấy Ân Hạo tới liền chào hỏi: “Lão đại, anh tới rồi sao!”

Ân Hạo nhìn đồng đậu phộng rồi nói: “Đừng lột nữa, mau đi rửa tay”

“Thạch Đầu nói tối nay còn phải rang đậu phộng, Viêm Hoang nhiều người như vậy số đậu này sao đủ. Tôi vừa làm vừa nói chuyện với anh cũng được, như vậy sẽ không lờ việc”- Mễ Lương tiếp tục cầm lấy đậu phộng ở trong bao lột tiếp.

Ân Hạo nhẹ nhàng nói: “Mễ Lương, cô quên rằng khi cô tới đây tôi nói với cô ba điều sao?”

Mễ Lương thấy Ân Hạo không vui liền phui phui tay, mức nước rửa tay, sau đó lau khô nhìn Ân Hạo: “Lão đại, anh cần tôi làm gì?”

“Cô là phụ nữ, cô nói xem cô có thể làm gì?”- Ân Hạo đi tới trực tiếp kéo tay Mễ Lương, một tay ôm người vào lòng, tay còn lại nâng cằm nàng lên: “Mễ Lương, đáng về của cô cũng không tệ”

Ân Hạo siết chặt lấy thắt lưng nàng, bàn tay đang nâng cằm nàng lên đi tới trước ngực sờ loạn, Mễ Lương hoảng sợ, đám đàn ông ở Viêm Hoang như sói đói, nàng dĩ nhiên biết hắn muốn làm gì. “Lão, lão đại, anh đã nói sẽ không làm vậy”

“Tôi chưa từng nói”- Ân Hạo nói thẳng, “Tôi chỉ nói cô là súc vật của tôi. Tôi nuôi cô, bao bọc cô, còn khi nào muốn đụng vào cô thì đụng”

Tim Mễ Lương đập mạnh, nàng không dám giãy giụa, ánh mắt mở to, ập a ập ứng ngăn cản hành vi của hắn. “Chúng ta có thể từ từ mà... làm như vậy nhanh quá... tôi không thích nghi được”

“Ai cũng không muốn tới Viêm Hoang, nếu đã tới thì chỉ trách số mình xui. Cô phải cảm thấy may mắn vì mình là phụ nữ, nếu không với dáng vẻ yếu ớt của cô chắc chắn không thể sống nổi ở Viêm Hoang”- Ân Hạo kẻ sát mặt nàng, Mễ Lương cắn răng, gương mặt hoảng loạn không hề cạm chịu, hắn chậm rãi buông lỏng tay. “Đừng nói là tôi cường hiếp cô”

Ân Hạo lấy con dao nhét bên hông đặt vào tay Mễ Lương: “Cô có thể lựa chọn cái chết”

Con dao không lớn nhưng khi Mễ Lương cầm lên tay thì nó nặng trĩu, vỏ dao rút ra, lưỡi dao cực kì sắc bén, ngón tay của Ân Hạo chỉ chỉ vào nơi trái tim của nàng: “Thật dễ dàng, như vậy cô có thể giải thoát khỏi Viêm Hoang”

Ân Hạo nói xong tránh ra vài bước, không giống như đang đùa giỡn hoặc thử nàng. Mặt Mễ Lương trắng bệch, móng lung không biết làm sao, chỉ nhìn vào đôi mắt bình thản của Ân Hạo. Nếu Mễ Lương thật sự chết, hắn sẽ không hề biến sắc mà đá xác nàng ra ngoài, nàng cầm mũi dao hướng ra ngoài, sau đó một giọng nói nhẹ bỗng cất lên. “Cô không giết nổi tôi đâu”

Mễ Lương cúi đầu nhìn con dao, cán dao run run theo tay, nghĩ thì đơn giản nhưng khi cầm được con dao trong tay, Mễ Lương lại không có can đảm đâm thẳng nó vào người. Nàng sợ đau, hơn nữa lỡ đâm vào mà không chết ngay, mình lại nằm trên đất đau đớn run rẩy, vẻ mặt méo mó, máu chảy lênh láng. Nàng tưởng tượng không ra hình ảnh đó, hơn nữa nàng vẫn muốn sống, chết thật ra không phải là chuyện dễ dàng.

Mễ Lương giống như người bị rút hết sức lực, tay càng run rẩy, trong căn phòng chỉ có tiếng hít thở gấp gáp của nàng, bang một tiếng, con dao rơi khỏi tay nàng.

Ân Hạo đi tới, đem cơ thể mềm nhũn của Mễ Lương ôm vào lòng, ở phía trên đỉnh đầu nàng nói nhẹ: “Không muốn chết là tốt rồi, xem ra em vẫn còn muốn sống, sau này tôi sẽ đem đồ tốt cho em”

“Sau nay, anh sẽ đem tôi đi cho người khác sao?”- Mễ Lương ngược mặt nhìn hắn, nàng nhớ lần đầu gặp mặt Ân Hạo hắn cũng nói vậy, tới nơi này cũng không phải ý nguyện của nàng, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không trở thành đồ chơi của đám đàn ông.

Nàng im lặng, ngược gương mặt thanh tú lên, ánh mắt trong như nước hồ thu. Ân Hạo nhìn nàng mà trái tim không hiểu sao liền mềm xuống. “Không đâu, chỉ cần em nghe lời, ở trong phòng này, đừng để có ai phát hiện ra em”- Hắn dừng lại rồi tiếp. “Dù bị phát hiện, tôi cũng sẽ bảo vệ em, không đem em cho người khác”

Ôm cơ thể mềm mại trong lòng, Ân Hạo ôm nàng vào phòng, cửa chỉ khép hờ, ôm người ngồi xuống bên mép giường, Mễ Lương ngồi trên đùi hắn. Vì ngại ngủ mà cơ thể căng cứng, ngồi trong lòng hắn mà không nhận được run lên.

Vừa vật trong lòng vừa mềm lại, bé bỏng lại quyến rũ. Ân Hạo cời dây thắt lưng của nàng, vứt bỏ áo ngoài, muốn thoát tiếp nết nội y thì Mễ Lương nói: “Lão đại, đây vẫn là ban ngày... tôi.. buổi tối có được không?”

“Buổi tối?”- Buổi tối lại đụng tên Sở Nghiêu đáng ghét kia, hơn nữa khi ôm nàng, thân dưới của Ân Hạo đã có phản ứng, hơn nữa làm liên tục mới là phong cách của hắn. Tay hắn không ngừng, tiếp tục cời nút nội y, Mễ Lương đột nhiên vươn tay vòng lấy cổ Ân Hạo, đem cơ thể áp sát người hắn, đầu tựa vào vai hắn khẩn cầu: “Ban ngày thật sự không được, tôi... tôi... rất ngại”

Ở trong lòng Ân Hạo, nàng vừa cử động như vậy đã khiến cơ thể dưới thân Ân Hạo càng sung, thấy nàng quấn chặt lấy hắn, giống như cây mây ôm cổ hắn không buông, Ân Hạo không thể tiếp tục cời nút. Hắn ôm cô, bàn tay dò thám sờ loạn trên vùng lưng trơn nhẵn. Đám đàn ông đó nói đúng, da của phụ nữ thật mềm, sờ lên có cảm giác còn mềm mại hơn cả vải gấm. eo của nàng nhỏ như vậy, vừa ôm vào lòng đã khiến người ta phải dịu dàng, chỉ sợ dùng sức quá mạnh sẽ bẻ gãy nó.

Mễ Lương thấp phần lo sợ, cơ thể đóng băng ôm chặt Ân Hạo. Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên Ân Hạo được một người con gái ôm, trước ngực nàng tròn trịa co dãn tốt áp vào lồng ngực rắn chắc của hắn không muốn rời đi. Ân Hạo không muốn dùng sức đẩy cô, chỉ xoa nhẹ lưng cô đã khiến cho cơ thể hắn muốn nổi lửa, cả người như bị thiêu sống, Ân Hạo thở dốc trở nên ồ ồ: “Tôi chờ không được nữa, tôi muốn em”

Hai tay Mễ Lương như gọng gắt ôm chặt hắn, lắc lắc đầu: “Tối đi, ban ngày sáng qua, tôi... chưa từng làm qua, tôi”

Mễ Lương nghiêng người ngồi trên đùi hắn, không ngờ ngồi ngay trên vật cứng của hắn, từng động tác nhẹ của nàng có thể gây ra phản ứng rất lớn cho Ân Hạo, Ân Hạo vỗ lưng nàng nói: “Leo xuống đi, không cần ngồi ở chỗ này”

Mễ Lương cũng cảm thấy có vật cứng ở dưới đâm vào người, nàng đứng dậy lên ra sau giường, quỳ gối trên giường từ phía sau ôm chặt Ân Hạo, hai má dường như áp sát vào mặt hắn. Trên phương diện phụ nữ, Ân Hạo không có kinh nghiệm, Mễ Lương lại quấn hắn không buông khiến hắn càng thích nàng hơn, trong lòng hắn có cảm giác thoải mái khi được phụ nữ dựa dẫm, nhân nhượng nói: “Được, tối nay tôi sẽ tới ăn em, bây giờ tôi muốn em làm một ít chuyện”

Hắn cời bỏ thất lưng, đem vật cứng phóng thích ra ngoài, túm lấy tay Mễ Lương, giọng nói anh ách: “Mễ Lương, em tự mình làm đi, nếu không tôi không lo nhiều vậy đâu”

Hắn nắm được tay Mễ Lương kéo lại không phải chuyện dễ, Mễ Lương thức thời, chậm rãi nói tay. Bộ phận đàn ông này Mễ Lương cũng từng nhìn thấy, đương nhiên là trên máy tính của các vị tỷ muội, nhưng lần đầu tiên thấy tận mắt nàng không khỏi giật mình. Nhưng vẫn thuận theo, dùng tay phủ lên nó, dùng tay còn tốt hơn là bị hắn cưỡng hiếp

Lòng bàn tay của nàng ấm áp vừa phủ lên Ân Hạo liền thỏa mãn thở dài, tiện đà cầm tay cô bắt đầu lên xuống cao thấp. Trán Mễ Lương toát cả mồ hôi, tình huống này được coi là gì? Xuyên qua tối nay chuyện gì nàng cũng gặp, Ân Hạo cho nàng hai lựa chọn, nàng không có dũng khí để chết thì chỉ có thể chọn con đường này.

Về mặt Ân Hạo đầy chịu đựng, răng cắn chặt, lâu lâu tràn ra tiếng rên sung sướng, hai lông mày nhíu chặt, không biết là đau đớn hay sung sướng, động tác trên tay mỗi lúc một canh.

Có Mễ Lương bên cạnh, hôm nay Ân Hạo cảm giác được một điều khác lạ, hắn như biết vào cảnh giới mới, cánh tay không nhúc nhích kia ôm chặt lưng Mễ Lương tiếp tục hưởng thụ loại cảm giác vui vẻ này. Nhưng lúc đang sang khoái đến tận cùng thì bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa: “Mễ Lương, cô có bên trong không? Tôi vào đây”

Ân Hạo đã sắp bùng nổ nay lại phải nhịn. Mễ Lương cũng sợ tới mức run run, thừa dịp hắn hoảng hốt nhanh chóng thoát khỏi, giống như con thỏ bị làm cho hoảng sợ nhảy xuống khỏi giường, lúi súi vào nơi góc tường.

Then chốt cửa rút xuống, khóa đã bị Thạch Đầu thay đổi. Bên trong có thể khóa, nhưng bên ngoài cũng có thể mở. Mễ Lương ngày thường khóa lại hay không cũng giống nhau nhưng Sở Nghiêu và Ân Hạo rất khác nhau, Sở Nghiêu mỗi lần đi vào đều gõ cửa, đại khái hắn sợ người ta đang làm chuyện gì đó, còn Ân Hạo không bao giờ hỏi, muốn vào là vào, muốn đi là đi.

Một người đàn ông ngay tại thời khắc then chốt nhất bị người khác quấy rầy sẽ buồn bực, Ân Hạo buộc lại dây thất lưng đi ra ngoài, nhìn thấy Sở Nghiêu thì như mồi lửa ném vào thùng xăng, lửa bùng lên mạnh mẽ “Sở Nghiêu, mày tới đây làm gì?”

Sở Nghiêu nhìn về mặt khó chịu của Ân Hạo, tựa hồ đã đoán được nên bình thần nói: “Ân Lão đại, anh có thể tới vì sao tôi không thể? Cô ấy cũng không phải của mình anh”

“Bây giờ mày nên ở khu vực khai thác mỏ”- Ân Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, hắn lựa hôm Sở Nghiêu không rảnh mà tới, kết quả chuyện tốt của hắn bị Sở Nghiêu phá sạch.

Sở Nghiêu nghiêng đầu nhìn vào trong, xuyên qua thì thấy Mễ Lương cúi đầu đứng trong góc, thấy Ân Hạo có vẻ giận trong lòng liền minh bạch. Ân Hạo quả nhiên có ý ra tay, hắn nói: “Ân lão đại, anh vùng trộm tới ép Mễ Lương, không phải rất bất công sao?”

“công bằng”- Ân Hạo cười nhạo nói. “Đã tới đây còn đòi công bằng, tao cũng đã nói nếu muốn động vào cô ấy cũng không cần thông báo mày, hơn nữa mày cũng thường xuyên tới đây lúc tao không có mặt. Vì tránh để cho mày làm trước, tao đương nhiên phải ra tay, hôm nay nhất định phải có được cô ấy, thức thời thì mau rút ra ngoài đi”

Mễ Lương vùng trộm nhìn họ, mặt không biểu cảm, Sở Nghiêu cau mày: “Nếu tôi không đi”

Ân Hạo giận lên nói: “Tao nghĩ mày vẫn chưa rõ ai mới là lão đại ở đây”

Nói xong chân đạp mạnh xuống đất, đánh về phía Sở Nghiêu.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Động tác của Ân Hạo rất nhanh, lóe mất một cái đã đến gần trước Sở Nghiêu, Sở Nghiêu lắc mình, hoảng hồn nói: “Anh điên rồi hay sao mà đánh ở trong đây?”

“Hôm nay tao phải giáo huấn mày”- Về mặt Ân Hạo lạnh run, chỉ về cửa nói: “Ra ngoài”

Sở Nghiêu không nhúc nhích, toàn thân căng ra phòng bị. Ân Hạo đưa chân đá, bị Sở Nghiêu quật lại, chiếc ghế bên cạnh ngã lăn xuống đất phát ra tiếng động lớn. Từng miếng gỗ bay khắp nơi. Hai người ở trong phòng Mễ Lương đánh nhau, thất kinh thét lên: “Đừng đánh nữa, hai người muốn đánh thì ra ngoài đi”

Động tác hai người nhanh như thế, cơ thể lại cường tráng, Mễ Lương không muốn trở thành vật hi sinh.

Ân Hạo thu tay, hai mắt như muốn phun ra lửa: “Đi ra ngoài đánh”

Sở Nghiêu vội vàng lách ra khỏi cửa, Ân Hạo không đuổi theo ngay mà quay đầu nhắc Mễ Lương nói: “Trốn cho kĩ”

Sở Nghiêu mở cửa sắt bên ngoài, nhìn Ân Hạo đuổi tới không quên nhắc nhở: “Nhớ khóa cửa kĩ lại”

“Tao không cần mày nhắc, tao còn rất nhiều thời gian để giải quyết mày”

Cửa sắt được khóa chặt, Ân Hạo xoay người đi tới gần Sở Nghiêu, cơ bắp trên người căng ra như ngọn núi lửa sắp bùng nổ. Khi còn cách hơn mười thước, Ân Hạo bay đến chỗ Sở Nghiêu, động tác mạnh và nhanh hơn, Sở Nghiêu vội vàng né tránh.

Nơi này là chỗ ở của hai người, dù là đánh nhau hay trốn đều không tiện. Sở Nghiêu vừa né vừa chạy, nhìn thấy một lỗ hổng thì từ leo qua cửa sổ cao nhảy xuống dưới hơn mười thước, cát bụi bay tán loạn. Ân Hạo đuổi theo không bỏ, cũng tung người đáp xuống, ngay khi chạm đất lại tấn công Sở Nghiêu.

Vùng cát đá rộng lớn không chướng ngại vật, mỗi lần Ân Hạo ra tay đều là chiêu giết người. Sở Nghiêu chỉ thủ chứ không công, thấy Ân Hạo thật sự muốn đưa mình vào chỗ chết liền tránh né công kích, gặng hỏi: “Anh muốn giết tôi sao?”

Ân Hạo híp mắt nói: “Vô nghĩa!! Giết mày cô ấy sẽ là của mình tao”

Lời còn chưa dứt, thân ảnh đã động. Ân Hạo nhảy đến trước cửa phòng Thao Khôi chộp lấy một cây thiết côn. Không phải người chết thì ta chết, Sở Nghiêu biết thế cục không ổn liền chạy đến bên cạnh cầm lấy cây thiết côn dài, lúc xoay lại, Ân Hạo đã dùng bá son khí công đánh về phía Sở Nghiêu.

Trên bãi đất trống cát bụi bay tứ tung, hai người đánh liên tục không hề dòi nhau ra, trận đánh kinh thiên động địa như vậy hấp dẫn không ít người vây lại xem. Lúc này vẫn chưa tới giờ cơm trưa, đám thợ mỏ nhận được tin liền một truyền mười, mười truyền trăm, hàng loạt người bầu lại như thủy triều, sợ rằng sẽ bỏ lỡ trận hay. Ân Hạo rất hiếm khi ra tay, lúc đã ra tay thì không lưu tình, giống như hôm nay tình cảm suốt mấy tháng qua đã biến mất. Sở Nghiêu không thích tranh giành, rất nhiều người biết hẳn thật sự có tài, nhưng không biết rõ. Hôm nay, Sở Nghiêu khiến người ta mở mang tầm mắt, tốc độ so với Ân Hạo nhanh hơn chứ không kém.

Mọi người cực kì phấn khích, có người la lên: “Đánh chết hắn... đánh chết hắn”

Đánh chết ai họ không quan tâm, bọn họ chỉ là xem náo nhiệt, có người la lên: “Lão đại, giết hắn”; có người lại nói: “Giết Ân Hạo, mày chính là lão đại”

Thiết Bất Quy đứng ở xa nhìn hai người trên bãi đất trống không ngừng chém giết. Về mặt căng thẳng, ở Viêm Hoang hẳn được gọi là Thiết lão nhị, là hầu cận dưới trướng Ân Hạo. Nhưng gần đây, Ân Hạo và Sở Nghiêu trở nên gần gũi, lại còn bảo Sở Nghiêu chuyển sang đây ở quả nhiên sớm đã đoán ra năng lực Sở Nghiêu. Hôm nay, không hiểu sao lại đánh đến người sống ta chết, nhưng dù Sở Nghiêu có muốn làm lão đại cũng phải hỏi xem hắn có đồng ý không. Thiết Bất Quy nắm chặt tay, tiến về trước, chuẩn bị ra tay thì lại nghĩ, nếu chỉ cần ngồi mà ngư ông đắc lợi, vậy thì tới lúc cần hãy ra tay.

Lúc này mặt trời đứng bóng, nhưng không ai thấy nóng, đám người trông coi đồ ăn cũng tới, đám thợ mỏ cũng bỏ mặt mọi thứ. Tất cả đều tập trung nhìn vào bãi đất trống, dù Sở Nghiêu có nhanh nhưng Ân Hạo từng bước áp sát, mọi thế công đều rất sắc bén, chiêu nào cũng mạng đối mạng. Lát sau, Sở Nghiêu đuối sức, cố gắng chống đỡ.

Hai bóng người đan vào nhau, cát bụi che mờ thân ảnh của họ, lại còn mặc quần áo giống nhau nên không rõ ai là ai, khi nghe bang một tiếng thiết côn

bay xa rơi xuống đất, xung quanh tiếng reo hò nổi lên, đám đàn ông bắt đầu đưa tay: “Đánh chết hắn”

Ngay sau đó, một bóng người bị đá bay ra, vội vàng xoay người đứng dậy tiếp tục chiến đấu, nhưng rõ ràng đã ở thế hạ phong, vừa đứng lên liền bị đối phương thúc côn đánh vào bụng, sau đó bị đá hai cú nằm xuống đất. Lúc này chưa kịp đợi hắn đứng dậy, đối thủ đã dùng chân dẫm nát ngực hắn, cây côn chỉ thẳng vào mặt.

Nhưng thiết côn không hề hạ xuống khiến đầu đối phương nở hoa, người nằm dưới tóc xõa trên đất, người trên cao thì mỉm cười chiến thắng nhìn người nằm dưới, dùng chân ra sức dè, môi nhẹ thờ: “Mày nhanh hơn so với tưởng tượng của tao, đáng tiếc kỹ xảo chưa thuần phục”

Về tốc độ và lực đánh, Sở Nghiêu không dưới Ân Hạo, nhưng Ân Hạo đã ở Viêm Hoang mười năm được tôi luyện trong máu lửa, từng trải qua ranh giới sống chết, khả năng giết người không ai bì được, hơn nữa lực đánh và tốc độ ưu việt quả thật là một cỗ máy giết người

Sở Nghiêu thờ dốc, kết cục đã định, thua thì chết, hắn nhìn xuyên qua thiết côn quan sát Ân Hạo, môi nở nụ cười: “Không hổ là người đã ở đây mười năm, cuối cùng tôi cũng được giải thoát”

Thắng bại đã định, người xung quanh sôi trào, tiếng kêu chấn động Viêm Hoang: “Giết Sở Nghiêu... giết Sở Nghiêu”

Sở Nghiêu neho mắt nhìn ánh mặt trời trên cao, từng ánh sáng lấp lóa đến chói mắt, âm thanh xung quanh càng lúc càng lớn, hắn lại bình thần, không hề sợ hãi, toàn thân vô lực nằm dài trên đất. Ân Hạo híp mắt, thu côn lại nói: “Buổi chiều đến phòng tìm tao”

Lúc Ân Hạo đi không quên đá Sở Nghiêu, trên tay vẫn cầm cây thiết côn, bước chân tập tễnh, hiển nhiên trong lúc đánh nhau cũng bị thương. Hắn nhìn đám người, khí thế không hề giảm sút, lắc lắc cây gậy quát to: “Nhìn cái gì? Không muốn ăn cơm trưa sao?”

Một màn biểu diễn hay như thế lại kết thúc, mọi người có chút khó hiểu nhưng đương sự đều đã đi, kẻ thua cũng đứng lên, không còn gì để xem nữa, mọi người bắt đầu tản đi.

Thiết Bất Quy hơi tiếc nuối, hai người ai cũng không chết, hơn nữa không bị trọng thương, thật không biết hai người làm cái quỷ gì.

Mễ Lương ở trong phòng bất an nửa ngày, nàng không muốn làm họa thủy, hai người đánh nhau vì nàng, quả thật là một ngọn núi không thể có hai con hổ. Tuy nàng không muốn phát sinh quan hệ nam nữ với hai người nhưng cũng không muốn ai gặp chuyện không may, nàng bị khóa trong phòng, bên ngoài tiếng la hét chấn động cũng yếu dần, ngàn vạn lần dừng để xảy ra chuyện.

Cơm trưa hôm nay bị chậm hơn một giờ so với mọi ngày, cuối cùng Thạch Đầu cũng mở cửa đem cơm tới, Mễ Lương vừa nhìn thấy Thạch Đầu liền hỏi: “Có phải Sở Nghiêu và Ân Hạo đánh nhau không?”

“Phải”- Thạch Đầu đem đồ ăn để lên bàn, hôm nay cơm trưa rất đơn giản, người phụ trách nấu ăn đều chạy tới xem đánh nhau, khi tản ra mới nhớ đến việc nấu cơm cho Ân Hạo, liền vội vã làm qua loa: “Họ đánh nhau rất ghê, giống như muốn giết đối phương vậy”

“Không xảy ra chuyện gì chứ?”- Mễ Lương quan tâm hỏi.

“Không có, nhưng thật không ngờ Sở Nghiêu lợi hại như vậy, thiếu chút nữa là bất phân thắng bại với lão đại, nhưng cuối cùng vẫn thua, tuy vậy lão đại không giết hắn”- Thạch Đầu nhìn Mễ Lương, “Mễ Lương, họ đánh nhau vì cô sao?”

“Dĩ nhiên là không phải”- Mễ Lương xem thường nói, chỉ vì tính chiếm hữu của đàn ông mà thôi, nàng không phải là nguyên nhân khiến hai người đánh nhau. “Hai người họ tự nhiên đánh nhau”

Thạch Đầu biết chuyện có liên quan tới Mễ Lương nhưng không muốn hỏi nhiều, chỉ nói: “Nếu lần sau ai đó đánh nhau, hoặc đang phát giận, cô nhớ tránh xa một chút, tốt nhất nên tránh đi, cô gây yếu như thế, lỡ vô tình bị thương thì thảm lắm”

Mễ Lương thảm thán, vẫn là Thạch Đầu tốt. Hai tên đàn ông đó chưa bao giờ hỏi qua ý kiến nàng, ở trước mặt nàng tự thảo luận vấn đề sở hữu, xứng đáng bị đánh cho bầm dập. Bây giờ nghe nói không có chuyện gì, nàng cũng hơi tiếc, nhưng tiếc nhất vẫn là Sở Nghiêu thua, cái tên tay cầm chùy thủ thích cời áo người khác kia nên xứng đáng bị giáo huấn.

Thạch Đầu nói tiếp: “Mễ Lương, cô ăn đi, tôi đi trước, hai người họ đánh đến bị thương để tôi đi xem thế nào”

Ân Hạo tự giam mình trong phòng, lúc Thạch Đầu gõ cửa thì hắn nói không sao, trong phòng có thuốc trị thương, không cho Thạch Đầu vào. Sau hai ba giờ, Sở Nghiêu đi qua, gõ cửa: “Là tôi”

Kỳ thật Sở Nghiêu cảm thấy Ân Hạo rất lạ. Hôm nay vì Mễ Lương mà đòi giết hắn, đến cuối cùng lại ngừng lại. Lúc này, mọi người trong Viêm Hoang đều ngủ, sau khi chăm sóc bản thân xong liền tới tìm Ân Hạo, khi Ân Hạo khép cửa lại hắn nghĩ Ân Hạo sẽ nói chuyện Mễ Lương, nhưng Ân Hạo lại nói: “Tốc độ của anh cũng nhanh thật”

Không giống như mĩa mai, mà hình như đánh giá khách quan, Sở Nghiêu ung dung nói: “Vẫn không bằng anh”

“Đó là vì thời gian anh ở đây chưa lâu, hơn nữa đã bỏ qua thời kì quyết liệt của Viêm Hoang, nếu sớm tới Viêm Hoang vài năm, chỉ sợ lão đại nơi này không phải tôi”

“Đến nơi này đã chẳng hay ho gì, ai mà muốn tới sớm vài năm chứ?”- Sở Nghiêu xem thường nói.

Ấn Hạo ngồi trên ghế tựa, đưa mắt nhìn Sở Nghiêu: “Nếu đã không muốn ở đây thì có hứng thú rời khỏi nơi này không?”

Sở Nghiêu kinh ngạc: “Anh có ý gì?”

“Đương nhiên là vượt ngục”- Sở Nghiêu nói rất bình thản nhưng nghiêm túc: “Nếu thành thì tự do, bại thì mất mạng, anh có muốn không?”

“Tôi cũng có ý này”- Sở Nghiêu nhếch môi cười, hẳn đồng ý đưa Mễ Lương ra mục đích là kéo gần quan hệ với Ấn Hạo, cũng muốn mưu đồ việc này. Ấn Hạo hiểu Viêm Hoang hơn so với hắn, bị giam trong này nhiều năm như thế, hẳn không tin Ấn Hạo chưa từng nghĩ đến việc ra ngoài. “Hôm nay anh cố ý bức tôi ra tay, chẳng lẽ liên quan tới việc này?”

“Tôi cần một người có thân thủ tốt, lại đáng tin cậy”- Ấn Hạo nhìn hắn. “Tôi muốn biết thực lực của anh tới đâu, hơn nữa giữa chúng ta đã có một bí mật, thêm một bí mật nữa cũng có gì là không thể”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Ấn Hạo nói hắn đã lên đảo một đường hầm, thông thẳng đến bức tường bên ngoài cốc, nhưng hôm nay hắn không dẫn Sở Nghiêu đi xem. Cách đây không lâu, hai người vừa đánh nhau, tuy rằng không có người chết nhưng cả hai đều bị thương, vượt ngục không phải là chuyện đùa, cần lên kế hoạch kỹ lưỡng và chuẩn bị chu toàn. Hơn nữa, hai người cũng không vội, việc quan trọng trước mắt là hồi phục sức khỏe đến trạng thái tốt nhất, tùy cơ ứng phó với những chuyện xảy ra ở Viêm Hoang.

“Mười năm tôi đã đợi được, có một số việc không nên gấp. Việc bây giờ là bắt đầu làm việc, ở Viêm Hoang này, khai thác thạch anh tím mới là điều trọng yếu, nếu không mọi người cũng chẳng có cơm mà ăn”- Ấn Hạo ở trong phòng tìm được ít thuốc bôi ngoài và cả thuốc uống, lấy mỗi thứ một ít, đáng vẻ giống như thầy lang, cuối cùng gói tất cả vào một miếng vải ném cho Sở Nghiêu. “cầm lấy, ở đây tôi là người có nhiều thuốc nhất, mau chóng khôi phục sức khỏe, coi chừng có ai đó thừa dịp muốn giết anh, thân thủ tốt như thế mà chết đi thật tiếc”

Ở Viêm Hoang, tuy không cho phép tùy tiện giết người, nhưng giết người không cần lý do, chết chính là chết, không cách nào sống lại được, Ấn Hạo cũng không thể vì một người chết mà truy cứu, thi thể sẽ bị ném vào địa quỷ, trong chốc lát sẽ hóa thành những mảnh xương trắng, nơi toàn đàn ông này từ trước tới nay vẫn tàn khốc như vậy.

Sở Nghiêu lấy thuốc, nói câu cảm ơn. Ấn Hạo nhàn nhạt nói: “Không cần, anh cũng không phải ngồi không, ở khu vực khai thác mỏ có rất nhiều chuyện tôi cần anh trông coi, tôi cũng không muốn người khác chết uổng phí như vậy!”

Nói đến việc ngồi không, ở khắp Viêm Hoang chỉ có một người như thế, cái gì cũng được đãi ngộ tốt nhất, hiện giờ đang ẩn nấp trong phòng họ. Ấn Hạo nhớ tới liền cong môi cười tà: “Phải rồi Sở Nghiêu, Mễ Lương nói cô ấy muốn ngủ với tôi”

Sở Nghiêu ngẩng đầu: “Cô ấy nói vậy thật sao, anh không ép cô ấy chứ?”

“Cô ấy là phụ nữ, ở Viêm Hoang không cần làm bất cứ việc gì, muốn ăn ngon cũng được nhưng phải trả một chút”- Ấn Hạo cười nhạt. “Cô ấy hiểu rõ điều đó nên đã đồng ý tôi nay ngủ với tôi. Hơn nữa, anh cũng bại dưới tay tôi, tôi tin anh sẽ không dám tranh giành cô ấy với tôi”

Hôm nay Ấn Hạo rõ ràng có cơ hội giết Sở Nghiêu nhưng lại không xuống tay, hơn nữa chuyện vượt ngục, Ấn Hạo đã chuẩn bị rất nhiều, Sở Nghiêu chỉ việc hưởng lợi, lúc này cũng không có bất kỳ lý do gì để phản bác, nhướng nhướng mày nói: “Cô ấy đã đồng ý rồi, anh cũng không ép buộc cô ấy, tôi cũng chẳng thể nói gì”

“Chúng ta còn rất nhiều chuyện quan trọng hơn phải làm, vì một phụ nữ không rõ lai lịch mà nảy sinh mâu thuẫn không đáng”- Ấn Hạo vòng tay trước ngực. “Ở Viêm Hoang này, mọi thứ đều có thể chia sẻ. Cô ấy là do anh nhặt được, lại là bí mật chung của chúng ta, chờ đêm nay tôi ngủ với cô ấy xong, đêm kế tiếp sẽ đến phiên anh”

Sở Nghiêu ngồi tựa trên ghế không trả lời, xem như đồng ý.

“Vì vậy, tối nay sau khi ăn xong anh không cần chạy qua chỗ Mễ Lương”- Ấn Hạo nhắc nhở hắn, thoát khỏi Viêm Hoang là chuyện lâu dài, nhưng giải quyết nhu cầu nam nữ lại có thể thực hiện ngay, ngay cả khi cơ thể đang bị thương, Ấn Hạo cũng không quan tâm, trong lòng mong chờ ban đêm tới.

Trời vừa sập tối, hắn đã giao việc cho Thạch Đầu, tự mình bụng com chiều tới phòng Mễ Lương. Bữa com chiều có thịt mặn, còn cả vịt quay và một chén canh. Ở Viêm Hoang, đồ ăn như thế cũng xem là quá tốt, cho Mễ Lương ăn no, buổi tối mới có thể làm việc. Ấn Hạo đẩy cửa, bước vào: “Mễ Lương, ăn com”

Ấn Hạo đề đồ ăn lên bàn, đẩy cửa phòng trong, Mễ Lương đang ngồi bên mép giường bộ dạng nhu mì, mặt có vẻ xấu hổ, nàng nhìn về Ấn Hạo cười một cách kì lạ: “Lão đại, anh cuối cùng cũng đến, tôi... tôi... tưởng.”

Nàng nói áp a áp ứng, mặt cũng ửng hồng, Ấn Hạo không hiểu vì sao liền nói: “Mau ăn cơm nhanh đi, buổi tối còn có việc”

Mễ Lương đương nhiên biết hần ám chỉ chuyện gì, ngồi bên giường ánh mắt lóe lên: “Tôi muốn nói với anh chuyện này... chuyện...”

“Muốn nói gì?”- Ấn Hạo cảm thấy Mễ Lương tính nói điều kiện với hần.

Mễ Lương áp ứng nửa ngày, lấy hết dũng khí nói: “Tôi... đi mục của tôi tới, muốn hỏi ở đây các anh xử lý chuyện này thế nào”

“Đi của cô?”- Ấn Hạo chẳng hiểu gì cả, nhưng tò mò hỏi: “Chẳng lẽ có người từ thế giới của cô tới Viêm Hoang sao?”

“Không phải, là ngày ấy của tôi đến, ngày ấy, hiểu không?”

Hiển nhiên Ấn Hạo chẳng hiểu, Mễ Lương đau hết cả đầu, không ngờ nàng lại phải đi giải thích với một tên con trai về vấn đề này, nàng quyết định nói trắng ra: “Là kinh nguyệt, hàng tháng phụ nữ luôn có mấy ngày khác với mọi ngày, tôi đang có tháng, hiện tại không biết nên làm sao để ngăn máu chảy ra”

Ấn Hạo thấy mặt Mễ Lương lúc trắng lúc đỏ, hần đại khái cũng hiểu một số chuyện, tuy không rõ ràng, nhưng Viêm Hoang nhiều đàn ông như thế, lại hay mờ những cuộc hội đàm, Ấn Hạo cũng biết hàng tháng phụ nữ có vài ngày bị chảy máu, nói cách khác là “Thật đáng ghét, hôm nay không thể làm được”. Ấn Hạo mấp máy môi, xác nhận lại hỏi: “cô nói cô đang bị chảy máu?”

Mễ Lương gật đầu, có chút ngại ngùng nhỏ giọng hỏi: “Ở đây phụ nữ giải quyết vấn đề này thế nào?”

“Tôi làm sao biết làm thế nào!”- Lời Ấn Hạo nói là thật, trong lòng cũng thất vọng vì tối nay không thể ngủ với Mễ Lương, điều này khiến hần rất khó chịu, xoay người rời khỏi phòng, rồi ngồi xuống ghế bên cạnh bàn bên ngoài, về mặt bức tức.

Mễ Lương còn khó chịu hơn, cả ngày ngồi trên chiếc quần dày, bên ngoài khoác cái áo rộng thùng thình, từ chiều tới giờ khi phát hiện đi mục tới thăm, cô chỉ đành ngồi im bên mép giường không nhúc nhích. Điều kiện ở Viêm Hoang kém như vậy, phòng nàng lại thiếu đủ thứ, ngay cả giấy vệ sinh chỉ dùng hai lần là hết, ngoại trừ chăn mền cũng chỉ có hai bộ quần áo. Mn nhìn căn phòng trống rỗng, trong lòng xúc động muốn khóc. Vất vả lắm mới thấy có người vào thăm, nàng mặt dày nói chuyện này ra, ít nhất cũng nên lấy cho nàng những đồ vật cần thiết, kết quả Ấn Hạo đen mặt đóng cửa bỏ ra ngoài. Bụng vừa đói vừa đau, Mễ Lương trong lòng bị ai giống như lá vàng bị gió thu thổi bay.

Lâu sau, cửa bị đẩy vào, Ấn Hạo không thèm nhìn mặt nàng: “Cô không tính ăn cơm sao?”

Mễ Lương cúi đầu.

Ấn Hạo tựa người vào khung cửa, im lặng một lát rồi đồng ý nhân nhượng: “Cô cần gì nói đi, tôi đi kiếm giúp cô”

“Tôi không biết”- Tiếng Mễ Lương như tiếng muỗi kêu, đầu càng hạ thấp hơn, trước đây khi xuyên không tới nơi này cô chưa từng nghĩ đến một ngày nào đó sẽ đối mặt với chuyện thiếu băng vệ sinh, theo thông thường đi mục của nàng vài ngày nữa mới tới thăm, có lẽ do xuyên không nên nội tiết tố mất cân bằng. Tuy buổi tối không phải quan hệ với Ấn Hạo, nhưng nàng hoàn toàn chưa chuẩn bị gì để nghênh đón đi mục cả, trước kia nàng nghe nói phụ nữ ở cổ đại dùng tro gì đó nhưng nàng cũng không biết sử dụng thế nào, hơn nữa dù biết cũng phải có nguyên vật liệu. Mễ Lương nghĩ đông nghĩ tây, từ từ ngừng đầu dây: “Lão đại, anh có vài bó sạch không?”

Lúc Ấn Hạo bước ra ngoài, sắc mặt lạnh run, mọi phiền muộn bối rối cùng tồn tại song hành. Hần lấy hai tấm ra giường sạch sẽ chuẩn bị để mùa đông dùng ra, đây cũng là loại vải tốt nhất Viêm Hoang, có khả năng hấp thụ nước rất tốt, hơn nữa còn khá mềm mại. Ở Viêm Hoang, chỉ có hần và Thiết Lão Nhị có. Hần thầm nghĩ, sợ nàng dùng không đủ lại lấy thêm vài chiếc túi chữ nhật được dệt bằng vải, rồi lại thêm một số thứ khác mang tất cả vào chỗ Mễ Lương.

Mễ Lương thấy hần cảm nhiều vải như thế trong lòng nhẹ nhõm, tay cầm kéo chuẩn bị cắt vải, nàng dựng dọc dựng ngang vẫn không thể cắt xong miếng vải, Ấn Hạo bức bối nói: “Sao cả việc này mà cô làm cũng không xong thế?”

Hần dứt lấy kéo từ tay nàng, hỏi nàng muốn cắt thế nào, sau đó cắt miếng ra giường thành những mảnh vải một thước gọn gàng ngay ngắn. Viêm Hoang chủ yếu nấu ăn bằng gỗ và than, cỏ khô phủ khắp nơi nhưng không dùng để đốt, người bên ngoài chuyển vào một lượng rất nhỏ nên rất tiết kiệm, việc dùng tro hay thế ngược lại rất tốt.

Mễ Lương tính toán đem mấy mảnh vải chất chồng lên chiếc quần lót duy nhất của mình. Ấn Hạo mang tới cho nàng toàn vải mềm không thấm nước ra ngoài, Mễ Lương chỉ làm được băng vệ sinh đơn giản. Miếng vải mềm được cắt theo hình chữ nhật của băng vệ sinh, ở hai đầu có một sợi dây vải, ở giữa thì nhét vài bó vào, như vậy miếng vải sẽ không bị biến hình cũng tiện cho việc tắm rửa, tiếp đó lấy kim băng cố định vào quần lót, như thế là giải quyết xong vấn đề lệch vị trí.

Mễ Lương cảm thấy bản thân có trí tưởng tượng thật phong phú, người địa cầu quả thật có năng lực thích ứng cao.

Lý thuyết thì luôn đẹp đẽ, hiện thực thì xấu xí, thành ra có nhiều thứ không thể vừa ý con người. Nguyên nhân chính là kỹ năng may vá của Mễ Lương quá tệ, cắt cũng không xong, ngay cả may cũng xấu, Mễ Lương chỉ từng khâu nút, nếu quần áo bị sút chỉ, cô sẽ đưa quần áo ra tiệm may, tiêu tốn vài đồng nhưng quần áo lại được sửa chữa gọn gàng sạch sẽ. Ấn Hạo đứng kế bên thấy vậy, thờ dài nói: “May mà đây là Viêm Hoang, cô lại là phụ nữ nên

mới tồn tại được ở đây”

Ấn Hạo cho nàng làm hai cái, hần tay chân nhanh nhẹn mới hai phút mà đã làm xong, sản phẩm làm ra quả thật rất đẹp, Mễ Lương kinh ngạc nói: “Anh cũng biết may vá thêu thùa sao?”

Ấn Hạo khinh bỉ nhìn nàng: “Ồ Viêm Hoang, chuyện gì mọi người cũng đều làm được”

Mễ Lương hạ giọng tỏ vẻ quyết tâm: “Sau này, tôi cũng sẽ làm được”

Ấn Hạo hừ nhẹ tỏ vẻ khinh thường, tay tiếp tục giúp Mễ Lương may mảnh vải, thấy nàng ngồi thất thần nói: “Cô đi ăn cơm đi, để đồ ăn nguội lại phiền toái”

Mễ Lương ngồi bất động trên giường, nàng hiện giờ không tiện đi lại, liền đáp: “Đội lát ăn cũng được, cơm cũng không nguội nhanh vậy đâu, dù sao Viêm Hoang cũng rất nóng”

Ấn Hạo cũng không tiếp tục khuyên nhủ nàng, tốc độ tăng lên, rất mau đã hoàn thành hai mươi mảnh vải. Lúc hần may vải, gương mặt vẫn lạnh lùng, nhưng môi hơi cong lên dường như rất vui. Hần đẹp trai như vậy lại giúp nàng làm những chuyện này, nếu không phải suốt ngày bắt nàng quan hệ với hắn, chắc nàng cũng sẽ thích hắn.

Không có tình cảm làm gốc, Mễ Lương thật sự không muốn cùng hắn xảy ra quan hệ thân mật. Trong lòng nàng luôn mong mỗi kỳ tích phát sinh, ngày nào đó nàng có thể quay về nhà, không có bất cứ liên quan gì tới hắn? Việc gì có thể ngăn lại thì ngăn, tránh được thì tránh.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua khung cửa sổ cao cao, rơi xuống mặt đất tạo thành những vệt lốm đốm, nhờ có lớp kính nửa trong suốt che đi cửa sổ nên độ sáng cũng yếu đi vài phần. Mễ Lương ngồi trên ghế, ngẩng đầu nhìn khung cửa sổ, duy trì tư thế không nhúc nhích, mặt dường như trở thành pho tượng điêu khắc. Tiếng gõ cửa vang lên cũng không làm cho gương mặt cô có chút thay đổi, không cao không thấp nói: “Mời vào” Người gõ cửa chắc chắn chỉ có Sở Nghiêu, Thạch Đầu không bao giờ gõ cửa, nhưng trước khi vào luôn gọi tên nàng, giọng nói tràn đầy niềm vui. Chỉ có Ấn Hạo không chào không hỏi, lúc đi vào cũng không lên tiếng, mấy lần Mễ Lương bị hắn dọa đến nhảy dựng lên. Sở Nghiêu vừa vào nhìn thấy Mễ Lương hướng mắt ra ngoài cửa sổ, hần ngửa đầu, lông mi cong lên, rồi chuyển sang nhìn Mễ Lương: “Cô muốn ra ngoài sao?” “Mọi người đều nói ở Viêm Hoang rất nóng, cây cỏ rất khó sinh sống, buổi sáng khi tới đây tôi chỉ biết được đại khái. Viêm Hoang có dạng gì, địa quỷ là thứ gì, tôi căn bản không biết”- Mễ Lương thôi không nhìn, khoe môi giật giật, nở nụ cười tự giễu: “Nếu mỗi ngày anh đều bị nhốt trong phòng, vậy anh có muốn ra ngoài không?” Sở Nghiêu hiểu rõ tâm trạng của Mễ Lương, giống như hắn khi mới tới Viêm Hoang. Mất đi sự tự do, hơn nữa không gian hoạt động của Mễ Lương rất nhỏ. Tuy Mễ Lương đang cười nhưng khoe miệng co lại, thoát nhìn thật xấu xí. Sở Nghiêu ngồi xuống chiếc ghế kê bên, cùng nàng nhìn ra về khung cửa sổ nhỏ nhỏ. “Bị giam cầm ở nơi này không phải chỉ có mình cô, hơn nữa cô không biết rõ Viêm Hoang. Không đề cô ra ngoài là vì muốn tốt cho cô, nếu đề cho mọi người biết tới sự có mặt của cô, tình cảnh của cô sẽ rất xấu, thậm chí Ấn Hạo cũng không không chế nổi cục diện” Mễ Lương hiểu điều đó nên không đáp lại, nàng kéo chiếc ghế đầu bên cạnh lại, bắt đầu bóc vỏ đậu, dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi. Vì bị thương nên hai ngày qua Sở Nghiêu không phải làm việc. Ấn Hạo cũng không thể ở trước mặt người khác tỏ ra mệt mỏi, hần vẫn như cũ trông coi mọi việc. Sở Nghiêu nhìn Mễ Lương thoãn thoát lột vỏ, lại nhìn cửa sổ cao cao phía trên, im lặng rất lâu sau mới nói: “Buổi tối, tôi sẽ đưa cô ra ngoài ngắm sao” “Thật ư?”- Hai mắt Mễ Lương tỏa sáng. “Đĩ nhiên là được”- Hần chỉ lên cửa sổ “Nhưng không được ở quá lâu” Buổi tối Mễ Lương thật sự được đi ngắm sao, Sở Nghiêu cầm thang đi qua, leo lên cây thang treo ra cửa sổ, đẩy khung chắn cửa sổ ra rồi ôm Mễ Lương ra ngoài đi lên nóc nhà. Phòng được cây từ những tảng đá, bên trong một số đá đã được điêu khắc trơn nhẵn, còn bên ngoài đá lại dóc dức, trơn trượt, không ai có thể đến gần, dù là giết người hay là nơi cất bí mật đều tốt cả. Sở Nghiêu ôm cô nấp sau những hòn đá, hai người đều mặc bộ quần áo xám đen, hòa vào trong bóng tối. Trăng vẫn chưa lên, tối nay Viêm Hoang không sáng được như mọi ngày, xa xa là tiếng người ồn ào hoạt động, tiếng đàn ông ầm ĩ, sự nhốn nháo khiến Viêm Hoang như một khu chợ gia cầm. Xa xa những canh phòng khảm bên vách núi đều có mái hình vòm, giữa các phòng bị ngăn thành từng khoảng. Sở Nghiêu nói bên kia từng là nhà tù được xây cô cùng chắc chắn. Chỗ họ đang ngồi rất gần với cửa cốc, trước đây là nơi ở của binh lính canh gác, họ rất ít người. Mễ Lương mở to mắt quan sát Viêm Hoang, trong đêm tối nàng không thể nhìn rõ, nhưng vẫn có thể nhận ra nơi này rất rộng, xa xa lấp lóe màu xám bạc là những hòn đá, khắp nơi đều bao trùm một màu đồng nhất, xem ra quả thật không có cây cỏ. Không có trăng, sao càng thêm sáng, Mễ Lương ngẩng đầu, khoe miệng nhếch lên, những ngôi sao lấp lánh tựa như những viên đá quý. Lúc Sở Nghiêu ôm nàng xuống, Viêm Hoang vẫn rất náo nhiệt, đám đàn ông ngồi bàn luận với nhau. Động tác của đàn ông nơi này rất nhanh, Sở Nghiêu một tay ôm Mễ Lương, bật lên nhảy qua cửa sổ, không cần dùng đến thang, đáp xuống đất. Hần chưa kịp buông Mễ Lương ra đã nghe tiếng người lạnh lùng cất lên: “Hai người cho là đang đùa sao? Sở Nghiêu, hai ngày trước có phải đầu óc anh bị đánh nên hư rồi không?” Giọng nói quen thuộc, trong góc tường có người đứng đó, ánh mắt sáng quắc nhìn hai người ôm nhau, Sở Nghiêu buông Mễ Lương ra: “Tôi chỉ đưa cô ấy ra ngoài hóng gió, dù sao không thể cứ cả ngày nhốt cô ấy trong phòng” “Hóng gió?”- Ấn Hạo ôn hòa nói, mắt hướng về phía cửa sổ đã bị đẩy ra, đi đến bên Mễ Lương. “Nếu cô muốn bị một đám đàn ông chơi đùa tới chết thì cứ ra ngoài” Ấn Hạo từ trước tới giờ không hiểu hai chữ tình tứ, mỗi lời nói đều châm chọc làm tổn thương Mễ Lương. Đương nhiên, trước mấy câu châm chọc đó, nàng cũng không quan tâm hắn, ngồi xuống cái ghế bên cạnh bàn, chậm rãi uống nước. Sở Nghiêu trèo lên cây thang khép cửa sổ lại như trước, sau đó nghiêng cây thang rời đi. Mễ Lương ngồi trong phòng nhìn về mặt khó chịu của Ấn Hạo, cô không muốn cùng Ấn Hạo đang không vui đối co với nhau, cô kêu Sở Nghiêu lại: “Sở Nghiêu, sớm như vậy mà anh phải đi rồi sao?” Ấn Hạo cười lạnh: “Hắn còn có chuyện của mình” Sở Nghiêu cũng không nói gì, bước ra khỏi phòng. Ấn Hạo quay

đầu nhìn Mễ Lương, từng bước tới gần: “Cô hình như rất quyến luyến hân, thích Sở Nghiêu rồi sao?” Mễ Lương cảm thấy rất hòa hợp với Sở Nghiêu, người cũng rất phong độ. Nói thích thì chưa tới, hơn nữa ở trong tình cảnh này mà nói tới tình cảm thì thật thiếu thực tế, nàng cũng không muốn trả lời những vấn đề nhảm nhí như thế. Nhưng thấy nàng cam chịu, im lặng, Sắc mặt Ân Hạo càng tối lại. Tuy Mễ Lương cho tới bây giờ vẫn chưa thuộc về mình, nhưng nàng lại là nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần lại yếu ớt tựa như hồ yêu, vậy mà đi thích Sở Nghiêu, mỗi lần nghĩ tới thôi đã khiến người khác không thoải mái. Hân kéo Mễ Lương, dùng tay nâng cằm nàng lên, ngón tay thô ráp sờ qua mặt nàng: “Cô thích hân ở điểm nào?” Mễ Lương nở nụ cười giả hoạt: “Anh ấy rất có phong độ” “Phong độ?” – Ân Hạo khinh thường, ở Viêm Hoang quan trọng nhất là thực lực, phong độ cũng vô dụng, hân cười lạnh nói: “Mặc kệ cô nghĩ gì, dù sao người đầu tiên ngủ với cô sẽ là tôi, tên Sở Nghiêu rất có phong độ ấy cũng đã đồng ý” Phát tay áo, Ân Hạo cũng đi khỏi phòng, đã không thể làm thì hân cần chi phải đứng ở nơi khó chịu. Không cần để ý đến những suy nghĩ của Mễ Lương, rời khỏi Viêm Hoang mới là chuyện hân quan tâm. Buổi chiều hai ngày sau, khoảng năm giờ khi mặt trời đã bắt đầu tắt dần, bầu không khí khác thường bao phủ lấy Viêm Hoang. Năm con rồng bay lơ lửng trên không, đuôi dài quạt lên giữa không trung, cánh mở rộng, ở đầu đầu rồng đều có hai người ngồi cười, mặc mũ giáp như sẵn sàng đón địch, ánh mắt nhìn chăm chăm phía dưới, tay cầm vũ khí hình bán nguyệt, chỉ chốc lát đã bắn ra mấy mũi tên hình thoi, chỉ cần có kẻ dám mạnh động trong chốc lát có phải bắn kẻ đó thành tổ ong vô vể. Ở giữa, một con rồng bay màu đen cực kì hùng tráng, phía trên có người mặc áo giáp màu bạc, dáng vẻ uy phong lẫm liệt, hiển nhiên là chức vụ rất cao. Phía dưới, xung quanh cửa cốc một bức tường đá chắc chắn trải dài, cách bức tường hai ba trăm mét về phía trong là một hàng rào sắt chắc chắn, chúng được tinh chế từ sắt nguyên chất, cao tới mấy chục thước. Hàng rào sắt và bức tường là cấm khu của thủ vệ, người bình thường không được phép ra vào, hàng rào sắt là đường tuyến cảnh giới, nếu vượt qua nó là vào khu vực cấm, thủ vệ sẽ bắn chết ngay. Cửa cốc nằm ngay bức tường cao ước chừng nặng ngàn cân, phía ngoài hai mươi thước là khu vực của địa quý, mặt đất bằng phẳng phủ đầy cát đá sa mạc, từ trường siêu mạnh bao bọc lấy cả trăm thước, cho nên dù người ở Viêm Hoang có vượt qua được bức tường cũng không thể chạy đi. Khu vực an toàn cách đó mấy trăm thước được phòng vệ rất chắc chắn, đài quan sát cao mà hùng vĩ, tập trung rất nhiều cao thủ giám thị toàn bộ người ra vào Viêm Hoang. Ngoài ra, ở hai bên khu vực địa quý còn xây thêm hai tòa tháp canh, tiêu tốn không biết bao nhiêu nhân lực tài lực bao gồm đỉnh gỗ xây lên. Hai tháp canh cùng với bức tường cao hơn hai mươi thước, tầm nhìn mở rộng, có thể quan sát động tĩnh của các khu vực lân cận gần cấm khu, vào thời gian giới nghiêm không có ai được phép đi xuyên qua hàng rào sắt. Mặt trời ngã về phía tây, ánh nắng chói chang, đám thủ vệ chăm chăm hạ cầu treo chừng mấy trăm thước xuống, gắn liền với cổng Viêm Hoang, mấy trăm người đẩy xe đi qua cây cầu, chậm rãi tiến vào khu vực an toàn dài hơn hai mươi thước của cốc Hôm nay cứ nửa tháng là ngày đưa vật tư tới, đợi đến khi tất cả mọi người đã ra khỏi cầu, cầu treo lại kéo lên. Ở Viêm Hoang, từ trường mạnh chỉ hoạt động ở các khu vực lân cận, không trung càng an toàn so với mặt đất, cầu treo còn thông đạo duy nhất ra khỏi viêm Hoang. Bức tường cao hắt bóng xuống mặt đất, trong bóng mờ ảo, ngoại trừ mấy người đang phụ trách khuân vác còn lại thì đều cầm vũ khí về mặt nghiêm túc. Thủ vệ đứng phía sau, cánh cổng nặng ngàn cân trước mắt chậm rãi mở ra. Ân Hạo dẫn theo vài người theo lệ thường đứng phía sau làm công tác tiếp ứng, đứng bên cạnh hân là Sở Nghiêu đang nhìn mấy con rồng bay xung quanh, hạ giọng hỏi: “Người đàn ông ngồi trên con rồng đen là đầu lĩnh ở Viêm Hoang à?” “Không phải, nếu hân ta là đầu lĩnh chắc chắn sẽ không tự mình làm chuyện này” – Ân Hạo khinh thường, khoe miệng nở nụ cười chế giễu: “Hân ta chẳng nhận được đồng nào đâu” Cổng lớn mở ra, thủ vệ người người hai mắt sáng quắc, tay cầm vũ khí tập trung vào đám người đứng sau hàng rào sắt, sau đó, từng chiếc xe vật tư bị đẩy vào, còn có mấy tên đàn ông bị bịt miêng vải đen, trói cổ gỗ đầu đưa vào, có lẽ là tù nhân mới. Một người đàn ông 30 tuổi đi tới, râu ria cụt ngắn, đôi mắt đen đầy thù địch, hân ta mặc bộ giáp màu bạc, tuy chỉ che nửa thân nhưng cũng nhận ra địa vị không thấp. Ân Hạo ra hiệu cho mọi người lui về sau, chào hỏi hân ta: “Định tổng quản, ngài nhìn xem, càng lúc càng lãng phí...” Định tổng quản đứng cách Ân Hạo một song sắt về mặt sa mạc: “Ân Hạo, số lượng thạch anh tím người đưa tới càng lúc càng ít, ngục trưởng rất không hài lòng...” Lại là những lời này, Ân Hạo nghe đã chán, dù giao bao nhiêu họ cũng không vừa lòng, đám người hút máu này tuyệt đối không chịu nhả xương ra, trong lòng thầm nghĩ nhưng ngoài miệng Ân Hạo không ngừng than: “Định tổng quản, hiện nay nhân số của chúng tôi hơi thiếu, người đưa vào đây cũng nên tuyển chọn kĩ một chút, tay chân mảnh khảnh mới đưa vào hai ngày đã chết, chết cũng không lạ...” “Các người có tới năm trăm người mà còn than thiếu?” – Định tổng quản cực kì bất mãn, hân vừa nói động tác gương mặt cũng trở nên dữ tợn, tướng mạo trông càng hung bạo. Năm trăm nhân là số người Ân Hạo thống kê báo ra ngoài, nhưng nói là năm trăm miệng ăn này, thật chất có một vài người đã bỏ chạy ra ngoài, Viêm Hoang không ngừng có người chết, họ cũng không thể nắm chuẩn xác số lượng người ở Viêm Hoang. Ân Hạo tiến về trước hai bước, tựa vào song sắt, về mặt bất đắc dĩ: “Ngài cũng biết hoàn cảnh ở Viêm Hoang mà, thạch anh tím ngày càng khó kiếm, lúc này thạch anh tím cũng đâu tính là thiếu...” Định tổng quản cũng đi về trước hai bước, tay xuyên qua hàng rào sắt tóm lấy cổ áo Ân Hạo: “Vậy bọn bay cũng không cần ở trong này nữa!! Đúng là một lũ đáng chết, bảo bọn chúng làm việc đi...” Hai người tựa sát vào nhau, Ân Hạo nhân cơ hội nhét một bao nhỏ vào túi tiền Định tổng quản. Định tổng quản vẫn lớn tiếng: “Về mà dạy dỗ người mình cho tốt, đánh chết vài người xem đứa nào dám không làm...” Mồm Ân Hạo khẽ động đây, từ xa nhìn vào như đang khúm núm giải thích, kỳ thật hân nói: “Tôi cần vài bộ quần áo phụ nữ, và một số ít thuốc...” Định tổng quản hạ tay xuống, bàn tay vô tình chạm vào túi tiền, đối với thứ trong đó cực kì hài lòng, mồm cong lên, như đang cười nhạo trách mắng kẻ khác: “Đám người các người càng lúc càng biến thái mà” “Trong đây đều là đàn ông cũng không còn cách nào” – Ân Hạo liếc mắt nhìn đám rồng bay hung hãn ở trên, bay trên không tuy an toàn nhưng sẽ không được tiền thưởng, Định tổng quản ở dưới được hân cho tiền cả đời xài không hết. “Lần sau tao sẽ đưa tới” – Định tổng quản thấp giọng nói, xoay người quát đám người phía sau. “Mau lên, còn có mấy tên tù nhân mới nữa, ném hết vào đi” Hơn mười xe đẩy tiến vào khu cấm, Định tổng quản dẫn người đi ra khỏi cánh cổng lớn, chỉ để lại hai thủ vệ ở cấm khố, một người đàn ông mặt chột bị què chân tuổi bốn mươi, thân thể nhỏ gầy, một người đen đúa, cao ráo, hồng bự mập nhìn qua đã biết không có địa vị cho nên mới để lại. Lúc cửa lớn đóng lại, bọn họ mở cổng ở hàng rào sắt, Ân Hạo vẫn người ở phía sau đi qua lấy đồ. Ân Hạo đi qua đi lại khu vực cấm, chốc chốc mắng vài tiếng, lúc lơ đãng chạm vào tên thủ vệ mặt đen, bàn tay lướt qua tay hân, gương mặt tên thủ vệ cũng không biểu hiện nhiều. Ân Hạo chậm rãi đi qua, nhìn trông không có gì lạ. Hân đi tới bên Sở Nghiêu, chỉ trò nói gì đó. Sau khi đã chuyện xong, mấy người bị trói cổ cũng cùng nhau rời khỏi cấm khu, tên thủ vệ chốt mất khóa cửa hàng rào sắt. Đám thủ vệ bay phía trên thấy tù nhân lui ra khỏi hàng rào sắt hai trăm thước, ra hiệu cho người bên ngoài, cổng lớn mở ra, họ lại đẩy những chiếc xe đã trống đi khỏi. Đại môn khép lại, cầu treo mới được hạ xuống. Sau khi đám thủ vệ rời đi, Viêm Hoang lại khôi phục như mọi ngày, Sở Nghiêu Và Ân Hạo sóng vai đi cùng, bên cạnh lúc không có ai, Sở Nghiêu hỏi: “anh cho tên thủ vệ thạch anh tím à?” “Đúng vậy” – Ân Hạo lúc này giả vờ cùng Sở Nghiêu nói chuyện, kỳ thật đang nói với tên thủ vệ chốt mất, nói với tên thủ vệ hân muốn gì. Có một số thứ Định tổng quản sẽ không cho hân, nhưng nam và nữ rất khác nhau, nếu ở Viêm Hoang có hoạt động bất thường, hai tên canh vệ sẽ là vật hi sinh trước mũi giáo, nếu bọn họ không cảm tiền thì chắc là kẻ ngốc nhất thiên hạ. Cho nên Ân Hạo cần gì, chỉ cần nói ra, bọn họ sẽ lén nhét vào bên trong vật tư. “Thật không nhìn ra tên thủ vệ đó lại là con gái?” – Ân Hạo cười một tiếng, lắc lắc đầu. “Bộ dạng một chút cũng không giống, nhưng là phụ nữ cũng rất có lợi, nếu để người bên ngoài phát hiện bọn họ chiếm dụng thạch anh tím chắc chắn sẽ là tội lớn, nhưng anh có biết cô ta đem thạch anh tím giấu ở chỗ nào không?” Sở Nghiêu nghi vấn hỏi. Ân Hạo cười trừ tức: “Trên người phụ nữ chẳng phải có rất nhiều khe sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16

Sở Nghiêu không nói gì, hần vượt qua đi trước, nhưng chợt nhớ tới việc gì đó. “Vừa rồi lúc cổng mở ra, tôi nhìn thấy bên ngoài khu vực địa quý có những cây hồ sa trúc dài và cao” “Cuối cùng chúng nó cũng đã phát triển”- Mất Ân Hạo trở nên thâm sâu. “Là do tôi đã ném những hạt giống ra bên ngoài chuẩn bị rời khỏi đây, chờ mùa mưa năm qua đi, chúng sẽ sinh trưởng rất cao” Hồ sa trúc là cây chuyên sinh trưởng ở khu hoang mạc đất bị nhiễm phèn, sức sống bền bỉ, lá cây như xương rồng bị thoái hóa trở nên ngắn, nó có thể cao đến ba bốn thước, thân cây thẳng bằng, có tính chất giống cây trúc, vừa có thể đàn hồi tốt vừa rỗng ruột rất giống trúc, cho nên được gọi là Hồ sa Trúc. Với khí hậu khô hạn của Viêm Hoang, chỉ cần hàng năm có hai ba tháng mưa đầy đủ, mọi thực vật ở đây sẽ sinh trưởng tốt, chỉ hai ba tháng hồ sa trúc có thể cao lên gần mười thước. Ở phía tây, ánh tà dương thu hồi luồng sáng chói chang của ban ngày, nó trở nên hồng và nhỏ. Nhân lúc trời còn chưa tối, Ân Hạo cho người đem vật tư để vào kho, mười mấy người cùng áp giải mấy người mới đang bị trói ném xuống đất, bên kia Bạch Đầu cúi miêng và đen trên mặt họ trước, rồi từ từ giúp họ mở dây trói. “Thạch Đầu, mau cởi mặt nạ bọn chúng xuống, để chúng ta xem hàng lần này thế nào”- Ở xa xa, một giọng nói lưu manh cất lên, người mới tới đã khiến cho cảm giác chán chường ở Viêm Hoang sủi sục hừng hực, đám nam nhân đều hùng dũng đi tới, giọng cười cợt, tiếng gọi í ới, hàng loạt âm thanh hỗn tạp hòa vào nhau. Trong đám người, một kẻ nhảy ra trực tiếp lấy miếng vải đen bọc trên đầu họ xuống. Chung quanh từng tiếng hét dâng cao, mọi người đều dùng ánh mắt của lang sói quan sát đám người mới đang nom nớp lo sợ, một vài kẻ hưng phấn, xoa xoa tay, cảm thấy rất vui vẻ. Đám nhân hùng hùng hổ hổ xoa bóp vai từng kẻ mới tới như đang kiểm hàng, lâu lâu lại đá họ một cái. Giữa khu đất trống, mười mấy người mới tới bị vây ở giữa, có kẻ giống như đầu gỗ vẫn không chịu nhúc nhích, có người đầu óc rối tung ánh mắt đảo qua đánh giá hoàn cảnh ở đây, có người thì vẻ mặt kích động. ... Trong đó, một thiếu niên làm cho tất cả đám đàn ông đều trở nên kích động, vóc người hần không cao, thoát nhìn chỉ mới 16 – 17 tuổi, làn da trắng trẻo, ngón tay thon dài xinh xắn, cả người toát ra khí chất của kẻ trí thức, hiển nhiên là một thiếu gia chưa từng chịu khổ, tuy đầu tóc bù xù che đi nửa gương mặt nhưng không khó để nhận ra bộ dạng nhà nhận tuần mỹ của hần. Đám đàn ông phát ra tiếng la: “Nhìn kia, tên này thật giống đàn bà quá đi!” “Lại đây, cho bọn tao sờ một chút” “Tao muốn hần trở thành sủng vật của tao”.. Đám người phía trước lấy miếng vải đen bọc trên đầu, rồi đập hần một phát. Thiếu niên ôm lấy cánh tay cuộn mình lại, toàn thân run rẩy, nửa gương mặt chôn sâu trong cánh tay, hần sợ hãi nhìn mọi người, tiếng cười nhạo xung quanh càng lúc càng to. Trong đám người bước ra một tên đàn ông to lớn, áo xam một cái hình màu, lời nói hùng hồn vang dội, dùng nhón tay chỉ về tên thiếu niên: “Từ nay về sau hần chính là người của Hắc Vũ đao tao” Hắc Vũ Đao đảo mắt nhìn xung quanh, xắn ống tay áo lên cao, cất giọng mạnh mẽ: “Không phục thì bước ra đây đánh” Đám đàn ông ở Viêm Hoang nghẹn lại, một số kẻ thay đổi xu hướng tình dục, tính chiếm tên thiếu niên gây gò này để giải quyết dục vọng ban đêm, không hề ngờ, tên thiếu niên nhà giàu da trắng nõn lại được Hắc Vũ Đao coi trọng. Thực lực Hắc Vũ Đao tương đối mạnh, đối với Ân Hạo hần cũng chỉ nể ba phần, những người khác hần không coi là gì, khi hần tuyên bố thì tiếng la hét xung quanh đều giảm xuống. Ân Hạo luôn mặc kệ mấy chuyện này, hơn nữa một người gầy yếu như vậy muốn không ở Viêm Hoang mà không dựa vào người khác là điều không thể, hần đứng từ xa vòng tay trước ngực, quét qua đám người mới, khinh khinh nói: “Đưa họ vào trong đi, tên sủng vật trắng trẻo này căn bản không thể sống được, đám người kia cũng chỉ có thể sống được nửa tháng” Ánh mắt Sở Nghiêu đảo qua đám người, nhưng không chăm chú nhìn người thiếu niên thanh tú, mà hần nhìn người đàn ông cường tráng phía sau, mặt lộ vẻ khó tin: “Hần ta cũng bị đưa tới sao?” Từ hướng ánh mắt của Sở Nghiêu, Ân Hạo thấy một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, làn da sáng lóe màu đồng, vai rộng ngực chắc, hần thích thú hỏi: “Tên đó là ai vậy?” “Hần là Thiếu tướng Hàng Phá Hải của Thuận Vũ, cực kì dũng mãnh và thiện chiến, lập được nhiều chiến công hiển sách”- Sở Nghiêu có vẻ tiếc rẻ. “Không nghĩ tới cũng bị đẩy tới đây” Ân Hạo liếc mắt, xùy nói: “Hai bên chính quyền đầu với nhau hần trở thành vật hi sinh” Bên kia bãi đất trống, mấy kẻ mới bị đẩy tới đây bao phủ trong tiếng cười nhạo của mọi người, Hàng Phá Hải đứng dậy thì bên cạnh có người nhận ra ông ta, chạy tới, túm lấy ống tay áo rách nát của Hàng Phá Hải, kích động nói: “Hàng tướng quân, ngài cũng tới đây...” Không chờ hai người diễn xong tiết mục chia ly gặp lại, một bóng người lướt ra, hai người bị đẩy mạnh ra. Ân Hạo đứng cạnh họ, vẻ mặt nghiêm túc mang theo vài phần kiêu ngạo, từ trên cao nhìn xuống giọng nói mạnh mẽ: “Nơi này không có tướng quân, các người phải nhớ cho kỹ, tao là lão đại ở đây” Nói xong, hần phất ống tay áo, khoanh tay lớn giọng nói: “Tới giờ cơm chiều rồi” Đám người xung quanh bắt đầu như thủy triều hòa nhau đi ăn cơm, nếu tới trễ sẽ không có cơm ăn. Đám đông tản dần chỉ còn lại mấy người mới tới đang ngồi trên bãi đất trống, không ai để ý đến họ, cho dù Hắc Vũ Đao cảm thấy hứng thú với tên thiếu niên nhưng cũng mặc kệ hần, đợi đôi phương đến cầu khẩn. Ở Viêm Hoang, thực lực sẽ quyết định địa vị, có trả giá mới có cơm ăn. Không có ai chủ động đến giúp đỡ người mới, bây giờ thị uy với họ, đối mấy ngày bọn họ mới hiểu quy tắc sinh tồn ở Viêm Hoang. Có một số kẻ ngay lập tức nhận rõ tình huống ở đây, chẳng hạn như Hàng Phá Hải, tuy không có ai chỉ điểm nhưng sáng ngày thứ hai lúc mọi người bắt đầu đi làm, hần liền leo đèo theo sau, xem người khác làm gì hần làm đó, như vậy tới giờ ăn cơm có thể đi theo; có một số kẻ thì vẫn kiêu ngạo như trước, sáng sớm đã la hét ầm ĩ: “Bọn rác rưởi, tránh xa tao ra, ông mày không giống bọn bây. ... bọn mày chết đi... ông mày muốn đánh bọn bây” Lời của hần chọc giận rất nhiều kẻ chỉ tính ngồi một bên xem náo nhiệt, tay lịch cách muốn giảo huấn hần. Người thanh niên đó cũng như có tài, vừa rồi còn đánh người nhưng vừa thấy mấy tên đàn ông đối diện lại bộ mặt hung hiểm, đối phương lại đông người, hần hoảng sợ, giống như con chuột bỏ chạy, người phía sau cứ liên tục đuổi theo, miệng thảm tử chí mạng: “Tiểu tử, mày tiểu rồi” “Tên khốn kiếp, hôm nay lao tử sẽ đánh cho đầu mày nở hoa” Người thanh niên chạy tới nhanh hơn, đá ngã thùng nước mọi người để trước cửa và cả quần áo đã khô bên ngoài, còn vô tình va phải Thiết Bất Quy đang uống trà, kẻ đuổi theo hần càng lúc càng nhiều, có người cảm gậy, có người trực tiếp lấy vật gì đó ném hần. Người thanh niên bị dọa sợ, chạy với tốc độ kinh người, luồng cuồng không biết đường chạy loạn cả lên. Thạch Đầu vừa nấu nước sôi tính đi qua chỗ Mễ Lương thì đám đàn ông đuổi theo tên thanh niên chạy tới, hần ta hùng hổ như con trâu bị lừa đốt trứng đuôi, chạy về hướng cửa sắt. Thạch Đầu chưa rõ mọi chuyện, hô to: “Này ai vậy?” Người phía sau đuổi sát tới, Thạch Đầu cuống quýt đứng chắn trước cửa sắt: “Chỗ lão đại không ai được vào” Mọi người đều dừng lại, mặt ai nấy bừng bừng đỏ, Thiết Bất Quy nhìn xung quanh, do mãi truy đuổi nên không nghĩ tới đã vào chỗ Ân Hạo, nhưng mà nhiều người như vậy bọn họ lại có lý do thích đáng: “Bọn tao muốn xử tên kia” Thạch Đầu hoảng đến mức chảy cả mồ hôi, vội vàng che trước cửa: “Muốn xử thì cứ xử, chỉ có điều phải đợi lão đại về! Đây là chỗ của lão đại” Tám chín người nhìn nhau, cũng ái ngại uy quyền của Ân Hạo, không dám lằng cằng, dùng sao tên kia cũng chết chắc. Bọn họ siết chặt quyền, hai phút sau, bên trong truyền tới tiếng thét chói tai, càng lúc càng gần, một bóng người mảnh khảnh từ hành lang chạy ra: “Cứu mạng a... cứu mạng...” Mễ Lương đang nhàm chán ngồi trong phòng chờ điểm tâm, cửa đột nhiên bị tông mạnh, một người đàn ông như bị điện chạy loạn trong phòng, nhận ra không còn người đuổi theo sau, tên điên này nhìn thấy Mễ Lương hai mắt liền long lên sòng sọc giống như muốn giết Mễ Lương, hần đi về phía nàng, tựa như muốn xé nàng thành từng mảnh nhỏ. Thạch Đầu vừa nghe thấy, có không để Thiết Bất Quy phát hỏa, cho tên điên một quyền, mà hần như phát điên, trước khi chết vẫn còn muốn kéo theo ai đó, từng quyền bị lệch đi, Thạch Đầu dĩ nhiên không phải đối thủ, Thiết Bất Quy dĩ nhiên không thể để Thạch Đầu bị đánh chết, tong cửa sắt, cùng ra tay để tên điên đang đánh loạn xạ. Đám đàn ông ầu đảo thanh âm càng ngày càng thấp, mọi người đánh đến đã ghiền, mãi đến khi có tiếng quát lên: “Tụi bây làm gì ở đây? Dừng tay hết lại cho tao” Ân Hạo mặt xanh mét, tiếng la nhưng lũ quét bất ngờ, đám đàn ông dừng tay, đứng thẳng dậy, chậm rãi đi về phía Ân Hạo, có người giải thích nói: “Cái tên mới tới này muốn chết” Khi bọn họ đứng dậy, Ân Hạo thấy Mễ Lương đứng trong góc tường sắc mặt nhợt nhạt, nhìn thấy nàng không sao mới khẽ thả lỏng, lại quát: “Nơi này là chỗ bọn bây có thể tùy tiện ra vào sao?” Đám đàn ông lúc này còn hùng hồn bây giờ đã giảm bớt khí lực, lạng ngắt như tờ, xung quanh chỉ có tiếng rên rĩ của kẻ đang hấp hối, Thiết Bất Quy chỉ xuống đất: “Lão đại, tên chó đẻ này bị điện chạy khắp nơi, chúng tôi sợ hần gây

phiền toái nên mới đi bắt hán” Ân Hạo trầm mặt nói: “Đem hán ra ngoài, sau khi chết rồi thì ném ở bãi đất trống, kêu mấy tên mới đến đây tới xem” “Rõ”- Thiết Bất Quy chậm rãi xoay người, nhìn Mễ Lương đang đứng dựa tường, ánh mắt sáng lóe lên: “Nhưng, lão đại người này là ai vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17

Bên trong, mười mấy tên đàn ông đều chăm chú nhìn Mễ Lương. Thiết Bất Quy nghi hoặc hỏi: “Lão đại sao hán lại trốn ở đây?” Mễ Lương cúi đầu, cả người tựa sát vào vách tường, cố gắng thu nhỏ sự hiện diện của mình. Thiết Bất Quy chậm rãi đi tới, vờn tay tính kéo đầu Mễ Lương thì Ân Hạo đã đi nhanh sang, kéo Mễ Lương qua, hán đứng che trước nàng, thân hình cao lớn như ngọn núi, cảm hất lên: “Nơi này ở gần chỗ của tao, tao thích nhốt hán bên trong” “Vậy là hán là ai? Ở Viêm Hoang hình như không có người này”- Thiết Bất Quy từng bước ép hỏi, ánh mắt mọi người đảo qua Mễ Lương, ngay cả tên đàn ông bị đánh đến thừa sống thiếu chết cũng phải nhìn qua, có người phụ họa hỏi: “Lão đại, hán là ai vậy? Bộ dạng trắng trẻo thế” Ân Hạo chậm rãi nở nụ cười, nghiêng đầu liếc nhìn Mễ Lương, ánh mắt có vẻ lười biếng: “Bộ dạng không tệ, tao tính nuôi hán là sủng vật”- Hán bật cười khê: “Không biết mất bọn bây đề ở đâu? Hán chính là tên bạch diện mới đến hôm qua” Hôm qua sắc trời đã tối, người thiếu niên thanh tú kia lại giấu mình trong mớ tóc, không ai nhìn rõ mặt. Vóc người của hán và Mễ Lương không khác nhau mấy, lại đều trắng trẻo. Mễ Lương mặc quần áo nam nhân, đem tóc buộc lên giống hệt mọi người, không có mặc áo ngực, chỗ ngực nhô lên cũng không quá lớn. Quan trọng nhất, đám đàn ông ở đây mỗi ngày đều mơ có phụ nữ, nhưng thực tế họ sẽ không bao giờ nghĩ tới Viêm Hoang lại có phụ nữ. Nam nhân rướn cổ, nhìn người trốn phía sau Ân Hạo, Mễ Lương thành thật nhìn phía sau, dùng cơ thể của Ân Hạo che đi mặt mình. Sau đó nàng nghe giọng đầy miễn cưỡng của Ân Hạo: “Từ sau này trở đi, hán là người của tao” “Lão đại, anh cũng có khẩu vị này sao?”- Thiết Bất Quy kinh ngạc, trước đây Ân Hạo không như vậy, bây giờ không có phụ nữ lại còn dùng đàn ông thay thế Ân Hạo nhẹ phun ra mấy chữ: “Không phải việc của mày” Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng đều là đàn ông ai cũng có thể thấu hiểu, có người khen nói: “Không ngờ tên tiểu tử này tắm rửa sạch sẽ xong lại tuấn tú như vậy, giống hệt phụ nữ mà, lão đại, anh thật tình mắt” Ân Hạo không thèm quan tâm, kéo Mễ Lương đẩy ra khỏi cửa ra: “Mau tránh ra hết đi, đừng có đứng đây, rút hết về phòng cho tao”- Hán liếc nhìn Thạch Đầu mắng: “Thạch Đầu, rút ra ngoài luôn, càng lúc càng giống kẻ ăn không ngồi rồi” Thạch Đầu hiểu ý, cuống quýt kéo Mễ Lương đi, Sở Nghiêu không biết từ khi nào đã tới đây, Ân Hạo không thấy Sở Nghiêu, chỉ kẻ nằm dưới đất nói: “Một kẻ mới tới mà dám tùy tiện xông vào đây, tiếp tục đánh cho tao, tao muốn nghe tiếng hán la lên” Tám chín tên đàn ông lại tiến lên, đám kẻ nằm dưới đất, xen lẫn là tiếng la hét hùng hổ. Ân Hạo ôm ngực canh ngay cửa sổ, chậm rãi tới bên Sở Nghiêu, nói nhỏ: “Mau tìm cho ra tên thiếu niên trắng trẻo mới đến ngày hôm qua, giết hán, ngàn vạn lần đừng để cho bất cứ ai thấy, sau đó ném vào địa ngục” Sáng nay Ân Hạo có nhìn thấy tên thiếu niên đó, hán đang núp ở một căn nhà ở khu phía đông, cuộn tròn người trong mây thứ đồ vật hỗn độn chỉ để lộ hai mắt. Đêm ở Viêm Hoang hơi lạnh, người ở Viêm Hoang chỉ biết kiểu nhào chửi rửa chế giễu mấy kẻ mới tới, sau đó mười tên mới tới đều phân tán đi, ngủ ở đâu cũng chẳng ai quản. Một số kẻ thì đi tìm xem còn phòng nào trống thì ở, vài người thì thử đàm phán ở chung với kẻ khác, nhưng nhất gan như tên thiếu niên đó dĩ nhiên không dám tìm chỗ ở, chỉ có thể núp ở nơi hẻo lánh, ước gì không ai tìm được hán. Ân Hạo lúc đó có đi ngang nhìn thấy nhưng cũng chỉ khinh bỉ nhìn hán ta, người như thế sống không quá hai ngày sẽ chết. Sở Nghiêu vội vàng bỏ đi, nếu tên đó không chết kẻ chết chính là Mễ Lương Ân Hạo nhìn Thiết Bất Quy và mọi người thu dọn kẻ gây ra họa, tìm đủ lý do không cho họ rời đi, mãi đến khi Sở Nghiêu quay về hán mới gạt đầu thả lỏng. Chuyện Ân Hạo với tên thiếu niên đó truyền đi xa, có người ngạc nhiên, có kẻ khôn phục, Hắc Vũ Dao đang ăn sáng thì hùng hổ chạy tới tìm Ân Hạo: “Lão đại, không nghĩ anh cũng thay đổi khẩu vị. Hôm qua, tôi đã tuyên bố người kia của là của mình, anh lại lén mang người về thì tính sao đây” Ân Hạo nhướn mày, vẻ mặt bình thản: “Mày nói là của mày, dựa vào cái gì? Bây giờ tao muốn nuôi sủng vật, kẻ đó là hán” Ở Viêm Hoang, tuy Ân Hạo là lão đại, nhưng vẫn có kẻ dưới kết bè kết phái, Hắc Vũ Dao là một trong số đó, ngoài mặt phục tùng, kỳ thật luôn có tình chơi Ân Hạo. Lúc này, mặt Hắc Vũ Dao tối sầm: “Đồ tốt ở đây đều do lão đại chiếm, lão đại làm vậy có quá tham lam không!” Mấy người kẻ bên liền bảo hán ngậm miệng lại: “Hắc Vũ Dao, sao mày dám nói chuyện với lão đại như vậy? Có phải muốn...” Ân Hạo xua tay bảo mấy tên kia im lặng, hán ngồi trên ghế, hai tay để bên thành ghế cười ngạo nghễ: “Nếu không phục thì chúng ta đánh một trận, mày thắng thì tao đưa tên sủng vật cho mày, mọi thứ của tao đều thuộc về mày” Hắc Vũ Dao nhìn cách Ân Hạo đấu với Sở Nghiêu, hán tự biết mình không phải đối thủ của Ân Hạo nên liền im lặng: “Tao là lão đại ở đây, không phải chỉ vì tao có thể đánh hạ được kẻ khác, quan trọng hơn là tao có thể cho mọi người một cuộc sống thanh nhàn, có cơm ăn. Mấy lập tức biến đi, hôm nay tâm trạng tao rất tốt, chuyện mày tới đây khiêu khích coi như chưa xảy ra”- Ân Hạo gõ gõ ngón tay xuống thành ghế, trong phòng còn ba bốn kẻ đều hung tợn mắt nhìn Hắc Vũ Dao. Chỉ cần Ân Hạo ra chỉ thị thì bọn họ sẵn sàng ra tay. Bây giờ, vật tư của Viêm Hoang so với mấy năm trước rất phong phú, mọi người cũng không cần ngày nào cũng liều mạng làm việc, ai ai cũng có thể sống hòa bình cho nên Ân Hạo được rất nhiều người ủng hộ. Lần trước, Ân Hạo đánh Sở Nghiêu đến kẻ chết ta sống, dù Ân Hạo bị đánh chết, Sở Nghiêu chưa chắc đã đủ năng lực thay thế Ân Hạo. Sáng sớm, Ân Hạo không tới khu mỏ, hán cùng đám thủ hạ hán huyền một lúc không có việc gì thì về phòng. Lúc hán đẩy cửa vào Mễ Lương đang ngồi bên cửa sổ xem phong cảnh, chỉ là những hòn đá vô tri nhưng nàng lại nhìn rất vui vẻ. Khi Ân Hạo bước tới, nàng chỉ quay đầu nhìn thoáng qua, hán đóng cửa lại, đi tới sau nàng: “Sao cô không có chút lo lắng cho tình cảnh của mình vậy?” “Anh không phải là lão đại nơi này sao?”- Mễ Lương quay đầu lại. “Nếu anh giải quyết không được, tôi cũng không có cách gì, lo lắng cũng chỉ là phí hoài” “Nói rất đúng”- Ân Hạo kéo Mễ Lương từ trên ghế đứng dậy: “Hôm nay vì cô, tôi kêu Sở Nghiêu giết một người, cô không phải luôn cảm thấy rất buồn chán khi bị nhốt trong phòng sao? Từ nay về sau cô sẽ tự do hơn rồi” “Giết ai?”- Mễ Lương theo bản năng hỏi. “Hôm qua có một kẻ mới tới, sau này cô sẽ thay thế hán ta, buổi tối tôi có thể đưa cô ra ngoài đi dạo”- Ân Hạo đưa tay lên sờ ngực nàng, cảm nhận sự mềm mại. “Nhưng cô nên cẩn thận chỗ này” Tay Ân Hạo tuy lớn nhưng không dùng sức, nhưng lại cọ xát vào khu vực nhạy cảm khiến Mễ Lương ớn lạnh, lui ra sau: “Nhẹ tay một chút” Ân Hạo chẳng những không nhẹ tay, ngược lại còn túm nàng vào lòng: “Mễ Lương, tôi cho cô nhiều như thế, cô cũng nên làm chút chuyện cảm ơn chứ” Mễ Lương giả vờ vô tội: “Lão đại, cơ thể tôi không thoải mái, mấy ngày nữa không thể làm” “Vài ngày nữa?”- Ân Hạo hỏi ép “Phải, ít nhất... phải bảy tám ngày nữa”- Mễ Lương tận lực kéo dài thời gian. “Một tháng mà có tới nửa tháng không thể làm”- Tay Ân Hạo dùng sức sờ ngực nàng, không hài lòng nói: “Cô muốn gạt tôi sao?” “Không, không có”- Mễ Lương nhìn vẻ mặt không vui của hán, vội vàng nói: “Phải đợi khôi phục hoàn toàn mới có thể làm. Anh cũng biết đó, bị chảy máu chắc chắn có miệng vết thương, muốn vết thương lành lại ít nhất cũng mấy ngày. Nếu làm sẽ dẫn đến mắc bệnh phụ khoa, điều kiện ở Viêm Hoang lại không tốt, lỡ như tôi thật sự bị bệnh, ngay cả thuốc cũng không có, như vậy tôi sẽ chết mất” Ân Hạo cũng không hiểu biết trên phương diện này, hán cảm thấy Mễ Lương nói có lý: “Được, tôi chờ cô bảy ngày nữa, bảy ngày sau còn không được, tôi cũng không cần nuôi cô nữa” Tuy ngoài miệng nói chờ nhưng hỏa diễm đã bốc lên, tay đặt trên đôi nhũ phong căn tròn lại mềm mại của Mễ Lương, chạm vào vừa mềm lại trắng như bánh bao, xúc cảm tốt như thế hán không muốn buông ra. Ân Hạo trực tiếp lột áo Mễ Lương, Mễ Lương chụp lấy tay hán: “Không phải nói chờ vài ngày nữa

sao?” “Tôi nói không làm, nhưng chưa nói không sờ”- Ân Hạo bắt lấy tay Mễ Lương, uy hiếp nói: “Ngoan ngoãn một chút, nếu không tôi sẽ cời cả quần cô” Nữ nhân càng phản kháng càng kích thích nam nhân, Mễ Lương đã từng nghe những lời này. Ân Hạo dù hung dữ nhưng vẫn có thể tự chủ, Mễ Lương cũng không tin hoàn toàn nhưng ngoan ngoãn để hấn sờ. Ân Hạo kéo Mễ Lương vào phòng ngủ, đóng sập cửa lại, lập tức ném áo ngoài Mễ Lương sang bên, cời bỏ mấy nút nội y, đẩy vạt áo ra, đôi nhũ phong đầy đặn liền hiện ra trước mắt, màu trắng tựa tuyết, trên đỉnh còn có hai điểm đỏ như trái táo nhỏ đang dụ dỗ hấn tới ăn. Hơi thở Ân Hạo trở nên dồn dập, hấn dùng tay xoa bóp ngọn núi co dãn, hai ngón tay kẹp chặt trái táo nhỏ, khiến Mễ Lương hít sâu mọi cái, hấn hỏi: “Đau sao?” Mễ Lương lắc rồi gật, nằng cũng không biết nói sao, đau cũng chẳng phải đau, có cảm giác tê tê, muốn hấn tiếp tục xoa nắn. Giọng nói Ân Hạo vô cùng dịu dàng: “Mễ Lương, cô thật đẹp” Không nhìn mặt, mà nhìn cả cơ thể. Thân dưới Ân Hạo đã muốn phát nổ, hấn ôm Mễ Lương càng chặt giống như muốn đem nằng hòa vào cơ thể mình, tay hấn sờ tới sờ lui ngực nằng, cả người cọ sát, hơi thở gấp gáp lại nằng nề. Mễ Lương biết hấn đã không nhịn nổi nữa, xấu hổ đẩy hấn đang đùa nghịch ra, trước khi Ân Hạo lột quần mình, tay Mễ Lương đã chủ động tìm tới hạ thân của hấn, chạm vào vật cứng của hấn qua lớp vải: “Đừng cời quần, tôi giúp anh giải quyết. Ân Hạo nằm nửa người lên giường, cời quần mình ra, kéo tay Mễ Lương giữ lấy vật của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Tuy thận phận Mễ Lương có thấp kém- như sủng vật của ngục bá, tiểu bạch kiểm của ngục bá, tuy vậy đó lại là chuyện tốt với Mễ Lương, ít nhất nằng có được không gian hoạt động lớn hơn Ánh sáng trong phòng càng lúc càng mờ, Mễ Lương đưa mắt nhìn lên cửa sổ, bên ngoài đã bắt đầu tối sầm. Tâm trạng Mễ Lương cũng sáng sủa hơn, nằng cầm lấy chìa khóa mở cửa đi ra ngoài tìm Thạch Đầu- chìa khóa là Ân Hạo đưa cho, hấn cho phép nằng tùy tiện đi lại một chút, nhưng phải cẩn thận, nếu xuất hiện lộ liễu nguy hiểm sẽ càng cao, bởi vậy ban ngày Mễ Lương vẫn ở trong phòng. Đi xuyên qua hành lang, mở cánh cổng sắt, lúc đi ngang qua phòng Ân Hạo, Mễ Lương thấy cửa phòng hấn khép chặt, sau đó nằng đi về phòng Sở Nghiêu cũng đóng cửa. Xem ra cả hai người đều không ở đây, Mễ Lương cũng không dám đi xa, chỉ đứng trước cửa sổ thưởng thức cảnh mặt trời lặn ở Viêm Hoang. Khi Thạch Đầu tới, bóng tối đã bao phủ khắp nơi, Mễ Lương vẫy tay quát hấn: “Thạch Đầu, chúng ta ra ngoài chơi đi” Theo hướng ngón tay nằng chỉ là bãi đá cuội cứng chắc nhất của sa mạc, không có một ngọn cỏ, nhưng Mễ Lương chưa từng thấy cảnh như vậy. Vì sự mới lạ nên nó trở thành cảnh đẹp, Thạch Đầu cảm thấy ở bên đó không có gì chơi, nhưng Mễ Lương muốn sang đó, hấn cũng vui vẻ như điên dất Mễ Lương đi. Hai người mới ra khỏi phòng, đã thấy mấy tên đàn ông đi tới, một người thuận miệng hỏi: “Thạch Đầu, tính đi đâu đó? Không ăn cơm à” “Thiệt Đầu đại ca, mọi người về rồi à?”- Thạch Đầu nhanh chân tới chào hỏi: “Đệ đưa hấn ra ngoài đi dạo” “Dạo cái gì dạo?”- Về mặt Thiết Đầu sa sầm, kéo Thạch Đầu qua. “Cả ngày việc lớn không làm, lại ở bên cái tên bạch kiểm này. Chẳng lẽ đệ muốn trở thành hấn sao?” Thân phận của Mễ Lương bị người khác xem thường như vậy, Viêm Hoang là nơi dùng thực lực để nói chuyện, chỉ có vài kẻ yếu ớt không thể tự bảo vệ mình mới hạ mình trở thành đồ chơi của kẻ mạnh. Những kẻ đó ở Viêm Hoang luôn sống rất an toàn thoải mái, được người khác che chở sinh tồn nhưng trong cuộc sống hằng ngày cũng nhận không ít sự mỉa mai chế giễu. Thiết Đầu gõ mạnh lên đầu Thạch Đầu: “Đã nói với đệ vài lần rồi, đệ và hấn không giống nhau” Thạch Đầu dùng tay che đầu, miệng nói: “Đệ biết Mễ Lương không giống đệ” “Mễ Lương, Mễ Lương, đệ động não một cái đi, hấn so với Hắc Đầu chẳng khác gì cả, lão đại chỉ coi hấn là sủng vật, đệ muốn chơi thì tìm người khác mà chơi, thật là một chút tiền đồ cũng không có”- Thiết Đầu tiếp tục dạy dỗ Thạch Đầu. Thạch Đầu nhỏ giọng cãi lại: “Mễ Lương không giống Hắc Đầu” “Hấn còn kém hơn cả nó”- Thiết Đầu mắng Thạch Đầu, sau đó dùng ánh mắt khinh bỉ châm chọc Mễ Lương nói: “Tên bạch kiểm, ngoan ngoãn ở trong phòng lão đại, chạy loạn khắp nơi không cần thận lại hóa thành đồng xương trắng bây giờ” Xem ra, Mễ Lương không thể ra ngoài chơi, nằng cũng không có ý định gây hấn với đám nam nhân buồn chán ở Viêm Hoang, lúc chuẩn bị xoay người thì bị ai đó túm lấy, có kẻ cười nói: “Tên nhóc này chẳng có chút gì giống đàn ông, không biết lão đại thay đổi khẩu vị từ khi nào” Kẻ vừa nói là Lộ Ngũ, vóc người cao, cơ thể gầy nhưng rắn chắc như loài sói. Hấn ở Viêm Hoang đã nhiều năm, là kẻ trung thành tận tụy với Ân Hạo, trong cảm nhận của hấn, vị lão đại anh minh thần võ đột nhiên lại đi nuôi dưỡng một tên bạch kiểm thật khiến Lộ Ngũ phát điên, hấn túm tay Mễ Lương vô tình bóp mạnh, Mễ Lương kêu đau: “A... a” “Mới thế này mà đã kêu đau, thật chẳng đáng là đàn ông. Nói chuyện cũng giống như đàn bà, vừa éo là vừa thật chói tai. Tiếc một cái không phải đàn bà thật, nam không nam nữ không nữ, người như thế mà sống trên đời thật phiến toái”- Lộ Ngũ càng thêm khinh bỉ Mễ Lương, tay lại tăng lực. “Lộ Ngũ, anh mau buông tay ra, coi chừng làm Mễ Lương bị thương”- Thạch Đầu vội kéo Lộ Ngũ, kết quả bị Thiết Đầu nắm lại, mắng hấn: “Lỗ tai của đệ dài quá hay sao vậy hả? Nói với đệ cả nửa ngày mà vẫn chưa nhớ kỹ” Cảnh tay đau nhói khiến mn giây giữa: “Buông ra.. mau buông tay...” Lộ Ngũ không buông, mấy tên đàn ông cũng xúm lại xem náo nhiệt. Nếu Sở Nghiêu không kịp thời xuất hiện thì cánh tay Mễ Lương nói không chừng đã bị Lộ Ngũ bóp nát, Sở Nghiêu đi qua kéo Lộ Ngũ, chắn trước Mễ Lương: “Sao lại tùy tiện ra tay vậy? Lão đại mà biết chắc chắn sẽ không vui” “Mày che chở cho hấn ta, lão đại không chắc sẽ không không vui”- Lộ Ngũ phi nhủ nói, hung dữ nói với Mễ Lương: “Chờ lão đại không còn hứng thú với mày, tao nhất định sẽ ném mày vào địa ngục” Mấy tên đàn ông cảm thấy mất mặt thét to vài cái. Chờ họ đi xa, Sở Nghiêu quay đầu nói: “Sau này không nên tùy tiện đi ra ngoài vào ban đêm, Thạch Đầu còn nhỏ không bảo vệ được cô. Về sau nói tôi đưa cô đi” Mễ Lương gật đầu, tay xoa xoa cánh tay bị đau, còn tưởng chỉ cần có Thạch Đầu là được, không nghĩ tới vẫn gặp nguy hiểm. Sau khi ăn cơm tối, và lại bị ảnh hưởng từ chuyện lúc chiều, Mễ Lương cũng không còn tâm trạng chơi bời, hỏi Sở Nghiêu: “Ăn cơm xong, anh có thể đưa tôi đi dạo không?” Sở Nghiêu đồng ý nhưng tới đến Mễ Lương cũng không thể đi ra bãi đá cuội ở sa mạc. Sau khi ăn xong, người ở Viêm Hoang lại bắt đầu vui chơi, âm thanh huyền ảo làm cả Viêm Hoang sôi trào. Mễ Lương đi tìm Sở Nghiêu, hai người đi ra khỏi phòng có ý đi vòng qua đám người nhưng từ xa đã bị Ân Hạo nhìn thấy. Hấn đang cùng Thiết Bất Quy và Lộ Ngũ nói chuyện, dưới ánh trăng thấy bóng người quen thuộc càng lúc càng xa, lớn tiếng gọi: “Mễ Lương, lại đây” Mễ Lương không cam lòng đi qua, Ân Hạo lạnh lùng nói: “Không có việc gì nên chạy loạn khắp nơi sao?” “Tôi chỉ muốn sang kia một chút thôi”- Mễ Lương nhỏ giọng nói. Ân Hạo hạ giọng nói: “Cô phải nhớ cho kỹ, hiện tại cô là người của tôi. Cả ngày ở bên Sở Nghiêu, làm sao tôi giải thích với người khác?” Hấn nhìn bộ dạng nửa hiểu nửa không của Mễ Lương, ác ý nói: “Sau này cách xa Sở Nghiêu ra, bây giờ thì đi đi” Buổi tối Mễ Lương luôn theo sau Ân Hạo, Ân Hạo cũng chẳng quan tâm nằng, cũng không nói chuyện hay tiếp đón. Thạch Đầu không biết đi đâu rồi, Mễ Lương thật sự rất buồn chán, nên nói Ân Hạo muốn về phòng, kết quả Ân Hạo liếc mắt nhìn nằng, lạnh lùng phán một câu: “Nói cô đi theo thì cứ đi theo” Bình thường, ban đêm chỉ nói chính sự, chính sự nói xong đám đàn ông bắt đầu nói đủ thứ chuyện, lúc họ thảo luận Mễ Lương chỉ ngồi cạnh Ân Hạo, đám đàn ông nói không biết chừng mực, bắt đầu khoe khoang thanh thể mình trước kia, có lẽ nói: “Năm đó lão tử thống lĩnh ba mươi người, tàn sát an dương thành phủ hơn hai trăm người, chỉ giữ lại mười tám cô gái còn trẻ, còn lại già trẻ đều giết sạch. Mấy cô gái đó thì khiêng về ban thưởng cho anh em.” Mễ Lương không nhin được rùng mình. Lại có kẻ nói: “Khi đó tao còn là trưởng trấn, mấy cô em xinh đẹp trong trấn đều bị tao chạm qua, sau đó trả tiền cho bọn họ, nếu dùng tiền không được thì gây phiền toái cho

thân nhân của cô ta, bắt một hai người, cuối cùng cũng phải chấp nhận thuận theo thôi.” Mễ Lương hung dữ trừng mắt nhìn kẻ đang nói chuyện, đương nhiên trong đêm tối không ai nhìn thấy ánh mắt giết người của nàng, trong lòng thầm mắng, người như thế mà còn sống, chết một trăm lần cũng không tiếc. Còn có kẻ nói: “.. trong trại của tao không có lắm quy củ như vậy, đàn bà thiếu, tất cả đều dùng chung. Sinh con của ai thì cũng không cần biết dù sao cũng là người trong trại. Đám đàn bà trong trại sống thật sung sướng, ban đêm được chọn tới ba bốn tên đàn ông. ... Tao ghét nhất là quy tắc, thành thân chỉ lắm phiền phức, đàn bà thì nên hưởng chung, một tên đàn ông có thể thượng mấy con đàn bà thì đàn bà cũng có quyền tìm nhiều đàn ông để hưởng thụ. Mễ Lương bị quan điểm của hắn làm cho rung động, tư tưởng của đám này thật là quý dị. So với những người khác, mặc dù đầu óc như kẻ trên sao hỏa nhưng vẫn có điểm đáng yêu. Đám đàn ông lại bắt đầu thao thao bất tuyệt trình bày xem mình ngược đãi phụ nữ thế nào, còn khoe khoang phương pháp hành hạ phụ nữ đến chết, Mễ Lương nghe xong chỉ muốn ới, cảm thấy mình vẫn còn may mắn, nếu để họ biết thân phận của nàng chắc chắn sẽ thế thảm, cho dù là Ân Hạo luôn muốn độc chiếm cũng không dám dùng thủ đoạn ép buộc nàng. Chuyện kinh dị hơn còn ở mặt sau, đám đàn ông bắt đầu ảo tưởng ba mươi sáu thể làm tình, cách nói chuyện thô tục càng nói càng quá đáng, Mễ Lương là phụ nữ duy nhất ở đây, đầu úp vào gối, Ân Hạo nghiêng đầu cười xấu xa: “Ngẩng đầu lên, ngồi ngay ngắn vào” Mễ Lương kiên trì nghe xong, mặt nóng bừng như sa mạc giữa trưa, Ân Hạo đứng dậy, nhẹ nhàng nói: “Đi thôi, về” Lúc đi về, Mễ Lương luôn duy trì khoảng cách hai thước với hắn, lúc càng phòng không còn xa, hắn đột nhiên dừng bước, quay đầu nói: “Nghe cả rồi chứ, chờ thêm vài ngày nữa tôi chuẩn bị xong rồi sẽ thử” Mễ Lương nhớ Ân Hạo từng bị Sở Nghiêu cười nhạo về vấn đề kỹ thuật, chắc hẳn là sự thiếu hụt nghiêm trọng của kiến thức: “Lão đại, có một số cái không thích hợp cho người mới bắt đầu, chuyện gì cũng nên tiến hành từ từ” “Tiến hành từ từ”- Ân Hạo nở nụ cười, đi chậm rãi về phía nàng, đứng gần áp sát tới, hơi thở phả vào vành tai Mễ Lương: “Chúng ta mỗi ngày chơi một kiểu, nhưng mà cơ thể cô mảnh mai như vậy, tôi thông cảm với cô, nên hai ngày một kiểu” “Mấy ngày tới, tôi không muốn nghe cô viện cớ nữa”- Ân Hạo xoay người, đi tiếp về trước. Đến phòng hắn mở cửa, sau đó túm Mễ Lương vào trong. “Bây giờ, cô phải làm chuyện khác” Mễ Lương hiểu hắn nói chuyện khác là gì, không phải là giúp hắn giải quyết nhu cầu sao, bình thường nhìn Ân Hạo hung dữ, nhưng trên phương diện nam nữ lại như một đứa trẻ, hắn chỉ biết ôm Mễ Lương tra xét, bảo Mễ Lương nắm lấy bộ vị đang sưng lên cứng ngắc của hắn mà lên xuống. Tên đàn ông này cũng thật ngốc, chỉ cần giúp hắn xuất ra, Mễ Lương liền hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng tối nay Ân Hạo đánh một trận rất dài, hai tay Mễ Lương đau cả lên, cuối cùng đuối sức nằm bên cạnh hắn mặc hắn nắm lấy tay nàng. Mễ Lương tựa người lên người Ân Hạo, nhắm mắt lại, đợi hắn bùng nổ thì Mễ Lương đã mệt chết, sau đó nằm trên giường hắn ngủ. Trong giấc mơ nàng cảm thấy bị núi Thái Sơn đè xuống, cảm giác mỏng lưng có người ép lên người nàng. Lúc thức giấc, trời đã sáng, Mễ Lương mở mắt nhận ra đây không phải phòng mình, quần áo tối qua giống nhau, bên cạnh không có ai, nhưng trên gối có hai cọng tóc màu đen khác nhau chứng tỏ còn người khác ngủ cùng. Ở Viêm Hoang năm giờ sáng mọi người đều dậy đi làm, hiển nhiên Ân Hạo cũng đã dậy. Đầu óc Mễ Lương còn mơ hồ chậm chậm đứng dậy, chuẩn bị về phòng ngủ tiếp. Mang giày vào, đi tới phòng ngủ cạnh cửa, đột nhiên nghe thấy tiếng động. Phòng ngủ Ân Hạo rất lớn, Mễ Lương lắng tai nghe tìm kiếm nơi phát ra âm thanh. Nhẹ nhàng nhấc chân tay mở cửa tủ quần áo, âm thanh ngày càng rõ. Mễ Lương phát hiện sau tủ quần áo có một căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Mễ Lương không vội lật tấm ván gỗ bên trong ngăn tủ ra, nàng núp người trong tủ, nhìn xuyên qua khe hở thấy một gian phòng không nhỏ ở bên trong. Chính giữa để một cái bàn lớn, đứng cạnh nó là hai người, chỉ cần nhìn bóng lưng Mễ Lương đã nhận ra đó là Ân Hạo và Sở Nghiêu. Ân Hạo chỉ vào mặt bàn: “Tháp canh đối diện cốc khẩu là điểm mù, phía sau tháp canh không ai có thể nhìn thấy, người ở trên tháp càng không thể. Phía dưới có một dàn giáo gỗ với rất nhiều xà ngang đâm ra, chúng ta có thể núp ở dưới” “Khoảng cách an toàn tránh xa khu Địa Quỷ ít nhất phải mười thước, tuy chúng ta có thể núp dưới những xà ngang nhưng vẫn có khả năng bị thủ vệ ở thành phát hiện”- Sở Nghiêu nhắc nhở. “Có nơi để núp là đủ rồi. Phía phải tháp canh có rất nhiều hồ sa trúc, chúng ta chỉ cần đề ý hai cây hồ sa trúc gần nhất, chờ vài tháng nữa chúng sẽ cao lên tới ba mươi bốn mươi thước. Khi đó, chúng ta núp dưới những xà ngang ở tháp canh, dùng dây thừng kéo hồ sa trúc xuống, tính đàn hồi của hồ sa trúc khá tốt, chúng ta lợi dụng nó đẩy ngược người lên nhảy ra khỏi địa quỷ”- Ân Hạo vẽ mấy vòng tròn trên họa đồ. “Nơi này địa thế thấp, mỗi khi mưa tới đều tạo thành những cái hồ nhỏ, chúng ta sẽ đắp đất ngay tại hồ này, nước có thể giám xóc khi rơi xuống, nếu không chúng ta sẽ bị trọng thương khi rơi xuống đất” “Anh chắc chắn chúng ta sẽ rơi trúng ngay hồ nước sao? Ở đây cách tới hai ba trăm mét, lỡ như rơi xuống khu địa quỷ thì thế nào” “Chỉ cần những cây hồ sa trúc này cao đủ ba đến bốn mươi thước, cùng với một đoạn dây dùng thì chuyện bay xa tới hai ba trăm mét hoàn toàn không có vấn đề, tôi đã tận mắt nhìn thấy người khác lợi dụng hồ sa trúc để ném nhiều thứ. Nếu không cách đây vài năm tôi cũng không nghĩ đến việc lợi dụng cây này”- Ân Hạo nghiêng đầu liếc mắt nhìn Sở Nghiêu, rồi nói thêm: “Nhưng tôi chưa từng thấy người ta dùng hồ sa trúc để ném người, quả thật có chút mạo hiểm” Sở Nghiêu tiếp tục nhìn bản đồ, tay cầm bút vẽ lên trên mặt những thứ gì đó, rồi hỏi: “Xem ra chỉ có thể thử một lần. Bản đồ anh lấy từ tên thủ vệ có tin được không? Tối lúc đó, chúng ta lên vào khu thủ vệ trộm rỗng bay rồi khỏi đảo này, nếu bản đồ này vẽ sai, một khi tiến vào chẳng khác gì chui đầu vô lưới” “Mấy năm qua tôi đều nhờ những người khác nhau kiểm bản đồ, tổng cộng có ba tấm bản đồ giống y hệt nhau. Vì vậy những vị trí trên bản đồ mà chúng ta cần đều không sai. Gần đây tôi thấy anh rất gần gũi với người khác, nhưng tốt nhất đừng để lộ chuyện chúng ta trốn khỏi Viêm Hoang. Ai cũng muốn ra khỏi đây, nhưng càng nhiều người càng dễ bị phát hiện, đến lúc đó sợ một người cũng không thoát được”- Hắn đột nhiên quất mắt nhìn về phía Mễ Lương. “Là ai?” Từ trong tủ vang ra tiếng động, Ân Hạo không lập tức đi tới kiểm tra ngược lại còn thu dọn đồ vật trên bàn rồi nói: “Cứ tưởng cô ta sẽ ngủ như heo, không ngờ lại tỉnh dậy sớm như thế” Mễ Lương vội vàng quay trở về giường, chưa kịp trèo lên giường thì hai người đã kẻ trước người sau đi ra, Ân Hạo đẩy ngăn tủ quần áo lại khiến nó trở về hình dạng bình thường, nghiêng đầu nhìn Mễ Lương hắn nói: “Nếu đã dậy còn leo lên giường làm gì, cô tưởng tôi không biết cô nghe lén chúng tôi nói chuyện sao?” “Tôi không nghe thấy hai người nói gì cả”- Mễ Lương vỗ vô tội. “Vừa rồi nghe trong tủ có tiếng động nên tò mò đi qua xem, vừa vào tới nơi đã bị hai người phát hiện” Ân Hạo không lo Mễ Lương có nghe được hay không, người ở Viêm Hoang có ai mà chưa từng nghĩ đến chuyện bỏ trốn, nhưng kẻ dám mưu đồ vượt ngục cũng chỉ có hắn và Sở Nghiêu, người bình thường cũng chỉ tán gẫu chuyện này, dù Mễ Lương nói cho kẻ khác nghe hắn cũng có thể nói lấp cho qua. Ân Hạo hừ giọng: “Cô nghe hay không cũng không sao, nói ra cũng chẳng ai tin. Nhưng tốt nhất đừng nói với người khác, chộc tôi không vui tôi sẽ quăng đại cô cho ai đó” “Lão đại bên ngoài làm gì có ai chịu nghe tôi nói chứ, tôi cũng không thân với ai khác”- Mễ Lương tỏ thái độ. Mễ Lương quay về phòng, càng nghĩ càng khó chịu, hai người có ý định vượt ngục, càng nhiều người càng dễ thất bại vì vậy họ không tính mang theo ai cả. Nhưng nếu Ân Hạo và Mễ Lương đều bỏ đi thì nàng biết làm sao? Thạch Đầu đối với nàng tốt nhưng lại không thể bảo vệ nàng. Ân Hạo là lão đại ở đây, lão đại vừa đi Viêm Hoang chắc chắn sẽ hỗn loạn, có lẽ sẽ có người thay thế vị trí Ân Hạo nhưng sẽ không còn ai che chở nàng. Viêm Hoang ba trăm người, có một số kẻ không có nhân tính giết người như ma quỷ, vài kẻ thì biến thái thích ngược đãi phụ nữ, dùng biện

pháp biến thái ý mạnh hiệp yếu. Mễ Lương nhớ tới buổi tối đám đàn ông nói đến mấy chuyện phòng the, dù thân phận nữ nhi chưa bị phát hiện, nàng không cần đi làm việc nặng nhưng ở Viêm Hoang này vẫn rất chật vật. Hôm qua, Lộ Ngũ lại nói sẽ ném nàng vào cho Quỷ, tới lúc đó nàng chỉ có con đường chết; nếu để đám đàn ông biết nàng làm phụ nữ, dù không chết cũng sẽ như một con búp bê bom hơi bị thảm, ba trăm tên đàn ông luân gian, dù sớm hai muộn nàng cũng chết. Lúc này, Mễ Lương mới nhận ra vận mệnh tàn khốc biết bao, từ khi xuyên qua, nàng luôn nằm mơ sẽ có ngày rời khỏi đây, không dám nhìn thẳng vào vận mệnh của bản thân. Nhưng lúc này, hiện thực đầy máu chảy đã bày ra trước mắt, nàng không bao giờ ra khỏi Viêm Hoang được, có lẽ không bao lâu nữa sẽ chết ở nơi này. Mễ Lương không muốn chết, càng không muốn chết một cách bi thảm, ở đây, nàng chỉ có thể dựa vào Sở Nghiêu và Ân Hạo. Hôm nay, Ân Hạo phải đi trông coi khu vực khai thác mỏ, buổi chiều bốn năm giờ Mễ Lương ra khỏi phòng gỗ cửa tìm Sở Nghiêu. Phòng Sở Nghiêu không đầy đủ lắm, hắn đưa cho Mễ Lương một nước: “Cô lại thấy chán muốn tôi đưa cô ra ngoài đi dạo sao? Nhưng bây giờ bên ngoài trời vẫn còn nóng, đợi mặt trời xuống núi chúng ta mới đi được” “Nóng hay không tôi cũng không để ý tới” – Mễ Lương nhận lấy bát nước, suy nghĩ rồi nói: “Sở Nghiêu, anh tính cùng lão đại rời khỏi Viêm Hoang sao?” Ánh mắt Sở Nghiêu trở nên sâu thẳm, không đáp ngay mà thông thả đi tới bên cửa sổ. Nhìn những cồn cát bên ngoài đang bốc hơi nóng, mặt trời thì khuất dần, hắn chậm rãi trả lời: “Nơi này ai cũng nghĩ đến chuyện đó” “Vậy có thể mang tôi theo cùng không?” – Mễ Lương khàn câu nói, nàng suy nghĩ cả buổi trưa mới quyết định đến tìm Sở Nghiêu, Sở Nghiêu đối xử với cô rất tốt lại cũng là kẻ dễ nói chuyện. “Rất nhiều người thử chạy khỏi Viêm Hoang, nơi này cũng từng xảy ra bạo động nhưng tất cả đều thất bại. Thất bại nghĩa là chết, cũng có thể tôi và Ân Hạo sẽ giẫm lên vết xe đổ đó” “Tôi không sợ, nếu phải chết, tôi cũng muốn chết trên đường đào vong, không muốn bị nhốt cả đời ở Viêm Hoang rồi mất đi” – Mễ Lương kiên quyết nói. Sở Nghiêu trầm tư rất lâu, vẫn quyết định nói ra sự thật: “Mễ Lương, chúng tôi không thể mang cô theo. Hơn nữa, Ân Hạo cũng không đồng ý” Lúc Mễ Lương ra khỏi phòng Sở Nghiêu hai chân bước đi vô thức, nàng đứng ở hành lang nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài đều là cát vàng không có chút sinh mệnh, càng không cần nói đến cây xanh, nơi này ngay cả một ngọn cỏ một gốc cây xương rồng cũng chẳng thấy đâu. Núi hoang cằn cỗi, ngoại trừ những cồn cát vàng cũng chỉ thấy hòn đá hòn sỏi nhỏ xen lẫn. Nơi này được gọi là Tử vong cốc, nó đúng như tên gọi, ở đây chẳng có lấy ngọn cỏ, dưới cát không biết đã giấu đi bao nhiêu bộ xương trắng, sinh mạng của nàng cũng sẽ chết khô ở đây. Nàng ở đây cũng chỉ là người dễ thỏa mãn dục vọng cho họ, chạy ra khỏi Viêm Hoang, có nhiều phụ nữ hơn nên họ không mang cô theo. Sở Nghiêu đối xử tốt với nàng chẳng qua vì lịch sự, lúc sống chết ai nguyện ý che chở nàng chứ. Mặt trời lóe lên từng tia sáng chói mắt, không khí nóng rực khiến xung quanh đều vận vẹo, Viêm Hoang là nơi rất tàn khốc, nơi này không có tình người, nếu muốn sống thì chỉ có thể dựa vào bản thân. Mễ Lương nặng nề bước chân quay về phòng, lúc đi ngang qua phòng Ân Hạo thì khẽ dừng lại. Cả ngày Ân Hạo chỉ nghĩ muốn làm chuyện đó với nàng, làm xong thì vô mộng chạy lấy người, quảng nàng ở lại Viêm Hoang mặc kệ sống chết, trên đời làm gì có chuyện tiện nghi như thế? Mễ Lương siết chặt lòng bàn tay, nàng nhất định phải khiến Ân Hạo mang nàng theo cùng. Mặt trời lặn dần, phía tây đỏ rực một màu thì Ân Hạo quay về. Trên lưng, mồ hôi đổ ra như tắm ướt đầm lưng áo, lúc đi qua hành lang thì thấy Mễ Lương ngồi trước cửa phòng, hắn chỉ nhìn thoáng qua. “Lão đại, anh về rồi” – Mễ Lương thấy hắn về liền chạy qua đón. Ân Hạo liếc nhìn nàng nói: “Có việc gì?” “Không có gì” – Mễ Lương lắc đầu. “Chỉ là cảm thấy chán, lão đại lần sau có thể mang tôi theo tới khu khai thác mỏ không?” “Đó không phải là nơi dễ chơi” Ân Hạo mở cửa, Mễ Lương lại đi theo hắn vào trong, tiến đến cạnh bàn rót ly nước đưa cho Ân Hạo: “Anh chắc đã mệt rồi, mau uống nước đi” Ân Hạo không nhận lấy, ánh mắt đảo qua người nàng, rồi đi tới bên cạnh múc nước rửa mặt, dứt lấy khăn lông vắt bên trên lau khô: “Cô có chuyện muốn nói đúng không?” Mễ Lương đi đến bên cạnh hắn: “Lão đại, anh anh minh thần võ, Viêm Hoang đúng là nơi nước cạn cản trở rồng bay, một ngày nào đó anh rời khỏi đây rồi, ở bên ngoài muốn tiền có tiền, muốn thế có thế, thiên thu muôn đời, nhất thống giang hồ..” “Nói chính sự đi” – Ân Hạo nghiêng đầu nhẹ nói. “Lão đại mang tôi theo cùng được không?” – Mễ Lương trông mong nhìn hắn. Ân Hạo lau tay, đem khăn lông còn ẩm nước vắt lên bồn, xoay người chế giễu nhìn nàng: “Cô chỉ gây thêm phiền toái tại sao tôi phải mang cô theo” Mễ Lương hai mắt long lanh, đi lên hai bước, kiễng chân, hôn lên môi Ân Hạo, rồi ngẩng đầu nhìn hắn: “Bởi vì, tôi thích anh, nếu phải sống xa nhau tôi sẽ rất đau khổ” Mắt Ân Hạo khẽ nheo nheo, lát sau nói: “Cô không phải thích Sở Nghiêu sao?” “Tôi chưa từng nói thế mà, là do anh tự đoán mò. Tôi qua tôi còn ngủ trên giường anh, không thích anh thì thích ai” – Mễ Lương cười cười nói, liếc mắt đưa tình quan sát Ân Hạo: “Bộ dạng anh anh tuấn như thế, chẳng lẽ lại chấp nhận thua kém Sở Nghiêu” Mễ Lương tóm lấy cổ hắn: “Tôi không muốn sống xa anh, nếu anh đi rồi, tôi sẽ không thể gặp anh nữa, như thế sống không bằng chết. Lão đại nếu anh đi, nhất định phải mang tôi theo cùng. Bàn tay ấm áp của nàng chạm vào da Ân Hạo, cảm giác có chút nóng nóng lại ngứa ngứa, giống như chuồn chuồn đậu trên cánh hoa sen, trong phòng yên tĩnh, ánh tà dương chiếu qua cửa sổ đi vào, tạo thành hai bóng người màu vàng. Ân Hạo nhìn sâu vào mắt Mễ Lương, phản chiếu bóng hình của hắn. Hắn chậm rãi gỡ tay nàng trên cổ hắn ra: “Thế chết cô quá kém, tôi không thể mang cô theo được” Hắn xoay người, không muốn tiếp tục nhìn đôi mắt đen xinh xắn của Mễ Lương. “Cho dù tôi không ở đây, cô cũng có thể sống sót ở Viêm Hoang hơn nữa còn rất sung sướng. Cô là con gái duy nhất ở đây, sau này chắc chắn có rất nhiều kẻ muốn tới lấy lòng, bao nhiêu đồ tốt đều thuộc về cô” “Nhưng tôi không thích họ” “Mễ Lương ở Viêm Hoang này cô nên nhìn cho rõ, nên buông tay đừng nên bướng bỉnh. Ở Viêm Hoang một thời gian cô sẽ hiểu quy tắc sinh tồn ở đây” – Ân Hạo đi tới cạnh cửa, kéo cửa ra. “Tôi phải đi tắm, cô về đi” Con người đều rất ích kỷ, lúc Mễ Lương quay về phòng trên đường đi đều nghĩ, nàng có thể hiểu tại sao họ vứt nàng ở lại đây, nhưng hiểu không có nghĩa là tán thành. Nàng không muốn chết già ở Viêm Hoang, trở thành con búp bê hơi bị đám đàn ông sở hữu. Ân Hạo là hi vọng duy nhất rời khỏi Viêm Hoang, nàng không có khả năng uy hiếp hắn, nhưng nàng có thể tiếp cận, chỉ có nàng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Đồ đạc bày biện khắp nơi trong gian bếp, nào là thao nước, nắm khô được ngâm trong nước, bắp cải được rửa sạch, khắp nơi đều là bột mì. Tay Mễ Lương dính đầy bột, nàng đang cùng nước và bột mì đấu tranh, nước lại tiếp tục văng lên mặt, nàng lại tiếp tục đổ thêm nước vào, bột nhào đã thành công, nàng vẩy vẩy tay nhìn nồi bột rồi thở dài. Nếu muốn Ân Hạo mang nàng cùng đi thì Mễ Lương chỉ có một con đường là chinh phục người đàn ông này. Dù sao qua vài ngày nữa Ân Hạo cũng muốn cùng nàng làm chuyện đó, không thể tự nhiên giao cơ thể mình ra được, nàng muốn hắn chịu trách nhiệm tới cùng bằng bất cứ giá nào. Nàng ở đây không nơi nương tựa, chỉ cần Ân Hạo một ngày chưa đi, nàng sẽ bám lấy hắn Có câu nói rằng: “Nếu muốn chinh phục trái tim đàn ông thì phải chinh phục bao tử anh ta trước”. Mễ Lương không tin với cách đó còn dùng được ở thế kỷ 21 thì làm sao không trị được Ân Hạo, một người đàn ông đã ngồi lao mưòi năm. Phòng bếp cách không xa, nàng ngủ đến giữa trưa thì thức dậy sau đó kéo Thạch Đầu đi qua. Người phụ trách thức ăn ở Viêm Hoang là nhóm người có thể chất kém nhất Viêm Hoang, không què chân thì mù hoặc cũng bị tàn tật, ngay cả như thế, tinh thần của họ vẫn rất cường hãn. Cho nên, khi Mễ Lương, một tên sùng vật tới, đám đàn ông làm hậu cần vẫn xem thường nàng, nếu không phải nàng chào hỏi có lễ, hơn nữa có Thạch Đầu bên cạnh chỉ sợ là Mễ Lương không được vào bếp. Tục ngữ nói, món ăn ngon là sùi cào, hơn

nữa, Mễ Lương cũng đã từng tra qua ở thế giới này không có sùi cào, nên nàng muốn làm rồi mang sang cho Ân Hạo thử. Nơi này không có thịt tươi, giữa trưa Mễ Lương phải đi lấy mấy miếng thịt ướp muối bỏ vào nước ngâm, trong một buổi trưa mà phải thay mấy lần nước cho tới khi thịt có độ mặn vừa phải, Mễ Lương bắt đầu băm thịt ra và nhồi. Thạch Đầu luôn ở bên cạnh hỗ trợ, thấy Mễ Lương cắt thịt lâu quá liền giắt lấy con dao từ tay Mễ Lương, vừa băm thịt vừa khen ngợi Mễ Lương: “Ta chưa bao giờ ăn sùi cào, Mễ Lương cô biết thật nhiều, hồ yêu như cô đều xinh đẹp và tài năng thế sao?” Mễ Lương kéo bột thành dải dài chuẩn bị cắt ra từng miếng: “Người nói tôi tài năng chắc ở Viêm Hoang này cũng chỉ có đệ, ở đây đệ cũng là người tốt với ta nhất” “Lão đại đối với cô cũng tốt mà”- Thạch Đầu vội vàng nói. “Nhưng lão đại bận rộn nhiều việc nên không có thời gian chơi với cô” Mễ Lương thờ dài một tiếng, lão đại bây giờ còn muốn vứt bỏ chúng ta để đi một mình đó, Thạch Đầu đệ không biết nên mới bảo vệ hân. Nhưng dù không có Ân Hạo, Thạch Đầu cũng có thể sống sót ở Viêm Hoang, hân tuy chỉ là đứa trẻ choai choai nhưng có khả năng làm việc. Hơn nữa Thạch Đầu sống ở Viêm Hoang rất hòa hợp, nhiều người che chở hân như thế. So với nàng, Mễ Lương lại kẻ vô dụng, một bên kéo bột nàng hỏi: “Thạch Đầu, tại sao đệ lại bị bắt vào đây” “Ta là ăn trộm, nhưng bị người ta lừa đi ăn trộm vật quan trọng nào đó nên bị bắt. Kỹ thuật của ta vốn rất tốt, sư phụ nói thiên phú của ta còn cao hơn các vị ca ca”- Thạch Đầu thẳng thắn nói, gương mặt đắc ý. “Mễ Lương, tôi cho cô xem kỹ thuật của tôi nhé” Thạch Đầu buông dao xuống, vô vô tay, nhìn trên nóc nhà có một cái cửa sổ nhỏ. Mễ Lương nhìn Thạch Đầu nhẹ nhàng trèo lên nóc nhà, động tác nhanh như khi, thân thể như có thể biến hình leo qua khung cửa sổ nhỏ hẹp, sau đó ghé mặt vào cửa sổ trên nóc nhà, cười đắc ý. Khung cửa sổ nhỏ tới mức chỉ chứa được cái đầu của Mễ Lương nhưng Thạch Đầu lại có thể chui qua. Mễ Lương kinh ngạc nói: “Đệ làm thế nào hay vậy?” “Cơ thể ta rất dẻo, cũng xem như thiên phú trời cho, sau này lại có luyện tập nên bất cứ hàng rào nào đệ cũng đều chui qua được. Nhưng Lão đại không cho đệ ở trước mặt người khác làm mấy thứ này, hân sợ người khác bị mất đồ sẽ vu oan cho ta”- Thạch Đầu lại theo cửa sổ bò xuống, gương mặt đắc ý. “Ồ Viêm Hoang, quan trọng nhất là thực lực, đáng tiếc ta không đánh lại người khác, thiên phú này ở đây không có tác dụng” “Thiên phú chính là thiên phú, sẽ có một ngày phát huy tác dụng”- Mễ Lương buồn bã nói. Thạch Đầu là đứa trẻ trong sáng vậy mà phải sống vất vả suốt 5 năm ở Viêm Hoang. Mễ Lương thay hân cảm thấy tiếc, nếu phải đi, nàng muốn đi cùng Thạch Đầu. Nhưng đó lại là một chặng đường dài và xa, thờ dài một lượt, nàng không nghĩ tới nữa liền cầm lấy chai cần bột ra: “Đệ mau cắt bánh ra đi, sau đó đem sùi cào làm xong sang cho lão đại, nếu anh ta vui về chúng ta mới có hi vọng” “Mễ Lương, cô là con gái, dù không lấy lòng lão đại, lão đại cũng sẽ thích cô, sẽ cho cô những thứ tốt nhất” “Thích như thế thì có ích gì, ở bên ngoài còn biết bao nữ nhân chờ hân”- Mễ Lương nhỏ giọng nói thầm, phải thích đến tận xương tủy, phải yêu đến say đắm không gì thay thế được mới có thể khiến hân mạo hiểm mang nàng đi cùng. Động tác trên tay Mễ Lương nhanh hơn, chỉ khi Ân Hạo mang nàng đi thì số mệnh búp bê khí của nàng mới tránh được. “Thạch Đầu, đệ mau lên, nếu không lão đại xong việc rồi mà chúng ta vẫn chưa làm xong sùi cào là không hay đâu” Ân Hạo xong việc thì về phòng tắm rửa, bên ngoài cửa truyền tới giọng của Mễ Lương: “Lão đại, anh mau mở cửa đi” Mở cửa, Mễ Lương trực tiếp bung khay vào phòng, đem hai đĩa sùi cào bỏ lên bàn, rồi cười tươi với Ân Hạo: “Tôi tự tay làm sùi cào đó, mau ăn đi” Ân Hạo không phải kẻ kén ăn, nhìn nhìn mấy thứ trên bàn rồi nói: “Hôm nay có tự mình xuống bếp sao? Chẳng phải tôi dặn cô ban ngày nên ít xuất hiện bên ngoài mà” “Tôi che giấu rất tốt, hơn nữa họ chưa từng nghĩ tôi là con gái, càng không muốn nói chuyện với tôi. Và lại, trưa nay tôi muốn làm món gì đó lạ cho anh ăn”- Mễ Lương kéo tay hân. “Lão đại, tôi vất vả cả buổi trưa đó, anh mau tới thử xem tay nghề tôi thế nào” Ân Hạo nhìn Mễ Lương kéo tay mình, ánh mắt lơ mơ: “Được rồi để tôi rửa tay đã rồi ăn” Mễ Lương ân cần gấp đôi vừa giúp hân đổ nước vào mộc bồn vừa lấy danh nghĩa rửa tay để tay vào trong nước, những ngón tay lướt qua mu bàn tay Ân Hạo, rồi tóm lấy đầu ngón tay của hân: “Lão đại, tay của anh rất đẹp nha” Ngón tay mềm mại bóng loáng của Mễ Lương chậm rãi lướt qua đốt ngón tay của hân, mang theo chút tán tỉnh. Ân Hạo không quản nàng, một mặt thương thức một mặt để nàng tùy ý chơi đùa. Trên ngón tay trái Ân Hạo có một vết thương nhỏ, vẫn còn đang chảy máu, lúc rửa tay lại bị trầy ra, miệng vết thương nhỏ như muỗi cắn nhưng Mễ Lương lại sững sờ nói: “Sao lại chảy máu thế này!! Để tôi đi tìm thuốc bôi” “Không cần” Một tia giảo hoạt lướt qua mặt Mễ Lương: “Để tôi dạy anh một cách đơn giản để khử trùng” Nàng kéo ngón tay hân chậm rãi bỏ vào miệng, mút mút ngón tay, gương mặt nở nụ cười dịu dàng.

Sắc mặt Ân Hạo khẽ biến đổi: “Khử trùng nghĩa là gì?” “Chính là trị thương a”- Mễ Lương nói đại rồi dùng đầu lưỡi đảo qua ngón tay hân. Khoang miệng ẩm ướt non mềm, trên mặt Mễ Lương lộ chút tham luyến, nhìn đôi môi đỏ búng của nàng, cổ họng Ân Hạo gật gật, ngón tay nhịn không được cử động bên trong miệng nàng, chậm nhẹ qua bờ môi hồng của mị: “Miệng của cô thật tuyệt” Ngón tay rút ra khỏi miệng nàng, kèm theo đó một ít chất lỏng trong suốt dính dính: “Vây lão đại có thích không?” “Tôi muốn cùng cô làm”- Ân Hạo nói một cách ngắn gọn dứt khoát. “Tôi hỏi anh có thích tôi hay không mà” Ân Hạo tựa hồ suy nghĩ rất suy xa, Mễ Lương thả tay hân ra: “Được rồi dù sao là tôi thích anh. Anh mau ăn sùi cào đi, tôi phải bận rộn cả trưa mới làm xong đó” Ân Hạo kéo nàng lại, ôm cả người nàng vào lòng, tay vòng lấy thắt lưng Mễ Lương hỏi: “Chừng nào chúng ta có thể làm?” “Chẳng phải đã nói vài ngày nữa sao?”- Mễ Lương đẩy hân ra, mỗi ngày chỉ nghĩ có làm, vậy mà không muốn mang nàng theo cùng? “Được, vậy tôi chờ thêm mấy ngày”- Ân Hạo dù sao cũng chưa làm qua, không vội cho lắm. Hân ngồi xuống bên bàn, cầm lấy đĩa gấp một cái sùi cào bỏ vào miệng. “Mùi vị không tệ, món này gọi là gì?” “Sùi cào”- Mễ Lương đưa chén gia vị cho hân chấm. “Mùi vị thật sự không tệ. Sùi cào ăn thì ngon nhưng mỗi lần làm đều rất mệt, tôi và Thạch Đầu cả trưa nay đều bận rộn. Nhưng nếu anh thích, sau này tôi sẽ thường xuyên làm cho anh ăn” Đầu bếp mỗi ngày phải chuẩn bị cơm canh cho mấy trăm người, tuy rằng Ân Hạo và vài người thân cận được đối xử đặc biệt nhưng đa số đầu bếp đều chỉ biết làm mấy món đơn giản. Hơn nữa, nguyên liệu nấu ăn ở Viêm Hoang thiếu thốn, ăn qua ăn lại cũng chỉ vài món. Sùi cào của Mễ Lương là lần đầu tiên ăn qua, dĩ nhiên cảm thấy lạ miệng, mùi vị ăn vào ngon gấp đôi. Ân Hạo lại gấp tiếng một cái bỏ vào miệng. Đĩa sùi cào rất nhanh bị vớt sạch, Ân Hạo nhìn qua đĩa cuối cùng hỏi: “Hôm nay cô làm bao nhiêu cái?” “Thật ra tôi đã làm khá nhiều, nhưng anh và Thạch Đầu ăn không như vậy, nên cuối cùng chỉ đủ ba người chúng ta ăn” “Ở đây đều là đàn ông, mỗi ngày phải làm việc vất vả, đương nhiên sức ăn sẽ khá lớn. Tôi thường xuyên dùng cơm với Thiết Bất Quy, Thiết Đầu và đám thuộc hạ, nên lần sau có làm thì làm nhiều lên, mang sang cho mọi người thử”- Ân Hạo tiếp tục ăn sùi cào, phải để cho đám người kia ăn để bọn họ hâm mộ, đỡ phải ngày nào cũng thắc mắc hỏi hân tại sao phải nuôi dưỡng một tên tiểu bạch kiếm. Suy nghĩ của Mễ Lương không giống vậy, cười kỳ quái: “Để bọn họ tán dương tay nghề của tôi sao? Nhờ đó sẽ để lại ấn tượng tốt trong lòng họ, sau này anh không ở Viêm Hoang nữa cũng có người chăm sóc tôi” Mỗi Ân Hạo khẽ nhấp mấy tính nói gì đó nhưng lại lặng thinh. Mễ Lương thấy Ân Hạo không nói, lại hỏi tiếp: “Mấy ngày nữa tôi làm chuyện đó với anh xong, thì ngày kế tiếp đến phiên Sở Nghiêu phải không?” Ân Hạo không nói, xem như thừa nhận. Mễ Lương chán nản nhìn Ân Hạo ngay cả một chút ích kỷ cũng không có, muốn hân mang nàng theo khó như lên trời, sắc mặt Mễ Lương trở nên khó coi, rầu rĩ nói: “Lão đại, anh không muốn tôi đi thuộc về mình anh thôi sao?” “Ồ Viêm Hoang này, có gì cũng phải lấy ra chia sẻ”- Ân Hạo im lặng rất lâu mới nói ra những lời này, giữa hân và Sở Nghiêu phải có sự tin tưởng nhau mới có thể vượt ngục thành công, không thể phát sinh mâu thuẫn. Mễ Lương đứng phắt dậy khỏi ghế, đoạt lấy cái sùi cào đang giữ dưới đĩa của Ân Hạo ném bay ra ngoài: “Nếu đã chia sẻ, vậy tôi sẽ đem sùi cào cho Sở Nghiêu” “Tôi còn chưa ăn no!”- Ân Hạo cầm nguyên chiếc đĩa, không vui vô bàn. “Đó là sùi cào của tôi, lấy quyền gì mà cho hân ta ăn?” “Đây là sùi cào do tôi làm, không phải của anh.” “Ồ Viêm Hoang, tôi cho cô ăn, cho cô ở, có đồ tốt đều cho cô, thứ gì của cô đều là của tôi, đồ của cô làm ra cũng là của tôi”- Ân Hạo dứt lấy nắm thức ăn để lại lên bàn, rồi ngồi xuống ghé trộm mắt nhìn nàng. “Mễ Lương, dạo gần đây cô muốn làm phản đúng không?” Mễ Lương đi tới, xoay người ôm cổ Ân Hạo, hôn nhẹ lên môi hân, đầu lưỡi đánh qua môi hân một vòng rồi vội vã rời đi: “Lão đại, sùi cào anh còn tiếc, chẳng lẽ anh muốn để tôi đi thân mật với Sở Nghiêu sao?”

Chương 21

Ánh mắt Ân Hạo lóe lên những tia sáng không rõ ràng, lúc mỗi Mễ Lương chạm vào da thịt, hắn liền cảm thấy tê dại, đầu lưỡi đảo qua khiến cả người hắn run lên, cảm giác ngọt ngào chấp chôn còn thoải mái hơn cả việc phóng thích vật cứng bên dưới cơ thể. Hắn muốn kéo Mễ Lương qua giống như vừa nãy cắn một phen, không, không chỉ như thế, hắn muốn xâm nhập sâu vào cùng nàng đây đưa không buông. Ân Hạo vỗ vào vào đầu mình, bản thân thật sự suy nghĩ quá nhiều. Hắn quay đầu, không nhìn trực diện gương mặt nghi vấn của Mễ Lương, nghiêm mặt nói: “Cô cứ ở yên một chỗ đi, không nên hỏi mấy vấn đề phức tạp như vậy, cũng không cần thân mật quá với Sở Nghiêu”

“Vì sao tôi không được cùng Sở Nghiêu Thân mật?”- Mễ Lương thản nhiên cười.

Ngồi trên ghế Ân Hạo đột ngột kéo nàng qua. Mễ Lương la lên, sau đó ngồi lên đùi hắn bị hắn ôm vào lòng. Ân Hạo áp tới, đến gần hơn, mắt nàng vừa nhìn thấy môi hắn sắp hôn nàng, Mễ Lương liền theo phản xạ nghiêng đầu.

Không muốn hôn, sắc mặt Ân Hạo nhàn nhạt: “Cô không hề thích tôi”

Mễ Lương nhận ra vừa rồi mình đã làm gì, nàng liền chủ động ôm lấy thắt lưng hắn: “Tôi thích anh”

Ân Hạo dùng tay vuốt nhẹ mặt nàng, ngón trỏ lướt qua nơi mí mắt: “Ánh mắt của cô rất đẹp, đáng tiếc nó luôn bán đứng cô. Mễ Lương, cô không cần phải diễn nữa, đôi mắt cô rất trong sáng, mỗi lần chủ động hôn tôi cô liền như chuồn chuồn nước lướt qua rồi bỏ đi, nếu bản thân cảm thấy miễn cưỡng thì đừng làm”

“Tôi...”

Mễ Lương vừa tính nói tiếp thì bị Ân Hạo cắt ngang một cách lạnh lùng. “Cô đã đi tìm Sở Nghiêu bảo hắn ta mang cô theo cùng, Sở Nghiêu không đồng ý cô mới tìm đến tôi”- Ngón tay của hắn tự do di động trên môi nàng, ngón trỏ vuốt nhẹ, dường như đang tán tỉnh quấy phá môi nàng, sau đó từ từ đi vào trong do thám. “Nhưng tôi thích cô lấy lòng tôi”

Dù bị nhìn thấu Mễ Lương sống chết vẫn không nhận, nàng hất tay hắn ra: “Anh không phải tôi làm sao biết tôi có thích anh thật không?”

Ân Hạo cười: “Cô giống như trước đây vẫn đáng yêu hơn nhiều”

Ân Hạo nở nụ cười với Mễ Lương. Nàng không cam lòng làm công cụ thỏa mãn cho ba trăm tên đàn ông, nhưng lại không biết nói gì để thuyết phục Ân Hạo mang nàng theo. Hai má phồng lên, vừa giận vừa không biết làm sao, bất ngờ nàng vươn tay giữ lấy đầu Ân Hạo cùng hắn hôn nhau, lúc Ân Hạo khẽ hé miệng nàng lung tung liếm khắp nơi, rồi mút mạnh vào vành môi của hắn như muốn trút cơn giận lại còn có ý cắn vào môi hắn.

Ân Hạo hiển nhiên không ngờ Mễ Lương lại đột nhiên tập kích hắn. Vì quá kinh ngạc nên hắn hé miệng, đầu lưỡi Mễ Lương lại theo đó trượt vào làm loạn bên trong. Kinh ngạc qua đi, cảm giác tê dại trên môi truyền tới khắp thân, hắn ôm lấy thắt lưng nàng, học theo Mễ Lương hôn nàng, dùng sức liếm mút, đầu lưỡi khiêu khích lưỡi Mễ Lương, ở bên trong ra sức mút vào.

Hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau, không ai chịu nhường bước nửa phần. Mễ Lương quên mất lý do tại sao hôn Ân Hạo, dần dần nàng cảm thấy cảm giác này không tệ, hai tay đang giữ lấy đầu Ân Hạo không tự chủ thả xuống cổ hắn, tiếp tục ôm hắn hôn loạn lên.

Tay Ân Hạo để trên lưng nàng càng lúc càng siết chặt, trầm mê trong sung sướng, Mễ Lương lại đột nhiên lui đầu ra, gương mặt đỏ ửng mê người hiện về bất phục. Ân Hạo nhìn nàng, không biết nên nói gì đành ói ra một câu: “Sao cô lại thích cắn người như thế?”

Hơi thở của Mễ Lương gấp gấp, đẩy Ân Hạo ra sau đó chuẩn bị lui khỏi đùi hắn. Nàng kích động nói không thành câu: “Tôi.. tôi nói rồi... thích anh, anh tin hay không thì tùy!”

Nói xong nàng chạy trốn ra khỏi cửa. Ân Hạo đứng dậy muốn túm lấy nàng nhưng lại chậm hai bước. Mễ Lương kéo cửa chạy đi, động tác nhanh thoăn thoát như thỏ. Ân Hạo đứng trước cửa nhìn theo bóng nàng chân cũng bước ra khỏi cửa, nhưng cuối cùng vẫn không đuổi theo.

Bên ngoài trời vẫn chưa tối lắm, mặt trăng đã treo trên cao, vừa mờ vừa ảo, bên khu nhà ăn tụ tập rất nhiều người, những bữa tiệc cuồng hoan ở Viêm Hoang vẫn chưa diễn ra. Mễ Lương một mình chạy đi rất xa, chạy đến bức tường phòng im lặng không có bóng người mới thở mạnh ra, trống ngực đập mạnh, sao nàng lại cùng Ân Hạo hôn, nhưng mùi vị không hề tệ..

Đầu óc Mễ Lương loạn cả lên, nàng dựa vào tường suy nghĩ rất lâu mới thấy khá lên. Dù sao mấy ngày tới Ân Hạo cũng muốn cùng nàng làm, nàng cưỡng hôn hắn nhưng đến lúc đó hắn cũng cưỡng hôn cô xem ra vẫn lì.

Xa xa trên bãi đất trống, Mễ Lương khôi phục lại tâm trạng, nhân lúc còn thấy đường để về nàng liền xoay người đi về phía cửa. Nhưng trên cửa lại có thứ gì đó đang di động, nàng chăm chú quan sát sau đó hoảng hốt kêu lên: “Rắn”

Đuôi rắn đang đưa qua lại, sau khi hét lên, sắc mặt Mễ Lương liền tái nhợt, đây là rắn đuôi chuông mà nàng từng thấy trên tivi. Con rắn bò tới gần nàng,

Mễ Lương lui ea sao, leo lên trên khung cửa sổ cao cao cả người run bần bật

Vài cửa xuất hiện mấy bóng người phát ra âm thanh chế giễu, Thiết Đầu nói: “Tên sùng vật này quả nhiên sợ rắn, nhát gan như thế còn không ngoan ngoan ở trong phòng, chạy ra đây làm gì?”

Nơi Mễ Lương đang đứng không phải phòng ở mà là tháp canh không bị bỏ hoang. Trước kia những người canh gác thường dùng, bây giờ không còn ai lui tới. Con rắn đuôi chuông là do bọn họ thả ra, mấy tên đàn ông vốn ghét Mễ Lương liền nhân cơ hội này giểu cột nằng, tất nhiều họ đều đứng ở cửa mả mai.

Độc của rắn chuông rất mạnh, Viêm Hoang lại là nơi thiếu điều kiện như vậy bị rắn cắn có thể chết ngay, nghĩ vậy Mễ Lương cầu cứu bọn họ: “Các người mau đem con rắn ra đi?”

Mấy tên đàn ông ngược lại càng cười lớn tiếng: “Mày là sùng vật, nó cũng là sùng vật, hai đứa nên chơi với nhau một lúc đi?”

Thế chất của Mễ Lương và họ khác nhau, nằng rất sợ bị cắn nên đành ngó ra ngoài cửa sổ. Phía dưới vách tường có một chỗ để chân rộng một thước, cao cỡ 5 6 thước làm bằng gỗ, tương tự như bề mặt máy điều hòa được gắn bên ngoài ở thời hiện đại, con rắn ở phía dưới cửa sổ vẫn di động qua lại, vừa nhìn thấy nó có ý bỏ tới Mễ Lương liền quỳnh lên rồi khỏi cửa sổ, cơ thể áp sát tường.

Đám đàn ông đi tới bên cửa sổ, cười nhạo Mễ Lương, Lộ Ngũ cũng cúi người cầm con rắn lên đưa tới gần dọa nằng, Mễ Lương sợ tới mức hét to: “Tránh ra....a...”

Đám đàn ông càng cao hứng, con rắn trong tay Lộ Ngũ tới gần đầu Mễ Lương. Mễ Lương kêu to thất thanh, khóc nức nở, từ từ di chuyển ra khỏi bức tường. Thiết Đầu cầm lấy một cục đá trong phòng, ném về phía Mễ Lương. Cục đá vừa rơi xuống hàng loạt gỗ vụn rơi ra tạo thành một lỗ hổng lớn, Mễ Lương lo sợ bản bị đồ sụp, vấp và lảo đảo đứng vững: “Cứu mạng...”

“Ha ha, tên nhóc này không chỉ sợ rắn, còn sợ độ cao”- Có người hưng phấn la lên. “Cao có chừng ấy mà không dám nhảy xuống?”

“Hắn không dám nhảy thì để tao xem hắn làm cách nào xuống”- Đám đàn ông khép cửa sổ lại, nhìn cảnh bên trong mà cười vui vẻ. Bọn họ đi tới bên dưới tháp canh, nhìn Mễ Lương đứng áp sát vách tường, liên tục nhạo báng: “Tiểu bạch kiểm, không dám nhảy sao mày đúng là tên ngốc!! Không thấy mày về, lão đại nhất định sẽ đánh chết mày”

“Chúng ta giúp hắn luyện lá gan cho to ra mà ngay cả chút học phí nho nhỏ hắn cũng không cho chúng ta?”

“Chẳng qua là trắng trẻo nếu không lão đại cũng chẳng nuôi dưỡng hắn..”- Mấy tên đàn ông lắc đầu né ra, cười to một tiếng rồi quay trở lại bữa tiệc độc thân cuồng hoan.

Mễ Lương đứng trên cao cách mặt đất hai mươi mấy thước, đi từ nơi này qua chỉ rộng khoảng một sải chân, do cái bàn đã gãy, Mễ Lương không dám leo lên lại bệ cửa sổ, ở giữa không trung nhìn xung quanh chẳng thấy ai. Thấy mấy tên đàn ông biến thái đi xa dần, nằng bắt đầu kêu: “Cứu mạng... cứu mạng...”

Bên ngoài âm thanh la hét ồn ào báo nháo vang lên cách chỗ nằng ở khá xa, Mễ Lương kêu rất lâu “cứu mạng”, những người ở xa không thể nghe được. Đương nhiên cũng có vài kẻ đi ngang qua nghe thấy tiếng kêu, nhưng cũng chỉ nhìn rồi làm như không thấy.

Mễ Lương kêu gần hai tiếng giọng cũng khàn, đợi đến khi bữa tiệc cuồng hoan kết thúc thì nằng cũng chẳng thể kêu nổi nữa, chỉ cúi đầu yếu ớt nói: “Án Hạo.. Sở Nghiêu.. Thạch Đầu.. các người mau tới đi.. nếu không tôi không trụ nổi nữa rồi!”

Lúc Án Hạo tìm được nằng thì mọi người ở Viêm Hoang đã ngủ, hắn đứng phía dưới nhìn nằng: “Cô ở trên đó làm gì vậy?”

“Anh còn hỏi tôi đang làm? Kêu anh cả nửa ngày cũng chẳng thấy anh tới cứu”- Giọng Mễ Lương khàn khàn như tiếng cây cỏ xao động, suốt ba bốn tiếng Mễ Lương phải đứng thẳng người, hơn nửa ban đêm nhiệt độ ở Viêm Hoang xuống rất mau, Mễ Lương ở đây hứng gió vài tiếng đã lạnh ngắt.

“Chỉ cao chừng ấy mà cô nhảy không tới sao?”- Án Hạo ngửa đầu hỏi nằng.

Mễ Lương thầm mắng đám người ở Viêm Hoang mấy trăm lần, từ độ cao 7 8 lầu mà kêu nằng nhảy xuống, nếu có thể nằng đã nhảy rồi, tức giận ngút trời nằng nói: “Cao như thế, tôi nhảy xuống dù không chết cũng tàn phế, này mau cứu tôi đi”

Án Hạo tính sớm đi tìm Mễ Lương nhưng buổi tối lại xảy ra đánh nhau hắn phải ở bên ngoài xử lý. Lúc về hắn cho rằng Mễ Lương đã ngủ nên không đi tìm nằng. Nhưng nằm lăn qua lộn lại trên giường cũng chẳng ngủ được, nhớ tới cảm giác tuyệt vời khi hai đầu lưỡi quấn lấy nhau khiến vật dưới thân cứng lên không thể ngủ được nên quyết định đi tìm Mễ Lương căn cứ một phen, lúc đó hắn mới nhận ra Mễ Lương không ở trong phòng. Án Hạo đứng ở dưới Mễ Lương, nói: “Cô nhảy xuống đi, tôi đón cô”

Mễ Lương chỉ muốn tổng cho hắn một chữ — cút, việc này có thể giải được sao? Cô và họ không giống nhau, lỡ không bắt được sẽ chết người a.

Án Hạo cam đoan sẽ bắt được nằng, Mễ Lương lắc đầu không chịu nhảy, Án Hạo bắt đắc đi nói: “Vậy cô đứng đó đi, tôi leo lên đỡ cô xuống”

Mễ Lương gật đầu, đột nhiên cảm thấy trên cổ mát mát giống như có thứ gì đó di động, trong đầu liền lóe lên hình ảnh con rắn, vội vàng lấy tay phải, cử động này làm cho chân run rẩy “A—”, Mễ Lương thất thanh kêu lên, rồi thẳng từ trên xuống.

Cũng may Ân Hạo chưa đi lên tới, chân đạp phồng qua đỡ kịp Mễ Lương đang rơi xuống đất, hai chân vững vàng đáp xuống, tránh để đầu Mễ Lương đập xuống đất.

Mễ Lương bị dọa đến mất hồn vía, chôn chặt trong lòng Ân Hạo, mười ngón tay như gọng kìm sắt giữ chặt quần áo Ân Hạo, cả người run run, giống như con chim nhỏ bị hoảng sợ nằm trong lòng hắn.

Mễ Lương dựa dẫm khiến Ân Hạo cảm thấy mình là đàn ông, như vừa làm chuyện tốt tựa như người anh hùng, trong lòng có gì đó khuếch trương. Ân Hạo ôm lấy nàng, vỗ nhẹ lưng Mễ Lương: “Đừng sợ”

Mễ Lương hoảng sợ vẫn chưa định thần lại, cả người run rẩy. Ân Hạo thấy cả người nàng run rẩy, lại lạnh toát nên càng ôm chặt, an ủi nàng: “Không sao”

“Cái gì mà không sao? Các người đều là đám đàn ông thối tha, muốn hại tôi chết thật sao?”- Mễ Lương trở lại bình thường nước mắt như thủy triều trào ra, nàng trút cơn giận lên Ân Hạo đánh vào người hắn. “Ai ai cũng cảm thấy bản thân rất giỏi, chọc người ta thành ra thế này có phải rất vui hay không.”

Ân Hạo vội vàng chế trụ tay nàng: “Này cô im lặng đi, ngoan ngoãn một tí”

Mễ Lương giãy giụa không chịu, mở miệng cắn lên vai Ân Hạo, cắn một cú rất mạnh giống như có thù hận với hắn. Ân Hạo mở miệng hít một hơi: “Sao cô lại thích cắn người vậy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Vì che giấu thân phận Mễ Lương, Ân Hạo không truy cứu người gây ra chuyện, chỉ cảnh cáo Thiết Đầu và đám thuộc hạ về sau không được phép tới gần Mễ Lương. Thiết Đầu cảm thấy oan khuất liền nói: “Thuộc hạ chỉ đùa với hắn một tí, ai ngờ tên tiểu tử kia nhất gan không dám nhảy xuống, hắn đúng là bị điên rồi mà? Thà chịu đứng cũng không nhảy xuống, đáng bị đứng cả đêm lắm”

“Lão đại, sao anh lại giúp hắn xuống chứ?”- Có người tiếc rẻ nói. “Nếu anh không đem hắn xuống bọn thuộc hạ sẽ xem hắn muốn đứng ở đó tới khi nào. Thuộc hạ lần đầu tiên nhìn thấy kẻ nhất gan như vậy đó, a., chắc chắn hắn không phải là đàn ông, nhìn thấy rắn thì sợ tới mức phát khóc, thật là mắc cười chết được”

Lộ Ngũ cũng cười to: “Bọn em thật không chạm vào hắn, lần trước lão đại đã dặn dò không động thủ với hắn nên chúng em tuyệt đối không dám làm trái anh, một cọng tóc cũng chưa chạm vào...”

“Đủ rồi”- Ân Hạo đập tay xuống bàn, đám người liền im miệng. Thật ra những hành động quậy phá của họ ở Viêm Hoang này so ra chẳng có gì độc ác, vấn đề ở chỗ đám đàn ông không biết đối tượng lại là một cô gái mảnh mai. Cho nên họ cảm thấy không hề làm sai. Ân Hạo cũng không muốn nói nhiều về chuyện Mễ Lương, sắc mặt tối lại: “Sau này không cần lo cho hắn, nếu cảm thấy nhàm chán thì đi tìm người khác mà chơi, về sau ai vi phạm tao sẽ xử hết”

“Dạ rõ thưa Lão đại”-Mấy tên đàn ông đồng thanh nói nhưng trong lòng phần uất khi thấy Ân Hạo bao che Mễ Lương.

Ân Hạo đứng dậy, chuyển đề tài: “Đi thôi, chúng ta đi xem kho hàng kiểm kê lại, ngoại trừ quần áo và đồ ăn ra còn muốn thêm gì nữa không, lập danh sách các thứ đồ cần thiết, lần tới kêu đám người hút máu mang vào”

Kho hàng quan trọng nhất là đồ ăn, vài người đi thị sát kho hàng, vài người đi kiểm tra phòng bếp. Bên trong bếp mọi người đang làm cơm trưa, động tác nhanh nhẹn, nói cũng chỉ được hai ba câu. Chỉ có sâu trong bếp là khác, vây quanh bếp là hai kẻ làm ăn chậm chạp, chẳng những vậy còn đùa giỡn, quả nhiên là Mễ Lương và Thạch Đầu.

Thạch Đầu dùng đũa gắp cơm nắm đã chiên bỏ vào miệng, vừa nhai vừa vẫy họ: “Lão đại, Thiết Đầu ca, Cốc Từ.. mọi người đều xuống bếp sao!”

Thạch Đầu vui vẻ chào hỏi, Mễ Lương nhìn mấy kẻ đi sau Ân Hạo mặt mày liền tối sầm, đám đàn ông đó thiếu chút nữa là hại chết nàng. Bây giờ tình thần còn phần chán ghét ý đồ dặt dẹo như vậy, một chút cảm giác áy náy cũng không có, đợi nàng rời khỏi Viêm Hoang rồi sẽ dả bọn họ xuống hồ mà nằm. Nghĩ vậy, Mễ Lương tâm trạng Mễ Lương cũng tốt lên, vội chào đón Ân Hạo: “Lão đại, tôi làm đồ ăn ngon này”

Ở trước mặt thuộc hạ, Ân Hạo dĩ nhiên muốn giữ uy nghiêm nên không quan tâm Mễ Lương.

“Tên tiểu tử ẻo là này nghe là thấy muốn ói đã vậy còn dạy hư Thạch Đầu” Lộ Ngũ phì nhổ nói, hắn đi tới hai bước, nhìn Mễ Lương quát: “Tiểu Từ, mày đừng có ở đây gây thêm rắc rối, mày ở đây chiếm bếp làm sao người ta nấu cơm cho lão đại ăn.

Mễ Lương tiếp tục khuấy khuấy nồi com nắm, coi như có một con chó bên cạnh đang trầm trồ khen ngợi.

“Mày làm gì mà ngọt dữ vậy?”- Thiết Đầu không mời mà tự đến, còn giựt lấy com nắm cắn một miếng, vẻ mặt khinh bỉ: “Khó ăn chết đi được, không cần làm nữa, không cần làm nữa”

Một mặt nói khó nuốt một mặt lại bỏ vào miệng nhai, tay cầm lấy cái com nắm trong mâm, Mễ Lương nhin không được nói: “Đã khó ăn còn ăn làm gì?”

“Đồ ăn không thể lãng phí a”- Thiết Đầu lại cầm lấy hai cái

“Tay cũng chưa rửa đừng có chạm vào”- Mễ Lương vùng muống lên gõ vào tay hắn.

“Lão đại rất ghét mấy món này cũng ghét tên tiểu bạch kiểm như mày”- Thiết Đầu giả vờ thay Lão đại lên tiếng. “Không tin mày hỏi lão đại xem”

“Lão đại chắc chắn sẽ thích”- Mễ Lương nhìn về phía Ân Hạo “Lão đại, anh thích đúng không?”

Ân Hạo không biết nàng hỏi là thích nàng hay thích com nắm, nhưng người ở Viêm Hoang đều khinh thường kẻ dựa vào người khác để sinh tồn, lão đại thì phải giữ hình tượng, vì thế Ân Hạo giáo huấn nói: “Mau trở về phòng đi”

Ân Hạo không đứng về phía nàng, Mễ Lương giận đến hai má phồng lên, đối với mấy tên đàn ông thì nàng khinh thường, quạ trên đời này đều đen như nhau cả, đàn ông cũng chẳng phải thứ tốt lành. Thạch Đầu ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Mễ Lương, cô mau chiến tiếp đi”

“Chiến gì mà chiến, dù sao cũng không có người ăn”- Mễ Lương giận nói.

“Nhưng ta thích ăn”- Thạch Đầu kéo tay áo Mễ Lương. “Mễ Lương, cô làm đồ ăn rất ngon”

Mễ Lương giận đến bốc hỏa: “Đệ thích thì ăn đi, ăn không hết thì đem đồ”

“Đồ à?” Thạch Đầu cảm thấy rất tức, Viêm Hoang nóng như vậy đồ ăn rất dễ bị hư, hai người lại làm không ít com nắm, hắn nghĩ nghĩ nói: “Lão đại không thích thì Sở Nghiêu sẽ thích, nếu còn dư thì cho Sở Nghiêu”

Tuy chỉ là com nắm rất đơn giản nhưng đầu bếp ở Viêm Hoang chưa từng rảnh làm mấy món điểm tâm ngọt thế này, Sở Nghiêu ăn vào hiển nhiên cảm thấy ngon vô cùng, trên hành lang gặp được Ân Hạo hắn còn khen Mễ Lương vài câu, rồi ngờ vực hỏi: “Anh không thích đồ ăn Mễ Lương làm sao?”

Ân Hạo đến cả bữa trưa còn chưa ăn, Mễ Lương lại đem đồ ăn đưa cho Sở Nghiêu, chỉ cần nhớ tới trong lòng đã chẳng thoải mái nhưng ngoài mặt tỏ vẻ không thèm: “Tôi không thích ăn mấy thứ ngọt như vậy”

“Cũng đâu có ngọt lắm”- Sở Nghiêu nhìn Ân Hạo một cách kì lạ, ở Viêm Hoang mà lại kén chọn sao!!

Ân Hạo hừ lạnh, không trả lời.

Bốn phía không có ai, Sở Nghiêu lại hỏi: “Anh và Mễ Lương đã phát sinh quan hệ chưa?”

Ân Hạo liếc mắt nhìn hắn, khóe mắt giật giật: “Sao, sốt ruột à?”

“Mễ Lương vừa tới, anh đã nghĩ đến chuyện muốn thân mật với cô ấy, hai ngày qua chắc chuyện gì cũng đều đã làm”- Sở Nghiêu không tin Ân Hạo chưa ra tay.

“Ý anh muốn nói là đến lượt anh đúng không?”- Ân Hạo ngoài cười nhưng trong không cười, chậm rãi đi hai bước. “Anh cảm thấy tối nay Mễ Lương phải cùng anh ngủ? Nếu thế thì anh phải thất vọng rồi, tối nay còn chưa tới lượt anh đâu”

“Anh vẫn chưa động vào Mễ Lương?”- Sở Nghiêu không tin Ân Hạo, ánh mắt kì lạ bắt đầu nghi ngờ cơ thể Ân Hạo có vấn đề hay không.

Ân Hạo chán ghét khi thấy vẻ mặt Sở Nghiêu như thế: “Không phải đã bảo anh Mễ Lương bị chảy máu sao? Cô ấy nói ít nhất nửa tháng không thể làm, chỉ có một cô gái ở đây dĩ nhiên phải trân trọng rồi”

Sở Nghiêu bị ghen một chút, nén cười nói: “Thật ra không cần lâu vậy đâu, nửa tháng thì nghiêm trọng quá, bảy tám ngày là đủ rồi”

“Thì ra anh còn gấp hơn cả tôi? Trước mặt Mễ Lương thì giả vờ làm kẻ quân tử, bây giờ lại vội vàng như thế?”- Ân Hạo tỏ ra khó chịu, Sở Nghiêu vừa ăn com nắm của Mễ Lương bây giờ còn mơ tưởng ngủ cùng với người phụ nữ của hắn. Ân Hạo hừ lạnh. “Nhưng có gấp cũng vô ích, khi tôi chưa ngủ với cô ấy thì anh đừng mơ chạm vào”

Ân Hạo vùng tay áo xoay người trở về phòng, lúc đi qua cửa thì thông hăng đến hành lang phòng Mễ Lương, hắn khẽ dừng lại rồi trực tiếp đi vào.

Hắn đến chất vấn tại sao trưa nay không để com nắm cho hắn, Mễ Lương nhún vai tỏ vẻ vô tội: “Anh nói không ăn mà?”

“Tôi nói không ăn khi nào?”- Về mặt Ân Hạo cực kì khó coi.

“Ở phòng bếp ý của anh nói chính là thế”

“Đầu óc của cô làm bằng gì vậy? Tôi có ý không ăn sao?”

“Đúng, ý của anh là không thích tôi cũng không thích món cơm nắm do tôi làm”- Mễ Lương bĩu môi. “Nếu đã không thích tôi cũng chẳng cần phải lãng phí thời gian, tôi phải đi ngủ trưa đây”

“Tôi không nói không thích cô”

“Vậy anh thích tôi sao?”- Mễ Lương hỏi lại, bộ dạng cực kì vui vẻ, nụ cười trên mặt sáng rực, nàng kéo ống tay áo Ân Hạo: “Lão đại, anh thích tôi phải không?”

Ân Hạo nghiêng đầu, dừng lại nói: “Đàn ông đương nhiên thích phụ nữ”

Mễ Lương xiu xuống, ý nàng nói không phải loại thích nàng, xem ra con đường còn rất dài. Tuy vậy Mễ Lương vẫn duy trì nét tươi cười. “Anh thích là được rồi”- Không ngờ Ân Hạo giữ lấy tay nàng, tay còn lại ôm nàng vào lòng. “Chúng ta có thể làm rồi đúng không?”

Mễ Lương kinh ngạc, vừa nhìn hành động của Ân Hạo đã biết hắn chỉ muốn làm: “Không phải nói mấy ngày nữa sao?”

“Sở Nghiêu nói cô gạt tôi”- Ân Hạo đưa tay nâng cằm Mễ Lương lên, động tác xem ra chẳng nhẹ nhàng, trong mắt cũng ánh lên vẻ không vui. “Không phải cô nói thích tôi sao? Vậy mà lại đi gạt tôi”

Mễ Lương biết trốn cũng không thoát, nhưng hiện tại nàng không thể thừa nhận đã gạt hắn, tiếp tục liều chết không nhận: “Anh tin anh ta hay tin tôi? Khoa học đã chứng minh phải nghỉ ngơi nhiều ngày mới làm được, các người chỉ biết đề bản thân thoải mái không quan tâm người khác có sinh bệnh hay không? Chẳng lẽ phụ nữ bị bệnh còn thiếu sao?”

Ánh mắt Ân Hạo nhạt nhòa, từ từ buông tay, người ở Viêm Hoang ai cũng như con sói điên, đều muốn ăn khối thị tươi là Mễ Lương. Sở Nghiêu khẩn cấp muốn ngủ cùng Mễ Lương, hiển nhiên hi vọng hắn sớm làm chuyện đó với Mễ Lương.

Mễ Lương nhìn vẻ mặt chuyển biến tốt lên của hắn, nói: “Lão đại, anh đưa tôi sang khu vực khai thác mỏ xem đi. Tôi muốn biết khu vực khai thác thế nào, đến đây lâu như vậy một lần cũng chưa xem qua, người khác đều cười chế giễu tôi”

“Cô có đi thì cũng bị cười chê thôi”- Ân Hạo khinh thường nói.

Mễ Lương muốn đi đến khu vực khai thác mỏ xem thử một lần, nguyên nhân là lúc trước khi xuyên không đến đây, Sở Nghiêu nói khu vực khai thác đó rất đặc biệt, thường xuyên xảy ra chuyện lạ. Nàng chưa thấy qua nên rất tò mò, tốt xấu gì cũng đi thử xem, có thể quay lại thì tốt, không về được cũng chẳng sao. Ở Viêm Hoang lâu vậy ngay cả khu vực khai thác mỏ nàng cũng không biết thì thật ngu ngốc. Đối với Ân Hạo thì phải vừa mềm vừa cứng, Mễ Lương lại nhai liên tục, Ân Hạo nghe đến phát phiền buông ra một câu: “Sáng sớm ngày mai thức dậy rồi đi”

Khi trời vừa sáng tỏ thì Mễ Lương liền đi qua khu vực khai thác, lúc đó mặt trời không gắt, bên trong cũng không nóng, Ân Hạo liền đưa nàng qua xem. Mễ Lương nghĩ khu vực này là hầm mỏ nằm bên dưới tới nơi thì biết bản thân đã sai lầm. Mọi người đào bới trên mặt đất, bên dưới lớp đất đều là đá,. Nhưng đá ở đây rất lạ, bên trên có những lỗ rất lớn, vài người cầm lấy đồ đục khoét, có người đem từng khối đá lớn cắt thành từng mảnh nhỏ, có người thì lục kiếm những hòn đá nhỏ hơn. Ân Hạo giải thích nói thạch anh tím tồn tại trên bề mặt, số lượng của chúng ở Viêm Hoang rất nhiều, chỉ cần đào bên trên thôi, đào sâu đến hai mươi thước thì không đào nữa

Mễ Lương xem đây là một quá trình cây xới gian khổ, trên một bãi đất trống, từng hòn đá lớn được khiêng qua, mấy người đàn ông cầm chùy to, mồ hôi đổ xuống như mưa, chặt từng khối đá thành từng cái nhỏ hơn. Khi khối đá bị vỡ nát liền nhìn thấy một vật màu tím, thì ra đó là Thạch anh tím. Người bên cạnh cầm lấy thạch anh tím dưới chùy ra đưa sang khâu tiếp theo, người làm khâu kế tiếp nhận lấy đập thạch anh tím, cho đến khi thạch anh tím tách ra.

Mễ Lương lần đầu nhìn thấy nó, hai mắt lóe lên, một khối pha lê dài ha ba cm, bề mặt óng ánh trong suốt, lấp lánh đến chói mắt rõ ràng làm kim cương tím thuần khiết, đó là những viên kim cương chưa được con người mài giũa. Mễ Lương trở mắt kinh ngạc quan sát, sau đó nhìn sang mấy khối thạch anh tím bên cạnh, tất cả đều cùng kích thước, giống như được đổ gọt qua.

Ân Hạo cầm lấy một khối thạch anh tím ước lượng trong tay, rồi đưa sang cho nàng. “Một khối như vậy là ba mươi lượng hoàng kim, ở bên ngoài có thể dùng nó để giao dịch, nó không giống vàng sau khi đào xong thì phải gia công, hơn nữa thạch anh tím vô cùng cứng, dù đập thế nào cũng không bị méo, quả thật chính là vật kiếm tiền tốt nhất. Ở trên đại lục Thừa Trạch, nặng 12 cân tương đương một thạch anh tím”

Trong tay Mễ Lương cầm hai khối thạch anh tím, nàng cảm thấy rất thất vọng: “Thạch anh tím nào cũng đều lớn thế này sao?”

“Không hẳn, đây là khối nhỏ nhất, ngoài ra còn có cái to gấp hai gấp ba, giống như là từng khối nhỏ hợp lại, nhưng hình dáng thì tương tự”- Ân Hạo nhìn Mễ Lương. “Thạch anh tím là thứ hoàn mỹ nhất trên thế giới, không ai có thể trụ vững trước sự cám dỗ của thạch anh tím, giống như ánh mắt cô lúc này vậy”

“Nó rất đẹp, lại thuần khiết như vậy, quả thật là một kì vật của tạo hóa”- Mễ Lương thì thào nói, nhìn khối kim cương hoàn mỹ trước mắt nàng cũng sinh ra cảm giác chiêm hữu. Lát sau mới ngẩng đầu nhìn những người khai thác đá: “Nếu nó chỉ tồn tại trên mặt đất hai mươi thước, tới một lúc nào ở Viêm Hoang này chẳng phải sẽ khai thác sạch thạch anh tím sao?”

“Không đâu, Long sẽ đem thạch anh tím từ vực sâu lên trên”- Ân Hạo ném thạch anh tím trong nàng trở về, thờ dãi nói: “Ngục giam này sẽ mãi mãi tồn tại”

“Long là thứ gì?”

Ẩn Hạo liếc nhìn nàng: “Là một thứ giết người, từ những cái lỗ phun ra.”

Mễ Lương rất nhanh đã hiểu long là cái gì. Khi Ẩn Hạo đưa nàng đi về trước mấy trăm thước thì hai bên ngoài vang lên tiếng kêu thất thanh, hai dòng dung nham nhỏ rực lửa từ mặt đất trời lên, phun cao tới hai mươi mấy thước rồi cuộn cuộn đổ ập xuống, sau đó là tiếng người kêu lên thảm thiết. Sắc mặt Ẩn Hạo trở nên lạnh lùng: “Đứng ở đây, đừng đi đâu cả”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Mễ Lương nghe nói có người xảy ra chuyện, vừa rồi cả khu vực đều yên bình như thường, nhưng sự yên bình lại là biểu tượng của nguy hiểm trùng trùng, giết người chỉ trong giây lát.

Khu vực khai thác mỏ tuyệt đối không chào đón con người, trên bề mặt đất đá đều xuất hiện hơn ngàn vòi dung nham khổng lồ đang phun trào. Chúng không ngừng biến hóa, hôm nay chúng phun trào giết người, ngày mai lại biến mất, tháng trước bề mặt phía dưới chỉ chít các lỗ, tháng này đã thành bình địa.

Long, địa quỷ bao phủ bên trong cát bụi... tài phú bao giờ cũng đi liền với nguy hiểm chết người.

Long đã đi qua nhưng vài người chết vài người bị thương, một vài người quay trở lại lập hồ. Long xuất hiện bất định, nguy hiểm nhất là nó không có bất cứ dấu hiệu nào báo trước, tất cả chỉ phụ thuộc vào may mắn cộng thêm nhanh chân.

Khi Long đã có dấu hiệu lắng xuống, Ẩn Hạo cùng mọi người ra hiệu cho mọi người chuyển dụng cụ đi, nhẹ nhàng trấn an mọi người rồi xem xét tình trạng hôm nay, hôm nay xem ra phải tránh xa nơi này.

Ẩn Hạo kêu nàng không được đi chuyển, sợ nàng chạy loạn, ở đây chỉ cần vô ý một lần thì sẽ mất mạng. Sự nguy hiểm ở Viêm Hoang Mễ Lương đã nghe nhiều, vừa rồi tận mắt nhìn thấy cảnh dung nham phun trào đáng sợ như vậy, nàng cũng không còn ý định đi tò mò khắp nơi, ngoan ngoãn đứng tại chỗ chờ Ẩn Hạo. Mặt trời đã lên rất cao, công nhân làm việc cũng quay về bắt đầu ăn điểm tâm.

Khu vực khai thác mỏ chỉ còn mình Ẩn Hạo và đám người ở xa xa xem xét. Mễ Lương đứng yên kiễng chân chờ đợi, một giọng nói hùng hồn hòa với tiếng cười nhạo cất lên: “Ha ha, xú tiểu tử, Ẩn Hạo bỏ mày lại đây rồi à!”

Mễ Lương quay đầu lại chưa kịp nhìn thấy mặt người đó, đã bị hấn dùng tay bịt miệng lại.

Lúc Ẩn Hạo quay lại đã không thấy Mễ Lương, hấn nghĩ nàng lại chạy lung tung nên cuống quýt đi tìm, vừa đi vừa kêu: “Mễ Lương—Mễ Lương”

Hấn đi vào sâu trong khu vực khai thác mỏ thì nhìn thấy bóng người ngã trên đất, sa mạc đâu đâu cũng là đá, năm sáu cột đá khác nhau đứng sừng sững, cao từ vài mét đến hàng chục mét, bên kia các lá cây đâm ra đều dựng thẳng đứng lên. Ẩn Hạo thăm kinh hãi, địa quỷ đang dao động gần gần tiếp cận, Mễ Lương lại nằm cạnh khu vực địa quỷ, với khoảng cách đó có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Trong lúc nguy cấp, Ẩn Hạo dùng tốc độ nhanh nhất, thân ảnh bay đi như mũi tên. Hấn phi thân tới muốn đem Mễ Lương ra khỏi đó, không ngờ từ phía sau một người bay ra, dùng sức mạnh và tốc độ cao nhất đá hấn về sau, bị đánh lên Mễ Lương trong tay Ẩn Hạo văng ra, cả người hấn chấn động bay ngược ra sau mấy chục thước, phía sau lưng chính là địa quỷ.

Nói thì chậm xảy ra thì nhanh, Ẩn Hạo từ từ ổn định lại, đập mạnh vào cột đá cao cỡ ba bốn thước mượn lực thay đổi rồi bay ra, con dao bên hông rút đưa lên giữa không trung.

Nơi này địa quỷ mỗi ngày đều qua lại, người ở Viêm Hoang rất có kinh nghiệm, Mễ Lương dù bị văng khỏi hấn nhưng lại ở trong khu vực an toàn. Ẩn Hạo tay giữ chặt con dao, vừa quay lại thì giận nói: “Hắc Vũ Dao, thì ra là mày”

“Ha ha! Chính là tao!” Hắc Vũ Dao lúc đầu chỉ muốn giết Mễ Lương. Nếu hấn không chiếm được thì Ẩn Hạo cũng đừng mơ, hấn tính ném Mễ Lương vào địa quỷ thì nghe tiếng Ẩn Hạo la lên. Hấn muốn giết Ẩn Hạo không phải chỉ một ngày hai ngày, hấn để Mễ Lương xuống bên cạnh khu địa quỷ, thăm suy tính.

Phía dưới Ẩn Hạo là những từ trường cực mạnh được gọi là địa quỷ, một khi rơi xuống chắc chắn sẽ bị từ trường hút lấy chỉ có chết mà thôi. Từ trường tuy không dao động nữa nhưng cường độ càng lúc càng mạnh, vừa rồi dựa vào cột đá nhưng bây giờ tất cả đều bị từ trường bao phủ, Ẩn Hạo không thể mượn lực nhảy ra. Khu vực an toàn cách xa mấy chục thước, Ẩn Hạo không thể nhảy tới, ở phía trên hấn lại bị địa quỷ bao vây.

Hắn Vũ Dao nhìn Ân Hạo treo mình trên những cục đá ngửa mặt lên trời cười to: “Tao đã muốn giết mày từ lâu, hôm nay chính là ngày chết của mày”

Nói xong hắn cầm lấy một khối đá nặng chịch như quả tạ ném qua chỗ Ân Hạo. Kỹ thuật ném đá ở Viêm Hoang phần lớn ai cũng ném rất chuẩn, Ân Hạo cũng không tránh được, bị hòn đá đập phải hắn kêu rên một tiếng. Hắc Vũ Dao tiếp tục nhặt đá ném từng khối qua, hắn muốn Ân Hạo bị ném đến rơi xuống.

Mễ Lương lúc này bị văng đi nhưng đã tỉnh, nàng cử động người, nhìn Ân Hạo từ xa, kêu lên: “Lão đại..”

Hắc Vũ Dao nhìn nàng nói: “Chờ hắn chết, ông mày chính là lão đại. ... oát con, muốn sống thì mau quỳ xuống liếm ngón chân lão đại đi”

Gương mặt Hắc Vũ Dao cực kì dữ tợn, khi nói chuyện thì ném một khối đá bay qua. Ân Hạo bị mấy hòn đá ném qua là cho lung lay, bất cứ lúc nào cũng sẽ không chống đỡ nổi, thấy vậy, Hắc Vũ Dao càng thêm cười sảng sặc: “Ân Hạo, mày không phải rất giỏi sao? Cuối cùng cũng chết trên tay tao... ha ha.. mọi thứ của mày đều là của tao”- Hắn nhìn xung quanh, đi tới bên chỗ Mễ Lương cầm lấy khối đá to hơn, lần này quyết tâm ném rớt Ân Hạo, ánh mắt ác độc đảo qua Mễ Lương: “Mày cũng là người của ông, trở về tắm rửa cho sạch sẽ chờ đến tối, ông mày tới xử mày... không cần chờ tới tối, chờ ông mày giết xong Ân Hạo, mày sẽ giúp ông giảm nhiệt... ông mày muốn bắn vào miệng mày”

Miệng hắn nói ra những lời thô bỉ không chịu nổi rồi nâng một tảng đá lớn lên, Mễ Lương hận đến nghiến răng ken két. Hắc Vũ Dao giơ khối đá lên chuẩn bị ném, Mễ Lương cũng tiến lên trước: “Ông mơ à... tôi có chết cũng không cùng ông làm...”

Mễ Lương đang tính đồng quy vu tận, dùng khí lực lớn nhất đi về trước, muốn đẩy hắn vào khu vực địa quỷ, kết quả hắn chỉ khễ đồ người về trước, hai người cùng tè xuống. Mễ Lương đề trên người hắn, chưa kịp đợi Mễ Lương phản ứng lại Hắc Vũ Dao đã xoay người, đá vào đùi nàng: “Muốn chết!”

Đang tính dùng chân đá Mễ Lương, thì một bóng người đánh về phía hắn, Hắc Vũ Dao cuống cuống né tránh, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Ân Hạo xuất hiện trước mặt.

Khối đá Hắc Vũ Dao đang tính ném đi bị văng ra ngoài do Mễ Lương đột nhiên tập kích, đường bay và tốc độ của khối đá thay đổi, độc cao đều rất phù hợp, Ân Hạo chớp lấy cơ hội, nhảy khỏi cột đá, trên đường bay đập lên khối đá nhảy ra khỏi khu vực địa quỷ.

Hắc Vũ Dao chưa kịp đứng vững thì Ân Hạo đã đánh tới. Hắc Vũ Dao bị đánh lui về sau vài bước, cơ thể lắc lư bỗng nhiên khựng lại, đôi mắt đờ đẫn sát khí đầy sợ hãi, hai tay đưa lên cao không thể hạ xuống, nhúc nhích cũng không được, hắn quát to: “Mày là đồ súc sinh..”

Miệng mở to nhưng không phát ra tiếng, gương mặt Hắc Vũ Dao biến đổi liên tục, cơ bắp trên người bị rút dần. Trong thoáng chốc, hắn chỉ còn lại một da bao bọc, tiếp đó ngay cả da cũng chẳng còn, chỉ còn bộ khung xương trắng đứng trên mặt đất.

Mễ Lương tròn mắt nhìn, tình cảnh này thật đáng sợ, ngay cả máu cũng chẳng còn!

“Nếu cô cứ lui lại thì sẽ gặp chuyện thể này đấy”- Gương mặt Ân Hạo không hề tỏ ra kinh ngạc, hắn kéo Mễ Lương lại. “Không sao chứ?”

“ai u...”- Mễ Lương vừa bị ngã lại bị kéo sang, kinh hoàng qua đi cẳng chân lại đau. Vừa rồi Hắc Vũ Dao đá vào chân nàng, Mễ Lương kêu la thảm thiết: “Đau quá”

An toàn là quan trọng, Ân Hạo ôm nàng lui ra xa mấy trượng mới để nàng xuống, hắn cẩn thận xem xét chân Mễ Lương, vừa chạm vào Mễ Lương liền la to, nước mắt trào ra như con hồng thủy. Hai giọt nước mắt đọng lại trên mu bàn tay Ân Hạo, hắn ngẩng lên nhìn nàng lệ rơi đầy mặt: “Cô bao nhiêu tuổi rồi mà còn khóc?”

“Đau quá... chân có phải bị gãy rồi không...”- Hắn không nói Mễ Lương còn chịu đựng, hắn vừa nói Mễ Lương liền khóc thành tiếng. “A... đau chết được”

“Phụ nữ đúng là phiền toái”- Ân Hạo hạ giọng thăm oán, tiếp tục xem xét đùi nàng. “Chắc là gãy xương”

Ân Hạo nhìn nàng đau đến méo mó mặt mày, thở dài hắn ôm lấy nàng đi qua chỗ trú. Mễ Lương ở trong lòng hắn tận lực nhịn không khóc, nhưng nước mắt cứ trào ra, nhìn người Ân Hạo đầy bụi bẩn lại ứ máu nàng nức nở nói: “Lúc này anh bị đá đập trúng người chắc hẳn cũng bị thương, anh thả tôi xuống đi”

“Cô nghĩ ai cũng yếu ớt như cô sao, cho dù tôi có bị thương thì mang cô về cũng không thành vấn đề”- Ân Hạo cười. “Cô đừng khóc nữa là được, nhìn chẳng giống ai cả”

Chân Mễ Lương đang đau lại bị hắn cười nhạo, cô nức nở chống đối: “Tôi là con gái đương nhiên có quyền khóc.. khóc một chút thì sao chưa?”

Ân Hạo miễn cưỡng cười, ôm nàng đi thẳng qua khu vực khai thác dừng lại ở chỗ nghỉ ngơi. Bên kia đông người như thế, hắn ôm nàng như vậy rất dễ khiến người khác để ý, nên thả nàng xuống. Mễ Lương đứng vững đã khó, đi thì miễn bàn, Ân Hạo không còn cách nào đành công nàng lên, sau đó vồ nhẹ lên môn nàng: “Một hồi về phòng nghỉ ngơi một chút”

Tuy nói là công nhưng bàn tay Ân Hạo lại đỡ lấy cẳng chân bị đau, tránh cho chân đang bị thương phải cử động hay va chạm. Mặt Ân Hạo cũng bị sưng đỏ lại công thêm người, lúc đi qua khu nghỉ chân ai cũng chạy ào ra xem, Lộ Ngủ từ trong đám người chạy ra: “Lão đại anh sao vậy?”

Ân Hạo dùng chân, mặt đành lại, giọng nói vang vọng cổ ý để tất cả mọi người nghe thấy: “Hắc Vũ Dao muốn giết tao, nên đã bỏ mạng ở phía Tây khu

vực khai thác mỏ”

Nói xong hắn cũng Mễ Lương đi hướng về phòng, Lộ Ngũ không ngờ lá gan Hắc Vũ Dao lớn như vậy, dám ra tay với lão đại đúng là tự tìm chết. Hắn đuổi kịp Ân Hạo, lại chỉ chỉ Mễ Lương đang nằm trên vai Ân Hạo: “Tên tiểu tử này bị làm sao vậy lão đại?”

“Bị Hắc Vũ Dao đá thương”- Ân Hạo không ngừng đi về trước, lúc hắn xuất hiện bên trong phòng, Sở Nghiêu, Thiết Bất Quy đều đồng loạt đứng dậy, Thạch Đầu chạy tới bên cạnh hắn, nhìn Ân Hạo không sao mới hỏi: “Mễ Lương có nặng lắm không? Lão đại, anh mau đỡ Mễ Lương xuống, công cô ấy chắc rất mệt”

Mễ Lương rên rĩ trong miệng, Ân Hạo không thả nàng xuống mà chân bước nhanh hơn: “Thạch Đầu, chạy qua phòng lấy một ít thuốc sang đây, Mễ Lương bị gãy xương”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Khi Ân Hạo bôi thuốc cho nàng, Mễ Lương kêu la như heo bị giết, căng chân sung lên chỉ cần chạm nhẹ là đau. Thạch Đầu ở bên cạnh nói không ngừng: “Lão đại, anh nhẹ một chút, Mễ Lương đau lắm, nhẹ một chút...”

“Hai người im miệng cả đi”- Ân Hạo bị hai người quấy nhiễu không cách nào tập trung, hắn nghiêng đầu nhú mắt nhìn Mễ Lương cắn răng chịu đựng. Mắt hắn cũng mang theo phần xót xa, ngoài miệng lại hung dữ nói: “Cũng không nghiêm trọng lắm, cô kêu to như vậy người khác còn tưởng cô bị thương nặng lắm? Nếu còn la hét ầm ĩ tôi sẽ không trị cho cô nữa”

Mễ Lương đau đến hít hà, nức nở nói: “Tôi không la nhưng anh nhất định phải chữa khỏi, nếu không tôi sẽ tàn phế a”

“Bị thương như vậy sao có thể tàn phế”- Ân Hạo chỉ vào đùi nàng. “Nhưng mà nếu không trị khỏi bị què là chuyện có thể”

Vừa nghe chữ bị què, nước mắt Mễ Lương như con hồng thủy trào ra, ngực phập phồng lên xuống: “Bị què sao... tôi không muốn bị què”

“Không đâu, tôi cam đoan cô sẽ không bị”- Ân Hạo vội vàng an ủi nàng, nữ nhân thật là phiền toái, càng hung dữ thì càng không im lặng, Ân Hạo không thể không dịu giọng lại. “Tuy đau nhưng mà gãy xương không nghiêm trọng, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là sẽ lại như trước”

Ân Hạo thay cô bôi thuốc băng bó, xong xuôi hắn vẫy tay gọi Thạch Đầu đi lấy đá và thuốc. Thạch Đầu đi rồi, trong phòng chỉ còn hai người, Mễ Lương khàn giọng nói: “Lão đại, cảm ơn anh. Anh cũng bị thương mà, mau về nghỉ đi”

“Đội Thạch Đầu mang đá về đã, dù sao tôi cũng phải uống thuốc, tới lúc đó bảo Thạch Đầu ở lại trông cô, chân của cô hiện tại không được cử động, sau này cứ ở trong phòng đừng có đi lung tung”- Ân Hạo dặn nàng, đôi mắt Mễ Lương tựa như trái đào sung to, trong lòng có chút xót xa, phụ nữ cười lên thật đẹp, khóc suốt cũng khiến người ta khó chịu. Hắn đứng dậy cầm lấy khăn đưa qua cho nàng, bảo nàng lau mặt: “Sau này đừng khóc nữa, mắt sưng lên thật khó nhìn”

Mễ Lương tựa vào đầu giường, vì chân quá đau nên không muốn hé môi, nàng lau mặt, kéo cái chăn kề bên xuống che đi nửa người, nghe giọng nói du dương của Ân Hạo: “Hôm nay vì cô nên mới tôi bị Hắc Vũ Dao ám toán, nhưng cũng vì cô mà cuối cùng tôi không sao cả, không biết cô may mắn hay là xui xẻo”

“Tôi đâu quen hắn ta, sao biết được hắn sẽ bắt cóc tôi chứ, chẳng lẽ Hắc Vũ Dao biết tôi là con gái?”- Mễ Lương ngẫm nghĩ lại cảm thấy không đúng, Hắc Vũ Dao kêu nàng là xú tiểu tử.

“Đây là ân oán giữa tôi và hắn”- Ân Hạo ngồi bên mép giường. “Cô không phải là đối thủ của Hắc Vũ Dao, người hắn muốn giết là tôi, sao cô lúc đó không chạy đi”

Có lẽ lúc đó Ân Hạo không nghe thấy Hắc Vũ Dao nói gì, Mễ Lương sợ nhất chính là thứ đàn ông hung bạo, hạ lưu ác nhân, Mễ Lương vừa nghĩ tới cả người run rẩy. Ân Hạo nếu thật sự bị giết thì sẽ không còn ai che chở cô nữa, không bằng đồng quy vu tận với Hắc Vũ Dao. Tuy sự thật là thế nhưng cơ hội tốt như vậy nàng không thể không tận dụng, Mễ Lương nắm lấy tay Ân Hạo: “Tôi làm sao đứng nhìn hắn ta giết anh chứ, nếu anh chết, tôi sống còn có ý nghĩa gì”

Ân Hạo cất giọng khinh thường: “Cô quên tôi đã từng nói ở Viêm Hoang này quan trọng nhất là sống sót”

Mễ Lương bắt mắt nói: “Lão đại, anh thật sự chẳng có chút lãng mạn nào cả. Lúc này đáng ra anh nên nói vài câu cảm động hoặc nên nói anh thích tôi, tôi đau đến chết anh lại còn nói mấy lời nói? Giống như mọi chuyện tôi làm là thừa vậy.”

Ấn Hạo cong môi cười: “Thật ra tôi rất thích cô làm vậy”

Hắn cười đến anh tuấn, Mễ Lương nhìn có chút thất thần. Con người Ấn Hạo này cũng tốt, dĩ nhiên là khi đem so với đám đàn ông ở Viêm Hoang, hắn muốn cùng nàng phát sinh quan hệ thân mật vậy mà không muốn phụ trách; hắn có thể đối tốt với nàng nhưng không chút lưu luyến đòi bỏ đi, đem nàng quăng vào chỗ nước sôi lửa bỏng. Ở Viêm Hoang này, nàng phải nghĩ cách để bản thân sống sót. Mễ Lương nghiêng người ôm cổ hắn, đầu gác trên vai hắn, giọng nói dịu dàng hơi khàn khàn, vừa mềm lại vừa êm: “Chân tôi đau quá, ôm một lát đi, đợi Thạch Đầu mang đá và thuốc tới tôi sẽ không làm phiền anh nữa”

Ấn Hạo hơi sững người. Cơ thể Mễ Lương thật mềm, ôm hắn thật chặt, nàng giống như dây mây sống nương nhờ cây đại thụ, trong lòng hắn một thứ tình cảm ấm áp bắt đầu phát sinh, Ấn Hạo chậm rãi vươn tay ôm nàng, không tự chủ nhẹ nhàng vỗ lưng nàng: “Đau không tới mấy ngày nhưng phải dưỡng thương một thời gian”

“Lão đại, ngày mai không thể cùng anh làm”- Mễ Lương nói giọng cực kì đáng thương vô tội, như là nàng cực kì hi vọng được cùng hắn làm, thật ra nàng đang cảm thấy may mắn vì có thể trốn tránh một thời gian, xem như trong cái họa có cái may, bây giờ tranh thủ bồi dưỡng tình cảm rồi làm chuyện đó cũng có lợi cho việc chinh phục Ấn Hạo.

“Không sao, cô cứ dưỡng thương cho tốt đi”

“Tôi không muốn sống xa anh đâu, dù là sinh ly hay tử biệt. Lão đại, cả đời này tôi muốn đi theo anh, anh đừng ném tôi sang một bên được không?”- Mễ Lương ôm hắn chặt hơn, giọng nói đau đớn nghẹn ngào, ở thế giới này nàng không có nơi nương tựa, Ấn Hạo làm lão đại ở đây, đi ra ngoài vẫn có thể sống tốt. Đi theo hắn, ít nhất nàng có cơm ăn, chỉ cần hắn mang nàng ra ngoài, Mễ Lương đi theo hắn cũng không tính là quá tệ dù cho hắn muốn lấy người phụ nữ khác nàng cũng vui mừng chúc hắn.

Ấn Hạo gỡ tay Mễ Lương ra: “Cô nghỉ ngơi đi, tôi đi xem Thạch Đầu chuẩn bị thuốc tới đâu rồi, cô uống thuốc rồi đi ngủ”

Nói xong hắn đẩy Mễ Lương ra, đi ra khỏi cửa, rõ ràng là cự tuyệt mang theo nàng đi. Mễ Lương nhìn hắn rời đi, nàng cảm thấy chân càng nhức hơn.

Vượt ngục chưa thành công, à không, phải là gia nhập đội vượt ngục chưa thành công, Mễ Lương phải nỗ lực hơn.

Ấn Hạo cũng bị thương nhưng không hề tỏ ra xuống sức, vẫn thường xuyên đi qua khu vực khai thác mỏ xem xét chỉ dẫn Thạch Đầu làm cho hắn thuốc, uống dăm ba ngày thì không uống nữa. Vừa ngừng một ngày, lúc Thạch Đầu mang cơm trưa tới còn mang thêm chén thuốc đen như mực, hắn liếc mắt nhìn: “Đã bảo đệ không cần mang thuốc tới mà”

“Mễ Lương nói lão đại bị thương nặng, dù ngoài mặt không có dấu hiệu bệnh nhưng bên trong chưa khỏi hẳn, cô ấy nói anh ráng uống thuốc thêm mấy ngày nữa”- Thạch Đầu đứng lại gần hắn.

“Bắt đầu từ bao giờ đệ lại nghe lời Mễ Lương”- Ấn Hạo chỉ vào chén thuốc. “Đem đồ đi, về sau đừng chuẩn bị nữa”

“Nhưng mà Mễ Lương nói nếu đệ không ép được lão đại uống thuốc cô ấy sẽ không nói chuyện với đệ nữa”- Thạch Đầu tỏ ra khó xử, ngẩng mặt nói: “Lão đại, Mễ Lương thật lòng quan tâm anh mà”

“Đệ kêu cô ấy lo mà dưỡng thương cho tốt đi”- Ấn Hạo bang quơ nói. “Cô ấy ăn trưa chưa?”

“Đã ăn rồi, lão đại, anh mau ăn đi, để đệ đem thuốc qua cho cô ấy”- Thạch Đầu đi ra khỏi phòng.

Ấn Hạo mỗi ngày đều sang xem vết thương của Mễ Lương, hôm nay cần phải tháo băng giúp nàng thay thuốc, lúc tới phòng Mễ Lương thì thấy chén thuốc nguội ngắt để trên bàn, Thạch Đầu thấy hắn tới thì đứng dậy: “Lão đại, anh tới rồi, Mễ Lương nói anh không uống cô ấy cũng không uống”

“làm loạn!”- Ấn Hạo phun ra hai chữ.

Mễ Lương ánh mắt u oán nhìn hắn. “Lão đại, vết thương của anh cũng không nhẹ, không thể làm qua loa được, anh không uống tôi cũng không uống”

“Cô đang uy hiếp tôi? Cả ngày cô sẽ kêu đau cho xem”- Ấn Hạo khinh thường.

Mễ Lương tỏ vẻ tình thâm: “Tôi chỉ quan tâm anh, thân thể là tiền vốn anh biết chưa? Có rất nhiều người ở đây mơ ước vị trí của anh, anh không dưỡng thương tốt lỡ bị người khác lợi dụng cơ hội hất anh xuống thì sao? Hại tôi cả ngày lo lắng đề phòng, tâm trạng không tốt, uống thuốc cũng vô dụng”

Ấn Hạo coi như chưa nghe thấy, không cho là đúng liền phát tay với Thạch Đầu: “Đi hâm nóng lại đi”

Thạch Đầu vội vã bung chén thuốc ra ngoài, Mễ Lương hướng mặt ra ngoài: “Nóng cũng không uống, anh không uống tôi cũng không uống”

Mễ Lương bị thương, sắc mặt không hồng hào như lúc trước, giống như vừa trải qua cơn mưa to đánh địch, tuy vẫn dịu dàng nhưng lại nhợt nhạt. Lúc này gương mặt tái đi lộ đôi mắt quật cường, Ấn Hạo cảm thấy thật buồn cười, ở Viêm Hoang này mười năm, ở đây mười năm không có ai hỏi han ân cần, không có người lo lắng lại nghe thấy Mễ Lương bày tỏ tình cảm hắn cảm thấy rất buồn cười. Dù buồn cười nhưng cảm động, tuy vậy hắn vẫn tỏ ra bình thường, kéo ghế sang ngồi xuống cạnh giường, chuẩn bị xem xét chân Mễ Lương: “Phải thay thuốc thôi”

Mễ Lương buồn bực không nói, đầu nghiêng sang bên không để ý hắn.

Ấn Hạo cẩn thận nâng đùi nàng lên, bắt đầu tháo băng giúp nàng thay thuốc. Lúc Ấn Hạo chồm sang lấy thuốc, không ngờ khuỷu tay đụng vào đùi, nghe tiếng nàng hít sâu, hần hỏi: “Đau sao?”- Nàng cắn răng không nói chuyện với hắn. Mối hơi bấu ra như đang dỗi ai đó. Ấn Hạo cảm thấy nàng cố tình gây sự lại có chút đáng yêu, vừa bôi thuốc vừa nói: “Có phải cô gái nào cũng đáng ghét như cô không?”

“Con gái chỉ làm phiền người mình thích thôi”- Mễ Lương rầu rĩ nói.

Tay Ấn Hạo đang cầm thuốc hơi khựng lại, rồi im lặng giúp nàng bôi thuốc giống như đang xem xét đùi nàng, hần bình thần nói: “Nếu cô không dưỡng thương cho tốt, về sau bị què đừng có oán tôi”

Mễ Lương cắn cắn môi, vẻ mặt nhăn nhúm, lâu sau mới quay lại nhìn Ấn Hạo. dùng giọng nói cầu khẩn?: “Lão đại, anh uống thuốc đi được không? Tôi không muốn bị què, tôi cũng muốn dưỡng thương cho tốt để cùng anh làm chuyện thân mật, nhưng mà...”- Gương mặt nàng tỏ ra bối rối. “Nhưng mà, anh không uống tôi cũng không uống”

Ấn Hạo ngạc nhiên, thế này là sao? Mễ Lương u oán nhìn hắn. “Còn nói tôi bị què không được oán anh, rõ ràng là do anh hại”

“Được rồi, tôi sẽ uống tiếp hai ngày thuốc”- Ấn Hạo nhân nhượng nói. “Suốt ngày cứ lải nhải nghe phiền quá, khả năng làm phiền người khác chắc là năng lực của phụ nữ”

Ngoài miệng tỏ ra than trách nhưng trong lòng lại vui, Mễ Lương quan tâm hắn khiến hắn cảm thấy rất ngọt ngào.

Buổi tối, hắn qua phòng Mễ Lương, nàng vừa com nước xong. Hắn tìm lý do đuổi Thạch Đầu đi, Mễ Lương ngủ qua một giấc thoát nhìn có tinh thần hơn nhiều, Ấn Hạo cứ như ngày thường hỏi nàng vài câu, sau đó hắn sờ soạng người lấy ra một vật đưa nàng. “Này cô cầm lấy”

Hắn cho nàng hai khối thạch anh tím tinh khiết không lẫn tạp chất, một khối nặng thông thường, một khối lớn hơn, quả là tạo vật của tự nhiên được gia công hoàn mỹ, thạch anh tím dưới ngọn đèn sáng lóe, nhìn ánh mắt Mễ Lương cũng lấp lánh theo, nàng nhận lấy từ tay hắn. “Tặng tôi à”

“Hôm đó có vẻ cô rất thích”- Ấn Hạo lãnh đạm nói. “Ở Viêm Hoang thứ khác thì không có, nhưng thạch anh tím thì thừa”

Mễ Lương cảm thạch anh tím không buông ra, ánh mắt cong lên, nhớ tới đây là vật Ấn Hạo tặng nàng, xem ra đã có chút tiến triển. Nàng ngẩng đầu nhìn Ấn Hạo, sau đó nghiêng sang hôn hắn rồi vội vàng rút lại, nàng nhìn đôi mắt của Ấn Hạo có vẻ ngạc nhiên, đưa vật trên tay lên. “Thứ này, tôi rất thích; anh, tôi cũng thích”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

“Àm..... long.....”

Thanh âm như núi băng bị vỡ ra, Mễ Lương trong lúc mơ màng bỗng choàng tỉnh, dùng mấy giây mới nhận ra đây là tiếng sấm. Nàng vừa ngủ trưa một giấc, bây giờ vẫn còn chiều vậy mà ánh sáng trong phòng lại u ám. Xuyên qua khung cửa sổ cao cao, bên ngoài như đêm đen, xem ra sắp có mưa.

Đến đây được gần 2 tháng, Viêm Hoang chưa từng rót một giọt mưa. Mễ Lương cảm lấy hai cây gậy bên giường chống xuống tính đi ra ngoài xem. Vết thương trên đùi đã đỡ nhiều, không cần phải nẹp nữa, chống gậy vẫn có thể đi được một đoạn. Ấn Hạo cũng nói phải để cơ thể hoạt động vừa phải mới có lợi cho việc khôi phục. Mễ Lương đi tới cạnh cửa thì cửa bị đẩy vào, Thạch Đầu tiến tới: “Mễ Lương, cô tính ra ngoài sao?”

Mễ Lương gạt đầu: “Bên ngoài trời mưa sao?”

“Sẽ mưa ngay thôi, à, cô đến đây đã lâu chưa bao giờ nhìn thấy trời mưa”- Thạch Đầu giúp cô mở rộng cửa. “Mưa ở đây không nhiều nhưng mỗi lần đều mưa rất to”

Thạch Đầu và Mễ Lương đi ra ngoài được một đoạn, nhìn xuyên qua cửa sổ ở hành lang từng mưa nặng hạt bắt đầu ào ào đổ xuống, cát đá ở Viêm Hoang ướt đầm, sấm sét đùng đùng, bầu trời mây giăng kín mít giống như muốn đổ sập xuống quả thật khiến người khác sợ hãi. Mễ Lương lui người vào trong tránh để mưa hắt vào người.

“Mưa lớn như vậy chắc sẽ thay đổi địa hình ở một số nơi. Cứ mỗi lần mưa mưa tới, khu vực khai thác mỏ sẽ bị trì trệ, địa quý cũng thường xuyên xuất hiện, thạch anh tím cũng giảm nhiều, những người bên ngoài lại chẳng cần để ý, nếu giao thiếu bọn họ sẽ cắt xén bớt lương thực của chúng tôi”- Thạch Đầu vừa giải thích vừa oán giận, sau đó lại thay bằng giọng nói thần phục: “Nhưng lão đại tích trữ rất nhiều lương thực, chúng tôi không bao giờ bị đói cả, lão đại thật là tài năng, không biết làm thế nào lão đại lại có cách khiến người bên ngoài đưa nhiều lương thực như thế...”

“Mùa mưa?”- Mễ Lương cắt ngang lời ca ngợi Ấn Hạo của Thạch Đầu.

“Mỗi năm ở Viêm Hoang thì cứ hai ba tháng lại có mưa, bình thường thì mưa vào buổi chiều, buổi sáng vẫn rất nóng. Vào những tháng này, một vài nơi sẽ xuất hiện cỏ, có khi hình thành những hồ nước nhỏ, nhưng để phơi nắng vài ngày thì sẽ bốc hơi. Do trời mưa nên khu vực khai thác mỏ rất trơn, lại có những hồ nước rất dễ gặp chuyện không may, vì vậy dù mưa có tạnh cũng phải đợi đến ngày thứ hai mới bắt đầu làm được”

Bên ngoài mưa to như đổ xuống, Mễ Lương nhớ tới cuộc nói chuyện của Ân Hạo và Sở Nghiêu, hình như họ nói sau khi mưa qua đi bên ngoài sẽ xuất hiện một cái hồ, như vậy bọn họ sẽ trốn đi. Mễ Lương không rành về Viêm Hoang, cũng không biết bọn họ tính đào tẩu thế nào, nhưng nàng biết rõ một điều, sau khi mưa qua đi họ sẽ ba đi.

Mùa mưa kéo dài hai ba tháng, Mễ Lương cũng nhận ra bản thân không còn nhiều thời gian. Gần đây Ân Hạo đối với cô không tệ, nhưng chỉ có thể xem là không nóng không lạnh. Đôi lúc, hắn không cần tới khu vực khai thác mỏ nhưng không hề tới thăm nàng, chắc chắn là cùng Sở Nghiêu chuẩn bị. Hai người đều là những kẻ bị giam rất lâu ở Viêm Hoang, hai mươi mấy tuổi bồng bồng huyết khí, nhưng trước mắt họ không hứng thú với Mễ Lương quá nhiều, rõ ràng họ đang quan tâm tới chuyện trọng đại hơn.

Quay về phòng, Mễ Lương mở ngăn tủ bên trong lục lấy mấy bộ đồ nữ, tất cả đều do Ân Hạo mấy bữa trước mang tới. Ở đây so với hiện đại có phần thoáng hơn Mễ Lương nghĩ, hơn nữa người bên ngoài mang vào mấy bộ quần áo khá gọi cảm, kiểu dáng áo thấp ngực, váy áo thì không có, váy dài nhưng mỗi bước đi đều rất quyến rũ.

Mễ Lương tìm cái áo ngực duy nhất của mình, sau đó lựa một bộ mình thích mặc vào, rồi quần tóc lên.

Bên ngoài mưa to không ngừng, lúc sắp tới Ân Hạo tới, bên trong phòng đã thấp sần sèn, Mễ Lương cảm quyền sách dưới ánh đèn đọc từng chữ. Chữ ở đây so với nơi nàng sống có điểm khác lạ nhưng nhìn chung vẫn không thay đổi nhiều, ở đây có vài cuốn sách trước kia đám cai ngục lúc đi để lại, cuốn sách không có gì thú vị nhưng lấy ra tập viết cũng không tệ.

Lúc Ân Hạo sang chỉ thấy Mễ Lương mặc bộ đồ nữ màu vàng, tóc đen dài chỉ buộc lên một nửa, nửa còn lại rơi xuống vai. Làn da Mễ Lương rất trắng, dưới ngọn đèn nhìn làn da như làm bằng sứ, lông mi đen dài như được vẽ ra, một mình ngồi giữa căn phòng đơn sơ như bức tranh thủy mặc. Nàng quay đầu, nhẹ nhàng mỉm cười, bức tranh liền sáng bừng, nàng vẫy tay, cánh tay như cù sen nhẹ nhàng ra hiệu: “Lão đại, có mấy chữ tôi không biết”

Ân Hạo đi sáng, vốn tính hỏi nàng chữ nào không biết, vừa cúi đầu lại thấy làn da trắng như tuyết lộ ra, thấp thoáng ẩn hiện câu dẫn đàn ông. Ân Hạo quên mất nàng hỏi gì chỉ thấy miệng khô khốc, cổ họng gật gật. Hắn cầm lấy cuốn sách trong tay nàng ném đi: “Đừng đọc, trời tối đèn lại mờ rất dễ hư mắt”

Mễ Lương ngẩng đầu nhìn hắn: “Anh không đến, tôi ở một mình rất chán”

Cái miệng nhỏ nhắn mềm mại giống như đang quyến rũ hắn, Ân Hạo cảm thấy cổ họng càng lúc càng khô, bất ngờ nói: “Con gái mặc đồ của con gái vẫn đẹp hơn”

Mễ Lương đứng dậy, bên đùi phải không thể chống xuống, nên nàng dựa vào ngực Ân Hạo, vươn tay ôm lấy cổ hắn: “Tôi cũng thấy vậy”

Mễ Lương hôn lên môi hắn, môi Ân Hạo truyền tới cảm giác mát lạnh mang theo vị trái cây. Lưỡi của Mễ Lương lướt qua môi hắn, tay Ân Hạo vòng quanh thắt lưng nàng, sau đó một tay giữ lấy gáy nàng, đảo khách thành chủ chộp lấy cái miệng nhỏ của nàng, mãnh liệt mút vào, đầu lưỡi do thám tiến vào trong.

Rất nhanh, Mễ Lương không còn sức chống đỡ, dưới nụ hôn của hắn nàng chỉ biết rên nhẹ, âm thanh này khiến cho sinh lý của Ân Hạo chạy tán loạn. Hắn giữ lấy Mễ Lương càng chặt, hôn càng sâu, miệng giữ lấy đầu lưỡi nàng như muốn nuốt cả vào bụng

Sau khi ăn qua cái miệng nhỏ của nàng, hắn bắt đầu cắn tai nàng, có ý dây dây khiến nàng cất tiếng rên. Thần trí Mễ Lương trở nên mơ hồ, nhưng không chịu đầu hàng, còn dùng môi hôn lên cổ hắn, lớp da thịt bên ngoài liền thấm ướt, hơi thở Ân Hạo càng lúc càng gấp.

Mễ Lương cảm thấy cả người bị nhấc lên, Ân Hạo ôm nàng đi tới bên giường, để nàng nằm xuống giường liền cuối người găm cắn, bới rối cời bỏ quần áo nàng, rồi đẩy áo ngực của nàng lên trên, nhìn con thỏ trước mắt Ân Hạo không chút do dự liền hôn nó, sao có thể tuyệt vời đến như vậy? Vừa mềm vừa dẻo khiến hắn ăn bao nhiêu cũng không đủ.

Mễ Lương bị hắn làm đến hai chân ướt đầm, thanh âm cố kiềm nén làm cho không khí trong phòng trở nên ám muội. Nàng hoàn toàn quên mất bản thân tính làm gì, hai tay để bên sườn vô lực nhấc lên, cứ như vậy tiếp tục cũng chẳng sao, nhưng Ân Hạo lại đụng vào chân nàng, vết thương nhói đau kéo tỉnh Mễ Lương, nàng giữ lấy hắn: “Lão đại... dừng lại”

Giọng nói ngại ngùng mị hoặc, Ân Hạo chẳng những không dừng ngược lại nụ hôn càng thêm nóng bỏng, Mễ Lương kêu to: “Đụng tới chân rồi”

Ân Hạo bỗng nhiên ngừng đầu, hai mắt nhuộm màu dục vọng, tay chống bên hông Mễ Lương: “Hôm nay, tôi muốn ăn em”

“Chân tôi chưa khô”- Mễ Lương nói xong còn kiều khích hôn nhẹ lên môi hắn. “Anh đứng lên trước đi”

Ân Hạo nhìn qua cái chân mang theo cái nẹp nặng nề, vẻ mặt tuyệt không cam lòng, nhưng vì tránh làm bị thương nàng, vẫn đứng dậy kéo Mễ Lương theo. Hai người ngồi bên mép giường, Ân Hạo tiếp tục ăn vùng ngực cao đầy đặn của nàng, Mễ Lương hí mắt, ngón tay đan vào tóc Ân Hạo cứ như vậy kéo hắn lên, tiếp tục hôn hắn. Ngón tay túm lấy cổ áo hắn, hôn xuống xương quai xanh của hắn, trên người hắn khắp nơi đều mang theo hơi thở đàn ông, Mễ Lương tiếp tục hôn xuống ngực hắn lại cời áo ngoài của nàng ra. Nàng ngẩng đầu lên nhìn thấy mắt Ân Hạo đã tỉnh táo lên nhiều nhưng thân dưới vẫn nhô lên.

Ấn Hạo đứng dậy, nắm tay Mễ Lương kéo đến thắt lưng, ý bảo nàng giúp hắn cởi bỏ đai thắt lưng. Đai thắt lưng rơi xuống, Mễ Lương kéo quần hắn xuống, lúc này nàng chậm rãi hôn lên nó, mở hé miệng.

Mễ Lương không thích cách này, cổ họng bị nhét đầy va chạm khiến nàng khó chịu, ngọn đèn trên bàn chỉ có thể chiếu sáng một vùng nhỏ, hai tay Ấn Hạo nắm lấy tóc nàng, nhìn người con gái xinh đẹp trong sáng đang tôn thờ “tình yêu của mình”, hắn phát ra tiếng thở dốc hưởng thụ mọi thứ. Khi cơ thể run lên, hắn giữ lấy ót nàng rất chặt Mễ Lương không thể né được, một chất lỏng có mùi phun mạnh vào hồ huyệt nàng, Mễ Lương bị nghẹn thở cũng khó khăn, gian nan nuốt toàn bộ xuống.

Tay Ấn Hạo để sau gáy nàng rất lâu mới thả ra, hai tay Mễ Lương ôm lấy thắt lưng hắn, gò má dán chặt vào thắt lưng hắn, cúi đầu miệng nói: “Tôi rất thích anh”

Ấn Hạo cúi người hôn lên trán cô: “Mễ Lương, em đích thật là hồ ly tinh”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Sáng sớm mặt trời dâng lên cao, Viêm Hoang lại trở thành là thiêu, cát đá đều bốc hơi nóng, thật ra mùa mưa là những ngày nóng nhất Viêm Hoang, do quá nóng dẫn đến một lượng hơi ẩm lớn bốc hơi hình thành mây cuối cùng mưa to, vì vậy vào buổi chiều Viêm Hoang hay xuất hiện mưa rào kèm theo sấm. Nhưng chỉ một ít mưa đã đủ bồi bổ những sinh mạng ở Viêm Hoang, trước đây khi nhìn ra xa chỉ thấy núi hoang sa mạc bây giờ lại lấm tấm một màu xanh, thậm chí còn xuất hiện vài bông hoa trắng.

Mễ Lương đứng bên cửa sổ nhìn những ngọn núi xa xa xen kẽ vài bóng cây. Thực vật ở đây chỉ sống được hai ba tháng, nảy mầm, nở hoa ra quả, nhanh chóng phát triển nhưng lại chóng tàn, mấy tháng sau ngọn núi sẽ lại trơ trọi. Nhưng sang năm cuộc sống lại hồi sinh, chúng lại nảy mầm, Mễ Lương không thể không tán dương năng lực thích nghi của chúng. Giống như nàng khi không tới Viêm Hoang, nhiều nhất chỉ biết khâu một nút nhưng bây giờ nàng lại có thể may vá quần áo thậm chí còn thiết kế đơn giản.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân chậm chậm, Mễ Lương không quay đầu, cái nẹp trên đùi đã bỏ đi nhưng chân không có sức, bình thường đều phải chống gậy vì vậy nàng chỉ có thể đi tới xa nhất là khung cửa sổ. Mỗi ngày nàng nhìn núi non và con người bên ngoài.

Sở Nghiêu đi tới bên nàng, cùng nàng nhìn ra xa: “Chân của cô khô chưa?”

“Cũng đã hồi phục rồi”- Mễ Lương vẫn đưa mắt ra xa, vẻ mặt bình thản như đang thưởng thức phong cảnh. Sự bình yên thanh thản như vậy rất ít khi xuất hiện trên gương mặt người ở Viêm Hoang, Sở Nghiêu nói: “Nhìn vào còn tưởng cô rất thích Viêm Hoang”

“Chưa nói tôi thích hay không, phần lớn thời gian đều giam mình trong phòng, hít thở được không khí bên ngoài tâm trạng cũng tốt lên”

“Vậy còn đối với Ấn Hạo thì sao?”- Sở Nghiêu đứng bên cạnh nàng.

Mễ Lương cười cười: “Tôi thích lão đại, rõ ràng như vậy anh còn không nhìn ra sao?”

“Nhìn ra nhưng ở Viêm Hoang này thích hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì”- Gần đây Mễ Lương và Ấn Hạo cũng thân thiết hơn nhiều, nàng cố gắng lấy lòng Ấn Hạo dĩ nhiên vẫn phải né tránh ánh mắt mọi người. Đôi khi, Mễ Lương còn ở trước mặt Sở Nghiêu đùa ái muội với Ấn Hạo, vì Ấn Hạo không thích nàng cùng Sở Nghiêu thân mật quá mức nên nàng chỉ có thể duy trì khoảng cách với Sở Nghiêu. Sự thay đổi này cũng bắt đầu từ khi Mễ Lương tìm đến Sở Nghiêu nhưng bị cự tuyệt, Sở Nghiêu mập mờ cũng đoán được ý nàng, “Cho dù lão đại thích cô thì cuối cùng cô chưa chắc đã có được thứ mình muốn, ngược lại còn làm bản thân bị thương”

Dù bị Sở Nghiêu đoán trúng Mễ Lương cũng không thể thừa nhận, bằng không hắn sẽ nói với Ấn Hạo: “Tôi chỉ là một người con gái, không có hùng tâm tráng chí, chỉ muốn cả đời này đi theo Lão đại, ở cùng với người mình thích mà thôi”

“Cô nghĩ lão đại sẽ mang cô rời khỏi đây?”- Sở Nghiêu nói toạc ra. “Vượt ngục không phải chuyện giỡn như cô nghĩ, có thể sẽ mất mạng, nếu vậy cô cứ ở Viêm Hoang, như vậy sẽ có thể sống được, hơn nữa cô cũng là người con gái duy nhất ở đây đãi ngộ chắc chắn khác mọi người”

“Sống ở đây, rồi bị ba trăm tên đàn ông thay phiên nhau cưỡng hiếp sao? Đãi ngộ khác mọi người. Nếu Viêm Hoang tốt nhất thế hai người tại sao phải vượt ngục?”- Mễ Lương nghiêng răng nghiêng lợi nói, bọn họ ai cũng nói nàng ở Viêm Hoang chính là hưởng phúc. Ở đây có ba trăm tên đàn ông, Mễ Lương cũng chỉ dành toàn sức thỏa mãn họ, nếu mỗi ngày một hai người chắc chắn nàng sẽ nằm trên giường cả ngày, chỉ sợ ngay cả thời gian ngắm phong cảnh cũng chẳng có.

“Tôi muốn thoát khỏi đây vì có việc cần làm, dù nguy hiểm cũng nguyện thử. Quan trọng nhất là tôi có khả năng vượt ngục cũng nắm được vài phần

thắng. Còn cô thì khác, thể chất của cô so với tôi và Ân Hạo đều kém hơn rất nhiều, làm chuyện nguy hiểm như thế thì chỉ có con đường chết”

“Dù chết trên đường tôi cũng không nỡ câu oán hận”- Mễ Lương hiểu Sở Nghiêu sợ nàng liên lụy họ, cho nên họ không nàng theo. Nhưng nếu nàng lưu lại đây cũng chỉ sống không bằng chết, nàng không còn con đường nào khác, cầm lấy cây gậy chống xống: “Tôi hơi mệt, muốn về nghỉ ngơi”

Nàng chống gậy khập khiễng bỏ đi, phía sau vẫn vọng lại tiếng của Sở Nghiêu: “Một cái đài cao 20 mét nếu nhảy xuống mà còn sống thì Viêm Hoang cũng không thể vây khốn nổi ba trăm người. Nhưng ngay cả Ân Hạo cũng không có năng lực đó, không thể mang cô theo được”

Ân Hạo có thể, Mễ Lương thậm chí, nàng như đang khuyên giải bản thân mình. Có lẽ, phương án vượt ngục của Ân Hạo lúc này là không dẫn nàng theo, nhưng chỉ cần hấn động ý hấn sẽ tạo ra một kế hoạch khác. Ân Hạo là lão đại ở đây, quyền cước của hấn cũng là số một, hấn nhất định có cách mang cô đi, Mễ Lương không ngừng lặp đi lặp lại câu nói đó, nó đã trở thành trụ cột tâm linh của nàng/

Nếu muốn Ân Hạo từ bỏ kế hoạch vượt ngục ban đầu thì Mễ Lương cần phải nỗ lực thêm và phải trả giá nhiều hơn nữa. Mễ Lương quay về phòng ảo não suy nghĩ, Ân Hạo có thích nàng không? Hay hấn không thích nàng? Hoặc chỉ đơn thuần là đàn ông thích làm tình với phụ nữ?

Hôm đó khi màn đêm buông xuống Ân Hạo vẫn chưa về, nàng nghe Thạch Đầu nói là đi qua khu vực khai thác mỏ. Tối đến, Mễ Lương lại thay nữ phục, Ân Hạo mãi vẫn chưa xuất hiện, bên ngoài ồn ào náo động như phố xá nhộn nhịp, trong phòng nàng chỉ có ánh đèn thanh tịch. Mễ Lương chống tay lên má, một cô gái như thế nào thì mới chinh phục được đàn ông, nàng không có kinh nghiệm trên phương diện này, trong đầu bắt đầu nhớ tới mấy bộ phim truyền hình, ngay cả có tiếng bước chân đi vào cũng không nhận ra, mãi đến khi có bóng người ngồi xuống ghế, Mễ Lương mới nhảy dựng lên: “Thạch Đầu, đệ là ma à? Sao đi mà không phát ra tiếng chứ?”

“Tôi từng nói mình là ăn trộm mà? Nếu đi phát ra tiếng làm sao ăn trộm. Hơn nữa dù tôi là ma thì hồ ly tinh như cô cũng đâu sợ”- Thạch Đầu hợp lý nói, sau đó nâng má nàng lên. “Mễ Lương, cô đang nghĩ gì vậy? Lúc tôi mở cửa phát ra tiếng nhưng cô không nghe thấy”

“Suy nghĩ làm sao buộc lão đại lại?”

“Vi sao phải buộc? Dùng dây thừng sao?”- Thạch Đầu trong nháy mắt hỏi, cao thấp đánh giá Mễ Lương, hoài nghi nói. “Với bộ dạng này của cô đối phó với lão đại sẽ rất khó”

“Bộ dạng của tôi có gì không tốt chứ? Dù sao mười năm qua lão đại cũng chưa từng gặp cô gái nào, tôi cũng được xem là thiên tiên, lão đại không thích tôi thì thích ai?”- Mễ Lương không phục nói rồi lại sảo nào: “Đương nhiên ở đây không có ai để so với tôi”

“Lão đại chắc chắn rất thích cô”- Thạch Đầu hiểu rõ ý nàng, ánh mắt bắt đầu trở nên cổ quái, nhỏ giọng hỏi: “Mễ Lương, cô và lão đại hay ở trong phòng khóa trái cửa, các người không phải đang chơi động thân tiên chứ?”

Mễ Lương ngậy ngốc hai gáy mới hiểu ý Thạch Đầu, nàng nhặt lấy cây quạt đánh vào người Thạch Đầu: “Thạch Đầu, đệ mới lớn không nên nói mấy chuyện không thuần khiết như vậy, nếu không tôi sẽ nói cho lão đại, bảo lão đại trừng trị đệ”

Thạch Đầu không né, tay chỉ ôm lấy đầu, miệng không phục. “Tôi cũng không còn nhỏ nữa, đừng tưởng tôi không biết hai người ở trong phòng làm việc gì, bên ngoài tôi nào cũng nói chuyện này. Hôm nay, tôi còn nghe lão đại nói với Sở Nghiêu chờ lão đại ngủ cùng cô xong kế tiếp sẽ đến Sở Nghiêu, tôi muốn hỏi, sau Sở Nghiêu có phải đến phiên tôi không?”

“Đệ nói cái gì?”- Sắc mặt Mễ Lương trở nên tái nhợt.

“Sau Sở Nghiêu có phải đến phiên tôi không?”- Gương mặt Thạch Đầu nhất mực chờ mong, thấy vẻ mặt Mễ Lương không tốt, vội vàng nói: “Mễ Lương, tôi sẽ không khi dễ cô, chúng ta có thể nói chuyện cả đêm, tôi thích nghe cô kể về thế giới của cô...”

Mễ Lương nhẹ giọng cắt ngang lời nói hàm hồ của Thạch Đầu: “Lão đại chính miệng nói, kế tiếp đến phiên Sở Nghiêu sao?”

“Phải lão đại nói vậy mà, lúc trời chuẩn bị tối, Sở Nghiêu ở trong phòng lão đại, lúc đưa nước tôi có nghe, hấn nói vài ngày nữa là có thể...”

Sắc mặt Mễ Lương càng thêm tái đi, đôi mắt trở nên thất vọng, nàng cho rằng Ân Hạo rất thích nàng nhưng Ân Hạo lại muốn chia sẻ nàng, nàng đối với hấn chỉ là công cụ phát tiết, hấn không hề quan tâm nàng cũng chẳng muốn mang nàng theo.

Tiếp đó, Thạch Đầu nói gì nữa Mễ Lương không thể nghe vào, nàng cầm quạt đánh đuổi Thạch Đầu ra: “Cả ngày đừng có lo suy nghĩ bậy bạ, nếu không sau này đừng đến đây, nhìn đệ là kẻ thuần khiết nhất, ai dè trong đầu chưa gì đã nghĩ tới...”

Thạch Đầu chạy ra ngoài vẫn còn kêu oan: “Mễ Lương, tôi chỉ muốn cùng cô chơi không có ý gì đâu”

Tuy Thạch Đầu có chìa khóa nhưng không dám mở cửa, hấn gõ cửa bang bang, phía sau đột nhiên truyền tới giọng nói không vui: “Thạch Đầu, đệ phát điên hay sao thế”

Ân Hạo đứng bên ngoài, vẻ mặt hơi sầm tối, Thạch Đầu vội dừng tay, giọng nhỏ như muỗi: “Hình như đệ làm Mễ Lương giận rồi, lão đại, đệ không có ý, lão đại mau nói đỡ với cô ấy đi”

Ân Hạo vẫy tay bảo hấn đi mau, Thạch Đầu mặt mày xám mét bỏ chạy, Ân Hạo không cao không thấp gọi: “Mễ Lương, mở cửa”

Mễ Lương thầm nắn, anh nghĩ đây là cửa công nghệ cao, kêu một tiếng thì cửa mở sao. Cuối cùng Ân Hạo phải dùng chìa khóa mở ra, vừa vào thì

thấy vẻ mặt không vui của Mễ Lương: “Thạch Đầu làm cô giận à? Đệ ấy còn chưa lớn, cô việc gì phải đi đòi co với một đứa trẻ?”

“Tôi không có giận Thạch Đầu!”- Sắc mặt Mễ Lương sa sầm, ngẩng đầu nhìn thẳng Ân Hạo, ánh mắt phần nộ: “Anh không thích tôi sao? Vì sao lại tính đem tôi cho Sở Nghiêu?”

Ân Hạo xoay người, dường như muốn lảng tránh vấn đề này, Mễ Lương cũng không buông tha hắn: “Lời đã nói ra sao còn không dám nhận”

“Đây là ước định giữa tôi và hắn”- Giọng Ân Hạo không to. “Cô là do sở Nghiêu nhặt được từ khu vực khai mỏ, lúc trước khi cô chuyển tới đây tôi và hắn đã giao hẹn”

“Ước định? Tôi là đồ vật sao? Hay đối với anh tôi chỉ là công cụ phát tiết, một thứ công cụ có thể sẽ chia với bất kì ai, cũng có thể vứt đi bất cứ khi nào. Từ trước tới nay, anh chưa từng để ý cảm nhận của tôi, chưa từng lo lắng xem sau này tôi sẽ ra sao, từ trước tới giờ anh cũng không thích tôi.”

Ân Hạo nhú mày, giọng nói có vẻ bất đắc dĩ: “Viêm Hoang chính là như vậy”

Mễ Lương cười tự giễu: “Tôi không thể đánh nhau không thể làm việc ở khu vực thác mỏ nên đành ở đây ở ông trời vui đùa, ngoại trừ giúp các người phát tiết ra thì trong mắt các người tôi không có giá trị gì cả, ngay cả cơ hội chứng minh giá trị bản thân cũng không?”

“Lão đại, hôm nay tôi tính cùng anh làm. Anh đợi lâu như thế chắc cũng chẳng còn kiên nhẫn nữa. Hôm nay làm ngày mai phải sang Sở Nghiêu. Sở Nghiêu cũng chẳng tệ, bề ngoài anh tuần tiêu sái, nghe nói kỹ thuật cũng không tồi, được thôi, tôi sẽ thân mật với sở Nghiêu”- Nói xong bắt đầu cời thắt lưng, chuẩn bị cời áo, gương mặt cười mỉa mai, chẳng biết là cười nhạo bản thân hay cười Ân Hạo: “Các người thiếu nữ nhân, đối với tôi tốt chẳng qua muốn tôi ngủ cùng các người, Sở Nghiêu nói đúng, Ở Viêm Hoang này, thích hay không chẳng có ý nghĩa gì cả...”

Khi nói thì nàng cời áo ngoài ra, Ân Hạo bước tới, nắm lấy áo nàng, quát: “Được rồi!! Cô im miệng đi!! Tôi không muốn cô dùng mấy lời kỳ lạ như vậy!! Lo đường thương cho tốt, chuyện khác để sau hãy nói.”

Mễ Lương gầy gù hất tay hắn ra: “Chân được hay không cũng vậy thôi, dù sao anh cũng đem tôi cho Sở Nghiêu, anh chẳng hề thích tôi lấy một chút”

“Ai nói tôi không thích cô?”- Ân Hạo ôm lấy nàng, “Cô để tôi suy nghĩ lại đã”

Trên phương vị tình cảm, Ân Hạo hi vọng Mễ Lương cách Sở Nghiêu càng xa càng tốt, trên phương diện lý trí hắn không thể độc chiếm Mễ Lương, xé bỏ ước định, phá hủy mối quan hệ giữa hắn và Sở Nghiêu. Hôm nay, Sở Nghiêu nhắc nhở hắn không nên có bất cứ lưu luyến gì với Mễ Lương, Ân Hạo chỉ cười khinh thường, một đám người mang tội bị nhốt ở Viêm Hoang, không có tương lai, không có tự do, nói gì tới chuyện tình cảm?

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Ân Hạo không tỏ thái độ, Mễ Lương cảm thấy mình vẫn còn đường sống, chỉ cần hắn chưa đi, Mễ Lương tuyệt đối sẽ không buông ngọn cỏ cứu mạng mình.

Xương đùi cũng liền lại, Mễ Lương mỗi ngày đều chống gậy đi trên hành lang, buổi chiều nghe tiếng sầm cuộn cuộn vang lên nhắc nhở nàng mùa mưa không bao lâu nữa sẽ qua. Nàng phải nhanh nhanh hồi phục, với bộ dạng gầy yếu này, Ân Hạo chắc chắn không mang nàng theo.

Nhưng kể ngày hôm đó, Ân Hạo không qua phòng Mễ Lương, cũng không xuất hiện trước mặt nàng, mỗi ngày chỉ có Thạch Đầu chạy qua đưa cơm. Mễ Lương hỏi thì Thạch Đầu nói Ân Hạo bận rộn nhiều việc, hắn vừa dọn đồ ăn cho Mễ Lương vừa nói thầm: “Gần đây mỗi ngày lão đại đều qua khu vực khai thác mỏ. Khu vực khai thác rõ ràng rất ổn, Thiết Nhị ca và Sở Nghiêu hằng ngày đều trông coi mà lão đại vẫn qua, lúc trời đổ mưa không thể qua khu vực khai thác, lão đại ở bên Đại đường”

Đại đường cách chỗ ở không xa, đó là nơi nghỉ sự của đám đàn ông, không có việc gì thì cười đùa. Hôm nay, giữa trưa lại có mưa rào sấm chớp, mây đen che kín mặt trời, tiếng sấm ồ ồ từ chân trời vang dội, lúc này chỉ có thể ở yên trong phòng. Cơm nước xong mấy tên đàn ông nói chuyện một lúc rồi trở về cốc chuẩn bị ngủ trưa, người đầu đi cả, chỉ có mình Ân Hạo ngồi trên ghế ngắn ngủi.

Hắn biết Mễ Lương thích đi qua lại trên hành lang nên hắn không muốn về. Thật ra, hắn rất thích Mễ Lương quần quít lấy hắn, thích giọng nói và nụ cười kím đồng tiền của nàng. Lúc không thấy nàng, hắn có thể thuyết phục bản thân đem Mễ Lương cho Sở Nghiêu, chỉ là một người con gái thôi, có đáng cho hắn phải hủy đi kế hoạch vượt ngục? Rời khỏi viêm Hoang hắn muốn gì mà chả có. Nhưng khi hắn đối mặt với Mễ Lương, nhìn thấy nụ cười trên mặt nàng cùng cơ thể mảnh mai xinh đẹp kia, trong lòng lại dâng lên ham muốn chiếm hữu, không đồng ý chia sẻ, chỉ muốn nàng thuộc về mình hắn, cái miệng nhỏ nhắn mê người cùng cơ thể mềm mại kia chỉ thuộc về mình hắn.

Lý trí và tình cảm đi ngược nhau khiến cho cách làm việc sạch sẽ quyết đoán của Ân Hạo sa lầy bị quấy nhiễu. Sống nhiều năm như thế hắn cần phải giữ

lý trí vì vậy hắn không đi gặp Mễ Lương, dù sao gần đây cũng không thể làm, hắn phải dồn sức vào việc việc ngực, những chuyện khác phải hoàn toàn vứt bỏ.

Tiếng mưa rơi ào ào, một mình Ân Hạo ngồi trên chiếc ghế dài ở đại đường, bàn tay vất ngang trán nhắm mắt lại, trước mặt lại hiện lên gương mặt của Mễ Lương. Đôi mắt nàng rất đẹp, một chấm nhỏ đen trong veo như nước, làn da trắng, sờ lên thật mềm mại; trước ngực nàng còn che giấu hai con thỏ nhỏ, vừa lột quần áo ra hai con thỏ sẽ nhảy ra vừa đầy đặn vừa co dãn thật sự mê người, chỉ cần xoa bóp một lúc lại có nước chảy ra. Hai mắt Ân Hạo đột nhiên mở to, gần đây hắn chỉ nghĩ đến Mễ Lương, lần nào cũng là nàng xuất hiện trước mặt hắn. Hắn không gặp nàng, số lần nàng xuất hiện càng thường xuyên, giống như ho khan, càng cố kiềm lại càng ho nặng hơn.

Ân Hạo đưa ra kết luận: “Phụ nữ đúng là nhiều loạn tâm tư”

Khi trời đất mờ mịt trong cơn mưa, mây đen bao phủ khắp nơi, bầu trời u ám như ban đêm, thời tiết này thật thích hợp để về phòng ngủ. Mễ Lương chắc ở trong phòng ngủ như heo, ngồi trên ghế một lúc lâu Ân Hạo nảy sinh ý này liền quay trở về phòng. Vừa đi qua hành lang, hắn đã thấy một bóng người mảnh khảnh đứng ngay cửa.

Mễ Lương nghe tiếng bước chân liền xoay người nhìn hắn nói: “Mấy ngày qua không được gặp anh, Lão đại sao gần đây anh không đến thăm tôi?”

Ân Hạo liếc mắt nhìn nàng, sau đó liền nhìn sang nơi khác: “Dạo gần đây hơi bận. Xem ra cô rất nhàn rồi, còn chuyện gì nữa không?”

Nói xong hắn đi ngang qua Mễ Lương, lấy chìa khóa mở cửa. Mễ Lương không hề ngại ôm chầm hắn từ đằng sau, cảm giác ôm ấp quen thuộc và sự mềm mại này chính là những thứ hắn nhớ kỹ nhất, giọng nói Mễ Lương dịu dàng: “Tôi biết anh bận rộn, nhưng tôi rất nhớ anh mà”

Nàng ôm hắn, tâm hắn liền mềm đi, loại sức mạnh khó hiểu này luôn khiến hắn mất đi lý trí, chỉ hận không thể mãi mãi ôm nàng, khiến hắn không bao giờ muốn đem Mễ Lương cho Sở Nghiêu, tuy lời nói vẫn lạnh lùng nhưng khẩu khí đã dịu đi ít nhiều: “Nhớ cái gì? Tôi thấy cô đúng là nhàn rồi không có gì làm”

Mễ Lương áp mặt vào sau lưng hắn: “Lão đại, anh trách tôi đúng không?”

Ân Hạo muốn hất tay nàng ra nhưng tay lại buông thõng không cách nào làm được, hắn hít sâu một hơi: “Thả ra”- Mễ Lương không thả, ngược lại càng ôm chặt, khẩu khí của hắn càng lúc càng dịu dàng: “Buông tay ra để tôi mở cửa”

Mễ Lương nắm lấy vạt áo hắn. Ân Hạo mở cửa, đi vào trong phòng Mễ Lương cũng theo vào. Hắn nhìn nàng cầm vạt áo hắn: “Sao chưa về ngủ đi?”

“Tôi muốn ngủ với anh”

Ân Hạo thích ánh mắt của nàng, trong suốt như nước lại long lanh quyến rũ, phòng tuyến chắc chắn trong lòng cũng sụp đổ, hắn nhìn nàng mới nhận ra hôm nay Mễ Lương không chống gậy: “Chân của cô khỏe hẳn rồi à?”

“Ừ”- Mễ Lương khẽ gật đầu.

Ân Hạo im lặng một lát, môi mấp máy: “Vậy tối nay có thể làm không?”

“Ừ”- Mễ Lương tiếp tục gật đầu.

Mắt Ân Hạo khẽ nhúc nhích: “Tối nay tôi sẽ qua phòng cô”

“Được”- Mễ Lương vẫn gật đầu.

Ân Hạo vỗ vỗ mặt nàng: “Mau về đi, cô không muốn ngủ trưa nhưng tôi muốn, tối nay tôi sẽ sang tìm cô”

Mễ Lương vẫn không buông tay: “Lão đại, đợi mưa tạnh rồi, anh dẫn tôi đi dạo được không? Lâu lắm rồi tôi chưa ra khỏi phòng”

Rất nhanh hoàng hôn bao phủ, mưa đã tạnh, mây đen tản ra, ánh mặt trời liền hé lộ, tịch dương chiếu xuống toàn bộ Viêm Hoang mang theo ánh vàng rực rỡ. Mễ Lương nói muốn xem mặt trời lặn, Ân Hạo cũng không phản đối, vì chân nàng vừa khỏi nên hắn đi rất chậm, đưa nàng tới ngọn sườn núi nhỏ nằm ở phía Tây.

Xung quanh không có ai, Mễ Lương liền to gan kéo tay Ân Hạo. Ân Hạo ảo não, dù trong lòng rất tham luyến nhưng cũng không dám hành động gì. Mễ Lương được một tác lại tiến một thước, dứt khoát kéo hắn ngồi xuống khối đá to, những hòn đá bị nước mưa rửa sạch sẽ, nước đọng lại cũng đã bị bốc hơi.

Hoàng hôn vàng rực, vừa trắng lợt lại to lớn, Mễ Lương cầm lấy tay Ân Hạo, nhìn về phía ánh mặt trời: “Lão đại, sau này anh mang tôi ra ngoài nhiều một chút được không?”

Ân Hạo im lặng.

Mễ Lương nhích mông lại gần, một tay đặt trên đầu gối Ân Hạo, nhìn đám mây ở phía tây bị nhuộm thành một màu hồng tía. Nàng nhìn theo hướng đó, khoe miệng khẽ nhếch lên, rồi bất ngờ nàng nghiêng đầu hôn lên môi Ân Hạo, giống như con mèo nhỏ ăn vụng vội vã lui lại, đầu tựa vào vai Ân Hạo xem như chưa xảy ra chuyện gì, nàng thì thảo nói: “Hoàng hôn thật đẹp”

Sự ám áp vẫn còn lưu lại trên khoe miệng Ân Hạo, triệt để làm tan chảy phòng tuyến cuối cùng của hắn, quên đi, suy nghĩ nhiều chỉ tự tìm phiền não, nếu hắn thấy thích ở cùng Mễ Lương thì tại sao phải né tránh? Dù sao nàng cũng là con gái, lý nào lại không ăn món thịt đã hầm xong, hắn chậm rãi vươn tay ôm đầu vai nàng.

Một lát sau, hắn vỗ vai Mễ Lương: “Tối giờ ăn rồi, buổi trưa tôi đã hẹn với đám Thiết Bất Quy cùng nhau ăn nên cô về trước đi, tối tôi sẽ sang tìm cô.”

Trong lòng cứ suy nghĩ mãi, Ân Hạo ăn cơm cũng chẳng yên lòng, hận không thể nuốt hết bát cơm rồi đi Mễ Lương, nhưng hôm nay bên nhà ăn chuẩn bị vài món chính kèm thêm chút rượu, trên bàn ăn mọi người ăn uống cực kì náo nhiệt, không ngừng kính rượu Ân Hạo. Bữa cơm này Ân Hạo cảm thấy cực kì lâu, vất vả lắm mới thoát được, hắn tắm xong liền đi qua phòng Mễ Lương.

Lúc vừa vào, Mễ Lương cũng vừa tắm xong, nàng mặc bộ nữ trang dùng thắt lưng buộc lại, chẳng những gài then cửa còn dùng ghế chặn cửa lại, Ân Hạo ý thức được nàng đang có chuyện riêng nên gõ gõ: “Mễ Lương, mở cửa”

Cửa mở ra, Ân Hạo đưa mắt nhìn Mễ Lương đang gài nút: “Khỏi cần cài nữa”

Nói xong hắn khóa trái cửa, rồi gài then chốt, dùng tay kéo Mễ Lương một tay cầm đèn đi vào buồng trong. Vừa đóng cửa lại, hắn đã như con sói đói hôn Mễ Lương, so với bình thường càng thêm mãnh liệt, tình cảm lâu ngày bị đè nén bây giờ đều xuất ra, nói là hôn chẳng bằng nói là cắn, hắn như bão táp quét hết mọi thứ, làm cho Mễ Lương thở gấp, giữa môi và răng phát ra vài tiếng rên.

Vất vả lắm mới kết thúc được nụ hôn thô bạo này, Mễ Lương mở to miệng hít một hơi, trước ánh mắt say mê của Ân Hạo, tay chân Mễ Lương liền long ngóng, hai tay giữ lấy vật áo của mình. Động tác như vậy ở trong mắt Ân Hạo liền trở thành một loại kháng cự, bàn tay của hắn làm loạn trên ngực nàng. “Là tự cô nói tối nay có thể làm”

Giọng nói trầm thấp, ý không thể để cho nàng kháng cự, thật ra bản thân Mễ Lương đã chấp nhận, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên, nói không khăn trương là gạt người, cơ thể liền căng cứng. “Chậm một chút”

Ý ngầm chính là hãy tiếp tục. Vừa dứt lời, Ân Hạo đã ra tay lột sạch quần áo của nàng. Mễ Lương thầm suy nghĩ dù sao đều bị hắn áp đảo, không bằng chủ động áp đảo hắn. Chưa kịp áp dụng cả người đã thấy lạnh, trên người chỉ còn mỗi cái quần lót. Ân Hạo ôm ngang nàng, nhẹ nhàng đặt lên giường, cắn hai con thỏ trắng trước ngực.

Lại là cắn nhưng lại không ngừng liếm hôn, ngực Mễ Lương liền tê dại, sóng nhiệt lan tỏa khắp người. Ân Hạo tựa vào người nàng, dùng răng và đầu lưỡi ra sức tàn phá làn da khắp người nàng, tuy cách một lớp vải, Mễ Lương vẫn cảm thấy vật thô cứng của hắn cọ xát vào người nàng.

Hơi thở của Ân Hạo càng lúc càng gấp, hắn ngẩng đầu, nhìn ánh nến mờ ảo, da thịt Mễ Lương trắng nõn hơi ửng hồng, hai chân đan vào nhau, nằm dưới người hắn khẽ vận vẹo. Ân Hạo liền sôi trào, hắn nâng đùi Mễ Lương lên cỡi quần lót nàng ra, cả người Mễ Lương trần trụi trước mắt hắn. Mễ Lương càng sợ hãi, đầu nghiêng qua nhìn mặt giường.

Ân Hạo thoải mái kéo hai chân nàng tạo thành hình chữ “M”, Mễ Lương hoàn toàn bại lộ trước mắt hắn. Hắn đối với cái động giữa chân phụ nữ cảm thấy rất hứng thú, ngón trở hướng tới sờ sờ, chậm rãi tiến vào trong.

Mễ Lương cảm thấy cực kì khó chịu, đầu lắc lắc, chân đá loạn: “Đừng..”

Ngón tay Ân Hạo dừng lại: “Không thoải mái sao?”

Mễ Lương lắc đầu, Ân Hạo kỳ thật là xử nam, bản về kiến thức nhiều khi còn chẳng bằng nàng. Ai cũng nói đàn ông vốn dĩ là động vật muốn được yêu thương, dù sao nàng cũng phải trao thân cho hắn, nếu mang đến cho đối phương một trải nghiệm tuyệt vời có lẽ nàng sẽ càng dễ chinh phục Ân Hạo, Mễ Lương giữ chặt tay hắn: “Lão đại, để tôi, tôi sẽ cho anh thấy tôi thích anh nhiều thế nào”

Ân Hạo thích nàng chủ động, mỗi lần đều khiến hắn đạt được khoái cảm cực hạn. Hắn cúi đầu cắn lên ngực nàng, nghe Mễ Lương thở nhẹ, hắn cực kì hài lòng. Hắn kéo đầu nàng lại, cổ họng khẽ cười: “Đến đây, tôi muốn xem cô thích tôi bao nhiêu”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Mễ Lương đứng dậy, hai tay vòng qua cổ hắn, miệng lướt qua hàm hắn. Nàng giống như con rắn quấn chặt lấy người hắn, quần áo trên người Ân Hạo cũng làm nàng thấy không thoải mái, hắn cởi nàng sạch sẽ vậy mà trên người hắn vẫn chưa cởi ra. Mễ Lương cực kì không hài lòng, bắt đầu cởi quần áo của hắn, Ân Hạo đột nhiên bắt lấy tay nàng: “Để tôi tắt đèn”

Nói xong hắn cầm lấy cây quạt nơi đầu giường làm tắt đèn, căn phòng liền sa vào bóng tối, Ân Hạo cẩn nhẹ vào vành tai nàng: “Nào, tiếp tục đi”

Đôi mắt dần dần thích nghi với bóng tối, nàng dần dần nhìn rõ những đồ vật trong phòng, tay Mễ Lương sờ soạng trong bóng tối, sờ cả nửa ngày vẫn chưa cời được quần áo Ân Hạo. Ân Hạo bị bàn tay mềm mại của nàng sờ loạn khắp nơi, vật dưới thân đã sưng to. Ân Hạo dứt khoát tự cời bỏ quần áo, hai cơ thể trần trụi tiếp xúc, va chạm ma sát với nhau.

Mễ Lương tựa vào người hắn, dùng đầu lưỡi vừa liếm vừa cắn vào da thịt hắn, từ từ chuyển đến trước ngực, miệng ngậm lấy điểm đỏ đỏ trên ngực, dùng răng khẽ cắn, Ân Hạo hít sâu một hơi, vật dưới thân lại to lên một chút, hắn không nhịn được bóp mạnh vú Mễ Lương.

Mễ Lương vốn đã tựa sát vào người hắn, nay lại còn khít chặt, Ân Hạo ra tay rất mạnh khiến Mễ Lương tê rần, xoay loạn trên người hắn. Càng như thế Ân Hạo càng không chịu nổi, trách không được mọi buổi đàm luận ở Viêm Hoang đều nói về phụ nữ, quả nhiên có thể khiến người ta phát điên, hắn nhéo lên bờ mông đầy đặn của nàng, giọng nói trầm thấp: “Nhanh một chút, mau đưa cô cho tôi”

“Đừng vội”— Mễ Lương vẫn tiếp tục không nhanh không chậm hôn lên cơ thể hắn, lâu lâu lại cắn nhẹ, chân tay vụng về sờ loạn. Ân Hạo chỉ cảm thấy dục vọng của mình nếu không tiết ra sẽ nổ tung, hắn đè Mễ Lương xuống: “Vẫn là để tự tôi, cô thật giỏi gây vò người khác”

Cơ thể rắn chắc của Ân Hạo áp trên người nàng, đối với vật mềm mại trước ngực của Mễ Lương thì hành hạ tàn nhẫn, Mễ Lương bị hắn khiêu khích đến mức miệng rên to, thần trí mơ hồ, phía dưới vừa nóng vừa ẩm. Ngón tay Ân Hạo không ngừng trượt vào lúc đi đến giữa hai chân, Mễ Lương luôn theo bản năng khép chặt lại, hắn dùng lực tách đùi nàng ra, tay chạm vào tận gốc cảm thấy trơn ướt một mảnh.

Gương mặt Ân Hạo thoáng lên nét cười, thắt lưng chen vào giữa đùi nàng, vật cứng đang trào dâng khẽ cọ vào nơi tư mật của nàng, sau khi tìm được huyết động của nàng thì nhấc hông, đâm vào chỗ sâu nhất.

“A—” Mễ Lương phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai. Nàng biết đau nhưng không lại đau như thế, cảm giác đau đớn này so với lúc bị gãy xương càng kịch liệt hơn, cơ thể như chia làm hai, cả người Mễ Lương căng cứng siết chặt. Nàng nằm dưới thân Ân Hạo mà giãy giụa: “Buông ra..”

Khi vũ khí đâm vào, vẫn còn trong cơ thể nàng, Ân Hạo không cách nào cảm nhận được nỗi đau của Mễ Lương, cảm giác da thịt ám áp non mềm kẹp chặt lấy hắn khiến hắn cứ xông lên, khoái cảm cực hạn bao trùm lấy lý trí của hắn, chẳng những không buông Mễ Lương ra, ngược lại còn đóng đưa eo.

Mễ Lương đau đến chảy nước mắt, dùng sức giữ lấy eo hắn: “Buông ra... mau dừng lại”

“Không thể buông được”— Ân Hạo kéo hai tay của nàng cố định lên đỉnh đầu, tay giữ chặt lấy khiến Mễ Lương không cách nào phản kháng. Huyết động giữa hai chân nàng thật sâu đang hé mở, lại siết chặt như muốn cắn đứt hắn, hắn khẽ cắn vành tai nàng: “Mễ Lương, tôi rất thích cô, tôi sẽ khiến cô thoải mái..”

Nói xong lại mạnh mẽ va chạm, Mễ Lương kêu thảm thiết âm thanh lại ngất cao: “Dừng lại... cầu xin anh”.

Lúc này đàn ông sao có thể dừng lại? Giọng của Mễ Lương như trở thành nhạc đệm với Ân Hạo, cổ vũ hắn tiếp tục. Thắt lưng Ân Hạo di chuyển nhanh hơn, càng lúc càng dùng sức, mỗi lần đều đâm vào nơi sâu nhất. Ân Hạo rên lên một tiếng, khoái cảm trong cơ thể theo động tác của hắn không ngừng tích lũy, bao phủ mọi suy nghĩ.

Mễ Lương bị hắn đè ép ở dưới, tiếng kêu lạnh lạnh thảm thiết nay khàn khàn cầu xin. Ân Hạo vô tri vô giác, tất cả chỉ làm theo bản năng không hề kiêng dè, chỉ biết trút bỏ dục vọng bản thân, hắn thay đổi vài tư thế, thậm chí còn đem đùi nàng để lên vai hắn, tay đỡ lấy eo nàng không ngừng tiến tiến xuất xuất. Hai tay Mễ Lương được thả ra cũng không còn sức để phản kháng, trước mắt tối đen, đầu óc cũng tối đen.

Ân Hạo thực tùy biết vị, hơn nữa cơ thể khỏe mạnh, ép buộc Mễ Lương hơn hai giờ mới phóng ra toàn bộ, cơ thể hắn đè lên người nàng, nhẹ nhàng vỗ về bờ lưng bóng

loáng của Mễ Lương, động tình gọi nhẹ: “Mễ Lương... Mễ Lương”

(1) Thực tùy biết vị: Ân một lần là nghiền

Giọng nói trầm thì nhưng Mễ Lương nằm phía dưới không hề phản ứng.

Ân Hạo nằm sấp trên người nàng một hồi, mặt thỏa mãn nằm lăn qua bên cạnh Mễ Lương, trên giường hơi nhom nhóp nên hắn xuống giường châm ngọn đèn. Nhìn về phía giường, sắc mặt Mễ Lương tái nhợt như tờ giấy, trán đỏ mồ hôi lạnh, dưới thân là một vùng máu.

Mễ Lương nhắm mắt, miệng đau đớn rên rĩ, đầu Ân Hạo như nổ tung, nghe được một âm thanh giữa trời đêm vang vọng—mây đã làm hỏng việc rồi.

Viêm Hoang lúc này đã ngủ say. Ân Hạo hoảng hốt chạy về phòng, lục tung khắp nơi, cầm lấy đồng thuốc chạy qua phòng Mễ Lương..

Ngày thức hai lúc Mễ Lương tỉnh lại bên ngoài nắng vàng rực rỡ, toàn thân nàng như bị cát đá nghiền qua rất đau nhức, đặc biệt là thắt lưng. Nàng vừa giật giật thì nghe thấy giọng nam trầm thấp có vẻ mệt mỏi cất lên: “Đừng cử động”

Người đàn ông khẽ ngồi xuống bên giường, hắn mất đi sự cương nghị uy mãnh thường ngày, gương mặt hơi gượng gạo, lo lắng xen lẫn bối rối, giọng nói mất đi tự nhiên: “Cô thế nào rồi?”

Mễ Lương nhớ lại chuyện tối qua. Sau khi hôn mê nàng cũng không biết Ân Hạo giải quyết ra sao, drap giường đã đổi, nội y cũng sạch sẽ, giữa hai chân

hình như còn thoa thuốc tạo nên cảm giác dễ chịu. Mễ Lương cũng không ngờ chuyện nam nữ lại kinh dị như vậy, trong lòng thầm mắng Ân Hạo vô số lần, thủ tính, hoàn toàn trở nên thủ tính.

Mễ Lương quay mặt mình vào trong, chẳng hề sợ tên đầu sỏ đã gây ra chuyện đang dùng vẻ mặt xin lỗi nhìn nàng, dù vậy cũng không thể che đậy được việc làm thủ tính của hắn. Nàng bắt đầu suy nghĩ có nên chinh phục Ân Hạo không, biết đâu được chưa chinh phục được hắn thì nàng đã bị hắn giết chết.

Về mặt Ân Hạo càng thêm khó coi, là một người đàn ông lớn lên ở Viêm Hoang, đêm đầu tiên mà gây ra chuyện khiến hắn rất bối rối. Sống hai mươi mấy năm, đây là lần đầu tiên Ân Hạo phải đối diện với cục diện xấu hổ thế này, hắn thà bị mọi người vây lại đánh còn tốt hơn bây giờ. Căn phòng im lặng kì lạ, Ân Hạo che giấu tâm trạng khê ho nhẹ: “Uống ít thuốc đi, cô bị sốt nhẹ”

Ân Hạo xoay người bưng chén thuốc đen ngòm tới, Mễ Lương vừa giận vừa sợ Ân Hạo, nàng tính không quan tâm hắn nhưng sức khỏe là của bản thân. Điều kiện ở Viêm Hoang rất tệ, một căn bệnh nhỏ nếu không chữa trị kịp thời sẽ thành bệnh nặng. Nàng do dự quay đầu lại, tính ngồi dậy.

Ân Hạo vội vàng đỡ lấy nàng, để gối tựa vào sau. Mễ Lương nén đau cầm lấy bát thuốc trong tay hắn, uống được hơn nửa bát cảm thấy khó chịu nên để nó lại. Ân Hạo vội vàng thả nàng xuống, đắp kín chăn cho nàng. Sắc mặt Mễ Lương vẫn nhợt nhạt, môi cũng tái đi.

Thuốc đã uống xong, Ân Hạo để thuốc sang một bên tiếp tục đối diện với hoàn cảnh xấu hổ.

Ở một nơi toàn đàn ông, Kỹ thuật là vấn đề rất nghiêm trọng. Vô số cuộc hội đoàn ở Viêm Hoang đều nói về việc nam nữ, có một quan niệm là: “Nếu không thể thỏa mãn phụ nữ thì không thể coi là đàn ông”

Đêm đầu tiên đã khiến người ta chảy máu nhiều như vậy lại còn sốt nhẹ, không thể nghi ngờ biểu hiện của Ân Hạo là sự thất bại đáng xấu hổ, nếu truyền đi khắp nơi hắn sẽ bị cười chết. Ân Hạo từ trước tới nay chưa gặp đá kích lớn như thế, hơn nữa hành động của Mễ Lương đã chứng tỏ nàng cực kì không hài lòng về Ân Hạo.

Ân Hạo vừa giận vừa bực, nhưng là đàn ông có làm thì thận, hắn hít sâu nói: “Chuyện tôi qua rất xin lỗi cô”

Xin lỗi? Nàng cầu xin hắn dừng lại đến tất cả tiếng, hắn lại càng cử động mạnh, Mễ Lương bây giờ rất sợ hắn: “Tôi bảo anh dừng lại, anh không nghe thấy sao?”

Ân Hạo cố gắng che giấu vẻ khó coi của mình: “Có nghe”

Nhưng hắn không có kinh nghiệm, vô số cuộc thảo luận ở Viêm Hoang đều rút ra một tinh túy là—phụ nữ khâu thị tâm phi, nhất là khi ở trên giường. Đám đàn ông càng thao thao bất tuyệt chứng minh thực tế này, ví dụ nếu nữ nhân bảo ngưng dừng lại vậy ý là dừng có dừng, nếu nữ nhân kêu không cần thì ý là nhanh lên một chút, ta muốn bị ngươi thao... Mọi việc như thế dù sao chính là chỉ phụ nữ ai ai cũng dâm dăng nhưng ngại ngùng không dám biểu hiện, đám đàn ông chỉ đề ý đến chuyện “làm”. Vì vậy Ân Hạo nghe nàng kêu ngược lại càng hưng phấn, hơn nữa hắn là lần đầu hưởng thụ cá nước thân mật, sự chặt chẽ khiến hắn mất lý trí mới gây nên thảm kịch tới qua.

Việc này cũng không thể trách hắn, chỉ có thể trách đám tiền bối truyền thụ kinh nghiệm không đầy đủ, lúc này Ân Hạo hận không thể đem đám đàn ông tự xưng lợi hại nhất tới đây đá cho vài cái

Trong phòng không khí ngưng trọng, Ân Hạo vội vàng hối lỗi: “Lần sau sẽ không như vậy, tôi nhất định sẽ khiến cô thoải mái”

Lần sau, Mễ Lương vừa nghe thấy đã lạnh run.

Ân Hạo nhìn thấy nàng né tránh kháng cự trong lòng càng không dễ chịu, hắn cố nhìn nàng kéo kéo chăn: “Đừng suy nghĩ nhiều, tịnh dưỡng cơ thể cho tốt”

Mễ Lương cũng tính giữ thể diện cho Ân Hạo, nhìn dáng vẻ của hắn khó coi như thế lại dịu dàng liên dịu lại, chỉ nói bản thân rất mệt, muốn nghỉ ngơi.

Sau khi Ân Hạo ra khỏi phòng, hắn khóa cửa lại. Ở trên hành lang, hắn gặp Thạch Đầu: “Lão đại, Mễ Lương thế nào?”

Sắc mặt Ân Hạo vẫn bình thường, đánh chết hắn cũng không thể thừa nhận bản thân làm ra chuyện này. Chỉ dám nói Mễ Lương tới qua bị ngã khiến vết thương trên chân lại tét ra nên phải tịnh dưỡng vài ngày. Vì sợ mọi người phát hiện, hắn không cho Thạch Đầu qua thăm Mễ Lương, dùng giọng nói nghiêm khắc bảo: “Mễ Lương đang ngủ, đừng đừng quấy rầy cô ấy, ta sẽ chăm sóc cho cô ấy, nếu tịnh dưỡng không tốt mà bị què thì lớn chuyện”

“Sao lại bị ngã? Muốn chân lành còn phải nghỉ ngơi rất dài”— Thạch Đầu hạ giọng nói, đôi mắt có vẻ lo lắng.

Mặt Ân Hạo không đổi sắc, nói dối: “Mễ Lương không chịu ở yên, cứ thích đi loạn khắp nơi, đứng trên ghế bị té xuống, đau cũng đáng. Thạch Đầu, đừng đi nấu thuốc đi”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Lấy lý do Mễ Lương té bị thương Thạch Đầu thì tin chứ để lừa gạt Sở Nghiêu thì hơi khó khăn do tối hôm qua hắn nghe được tiếng cửa sắt mở. Sở Nghiêu đứng trên hành lang dựa đầu vào tường dùng ánh mắt hoài nghi, giọng nói có vẻ chắc chắn: “Không có liên quan tới anh sao?”

Ánh mắt chất vấn của Sở Nghiêu dùng trên mắt Ân Hạo trong mắt vạn phần đáng đánh, nhớ tới việc Sở Nghiêu cười nhạo kỹ thuật của hắn, kết quả lời của Sở Nghiêu đã ứng nghiệm, đêm đầu tiên phát huy đã không tốt, Ân Hạo cũng chẳng vui vẻ gì khi gặp Sở Nghiêu. Ngoài mặt cười nhưng lòng không cười: “Đương nhiên có chút liên quan. Anh cũng biết Mễ Lương thích quần lấy tôi vì vậy mới khiến bản thân bị thương. Chẳng lẽ anh ghen tị cô ấy thích tôi chứ không phải thích anh?”

Sở Nghiêu một mặt tỏ ra hồ hững, một mặt khinh bỉ Ân Hạo nhưng hắn không cách nào hỏi ra tin tức có giá trị: “Điều này có ý nghĩa sao? Anh không thể mang cô ấy theo, cũng không thể độc chiếm cô ấy. Qua một khoảng thời gian nữa, dù chúng ta có thành công hay không cũng sẽ biến mất khỏi Viêm Hoang, đến lúc đó thì không biết cô ấy sẽ thích ai?”

Sắc mặt Ân Hạo trở nên lạnh lùng: “Đó là chuyện của sau này”

“Mễ Lương đã tới đây lâu như thế, tôi cứ nghĩ...”- Sở Nghiêu dừng lại một chút. “Anh nên chạm qua cô ấy đi”

Tâm tình Ân Hạo vốn không tốt, nghe thấy thế đôi mắt co lại, trong lòng dâng lên cơn giận. Tuy Sở Nghiêu không cần nói ra câu kế tiếp nhưng ý tứ đã rõ ràng chính là muốn Ân Hạo giao Mễ Lương ra. Ân Hạo cực kì không tình nguyện, mặt cũng cười tựa có tựa không: “Gặp đến thế sao?”

Ánh mắt Ân Hạo trở nên sắc bén: “Lúc trước ở Đại Kim Sở Gia cũng được xem là danh môn vọng tộc, đường đường là một công tử khiêm tốn nhã nhặn vậy mà khi rơi vào Viêm Hoang, không ngờ tính tình cũng thay đổi, chỉ nghĩ tới việc làm chuyện đó với một cô gái đang bị thương sao? Lỡ người bên ngoài mà biết sẽ cười chết, cho dù anh có thoát khỏi đây, thanh danh cũng mất hết”

Ánh mắt sắc bén của Sở Nghiêu trở nên thâm sâu, hiển nhiên hắn không hài lòng khi đề cập chuyện trước đây, lời nói như từ kẽ răng rít qua: “Rơi vào Viêm Hoang này, thanh danh là điều đáng để tâm sao? Chuyện trước kia không cần nhắc lại”

Những kẻ thích thổi phồng chuyện trước đây đa phần là kẻ đại gian đại ác, oan hồn của thủ hạ bọn họ nhiều vô số, dù giết cả trăm cũng không thấy hối hận. Ở Viêm Hoang, việc giết người để phòng vệ không tính là phạm tội. Nhưng có một số kẻ lại không hài lòng khi nhắc tới chuyện trước đây, chẳng hạn một vài kẻ ở Viêm Hoang thì không biết tại sao, hay giống như Sở Nghiêu là kẻ cực kì cao ngạo.

Ân Hạo nhìn thấy Sở Nghiêu đã giận, trong lòng cực kì vui vẻ, gương mặt lại tỏ ra vô ý: “Tôi cũng tính một hai ngày tới ngủ với Mễ Lương, ai ngờ cô ấy lại bị thương, không biết sao Mễ Lương lại xảy ra chuyện. Bây giờ tôi lại nghĩ ngờ cô ấy có ý, xem ra phải để tôi đi giáo huấn một phen để cho cô ấy biết cơm ở Viêm Hoang muốn ăn thì phải trả tiền”- Cách nói của Ân Hạo rất uyển chuyển. “Nhưng Mễ Lương đã bị thương, dù muốn làm cũng không thể đi cường bức một nữ nhân ốm yếu, dù sao đến Viêm Hoang này đã mấy năm, chờ một chút cũng không sao. Tôi nghĩ anh cũng không có ý kiến”

Nói nhẹ zong, Ân Hạo xoay người nghiêng chặt răng, trong lòng thầm kiên định một loại suy nghĩ, đó chính là tuyệt đối không giao Mễ Lương cho Sở Nghiêu, ít nhất là những ngày tới. Sở Nghiêu từng khoe khoang kỹ thuật hắn rất tốt, vạn nhất biểu hiện của Sở Nghiêu quá tốt khiến Mễ Lương thay đổi tình cảm, sau này quần lấy Sở Nghiêu thì sao.

Không phải Ân Hạo đối với bản thân không tin tưởng, mà chuyện tối hôm qua quả thật là một đả kích lớn, nhìn Mễ Lương vừa nghe tới hai chữ “lần sau” liền sợ đến run lên chỉ biết tối qua kẻ phạm tội đã làm chuyện khiến người ta căm phẫn. Nữ nhân dễ thay đổi, hơn nữa tâm linh thông với cơ thể, đàn ông ở Viêm Hoang đều như vậy? Ai tới cướp phụ nữ của người khác, ban đầu cô gái sẽ phản kháng, kết quả bị làm đến sung sướng sẽ lại hoan nghênh hắn tới. Đề tài này ở Viêm Hoang diễn ra rất nhiều, đám đàn ông khoe khoang tài năng hơn nữa cũng tạo ra một đả kích mạnh với kẻ vừa mới trải nghiệm. Ân Hạo tuyệt đối không để bản thân thành trò cười, tốt xấu gì cũng phải để hắn đại triển hùng gió rồi mới nói tiếp

Ân Hạo thầm chửi, hắn căn bản không muốn đem Mễ Lương cho Sở Nghiêu, nghĩ tới việc Mễ Lương cùng một người đàn ông giao hoan trần miên đã tức đến học máu. Để phòng ngừa bản thân không khống chế được, Ân Hạo xoay người trở về phòng, lạnh lạnh phun ra một câu: “Cô ấy không thích anh vì vậy nếu không có chuyện gì cũng đừng tìm cô ấy”

Quay về phòng khép cửa lại, đầu Ân Hạo loạn cả lên. Mễ Lương là nữ nhân của hắn, là một người đàn ông có tư cách, hắn làm sao có thể tro mắt đem nữ nhân của mình dâng lên cho người đàn ông khác? Bảo nàng cởi hết quần áo, dùng cái động nhỏ áp chặt chẽ hay cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp mê người của nàng đi kẹp lấy “lão nhị” của tên đàn ông khác? Ở dưới thân người khác thì thờ ơ, rên rỉ, tư thái mê hoặc.

“Rầm” một tiếng, Ân Hạo dùng chân đá cái ghế tròn kê bên, chiếc ghế nện mạnh vào tiếng phát ra một tiếng rồ to như tiếng sấm giữa trời quang, sau đó chiếc ghế phân thành bốn năm mảnh. Sắc mặt Ân Hạo càng đen lại, tay nắm chặt, gân xanh nổi lên, đồ ở Viêm Hoang có thể chia sẻ nhưng mà Mễ Lương, hắn không muốn đem ra chia sẻ.

Đến giữa trưa, hắn kêu nhà bếp làm ít cháo lòng, xào một ít đồ ăn thanh đạm rồi mang sang phòng Mễ Lương. Mễ Lương vẫn còn ngủ, mày hơi nhíu lại, lúc ngủ cũng không thả lỏng. Ân Hạo thở dài vài tiếng, không kìm lòng dùng tay lướt nhẹ qua mặt nàng, nàng cực kì mềm mại và nhỏ bé, tựa như hoa sen nở rộ giữa cát trong mùa mưa, đẹp đến hoàn mỹ tựa như không nên tồn tại ở Mễ Lương.

Mễ Lương lát sau thức giấc, nhìn Ân Hạo ngồi dựa lưng về phía nàng, sau lưng kiên cố như bàn thạch, ngồi bên mép giường chẳng hề nhúc nhích. Mễ Lương phát ra âm thanh nhỏ xú: “Lão đại...”

Ấn Hạo xoay người: “Dậy rồi sao? Có thấy khá hơn không?”

Dù Mễ Lương đã hạ sốt nhưng đầu óc vẫn hỗn loạn, hơn nữa dưới thân lại đau, tinh thần vẫn rất kém. Ấn Hạo cũng không cưỡng cầu: “Muốn ngủ thì ngủ tiếp đi, đói thì ngồi dậy ăn”

Giọng nói của hắn chưa từng dịu dàng như vậy, đôi mắt đen cắt thấu sự xin lỗi khiến ngũ quan anh tuấn của hắn trở nên thập phần nhu hòa như ánh trăng đang tỏa sáng. Mễ Lương rất ít khi thấy Ấn Hạo như vậy, cũng biết hắn không cố ý, nằng nệ nhàng lắc đầu: “Tôi không đói”

“Dù không đói thì cũng nên ăn một chút, cô vẫn chưa ăn sáng. Vậy đi ăn xong rồi ngủ tiếp, hơn nữa cô còn phải uống thuốc”- Ấn Hạo ân cần khuyên nhủ.

Mễ Lương ngủ cũng đã lâu, bây giờ ngủ cũng chẳng được. Ấn Hạo đỡ nàng dậy, đem cái bàn để đến bên giường, cầm chén nhỏ thay nàng múc cháo. Cháo còn nóng, ăn xong cảm thấy khỏe hơn nhiều, nhưng khẩu vị Mễ Lương lại không tốt, ăn vài miếng rau cùng nửa bát cháo đã đặt đĩa xuống.

Ấn Hạo cũng không khuyên nàng, chỉ cầm chén bát dọn ra ngoài rồi mang thuốc vào.

Lần trước Mễ Lương gãy xương, phần lớn là do Thạch Đầu chăm sóc; bây giờ Ấn Hạo lại tự thân tự lực, căn bản sẽ không để Thạch Đầu một mình vào nhà, cũng không hung dữ với Mễ Lương mà lại dốc lòng tỏ ra dịu dàng chăm sóc nàng. Qua ba ngày, Mễ Lương lại có thể xuống giường, Ấn Hạo cũng thả lỏng được vài phần, nhìn nàng ăn được nhiều hơn nên dần dần bếp chuẩn bị vài món ngon vào bữa trưa, mang tới cho Mễ Lương đồ tốt nhất.

Ăn uống xong Mễ Lương liền mệt rũ rồi, lại đi tới giường ngủ trưa, trong mơ Ấn Hạo và Sở Nghiêu bỏ đi, nàng vội vã giữ chặt Ấn Hạo, cầu xin hắn mang nàng đi, nhưng Ấn Hạo lại ghét bỏ nói lá gan nàng nhỏ làm sao hắn mang nàng theo? Mễ Lương chứng tỏ bản thân lá gan rất to, không sợ khổ không sợ mệt? Ấn Hạo hỏi thật sự không sợ gì sao? Mễ Lương vội vã gật đầu, kết quả Ấn Hạo ném một con rắn qua chỗ nàng, con rắn vừa thô vừa to bỏ lên thất lung Mễ Lương, Mễ Lương vội vàng muốn dùng tay hất nó đi, nhưng con rắn càng quăn càng chặt, bó chặt cả tay nàng. .

Mễ Lương bừng tỉnh, tay bắt gặp sờ lên lưng, cảm giác chạm phải vật gì đó vừa mượt vừa dày trong lòng sợ hãi, lúc bình tĩnh lại thì thấy một cánh tay để ngang lưng.

Ấn Hạo ngủ bên cạnh nàng, ôm nửa người nàng, lông mi dài cụp xuống tạo thành một màu đen, dường như nhận ra nàng đang nhìn hắn nên tỉnh dậy, mở to mắt nhìn mặt Mễ Lương. Giọng nói có vẻ mệt mỏi: “Mau nhắm mắt ngủ tiếp đi”

Nói xong hắn ôm Mễ Lương càng chặt, nhắm mắt lại.

Mễ Lương bị hắn ôm không cách nào ngủ được, cơ thể giật giật. Ấn Hạo nghĩ nàng không muốn ngủ, càng tiến sát lại gần, nhẹ nhàng cọ vào gáy nàng, sau đó hôn lên cảm nàng rất nhẹ rất dịu dàng giống như mưa bụi ngày xuân. Mễ Lương cảm thấy rất ngứa ngáy, nàng không chán ghét loại cảm giác này. Nhưng hơi thở Ấn Hạo dần dần trở nên nóng rực, lúc hắn chạm đến môi rồi mặt nàng, những nụ hôn đã trở nên nóng bỏng, tay cũng đưa vào trong áo do thám. Mễ Lương thấy tình thế không ổn, vội giữ tay hắn: “Đừng, khoan đã, tôi vẫn chưa khỏe hẳn”

“Tôi biết”- Ấn Hạo mơ hồ nói “Tôi muốn gần gũi cô”

Môi chạy trên mặt nàng, Mễ Lương nhìn không được run rẩy. Nàng hiện tại rất hoài nghi khả năng tự chủ của hắn, lúc đã đốt lửa nói không chừng Ấn Hạo lại thành cảm thú, hơn nữa lúc này sinh mệnh nàng yếu ớt như vậy, Mễ Lương vội cố đẩy hắn ra: “Lão đại, tôi không thoải mái, anh mau buông ra đi”

Về mặt nàng đầy kháng cự, thậm chí xen lẫn sợ hãi và chán ghét, tất cả đau đớn đều lọt vào mắt Ấn Hạo, đêm đầu tiên quả nhiên đã để lại nỗi ám ảnh cho Mễ Lương. Ấn Hạo vừa bối rối vừa hồ thẹn, hắn vội vã buông Mễ Lương, nằm xuống bên người nàng: “Tôi không muốn làm cô đau”

Giọng nói dịu dàng da diết, mang theo áy náy, một người đàn ông kiên cường như mãnh hổ lại dịu dàng bày tỏ, tâm Mễ Lương mềm ra như nước, nghiêng người ôm tay hắn: “Tôi biết anh không cố ý, bởi vì anh thích tôi nên mới không kiềm chế được, lão đại anh thích tôi bao nhiêu?”

Ấn Hạo sẽ không trả lời mấy vấn đề vớ vẩn này, hắn nhéo mũi nàng.

Mễ Lương cũng không biết Ấn Hạo thích nàng bao nhiêu, nhưng hai ngày qua Ấn Hạo tặng nàng trăm cái, lúc hắn lấy từ trong áo ra đưa cho nàng, vẻ mặt ung dung vẫn lạnh lùng như trước, nhưng ánh mắt lại lấp lánh, dùng giọng nói thờ ơ che giấu sự bất thường bản thân: “Kẹp tóc lên sẽ đẹp hơn, nữ nhân phải ăn mặc đẹp mới dễ nhìn”

Là một trăm cái bằng gỗ, phía trên có khắc hình hoa mai, điều khắc tinh tế vạn phần, đường nét còn mới có lẽ vừa làm không lâu. Mễ Lương cẩn thận nhìn, rồi ngửa đầu hỏi: “Tự anh làm sao?”

Ấn Hạo nhẹ “ừ” một tiếng, giọng nói khó chịu phát ra từ cổ họng: “Coi như là bồi thường cho cô vậy”

Mễ Lương tưởng tượng ra cảnh Ấn Hạo một người đàn ông cao to uy mãnh như vậy lại cầm con dao nhỏ làm trăm cái liền bật cười. Hắn nhất định trốn trong phòng lên làm, Ấn Hạo là kẻ sĩ diện, ở trước mặt người khác không bao giờ dám tỏ ra dịu dàng. Mễ Lương thật muốn lăn trên giường cười to, nhưng nàng không dám, đành nén nhịn không để cười ra tiếng. Nàng cười tươi với hắn: “Lần đầu tiên nhận được quà thể này, lão đại, cảm ơn anh”

Nàng cười đến hai mắt híp lại thành hình trăng khuyết, khoe môi Ấn Hạo khẽ cong lên: “Nơi này đều là đám đàn ông thô kệch cao to, tới đây, cô cũng có thể thay đổi theo ý mình, bình thường không ra ngoài thì nên mặc đồ nữ trang nhiều một chút, cô mặc đồ nam nhân không hợp.”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Ấn Hạo hết tặng nàng thạch anh tím, bây giờ lại tự tay làm trầm cài. Mễ Lương cảm thấy tinh thể ngày càng tốt, tối qua Ấn Hạo còn mang nàng đi ngắm sao, gió lạnh từng cơn thổi qua, nàng nhìn lên bầu trời đêm xa tím mờ hồ nhìn thấy tương lai không xa nàng sẽ ra khỏi bức tường Viêm Hoang. Nàng nghe nói ở đại lục Thừa Trạch không hề thiếu phong cảnh đẹp, thảo nguyên mênh mông, những dòng suối nhỏ nhỏ êm ả, núi cao hùng vĩ, thành thị náo nhiệt ồn ào.. Mễ Lương thầm nghĩ lúc rời khỏi Viêm Hoang, nàng sẽ đem theo thạch anh tím, lỡ như Ấn Hạo sau này ra khỏi đây rồi đi tìm mỹ nữ khác, quãng nàng sang một bên thì nàng cũng nên giữ ít tiền để sống qua ngày.

Xem ra nàng đã nghĩ xa quá rồi, cuộc sống bên ngoài biết đâu vẫn khó khăn, rời khỏi Viêm Hoang điều quan trọng nhất không phải để hưởng thụ thế giới bên ngoài, mà nàng có thể tránh khỏi số mệnh trở thành công cụ phát tiết cho ba trăm tên đàn ông, ít nhất còn có đường sống.

Lý tưởng thì có, chỉ tiếc hiện thực tàn nhẫn, Ấn Hạo vẫn chưa nói sẽ mang nàng theo, hơn nữa Mễ Lương cũng cảm giác được, Ấn Hạo không thích có tới mức không thể rời bỏ. Người đàn ông này sống ở Viêm Hoang mười năm, hẳn có được sự kiên trì mà người thường không có, hẳn đối với Mễ Lương luôn chân thành nhưng không có nghĩa sẽ đánh mất lý trí, thích không có nghĩa là mê đắm, hẳn sẽ không dễ dàng đồng ý.

Tóm lại, Mễ Lương vẫn tiếp tục nỗ lực.

Bây giờ, Mễ Lương đối với chuyện phòng the vẫn bị ám ảnh, mỗi lần nghĩ tới những đau đớn tối đó mồ hôi nàng lại túa ra, lòng vẫn sợ hãi. Nhưng nàng nghĩ, Ấn Hạo cũng xem như đã rất dịu dàng, nếu ngay cả Ấn Hạo nàng cũng không chịu được thì sau nếu như phải đối mặt với ba trăm tên đàn ông thì biết làm sao, không bằng trực tiếp đi tìm quý mà nương tựa.

Ngoại trừ chinh phục Ấn Hạo, Mễ Lương cũng không còn đường khác để đi, Ấn Hạo là một người rất bá đạo, hiếm khi cho phép nàng ra khỏi nhà. Mặc kệ Mễ Lương thích làm gì thì làm, nhưng đầu tiên đều phải có sự đồng ý của Ấn Hạo, lấy lòng Ấn Hạo là điều cốt yếu. Nàng phải vững tâm, Ấn Hạo lúc tốt lúc xấu, người đời lại thường nói chuyện nam nữ là việc tốt, không thành công cũng không cần gấp, miễn không đau là được.

Hơn mười ngày sau, Ấn Hạo đã bắt đầu làm loạn, ở trong phòng thì thích ôm Mễ Lương sau đó sờ loạn, nhưng vừa thấy và e ngại trong mắt Mễ Lương, hẳn liền do dự rút tay lại. Nhưng Mễ Lương hiểu, vài hai ngày nữa chuyện gì đến cũng phải đến, Ấn Hạo cho nàng ăn cũng không phải để xem.

Cuộc sống như bị cưỡng bức, nếu đã phản kháng không được chẳng bằng hưởng thụ. Từ khi đến Viêm Hoang Mễ Lương đã ý thức sâu sắc đạo lý này, so với bị động chèn ép chẳng bằng chủ động hiến dâng, tránh để bản thân rơi vào tình cảnh bị động. Hơn nữa, cho đi thì phải cho lại, Ấn Hạo đối với nàng cũng không tệ, tốt xấu gì nàng cũng phải tỏ thành ý.

Màn đêm nặng nề buông xuống, trên mặt đất, đám đông lại bắt đầu bàn tán bát nháo; trời cao, trăng rằm sáng như gương, Mễ Lương ngồi bên hành lang cúi đầu nhìn đám người ở xa rồi lại ngẩng lên nhìn trăng. Đến khi Ấn Hạo xuất hiện, nàng kéo tay hắn qua, chỉ tro tựa như những con người đang yêu nhau có thể dễ dàng bắt gặp trên đường nếu ở thế kỉ 21. Mễ Lương đưa đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đêm nay trăng tròn quá”

“Hôm nay là mười lăm”- Ấn Hạo nhìn trăng tròn hỏi nàng. “Có muốn ra ngoài ngắm trăng không?”

“Không muốn”- Mễ Lương lắc đầu, gương mặt nở nụ cười giả hoạt. “Chúng ta về phòng đi”

Hai người đi vào phòng Mễ Lương, khóa trái cửa lại, sau đó cài then vào, Mễ Lương ôm lấy hông Ấn Hạo, hai thân thể dính sát vào nhau. Nàng mặc nam trang nhưng không mặc áo ngực, bầu ngực mềm mại co dãn áp vào ngực Ấn Hạo, toàn thân Ấn Hạo liền căng ra. Hắn không phải Sở Nghiêu, sẽ không biết giữ lễ hay biết thoái thác, hẳn theo bản năng liếm nhẹ vành tai xinh xinh của Mễ Lương, Mễ Lương ưm một tiếng, sáng giọng nói: “Lão đại, anh vội thế sao”

Môi Ấn Hạo vẫn dây dưa bên tai nàng: “Tôi cảm thấy cô có thể”

Đã nửa tháng trôi qua, Ấn Hạo cảm thấy nàng đã hồi phục. Lúc này, Mễ Lương lại vui vẻ, hẳn cũng nóng lòng muốn chứng minh biểu hiện đêm đầu tiên chẳng qua do thiếu kinh nghiệm, hẳn nhất định có thể khiến nữ nhân hài lòng.

Mễ Lương cười: “Lão đại, tôi nhảy cho anh xem được không?”

“Cô nói cô không biết nhảy mà?”- Ấn Hạo nhớ Mễ Lương trước đây chỉ biết gào thét mấy giai điệu chẳng thành nhạc (có thể nói hát chẳng khác gì nói”

“Nhảy cũng cần phải chuẩn bị, hơn nữa tôi không muốn để cho người khác nhìn thấy”- Mễ Lương bật cười khúc khích, âm thanh như tiếng chuông bạc reo lên. “Chỉ nhảy cho mình lão đẹp xem thôi”

Ấn Hạo mỉm cười: “Vậy tôi rất muốn xem”

“Vậy anh chờ tôi đi thay quần áo đã”- Mễ Lương ấn hấn xuống ghế, thấp hai ngọn đèn sau đó chạy vào buồng trong thay quần áo.

Lúc Mễ Lương bước ra, tay Ấn Hạo đang cầm cốc nước phải dừng lại, miệng theo quán tính nuốt nước xuống, cổ họng lên xuống, Mễ Lương mặc bộ váy màu đỏ thắm, bộ váy này bị nàng cắt xén trở nên rất thoáng mát, phía trên khó khăn lắm mới che được bộ ngực, vòng eo từ thắt lưng đều lộ ra ngoài, tinh tế bó sát người. Phía dưới váy dài thướt tha, nhưng hai bên chân đều xẻ cao lên tận đùi, đôi chân trắng như ẩn như hiện. Trên lưng còn mang theo thắt lưng bằng kim loại, điểm xuyết bằng đồng phiến hơn nữa còn có không ít chiếc chuông nhỏ.

Mễ Lương chân trần, lưng trần, nàng giống như con rắn trơn trượt, uốn lượn, vặn eo, xoay hông, chuông đồng nơi thắt lưng phát ra tiếng leng keng, đồng phiến sáng lấp lánh khi đèn chiếu vào, đùi trắng như tuyết không ngừng từ bên trong váy vờn ra làm động tâm đàn ông; cánh tay không ngừng đong đưa, chập chùng dịu dàng như bướm. Ấn Hạo chưa bao giờ nhìn thấy kỹ thuật nhảy gọi cảm như vậy, khi thì quyến rũ khi thì mềm mại, khi thì tao nhã thân bí, ánh mắt Ấn Hạo vẫn chưa từng rời khỏi nàng.

Điều nhảy của Mễ Lương là múa bụng, đây cũng loại hình múa duy nhất nàng biết. Cuộc sống ở đại học khá nhàn rỗi, mỗi ngày bị bạn học kéo vào phòng nhảy tham gia các khóa vũ đạo, lúc đó nàng bị những kỹ thuật điêu luyện của cô giáo làm cho khuynh đảo nên quyết định đi học. Công tâm mà nói, Mễ Lương múa không đẹp, bản thân nàng học nghệ chưa tinh, hơn nữa không có nhạc hay tiết tấu, múa bụng rất khó bộc lộ hết mỹ lực.

Nhưng Ấn Hạo ngay cả bài “Hào hán ca” la hét rên rỉ còn có thể chịu được, thì múa bụng nhất định có thể tác động mạnh tới thị giác. Đàn ông ở Viêm Hoang buồn chán nhiều năm, đừng nói tới một cuộc sống đầy hương sắc ca múa. Hơn nữa quần áo Mễ Lương mặc cực kì công phu, màu đỏ xinh đẹp, váy kéo lộ gần tới hông, dây thắt lưng lấp lánh, eo thon nhỏ cùng cánh tay... Mễ Lương chẳng qua chỉ nhảy loạn, chẳng qua là một con chuột xinh đẹp.

Ấn Hạo hai mắt mở to, nhìn nàng đong đưa thắt lưng, sau đó là bờ mông đầy đặn, còn có cặp đùi mê người, chuông nhỏ rung động, Ấn Hạo cảm thấy bản thân như lạc trong mây mù, dưới thân từng đợt thiêu đốt.

Mễ Lương bước đi tao nhã chậm rãi tới gần hấn, mông lắc lư nhanh hơn, chuyển động một hồi, nàng chậm rãi ngồi xuống, tựa vào đùi Ấn Hạo. “Lão đại, anh thích không? Tôi chỉ nhảy cho mình anh xem thôi”

“Tuyệt đối không thể để người khác xem”- Giọng nói Ấn Hạo hơi khàn khàn, hai mắt nhuộm con dục hỏa, hình ảnh này không thể để cho tên đàn ông khác xem, hấn ôm thắt lưng nàng, ngón tay lướt qua làn da trơn mịn, môi hơi cười: “Mễ Lương, cô là của tôi đúng không?”

Mễ Lương mỉm cười nhìn hấn: “Đương nhiên là của anh, vĩnh viễn chỉ là của mình anh”

Đàn ông căn bản đều có ham muốn chiếm hữu, Ấn Hạo hi vọng nàng là của mình hấn, chỉ làm với mình hấn, chỉ nhảy cho hấn xem, không thể chia sẻ cho người khác, ví như biết Mễ Lương là con gái, Ấn Hạo thậm chí kêu gào, nàng là vật tư hữu của một mình hấn.

Cánh tay Mễ Lương quấn lấy cổ hấn, ngọn đèn sáng bao phủ lấy thân người nàng một màu vàng. Miệng lưỡi Ấn Hạo khô khốc, kéo mông Mễ Lương và cả người nàng ôm vào lòng, để đùi nàng kẹp chặt thắt lưng hấn, hấn ôm nàng đi vào buồng. “Hôm nay, tôi nhất định sẽ khiến cô thoải mái, đừng sợ, hãy giao cô cho tôi”

Mễ Lương khẽ cắn môi dưới: “anh nhẹ nhàng thôi”

“Được”- Ấn Hạo cam đoan nói, thuận tiện thổi tắt ngọn đèn,

Ấn Hạo ôm nàng đến giường, ở trong phòng chỉ còn sót lại một ngọn đèn đang chiếu sáng cơ thể nàng, quần áo đỏ sẫm yêu mỹ khiến da nàng càng thêm trắng. Cơ thể Ấn Hạo sớm đã phát hỏa, mãnh liệt hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Mễ Lương vươn tay ôm cổ hấn, vươn đầu lưỡi phối hợp, hai đầu lưỡi quấn vào nhau hận không thể đem đối phương nuốt vào bụng. Hiển nhiên hôn không thể thỏa mãn dục hỏa bên trong Ấn Hạo, hấn luôn tay vào trong váy nàng, trong lòng thầm nghĩ váy này quả nhiên hay, ngón tay đã ở ngay quần lót của nàng.

Đẩy quần lót ra hấn sờ vào trong, trơn ướt một mảnh.

Đàn ông ở Viêm Hoang dù có kinh nghiệm hay không đều biết nữ nhân mà ướt chính là nàng muốn nhưng Ấn Hạo không dám lỗ mãng, nếu không thể làm Mễ Lương tự nguyện, sau này hấn muốn trở mình sẽ khó khăn.

Quả nhiên, Mễ Lương cắn môi, cơ thể không cách nào thả lỏng, xem ra nàng cũng không tình nguyện làm chuyện này, Ấn Hạo tiếp tục cúi đầu hôn nàng, cắn vào vành tai nàng, nghe nàng hít một hơi, hấn vui mừng nói: “Thả lỏng đi, tôi sẽ không làm bận đâu”

Lúc nói, hấn đem quần áo nàng cởi sạch, sau đó tắt đèn. Đêm nay trăng rất sáng, ánh trăng xuyên qua cửa sổ trên mặt đất tạo thành những vệt sáng, mọi thứ trong phòng đều nhìn thấy, đường cong trên cơ thể Mễ Lương dưới ánh trăng càng thêm mê người.

Nhiệt độ ban đêm ở Viêm Hoang hơi thấp, Mễ Lương bị cởi sạch liền thấy mát lạnh, nhưng rất nhanh, một thân người nóng hổi cường tráng lại đè lên, là da áp sát, độ nóng này như muốn làm tan chảy mọi thứ.

Tay Ấn Hạo không ngừng chạy qua lại, khi thì dịu dàng vuốt ve làm Mễ Lương tê dại ngứa ngáy, khi thì bóp mạnh nàng khiến Mễ Lương thò ra tiếng, còn hấn thì cười vào tai nàng.

Cơ thể Mễ Lương từ từ rung động, trước lúc chưa mất hết thần trí, nàng dịu giọng nói: “Đề tôi lên trên”

Giáo huấn lần trước đã đủ thâm, Mễ Lương muốn đổi tư thế để khiến bản thân thoải mái.

Môi Ân Hạo luôn dấy dựa trên người nàng, răng cắn cắn con thỏ nhỏ trước ngực nàng, sau đó bá đạo nói: “Tôi thích đề ở trên cô”

“Đổi một chút đi, đề tôi ở trên” – Mễ Lương khẩn cầu nói.

Ân Hạo cũng hiểu nàng không muốn tái diễn thảm kịch lần trước, nên đồng ý, hắn ôm Mễ Lương lên, khiến nàng tựa vào người hắn. Hắn đỡ lấy hông nàng, một tay cầm ** bản thân, chậm rãi ma sát vào khu vực trơn ẩm, hắn cẩn thận nhắc nhở bản thân không được gấp, không được luống cuống nếu không sẽ đem mọi việc phá hỏng. Hắn đỡ lấy thắt lưng nàng, chậm rãi hòa hợp làm một.

Cơ thể Mễ Lương bị hấn khiêu khích đến khó chịu, nàng tựa trên người hắn, hơi nhấc mông tùy ý để hấn đưa ** vào trong cơ thể nàng.

Động tác rất chậm, Mễ Lương có thể tiếp nhận toàn bộ quá trình, thân thể bị tác nghiền bành trướng, nàng kiềm không được rên nhẹ. Ân Hạo nghe giọng của nàng tuy mang theo chút đau đớn nhưng cũng mang theo sự sung sướng, thân thể hấn bị bao lấy chặt khít, hấn cẩn thận nhắc nhở bản thân không được gấp, không được luống cuống nếu không sẽ đem mọi việc phá hỏng. Hắn đỡ lấy thắt lưng nàng, chậm rãi hòa hợp làm một.

Lúc tiến vào hoàn toàn, Mễ Lương kêu càng lớn, hoảng loạn lắc đầu: “Đừng nhúc nhích... đừng nhúc nhích”

Nàng dùng giọng nói cầu xin hấn, Ân Hạo chịu đựng rất chặt vật, sau đó vỗ vỗ lưng nàng: “Không động, thả lỏng một chút... Mễ Lương... giao cô cho tôi”

Lát sau, Ân Hạo bắt đầu di chuyển, Mễ Lương phát ra tiếng kêu “a..a”, nhưng nàng không kêu hấn dừng lại, lúc này không còn đau đớn như trước, cơ thể bị xuyên qua vẫn đau nhưng trong đau đớn có sung sướng. Thần trí Mễ Lương dần dần mất đi, một luồng khí nóng sung sướng từ trong cơ thể dâng trào.

Trong bóng tối, hai người dấy dựa trên giường cuồng hoan giao hợp, dục vọng ban đầu không ngừng bùng nổ, mồ hôi giao hòa cùng nhau, thân thể triền miên tiếp xúc, dùng bản năng nguyên thủy nhất mang đến những xúc cảm thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Thực tùy biết vị (ăn một lần là nghiện), khoái cảm khi nam nữ xâm nhập linh hồn hòa vào nhau khiến Ân Hạo muốn ngừng mà không được. Ban ngày không thể làm, ánh mắt hấn nhìn Mễ Lương luôn mê mẩn, tựa như con sói đói nhìn thấy miếng thị tươi, lúc nào cũng có thể nhảy lên cắn một cái. Nhưng hấn rất biết chừng mực, hấn cũng không thể ở mãi trong phòng Mễ Lương, vào ban ngày cũng không thể tạo ra âm thanh quá lớn.

Phòng Mễ Lương nằm trong cùng hành lang, những người khác không được phép tới gần dù trong phòng có âm thanh người bình thường cũng không thể nghe thấy. Nhưng có một số người ngoại lệ, ví như Sở Nghiêu luôn có chìa khóa trong tay.

Trước mắt, Ân Hạo vẫn chưa cho phép Sở Nghiêu đụng vào Mễ Lương, vì vậy dù hấn điên cuồng muốn Mễ Lương cũng sẽ không dám ban ngày ban mặt làm chuyện này, phần lớn đều vào lúc những bữa tiệc cuồng hoan ở Viêm Hoang diễn ra.

Tối nay, Ân Hạo lại mạnh mẽ cưỡng ép nàng, hấn thích Mễ Lương rên lên từng tiếng, thích tóc nàng xoắn ra dáng vẻ không chịu được, lại dịu dàng vui vẻ sau khi đánh trận, cuối cùng Ân Hạo nằm trên giường. Trong đêm, Mễ Lương không thấy rõ vẻ thỏa mãn ăn uống no nê của Ân Hạo, nhưng lại nghe thấy tiếng thở đầy hài lòng của hấn, cho thấy tâm trạng Ân Hạo rất tốt. Mễ Lương tựa vào người hấn, ngón tay điểm trên ngực hấn nhẹ nhàng vẽ vẽ những vòng tròn, thậm chí còn nhéo nhéo một chút, Ân Hạo tóm lấy tay nàng: “Vừa rồi còn cầu xin bảo dừng lại, tôi nhìn cô bây giờ xem ra tinh thần rất tốt”

“Làm lâu như thế rồi tôi thật sự không thể tiếp tục nữa?”

“Phụ nữ không phải rất thích đàn ông làm lâu một chút sao?” – Giọng Ân Hạo mang theo vẻ tự hào, đàn ông ở Viêm Hoang ai cũng nói thế.

“Không biết nữa” – Kinh nghiệm của Mễ Lương cũng không nhiều, nàng chỉ cảm thấy mỗi lần Ân Hạo làm đều có hơi chút khiến người khác sợ hãi. Lúc này, Mễ Lương cũng không buồn ngủ, nhìn tâm tình Ân Hạo tốt như thế, nàng nhỏ giọng nói: “Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ chăm chỉ rèn luyện thân thể, mỗi ngày kiên trì ra ngoài chạy bộ, vận động một chút khiến cơ thể rắn chắc hơn”

“Mỗi ngày?” – Ân Hạo nhíu nhẹ mày, hấn không muốn để Mễ Lương xuất hiện bên ngoài thường xuyên, lỡ như để người khác nhìn thấy hấn sẽ không thể hưởng thụ nàng như bây giờ. Ân Hạo một tay ôm Mễ Lương, một tay vuốt nhẹ mấy sợi tóc của nàng: “Cô là con gái không cần làm mấy chuyện đó, ngoan ngoan ở trong phòng, trắng trẻo thon thả như bây giờ vẫn thích hơn”

Cơ thể là tiền vốn của cách mạng, đàn ông Viêm Hoang xem thường nàng, Ân Hạo vượt ngục cũng không mang nàng theo, tất cả nguyên do đều vì tố chất của Mễ Lương, vượt ngục không phải đi dạo mà là chuyện nguy hiểm thập phần, mất mạng như chơi. Dù Ân Hạo thích nàng, muốn dẫn nàng theo thì Mễ Lương cũng phải chuẩn bị những năng lực và tố chất cơ bản nhất. Mễ Lương tuy không thông minh nhưng cũng hiểu rõ căn nguyên, sau khi vết thương khỏi hẳn nàng đã tính rèn luyện thân thể, Ân Hạo không đồng ý cũng nằm trong dự đoán của nàng.

Tuy nhiên sự tiếp xúc xác thịt đã kéo gần quan hệ của hai người, Mễ Lương cảm nhận được sức hút của bản thân nên cọ cọ vào người hắn: “Thân thể anh khỏe như vậy, vừa làm xong lại hồi phục, thời gian làm lâu như thế, tôi thật sự chịu không nổi, mỗi lần làm xong đều rất mệt, đợi sức khỏe tốt lên, chúng ta làm dài hơn sẽ thoải mái hơn mà?”

Đàn ông đều thích phụ nữ khen bản thân mình trên phương diện này mạnh mẽ hơn người, Ân Hạo vui mừng thấy nàng nói cũng có lý: “Thế chất cô hơi kém, tôi còn vài việc phải xử lý, hai ngày nữa hãy bắt đầu”

Mễ Lương không rõ Ân Hạo tính xử lý chuyện gì. Nhưng hai ngày sau, Ân Hạo quả thật đồng ý cho nàng mỗi ngày chạy bộ, thậm chí còn cho nàng đây phòng ở mặt sau nơi lính canh xưa ở. Nơi này có rất ít người lui tới, Mễ Lương thích làm gì cũng được, nhưng Ân Hạo cũng dặn nàng phải mang theo Thạch Đầu, lỡ có chuyện gì còn có người giúp đỡ.

Mễ Lương cũng bỏ thói quen ngủ dậy trễ, sáng sớm khi đàn ông ở Viêm Hoang tới khu mỏ làm việc, Mễ Lương liền chạy bộ, luôn chạy dọc theo mặt sau của chân tường, chạy đến tháp canh gần nhất rồi quay ngược lại, tính đi tính lại cũng bằng đường chạy bốn trăm thước ở trường. Bữa sáng đầu tiên, Mễ Lương không chỉ chạy mười vòng mà chạy một hơi hai mươi vòng, chân bắt đầu run rẩy, nàng tự nói với bản thân: “Mễ Lương, mày phải cố lên, nếu không ba trăm tên đàn ông sẽ chờ mày”

Thạch Đầu chạy như bay sang bên cạnh, đuổi theo Mễ Lương đang đổ mồ hôi: “Mễ Lương, cô đừng chạy nữa, mau về ngủ đi. Cô có chạy cũng không thể khỏe lên mau được, nếu vậy chẳng phải rất uống phí sao? Dù sao lão đại cũng không để cô thiếu thứ gì mà?”

“Đệ thì biết gì?”- Mễ Lương trao cho Thạch Đầu cái nhìn khinh bỉ. “Muốn sống phải làm... không... không có gì dễ dàng... biết chưa?”

Vừa chạy vừa nói chuyện, hơi thở Mễ Lương gấp gáp.

“Tôi biết a”- Thạch Đầu đi bên cạnh nàng như đi tản bộ. “Nhưng ở đây mọi người sẽ coi cô như bảo bối, lão đại sẽ bảo vệ cô, tôi cũng bảo vệ cô mà”

Lão đại tính bỏ trốn, còn đệ a năng lực không đủ. Mễ Lương cũng chẳng còn sức để nói, nàng sợ chọc Ân Hạo mất vui, cũng không muốn nói với Thạch Đầu chuyện Ân Hạo và Sở Nghiêu tính vượt ngục, nàng chỉ dặn Thạch Đầu cố gắng lấy lòng Ân Hạo, tới lúc đó biết đâu có thể mang Thạch Đầu theo. Mễ Lương thật sự không còn dư chút sức lực nào để nói chuyện, mặc kệ Thạch Đầu, nàng dùng tay áo lau mồ hôi rồi chạy tiếp.

Nhìn thấy Thạch Đầu chạy nhanh như thế, nàng thầm tính hai ngày nữa phải tăng cường độ, hơn nữa còn luyện tập những cái khác, như leo tường hay núi chẳng hạn.

Nơi này quả thật vắng vẻ, vài người thấy Mễ Lương cũng chỉ thoáng nhìn qua, thù hạ của Ân Hạo thì chào hỏi, lão đại uy nghiêm không phải ai cũng có thể xúc phạm, hơn nữa, rất nhiều người nhìn ra, Ân Hạo đối với tên sùng vật này rất cưng chiều.

Đến ngày thứ hai nàng tiếp tục chạy thì lại rơi vào mắt người khác. Sở Nghiêu đứng ở phía xa, tay vòng trước ngực nhìn Mễ Lương, ánh mắt sắc bén dường như suy nghĩ sâu xa. Hắn không đi qua tìm nàng mà nhìn nàng rất lâu, chờ tới khi Mễ Lương chuẩn bị trở về ăn sáng thì hắn cũng đi về phía phòng.

Trên hành lang, Mễ Lương thờ hồn hèn nhìn Thạch Đầu kêu: “Thạch Đầu, mau mang điểm tâm qua, hôm nay phải ăn hơn một cái bánh bao mới được”

Nói xong, nàng thấy Sở Nghiêu đứng ngay hành lang, Mễ Lương vừa mệt vừa đói, chỉ đơn giản bắt chuyện với hắn rồi lê từng bước nặng nề đi về phòng.

Sở Nghiêu xoa cằm nhìn nàng, cũng không nhiều lời nhưng ánh mắt luôn dán sát bóng lưng của nàng, lúc nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn thì hắn xoay lại: “Ngày hôm qua đã bắt đầu chạy, khôi phục thật khá, khí sắc cũng không tệ, hơn nữa khí sắc mấy nay của anh xem ra rất tốt, chắc là hai tôi vừa rồi đều ngủ với Mễ Lương”

Lời này chính là nói với Ân Hạo, nếu Ân Hạo nói bản thân không chạm vào Mễ Lương chẳng khác gì xem Sở Nghiêu là thằng ngốc, nhưng Ân Hạo cần bản không phải đàn ông.

“Tôi đã động vào Mễ Lương”- Ân Hạo thẳng thắn nói, thân hình cao lớn đứng bên hành lang, mày nhíu lên: “Tôi có một giao dịch chắc chắn sẽ khiến anh hứng thú”

Sở Nghiêu nhú mày: “Ồ đây còn làm được giao dịch gì?”

“Sở gia là danh gia vọng tộc suốt mấy trăm năm, cha anh làm quan to trong triều, kết quả vì tội ăn hối lộ mà cả nhà bị giết, anh cũng bị liên lụy dính tội chết nên bị đẩy vào Viêm Hoang. Hơn nữa anh chẳng phải bị oan sao, không chỉ có thế, cả nhà anh cũng bị oan”- Ân Hạo tỏ vẻ thương xót, không nhìn sắc mặt lạnh run của Sở Nghiêu, nói tiếp: “Chẳng qua chỉ là ăn hối lộ, ở Đại Kim cũng đâu phải thiếu, làm quan ai không tham? Chẳng qua cha anh không ngừng kết oán với lão Lương Từ, lão ta cũng không tính giết sạch cả Sở gia, nhưng... đáng tiếc một người văn võ song toàn tài đức vẹn lại phải mỗi ngày ở Viêm Hoang đập đá, cha thì ra đi không nhắm mắt...”

“Đủ rồi!”- Sở Nghiêu quát to, những hình ảnh của quá khứ và bây giờ thật sự khác biệt, lúc trước cha tham ô đã tạo cho hắn đả kích lớn, Sở Nghiêu căn bản không muốn nghĩ đến chuyện trước kia: “Lão đại muốn nói gì?”

“Tôi biết sau khi ra ngoài anh chắc chắn sẽ tìm cách báo thù, nhưng Lương Tử thế lực lớn như vậy, trong và ngoài đều có hơn mấy chục tinh binh, hơn nữa tôi còn nghe nói, con trưởng của lão ta nắm trong tay binh quyền, con gái thì tiến cung làm quý phi được sủng ái. Trước đây Sở gia cường thịnh như thế cũng đâu không lại lão ta, có lẽ cũng không cần nghĩ đến chuyện một tên đào phạm như anh sẽ làm được? Sau khi ra khỏi đây, có thể giữ được mạng là quá tốt, báo thù không thể đựng tới”

Sở Nghiêu cười lạnh: “Lão đại ở Viêm Hoang mười năm, tai mắt bé tắc, ngoại trừ nghe những lời bàn tán anh căn bản không thể biết bên ngoài đã xảy ra biến cố gì, chuyện của tôi không cần anh lo”

Án Hạo nở nụ cười cực kì tự tin: “Nhưng nếu anh muốn báo thù, chuyện đó cũng phải dễ dàng gì, thậm chí so với việc bỏ trốn khỏi Viêm Hoang còn khó hơn”

Sắc mặt Sở Nghiêu đen lại, không nói.

Án Hạo tiếp tục: “Nhưng mà thôi, nói đến chuyện tham ô, lão ta so với Sở Gia còn tham lam hơn nhiều, còn đem tiền cống vài món bảo bối vô giá cho các các nước láng giềng. Theo tôi biết, vài năm trước, phủ của lão ta bị trộm, lão cũng không ngờ sẽ đánh mất mấy thứ bảo bối, quan trọng nhất là bên trong có sổ sách và mấy mật hàn. Nội dung bên trong mật hàn đều là chuyện đại nghịch bất đạo, lão ta muốn phong tỏa tin tức nhưng bí mật bị người khác phát giác. Lão ta không tìm được, vật bị trộm như đá chìm xuống biển không rõ tung tích, cũng không có ai cầm sổ sách và mật hàn đi tố cáo. Mấy năm nay, lão ta sống cũng rất an, tuy đó là chuyện của vài năm trước, nhưng nếu bị đưa ra, chắc chắn sẽ mang tội danh độc chiếm công phẩm, chức quan của lão ta cũng không yên được đâu!”

“Chẳng lẽ là do anh trộm?”- Mắt Sở Nghiêu lóe lên tia sáng.

“Vài năm trước đó tôi đã vào Viêm Hoang”- Án Hạo nhìn Sở Nghiêu, anh ngu hay sao, hẳn dừng lại nói: “Nhưng tôi biết người trộm là ai, còn biết nó giấu ở đâu?”

Án Hạo đã biết thì tên trộm phải là người ở Viêm Hoang. Viêm Hoang là nơi ngọa hổ tàng long, mỗi lần đi lại có người tới, Án Hạo đều sẽ tra xét qua, từ đó tạo thành những mối liên kết. Dù bị vây ở Viêm Hoang nhưng vẫn biết ít nhiều về chuyện xảy ra bên ngoài. Án Hạo không nhanh không chậm nói: “Tôi có thể nói cho anh biết thứ đó cất đó đây, rời khỏi Viêm Hoang rồi anh có thể đi báo an trả thù cho gia đình, tôi cũng không chắc anh có thể vật ngã lão ta, nhưng ít nhất bản thân không phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi”

“Vậy anh muốn gì?”- Sở Nghiêu hiểu rõ trên thế gian này không có bữa cơm nào ăn mà không trả tiền.

“Không được chạm vào Mễ Lương”

Sở Nghiêu cảm thấy bị ghen lại, nghe Án Hạo nói tiếp: “Con người của tôi thích độc chiếm, không thích đem đồ vật ra chia sẻ. Chúng ta chỉ còn ở Viêm Hoang hai tháng, hai năm anh còn nhận được hai tháng tính là gì? Chẳng lẽ vì muốn hưởng thụ cảm giác nam nữ chi hoan mà đại cừu của gia đình không báo?”

“Tôi làm sao biết được anh không lừa tôi? Nếu anh nói đúng, vì sao lại không nghĩ tới chuyện sau khi ra khỏi đây sẽ độc chiếm nó? Dù anh không nghĩ, nói không chừng nó đã bị người khác lấy mất, hơn nữa sổ sách mật hàn không dễ bảo quản, biết đâu nó đã không còn tồn tại”- Sở Nghiêu chất vấn tôi.

“Đã gọi là bảo bối đương nhiên sẽ tìm một nơi giấu thật kĩ đảm bảo không hư hại. Sổ sổ sách đó rơi vào tay người thường chẳng khác gì rước họa vào thân. Tôi có thạch anh tím, cũng chẳng thiếu tiền, sao phải đi rước thứ khoai nóng phỏng tay đó vào thân”- Án Hạo dừng lại, tiếp tục nói: “Lúc trước người Sở gia kẻ chết kẻ trốn, không ít phụ nữ phải đi làm kỹ nữ, tôi nghĩ anh sẽ không vì dục vọng bản thân mà quên nỗi đau mà họ phải gánh”

Sở Nghiêu không hé răng, tựa hồ đang suy nghĩ.

Án Hạo không chút hoang mang nói tiếp: “Không tin cũng không sao, tôi có thể nói cho anh biết, người trộm là Thạch Đầu. Anh cũng nên biết Thạch Đầu trước kia làm ăn trộm, có kỹ thuật nhưng không biết suy nghĩ, tuy trộm được nhiều đồ nhưng đệ ấy không có phúc xai nó, chưa kịp dùng đã bị đồng môn hại rồi bị bắt vào đây. Ở đây, là tôi giúp đệ ấy, đệ ấy đối với tôi trung thành cẩn cẩn, khi nào, trộm cái gì đều kể rất chi tiết. Anh có thể đi hỏi Thạch Đầu xem đệ ấy trộm cái gì, nhưng tôi đã dặn không cho Thạch Đầu nói với anh đồ đó để ở đâu, vì vậy đệ ấy sẽ không nói. Hay, anh có thể hưởng thụ cảm giác vui vẻ khi ngủ với Mễ Lương, dù sao chúng ta cũng không nhất định sẽ ra khỏi đây được, nói không chừng Mễ Lương là người phụ nữ cuối cùng chúng ta có thể ngủ cùng. Còn lão Lương Tử kia cứ để lão phiêu diêu tự tại, dù sao cũng không can hệ gì tới tôi”

Sở Nghiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, Thạch Đầu từ xa đi qua, đồ ăn được bung qua phòng Mễ Lương, lúc đi ngang hành lang thì bắt chuyện với họ, còn nói: “Lão đại, hắc đậu gần đây không đẻ trứng nữa, lần sau lão đại kêu người bên ngoài mang trứng vào nhiều nhiều, nếu không Mễ Lương sẽ không có mà ăn”

Án Hạo liếc mắt nhìn Thạch Đầu: “Được rồi”

“Anh thích Mễ Lương”- Sở Nghiêu này giờ không nói liền ngược lên buông một câu.

“Tôi là đàn ông, thích ngủ cùng phụ nữ thì có sao đâu?”

“Anh lại thật sự thích cô ấy, thật ngu xuẩn, rõ ràng biết cô ấy chỉ muốn rời khỏi Viêm Hoang nên mới lấy lòng anh, anh còn tưởng thật”- Sở Nghiêu quay đầu nhìn thẳng Án Hạo, cách nói nhạo báng. “Chuyện nhi nữ tình trường cũng xem là điều kiện sao, Ở nơi như Viêm Hoang, tính mệnh còn khó giữ, chúng ta làm gì có tư cách nói thích hay không. Hai tháng nữa chúng ta rời khỏi đây, Mễ Lương cũng sẽ ngủ với người khác, tới lúc đó anh còn quản

được ai ngủ với cô ấy không?”

“Rời khỏi Viêm Hoang là chuyện của sau này, rời khỏi Viêm Hoang là một thế giới khác, nơi này sẽ không còn đáng gì tới chúng ta. Lúc này tôi vẫn là lão đại ở Viêm Hoang, không thích chia sẻ đồ với người khác.

Sở Nghiêu trừng mắt nhìn hắn, đôi mắt sắc như chim ưng, Ấn Hạo bây giờ thích Mễ Lương tới mức sẵn sàng xé bỏ hiệp nghị, giọng Sở Nghiêu cực kì nghiêm túc: “Dù sao cũng phải nhắc nhở anh, anh nên giữ khoảng cách với Mễ Lương một chút. Nếu đã không mang cô ấy đi thì nên làm việc cho sạch sẽ vào”

“Chuyện của tôi tôi tự có chừng mực, chẳng lẽ vì một nữ nhân không thân thích mà phá hỏng kế hoạch vượt ngục của chúng ta?”- Ấn Hạo nói quyết đoán, lòng đen di động. “Xem ra anh đã đồng ý với giao dịch vừa rồi”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Bình thường cây mía giống như sợi dây thừng thô to thả dài bên cạnh tường khi nhìn từ cửa sổ. Mễ Lương quấn vài nơi bàn tay, nắm chặt dây thừng bắt đầu leo lên, chân ở trên vách tường đập loạn xạ, với ý định mượn dây thừng để treo qua cửa sổ. Nhưng dây thừng lại mềm, Mễ Lương lắc lư không ngừng, mọi áp lực đều đè nặng lên tay. Lắc lư giữa không trung hai phút, Mễ Lương cuối cùng cũng trượt xuống.

Dù đã quấn vài nhưng tay Mễ Lương vẫn bị dây thừng làm cho ngứa đỏ, cảm giác nóng hổi, nàng quay đầu hỏi Thạch Đầu: “Vừa rồi đã leo tới đâu?”

Thạch Đầu chỉ chỉ vào khe hở trên vách tường: “Vẫn chưa lên được tới đó. Mễ Lương, chúng ta về thôi. Trời nóng quá, cô cứ phơi nắng sẽ đen đấy, không còn đẹp nữa”

“Phơi nắng càng nhiều càng khỏe”- Mễ Lương nhìn khe hở phía trên, cách mặt đất cỡ hai thước. Nàng kìm không được thở dài, đúng là con đường dài cả thế kỉ. Mễ Lương hít sâu, chuẩn bị tiếp tục cố gắng, Ấn Hạo không mang nàng đi cùng đúng là vì nàng quá yếu ớt.

Chịu đựng những cơn đau do dây thừng tạo ra, Mễ Lương chống đỡ được vài giây, kết quả lay lắt giữa không trung cả nước, mỗi lần đi lên một thước cũng khó khăn, nàng chống đỡ không nổi sức nặng của cơ thể nên ngã xuống, móng đập xuống đau đến mức khiến nàng xuất mồ hôi.

Thạch Đầu đỡ nàng dậy: “Mễ Lương, nơi đó không cao lắm mà cô cũng leo khó khăn như vậy?”

“Bởi vì phép thuật của cô ấy không cao, sau này dù nỗ lực thế nào cũng chỉ uống công”- Một người đàn ông từ phía chân tường bước ra, hắn nhìn qua gương mặt xám xịt mặt cả hình tượng của Mễ Lương. “Giống như đà điểu cũng là chim nhưng nó căn bản không thể bay được, càng không thể so sánh với chim ưng ở trên bầu trời có thể bay qua mọi vách tường.”

Hắn si nhục nàng, Mễ Lương không vui trừng mắt nhìn Sở Nghiêu không mời mà đến: “Nhưng mà đà điểu chạy rất nhanh”

“Phải, vì thế nó chọn chạy trên mặt đất chứ không bay trên trời. Tuy nào đà điểu nhỏ nhưng nó lại ý thức rõ hiện thực, tìm ra phương hướng chính xác”- Sở Nghiêu nhìn Mễ Lương. “Còn cô, con đường mà cô chọn là sai”

Nhìn kẻ không muốn mang nàng theo cùng, Mễ Lương tức giận: “Tại sao lại sai? Dù thể chất của tôi so với mọi người có kém hơn, nhưng tôi cũng có chỗ dùng, cũng muốn sống”

“Thích giả sinh tồn, cô có ưu thế của cô, nếu cô muốn tiếp tục sống thì nên nghĩ xem nếu Ấn Hạo không ở đây thì nên làm gì. Việc mà cô đang làm chỉ là vô dụng, cô nên đi lấy lòng người đàn ông kế tiếp có thể che chở cho cô, chứ không nên trốn vào căn phòng nhỏ, quăng mọi việc lên người Ấn Hạo, cô xem lão đại quá tài giỏi rồi”

Thạch Đầu không biết họ nói gì, nhưng vẫn đứng bên cạnh tỏ ra kháng nghị: “Lão đại rất tài giỏi, Sở Nghiêu, anh cũng không đánh lại lão đại mà”

“Người tài giỏi sẽ không bị giam ở đây”- Ánh nắng mặt trời chiếu lên khuôn trắng đầy đặn cao ráo của Sở Nghiêu tạo ra một lớp hào quang, hắn nói nghiêm túc: “Có một số việc không phải đùa chơi, Ấn Hạo không phải thần, dù lão đại thích cô, anh ta muốn mang cô theo cũng không có năng lực đó. Một ngày anh ta đồng ý với cô nhưng đó chỉ là câu nói suông mà thôi, những việc mà cô làm bây giờ chẳng có chút ý nghĩa”

“Sở Nghiêu, anh không hiểu gì cả- Giọng nói Mễ Lương trở nên lạnh lùng, hắn luôn cho rằng nàng ngoan ngoãn ở lại Viêm Hoang sẽ là lựa chọn tốt nhất, ăn không lo, được cả trăm người sùng ái. Hắn không hiểu rằng nàng không muốn trở thành công cụ phát tiết của đám đàn ông, không hiểu rằng nàng không muốn cả đời bị giam ở nơi đất căn sỏi đá như Viêm Hoang, không hiểu rằng dù nàng là kẻ yếu ớt cũng có quyền giành lấy tương lai cho bản thân.

“Tôi chỉ là tới khuyên cô”- Ngôn từ đã hết, Sở Nghiêu xoay người chậm rãi bỏ đi, đừng nói là mang theo Mễ Lương, mang theo Thạch Đầu cũng đã

khả. Hắn thật sự không hiểu Mễ Lương sao lại có suy nghĩ viển vông như thế, Ân Hạo đối với Mễ Lương không dám tàn nhẫn, đã không thể mang theo chẳng bằng triệt để khiến nàng từ bỏ.

Sở Nghiêu lập đi lập lại nhiều lần việc Ân Hạo không thể mang nàng theo. Từ khi rời khỏi chỗ đó tâm trạng Mễ Lương trở nên u uất, đây là niềm hi vọng duy nhất của nàng, nếu chút hi vọng cũng không có, Mễ Lương không biết mình còn thể sống tiếp không. Chân vừa mỏi vừa đau, bước chân càng lúc càng nặng nề, Thạch Đầu vốn đã bỏ xa nàng, lúc đi qua phòng Ân Hạo, nàng có nhìn thoáng qua vừa hay gặp ánh mắt Ân Hạo.

Ân Hạo ngồi trên ghế, Thạch Đầu đang báo cáo chuyện của Sở Nghiêu: “Sở Nghiêu nói lão đại không đủ tài giỏi, còn bảo Mễ Lương đi tìm người khác, kêu Mễ Lương không nên dựa dẫm vào anh.”- Những lời này Ân Hạo dĩ nhiên không thích nghe, sắc mặt tối lại, gọi vọng ra cửa. “Mễ Lương, vào đây”

Mễ Lương chậm rãi đi vào trong, Ân Hạo ra dấu bảo Thạch Đầu ra ngoài, lúc chạy ra ngoài Thạch Đầu tiện tay khép cửa lại.

Mễ Lương cũng không biết nói gì, chỉ đứng cách hắn một thước, đầu cúi thấp.

Ân Hạo nhào người ra, kéo nàng ngồi lên đùi hắn, vuốt mấy sợi tóc mượt mà hỏi: “Có mệt không?”

“Hơi hơi”- Mễ Lương tuy nói nhưng không có chút sức, thân thể mệt mỏi cũng chẳng sao, chỉ là những điều Sở Nghiêu nói khiến tâm trạng nàng sa sút. Nàng luôn hoài nghi bản thân không có năng lực chinh phục Ân Hạo, có lẽ đúng như lời Sở Nghiêu nói, tất cả mọi điều nàng làm chỉ là uống công.

Ân Hạo nâng bàn tay nàng lên nhìn nhìn, rồi nhẹ nhàng vuốt những ngón tay bị thương, dùng giọng rắn dạy nói: “Chuyện chạy bộ tôi không ý kiến, nhưng đừng làm nấy chuyện này, tôi thích bàn tay trắng trẻo mềm mại hơn”

“Còn nữa”- Hắn dừng lại một chút. “Cô là người phụ nữ của tôi, sau này bớt cùng Sở Nghiêu nói chuyện”

Mễ Lương tự bảo bản thân nếu từ bỏ thì đừng trông cậy chuyện Ân Hạo mang nàng theo, con đường duy nhất còn lại chính là trở thành công cụ phát tiết của mọi người; nàng giật đầu, tuy miễn cưỡng nhưng vẫn cười tươi: “Tôi cũng không muốn nói chuyện với Sở Nghiêu, là do anh ta tự tìm tới mà”- Nàng ngồi trên đùi hắn lộn xộn, làm nũng nói: “Lão đại, tay đau quá!”

“Không phải do cô tự hại mình sao”- Ân Hạo la nàng nhưng động tác lại dịu dàng, bàn tay nắm lấy tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve.

“Lão đại, tôi không muốn bị người khác chế giễu”

“Nếu những người đó biết cô là con gái thì sẽ không có ai chế giễu cô cả?”- Ân Hạo buồn cười nói. “Nếu thế cô có chịu không?”

Mễ Lương chu môi. “Vậy thì thôi cứ để họ tiếp tục chế giễu đi, có lão đại là được rồi”

Nói xong nàng dùng hai tay quần lấy cổ Ân Hạo, vùi đầu vào vai hắn, còn dùng đầu lưỡi cạ cạ vào gáy hắn.

Ân Hạo chưa từng nói sẽ mang nàng theo, nhưng cũng không cự tuyệt nàng, Mễ Lương cảm thấy chỉ cần còn chút hi vọng nàng sẽ không từ bỏ.

Mễ Lương vẫn như trước mỗi ngày kiên trì chạy bộ, lúc năm giờ chiều mặt trời không còn gay gắt nàng liền bắt đầu chạy mang theo vài bình nước, chạy đến khi trời tối mịt.

Hôm nay hoàng hôn, mặt trời đã hạ xuống núi, đám đàn ông ở Viêm Hoang bắt đầu đi về hướng nhà ăn, Mễ Lương nhìn sắc trời đã tối chỉ tính chạy qua lại năm vòng, lúc chạy qua phía sau mấy căn phòng nàng nghe có âm thanh bất thường truyền tới. Nàng lần theo tiếng dò xét ra phương hướng, có một con đường tắt nằm giữa mấy gian phòng và vách núi, một thanh niên đang nhảy trái phải đuổi theo một con chuột.

Con chuột bị làm cho sợ hãi chạy tán loạn, người thanh niên dứt khoát đuổi theo, rất rõ ràng hắn muốn bắt sống con chuột, hắn nhảy lên như con khi bắt qua bật lại bên trong con đường nhỏ, cát bụi bay lên tứ tung. Con chuột kêu lên, người thanh niên xoay người cúi xuống, như con báo đốm bật mạnh sang bên cạnh, hai tay đặt xuống đất, chớp mắt con chuột đã lọt vào tay hắn

Hắn chưa kịp cầm con chuột thì nghe có tiếng người hét lên: “Coi chừng”

Tiếng Mễ Lương vọng tới, lúc người thanh niên bắt được con chuột, thì phía sau hai giữa hai hòn đá một con rắn nhào đầu ra, đầu bẹp thành hình tam giác, hành động của hắn khiến cho con rắn rơi vào trạng thái công kích, con rắn ngửa đầu le lưỡi, nhanh như chớp phóng về phía người thanh niên. Người thanh niên ngồi trên mặt đất không kịp phòng bị, bị cắn vào cẳng chân.

Đau một tiếng, tay không buông con chuột ra, con rắn cắn xong liền bắn người lại lui ra sau, nó ngóc đầu lên chuẩn bị công kích lần nữa. Mễ Lương nhìn về đau đớn của hắn, vẫn tiếp tục ngồi xồm không đứng lên vội nhặt đá ném về phía con rắn, con rắn cúi người chạy sâu vào bên trong vách núi rồi biến mất.

Mễ Lương biết con rắn này có độc, vội vàng chạy tới hỏi: “Anh không sao chứ?”

Về mặt của hắn rất đau nhưng lại hung dữ nằng Mễ Lương: “Sao mày lại dọa nó chạy mất? Tao còn muốn.. muốn bắt nó”

Giọng nói càng lúc càng run, hiển nhiên hắn không ổn tí nào, vén ống quần lên thì thấy hai dấu răng thật sâu, da ở xung quanh cũng bắt đầu chảy máu đen. Hắn tỉnh đứng dậy thì Mễ Lương vội đề hắn xuống: “Đừng động đây, nếu không chất độc sẽ khuếch tán”

Người thanh niên tay vẫn cầm chặt con chuột, Mễ Lương cảm thấy người này thật buồn cười, lúc này mà con bận tâm tới con chuột. Mạng người quan trọng, Mễ Lương vội vàng lấy mảnh vải quấn quanh tay ra buộc chặt trên miệng vết thương. Độc rắn này rất mạnh, người đàn ông bắt đầu run rẩy cơ thể, Thạch Đầu có việc nên đã đi trước, nơi này lại heo lạnh, Mễ Lương cũng không tìm thấy ai để giúp đỡ, nàng vội vàng chạy tới lấy bình nước để đó không xa.

Lấy nước tới, Mễ Lương giúp hắn rửa vết thương: “Anh có dao không?”

Đau đến thấu xương, người thanh niên đỏ mồ hôi lạnh, cắn răng lấy từ trên lưng ra con dao nhỏ, nàng cầm lấy rạch một đường hình chữ thập nơi vết cắn, Mễ Lương giúp hắn lấy độc, tất cả máu nặn ra đều là màu đen, làn da xung quanh miệng vết thương đều trở nên bầm tím, cứu người quan trọng hơn, Mễ Lương cầm lấy bình nước giữa đầu uống một ngụm súc miệng, thay hắn hút chất độc, rồi không ngừng dùng nước súc miệng, chốc chốc lại nới miếng vải buộc phía trên.

Do nọc độc nên đầu óc của hắn cũng không còn tỉnh táo, phản ứng không nhanh nhạy, hắn dùng ngón tay tóm lấy con chuột, con chuột trong tay hắn phát ra tiếng kêu sợ hãi nhưng hắn tuyệt đối không buông tay. Lúc Mễ Lương đang hút độc thì phía sau một tiếng hét lớn cất lên: “Đang làm gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Chỉ hai ba bước chân, Ân Hạo đã chạy tới, kéo Mễ Lương. Mắt đầy vẻ phẫn nộ, vừa nhìn thấy rõ tình cảnh hiện tại, hắn đã kích động kéo cầm Mễ Lương lại cẩn thận nhìn nàng, banh mắt nàng ra xem con người.

“anh ta bị rắn cắn”- Mễ Lương nhỏ giọng giải thích.

“Tôi có mắt tôi tự nhìn”- Ân Hạo hung dữ nói, hắn nhìn chăm chăm mặt Mễ Lương, trời ngày càng tối Ân Hạo cũng không thể thấy rõ sắc mặt nàng, miệng quát to: “Đồ ngốc này!! Biết là rắn có độc còn giúp hắn ta hút độc, đầu óc bị hỏng rồi sao!! Thể chất của bản thân yếu như thế nào còn không biết sao? Lúc này cảm thấy thế nào?”

Bị mắng một hồi, Mễ Lương lần đầu tiên thấy Ân Hạo nổi giận dưng dưng, nghe hắn hỏi thăm, nàng nuốt xuống rồi nhả ra một câu: “Không, không sao”

Thật ra Mễ Lương cảm thấy môi hơi run lên, có lẽ do tiếp xúc với nọc độc.

“Mau đi súc miệng”- Ân Hạo đưa bình nước cho nàng, sau đó ngồi nhìn tên đàn ông nằm trên mặt đất, máu độc quanh miệng vết thương đã được hút sạch có vẻ không sao. Ân Hạo tức giận giúp hắn đè miệng vết thương xuống, sau đó thả lỏng cột vào vết thương một mảnh vải. “Tay chân khỏe mạnh như vậy còn bị rắn cắn, Đinh Nguyên, mày đáng chết...”

Đinh Nguyên cúi đầu, tay vẫn nắm con chuột đang giãy giụa phát ra tiếng kêu chít chít thảm thiết.

Lúc hút độc, tuy Mễ Lương đã không ngừng dùng nước súc miệng nhưng cũng chịu ảnh hưởng ít nhiều, hai chân bủn rủn không còn chút sức suốt hai ngày. Ân Hạo mắng nàng mấy câu, lại nhện ép nàng uống thuốc, thuốc vừa rót vào miệng liền ngay cả lục ngũ phủ tạng cũng khó chịu. Ân Hạo không nhịn không nhặt nói vài lời, buổi tối xem nàng không có chuyện gì nữa thì bỏ đi.

Mấy ngày sau, mỗi lần nói chuyện sắc mặt hắn đều tối om, giống như người khác thiếu tiền hắn.

Sau hai ngày, Mễ Lương lại tiếp tục chạy bộ. Hôm nay vào lúc hoàng hôn, Mễ Lương lại gặp người thanh niên lần trước. Vóc người hắn rất cao, dáng thanh mảnh, mũi, mắt môi cũng không có gì đặc biệt, nhưng nhìn chung lại thập phần hài hòa, nhìn qua khiến người khác vô cùng thoải mái. Hắn đứng bên cạnh, luôn quan sát Mễ Lương chạy bộ, lông mày nhíu lại có vẻ rất bối rối.

Mễ Lương lại lần nữa chạy ngang qua hắn, hắn gọi Mễ Lương: “Ê, cho mày này”

Hắn lấy từ sau lưng ra một cái lồng được làm rất đẹp, bên trong chứa con chuột. Mễ Lương bị hấp dẫn bởi những đường nét tinh tế của cái lồng, nàng nhìn chăm chăm nó hỏi: “Cho tôi làm gì?”

“Coi như là lời cảm ơn”- Đinh Nguyên nói, nếu không phải Mễ Lương kịp thời giúp hắn xử lý vết thương thì hắn cũng không còn cơ hội sống. Vì thế hắn quyết định đem con chuột quý giá này làm quà tặng Mễ Lương. Tuy đã hạ quyết tâm, nhưng lúc Mễ Lương đưa tay tính nhận lấy thì Đinh Nguyên luyến tiếc, trong lòng hắn rất rối rắm, mấy năm qua mới bắt được một con, sau này hắn cũng muốn nuôi sủng vật để khoe mọi người ai ngờ giờ lại phải đem cho. Tay Đinh Nguyên không rời cái lồng.

Mễ Lương nhìn hắn một cách kì lạ, nói cho nàng nhưng tay không thả ra, tình đùa nàng sao, Mễ Lương cũng lười đụng chạm hắn, chán ghét nói: “Tôi

không thích chuột”

Sau đó nàng xoay người chạy tiếp.

“Đây là sa thử”- Đinh Nguyên sửa lại nói, sa thử đáng yêu hơn chuột a, ở Viêm Hoang bắt được một con vật sống không hề dễ dàng. Sau khi Đinh Nguyên bị rắn cắn, đêm đó đám đàn ông đi bới hết đá cát ở đó, oanh oanh liệt liệt đào ba tấc đất, tìm không ra con rắn không bỏ qua, mãi đến nửa đêm khi đã bắt được thì cuộc vận động truy nã rắn đầy hỗn loạn mới kết thúc.

Bảo bối của hắc Mễ Lương cũng chẳng thấy có gì hiếm lạ, hắc nói sao thì kệ hắc, bước chân càng lúc càng rộng, chạy nhanh hơn.

Đinh Nguyên đi vài bước đuổi theo Mễ Lương, hắc kiên quyết đặt lòng ở trước mặt Mễ Lương: “sau này nó là sủng vật của mày đó”

Ngay cả nhìn Mễ Lương cũng chẳng thèm, nàng cứ thế chạy qua khỏi cái lồng, nhưng cách đó không xa Thạch Đầu đi qua cầm cái lồng lên nhìn nhìn: “Mễ Lương nói không thích thì là không thích, dù sao chỉ là một con sa thử, so với con Hoàng Long của Thiết Đầu ca còn kém xa”

Đinh Nguyên gọi Mễ Lương nói: “Vậy mày muốn gì? Tao không muốn nợ mày”

Hắc luôn đứng bên cạnh, Mễ Lương chạy qua chạy lại liền nghe hắc lặp lại câu hỏi: “Mày muốn cái gì”- Mễ Lương nghe đến phát phiền, lại một lần nữa chạy qua người hắc, chỉ chỉ cái lồng của hắc. “Chỉ muốn cái lồng thôi, không cần con chuột, còn nữa, anh mau biến mất khỏi đây đi”

Chiếc lồng hình lập phương cũng không lớn lắm, nhưng hoa văn điêu khắc hết sức tinh tế, trên bốn đỉnh giác còn có khắc mấy đầu nai trông hết sức sống động. Cây trâm hoa mai Ân Hạo làm cho nàng chẳng qua chỉ là nghiệp dư, chênh lệch rất nhiều so với trình độ chuyên nghiệp. Mễ Lương lúc đầu thấy cái lồng rất đẹp, lúc xem xét kĩ mới thấy điêu khắc thập phần xảo diệu, những đường nét lúc mạnh mẽ lúc mềm mại, xem ra cái kẻ gọi là Đinh Nguyên cũng rất có hoa tay.

Sau này mỗi lần chạy bộ, nàng đều thường xuyên gặp Đinh Nguyên, hắc thường mang theo một cái lồng lớn hơn, sớm muộn gì con chuột cũng chuồn mất, một bên vừa đùa giỡn với sủng vật một bên lại xem Mễ Lương chạy bộ. Lát sau, Thạch Đầu tạm thời bỏ đi, Mễ Lương cũng thấm mệt, bắt đầu đi bộ, lúc cách Đinh Nguyên không còn xa, hắc đã mở miệng: “Này có muốn đổi cái khác không?”

Hắc chỉ chỉ cái lồng trên tay, trông lớn hơn lại bắt mắt hơn, xem ra tốn rất nhiều công sức của hắc. . .

Mễ Lương lắc đầu nhưng mắt vẫn dán chặt. Lúc về nàng cũng hỏi Thạch Đầu. “Trước đây Đinh Nguyên là thợ mộc phải không? Hắc làm mấy đồ này rất đẹp”

“Hắc ta a, còn nổi tiếng hơn cả thợ mộc, được mọi người xưng là “Quý thủ Nguyên”. Nghe nói chỉ cần miêu tả đại khái hình dáng của một vật và cấu tạo của nó, thì hắc có thể có thể làm được ngay. Mấy công cụ khai thác mỏ nhiều lần cũng do hắc thay đổi. Đầu óc của hắc so với người bình thường hơi lạ, hắc chỉ thích làm vật này vật kia. Lúc trước hắc còn làm một con điều rất to, chạy tới định nước mơ ước bay ra khỏi Viêm Hoang, thiếu chút nữa đã rơi vào Địa Quý. Rất may lão đại động tác mau lẹ, trước khi hắc ngã xuống đã ném dây thừng kéo hắc lại”

Mễ Lương vội hỏi: “Con điều kia bay rất xa sao?”

“Không bay xa lắm, chỉ vài chục thước, hơn nữa phương hướng bay cũng không ổn định. Khi đó lão đại còn đánh giá cao hắc, nhưng lão đại nói vô dụng, Viêm Hoang là hòn đảo đơn độc, xung quanh đều là quý, ở bên ngoài địa quý là biển rộng mênh mông. Cho dù vật đó có thể bay qua cả khu địa quý nhưng mỗi ngày đám lính canh đều cưỡi rồng bay đi tuần tra, vừa thấy Viêm Hoang có vật gì bay ra, thì con điều của hắc sẽ bị mấy con rồng bay đó đánh cho tan xác”

Đúng vậy, trên bầu trời Viêm Hoang lâu lâu lại có rồng bay, nhất là ở khu vực khai thác, người bên ngoài thường ở trên không đi tuần tra toàn bộ Viêm Hoang. Từ vong cốc là một cái cốc hẹp dài và sâu, nơi sâu nhất đều bị điện tích quý bao phủ, ngoài cốc khẩu không còn đường nào khác để ra. Trên không là lãnh địa của rồng bay, Ân Hạo cũng nói gần hai năm qua số lượng lính canh dùng rồng bay càng nhiều, số tuần tra càng lúc càng sát nhau.

Trong đầu Mễ Lương hiện lên tàu lượn, khinh khí cầu, nhưng nghĩ lại chỉ biết thờ dài, hai thứ đó so với rồng bay dù bàn về tốc độ hay tính công kích đều kém quá xa. Còn máy bay, thì quá không thực tế.

Nhưng điều này lại khiến Mễ Lương sinh ra hứng thú với Đinh Nguyên, ngày thứ lúc Đinh Nguyên mang chiếc lồng tới ngồi ở xa xa, Mễ Lương chạy về phía hắc, Đinh Nguyên liền dồn lực chú ý tới con chuột đang bò bên trong. “Cậu thay đổi chủ ý rồi sao?”

Mễ Lương trong đầu thầm ca thán đầu óc người này quả nhiên đặc biệt, nàng rộng lượng nói: “Chỉ đến xem thôi, không có ý giành chuột với anh đâu”

Mễ Lương cẩn thận nhìn cái lồng, lò xo của lồng được làm rất tinh tế, ấn một cái nút cửa liền mở ra, bên trong còn bày biện đồ chơi cho con chuột, mỗi thứ đều được làm rất đẹp, giống như khu trò chơi thu nhỏ vậy. Mễ Lương hỏi hắc: “Nghe nói anh từng làm qua một con điều to, có phải giống thế này không?”

Mễ Lương lấy từ trong áo ra một tờ giấy, trên giấy vẽ một cái tàu lượn rất vụng về, Đinh Nguyên xem xét nói: “Cũng gần giống thế”

“Anh có còn nghiên cứu chế tạo tiếp không?”- Mễ Lương thích thú hỏi.

“Đã từng nghĩ tới, nhưng không thực hiện được, nó bay không được xa”- Đinh Nguyên bình thản nói, hỏi. “Vì sao mỗi ngày đều phải chạy bộ?”

“Bởi vì tôi không muốn bị người khác chê cười”- Mễ Lương trả lời hắn.

Từ ngày bị rấn cản, đó là lần đầu tiên Đinh Nguyên gặp Mễ Lương. Số người giống Mễ Lương chịu làm sủng vật ở Viêm Hoang không có mấy người, ai cũng đều cao và gầy, bởi vì hay bị ức hiếp nên rất dễ sợ sệt, cả ngày nom nớp lo sợ trốn tránh ánh mắt người khác, luôn lánh vào một góc, nhưng Mễ Lương so với tưởng tượng của hắn khác. Ai cũng nói Mễ Lương nhát gan, nhưng lúc Đinh Nguyên bị rấn cản, nàng đã không bỏ mặc ngược lại còn giúp hắn hút độc; nàng mỗi ngày đều chạy bộ tuy tốc độ rất chậm nhưng đều đặn cao đầu đầy kiêu ngạo. Đinh Nguyên cũng không phải người dễ thân thiện, lúc rảnh hắn đều xách theo cái lồng tới xem nàng chạy.

Cứ thế hai người cùng thân hơn, qua một ngày Mễ Lương cảm bản vẽ khinh khí cầu đưa hắn: “Cái này thì sao? Cái này có thể bay rất cao, nếu hướng gió thích hợp sẽ bay xa”

Đinh Nguyên nhìn bản vẽ nói: “Làm sao bay lên trời được?”

“Phía dưới bỏ thêm nguyên liệu, không khí bên trong sẽ nhẹ dần nhưng vậy sẽ bay được lên trời. Cụ thể thì không biết rõ, nhưng tôi đã từng thấy người ta làm qua”- Mễ Lương chỉ tay vào bản vẽ nói.

“Nếu gặp đám lính canh, chỉ cần bắn hai tên đã thùng, không rớt xuống địa ngục cũng rơi xuống biển, nếu sống sẽ bị bắt lại, bị trói ở tháp canh phơi nắng tới chết”- Đinh Nguyên có vẻ không hứng thú, tưởng chừng đã không còn hi vọng chạy khỏi Viêm Hoang, hắn cầm lấy cọng rom dưa với sủng vật còn hỏi: “Tại sao lại không thích sa thử?”

Mễ Lương bĩu môi: “Tôi thích mèo, không thích chuột đâu”

Đinh Nguyên lại sửa nàng: “Sa thử chứ không phải chuột, sa thử đáng yêu hơn nhiều”

“Xấu chết đi được, không bằng cả Hắc Đậu, nó còn cho được trứng ăn”

“Dĩ nhiên không bằng hắc đậu, Hắc Đậu là cái mà, ở viêm Hoang này chỉ có mình nó là cái, bằng không lão đại đã sớm giết nó làm thịt, còn cho nó được ăn ngon thế sao?”- Đinh Nguyên quay đầu nhìn Mễ Lương, mặt trời ngã về phía tây, lông mi của Mễ Lương vừa dày lại đậm khẽ rung, môi cong lên tạo thành hình dáng rất đẹp, hắn bình luận nói: “Bộ dạng của cậu thật giống con gái, nếu không lão đại cũng sẽ không nuôi cậu”

Mễ Lương vội nghiêng đầu, Đinh Nguyên tưởng Mễ Lương không vui, hắn nghĩ ai cũng đều đau tình nguyện thành sủng vật của người khác: “Người bình thường lão đại đều thấy chướng mắt, nhưng mà nghe nói lão đại rất coi trọng cậu..”

Lời hắn nói đột nhiên mất đi âm thanh, ánh mắt nhìn vào nửa gương mặt và gáy của Mễ Lương, Mễ Lương cũng không có hứng thú để nghe, nàng đứng lên, vỗ vỗ mông: “Tôi chạy tiếp đây”

Vừa xoay người chạy được vài bước đã thấy Ân Hạo đứng xa xa, dáng người cao cao, nét mặt nhìn không rõ.

Mễ Lương chạy về phía hắn: “Lão đại, sao anh lại tới đây?”

“Tôi còn tưởng cô chạy bộ, xem ra cô cũng không chịu khó như thế”- Ân Hạo mát bên mắt, lời nói rít qua kẽ răng. “Ngồi gần nhau như thế, cô không sợ bị phát hiện sao, chuyện của tôi càng không cần cô bận tâm”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Nói đến nghiêng răng nghiêng lợi mà vẻ mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng ung dung. Mễ Lương nhìn hắn, có chút ngẩn ra, chẳng lẽ đang ghen? Nàng cười nhạt: “Thì chạy mệt rồi nên mới cùng anh ta nói chuyện thôi”

Từ “anh” rơi thẳng vào tai Ân Hạo, khiến người bốc hỏa, nổi giận đùng đùng, hắn nói mà không để ý tới ngữ khí: “Hai người cứ tiếp tục tán gẫu đi, dù sao trời cũng chưa tối, tôi còn có việc, không rảnh quản cô nữa”

Nói xong Ân Hạo xoay người bỏ đi, Mễ Lương cảm thấy hắn đang giận nhưng không hiểu vì sao. Trong lòng Mễ Lương rất muốn cười, nàng đi nhanh hơn, giữ lấy tay hắn: “Tôi cũng muốn về”

Ân Hạo hất tay nàng ra, đi nhanh về trước.

Mễ Lương tiếp tục kéo tay hắn, Ân Hạo nói với giọng lạnh băng: “Cứ lồi lồi kéo kéo như vật mất mặt tôi lắm, cô cũng không cần nhớ lại những ngày tốt đẹp đã qua”

Mễ Lương nói tay: “Tôi chỉ gặp anh ta nói vài câu, nhìn sa thử của anh ta một chút”

Ấn Hạo không quan tâm nàng, hần bước đi nhanh hơn, bước chân sải rộng đi về phía đám đông người, Mễ Lương cũng không tiện ở lại nên quay về phòng.

Nàng dùng com tối dưới ánh đèn, Mễ Lương đợi rất lâu vẫn không thấy Ấn Hạo qua, nàng nghĩ hần đã giận thật. Mễ Lương tính đợi hần nhưng ngày nào cũng luyện tập nên rất mệt, nàng nằm xuống giường đã ngủ.

Ấn Hạo cảm thấy cả lòng nặng trĩu, càng nghĩ càng thấy không thoải mái, đợi tới lúc buổi cuồng hoan kết thúc, mọi người đều di tản trở về phòng, hần liền qua phòng Mễ Lương. Nhìn thấy Mễ Lương ngủ như heo, trong lòng càng khó chịu, suốt cả nửa ngày hần chẳng có chút thoải mái, người con gái này lại ngủ say sưa.

Ấn Hạo ngay lập tức kéo nàng trên giường, lột sạch quần áo chuẩn bị phá tiết. Mễ Lương mơ màng, nhưng vẫn theo phản xạ có điều kiện, trong miệng phát ra âm thanh hừ hừ: “Lão đại, anh về rồi sao...”

Giọng nói mơ màng, mắt Mễ Lương cũng chưa từng mở ra, chỉ kêu một tiếng “Lão đại” ôm lấy hần. Hần biết nàng vẫn chưa thức giấc hoàn toàn, nhưng chỉ là tiếng kêu trong vô thức cũng khiến trái tim hần mềm đi. Hần sờ xuống phía dưới xem ra vẫn chưa ướt, hần bắt đầu nhẹ nhàng hôn nàng. Mễ Lương bị cuốn vào, dù nói không cần nhưng mắt không thể mở ra, Ấn Hạo nhìn thấy nàng mệt mỏi nên dừng lại ôm lấy nàng nằm xuống. Mễ Lương ngủ trong lòng hần khẽ cựa quậy, tìm một vị trí thoải mái. Nhìn nàng ngủ an bình, lòng Ấn Hạo cũng bình thường trở lại.

Sáng hôm sau, mặt trời ló dạng ở hướng đông, lúc Ấn Hạo tỉnh rời giường thì Mễ Lương kéo hần lại, giống như dây mây quấn lấy thắt lưng hần, áp sát cơ thể. Đêm qua không được phóng thích, buổi sáng Ấn Hạo cũng muốn được bồi thường. Hần xoay người đè nàng xuống hôn mãnh liệt, hai người nằm trên giường mây mưa thất thường mãi đến khi nắng vàng rực rỡ chiếu thẳng vào. Hai người chưa từng làm giữa ban ngày, Mễ Lương cũng không ngại ngừng như trong suy nghĩ của hần, chân quấn lấy thắt lưng hần, rên rĩ suốt cả ngày.

Hần thích nàng tỏ ra nhiệt tình như thế, thích dáng vẻ quấn lấy hần không rời. Sau khi mây mưa, Ấn Hạo ôm nàng nằm trên giường, nghe tiếng thở và tim đập, trong lòng hần ấm lại. Mễ Lương ngẩng người tựa vào hần, cầm lấy ngón tay hần để bên môi cắn nhẹ: “Hôm qua anh ghen đúng không?”

“Ghen”- Ấn Hạo tỏ vẻ khinh thường, “Tôi chỉ lo cô bị mọi người phát hiện, ban ngày ban mặt nên hạn chế ra ngoài”

Mễ Lương gạt đầu đáp lời, ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực hần, chỉ vào ngực hần hỏi: “Đây là gì vậy? Tại sao lại có tận ba cái đầu?”

Chính giữa ngực Ấn Hạo có một hình xăm rất lớn, giống như con rồng bay nhưng lại như không phải, có tới ba đầu sáu cánh, móng vuốt sắc nhọn, răng nhọn hoắt, đuôi vừa to lại dài, so với nãi nhũ càng uy phong hơn, so với hùng sư càng to lớn uy vũ. Ánh mắt Ấn Hạo nhìn lướt qua, bàn tay vẫn xoa nhẹ lưng Mễ Lương: “Cảm thấy có ba cái đầu sẽ uy phong hơn nên liền vẽ”

Mễ Lương tựa vào người hần nhìn thật rõ, tinh tế vuốt ve: “Vẽ đẹp thật, giống như đồ họa 3d vậy, kỹ thuật vẽ cũng không tệ, ai giúp anh vẽ vậy?”

“Chỉ cần tốn một trăm lượng bạc là vẽ được thôi?”- Ấn Hạo lười biếng nói.

“Một trăm lượng?”- Mễ Lương cảm thấy một trăm lượng cũng không quá đắt, nghe nói ba mươi lượng bạc đổi được một hai hoàng kim, ba mươi lượng hoàng kim mới đổi được hai thạch anh tím.

“Cô cho rằng thứ gì ở bên ngoài cũng dùng thạch anh tím đi mua sao? Rất nhiều người dù kiếm cả đời chưa được hai thạch anh tím, có ai giống như cô tùy tiện lấy mấy lượng chơi trong tay?”- Ấn Hạo kiềm tay nàng lại. “Tinh thần cô tốt như thế có phải vẫn chưa ăn no không?”

“No, no rồi”- Mễ Lương cũng không còn sức để làm tiếp lần nữa. “nhưng mà tôi đói bụng a!”

Mặt trời đã lên cao, đám đàn ông ở Viêm Hoang đã làm xong việc quay trở về ăn sáng. Đây là lần đầu tiên Ấn Hạo dậy trễ như vậy, trong lòng thầm than, quả nhiên phụ nữ chính là nguyên nhân cản trở chính sự đàn ông.

Sáng nay Mễ Lương không thể chạy bộ, liên tiếp hai ngày chưa đi vì trong lòng Ấn Hạo vẫn còn giận, tuyệt đối không để nàng đi. Dù Mễ Lương cực kì kháng nghị cái chủ nghĩa chuyên quyền này nhưng lại tỏ ra ngoan ngoãn, qua hai ngày Ấn Hạo cũng không quản nữa.

Lúc Mễ Lương chạy bộ lâu lâu vẫn gặp Đinh Nguyên, nhưng hần không mang theo lồng đựng con sa thử nữa, hần vòng qua vòng lại, Mễ Lương tưởng hần trở về lấy lòng ai dè hần lại bung một cái bồn nước qua, bồn nước này quả nhiên thu hút sự chú ý của Mễ Lương.

Mễ Lương chạy tới muốn nhìn xem bên trong có gì. Trong bồn nước lưng tới nửa, ở giữa là những ống trúc nhỏ, Đinh Nguyên không ngừng đổ vào nước một thứ bột màu trắng, khi bột hòa tan, ống trúc bên trong nước dần dần đóng băng, Mễ Lương cảm thấy rất kì lạ: “Đây là gì vậy?”

“Sương Thạch”-Đinh Nguyên đáp, bên trong ống trúc còn kẹp thêm một cái đũa, bị hần rút ra thì nguyên khối băng cũng rút ra, hần đưa cho Mễ Lương: “Thứ Kem mà cậu nói có phải cái này không?”

Hai ngày trước Mễ Lương có nói trời nóng nếu có kem thì tốt, Đinh Nguyên hỏi kem có phải có dạng nước đóng băng vào mùa đông, Mễ Lương nói bỏ thêm đường nước đóng thành băng, mùa hè ăn thứ này giải nhiệt. Đinh Nguyên nói: “Tôi đã bỏ thêm đường vào trong nước”

Mễ Lương cảm thấy rất hào hứng, cầm lấy thứ trong tay hần cắn một miếng: “Thêm chút sữa nữa thì hay quá, hoặc đập nát đá rồi bỏ hoa quả vào trong

trong sẽ tạo ra món đá bào trái cây, đặc biệt ngon a”

“Nơi này không có sữa, cũng không có trái cây”- Đinh Nguyên cảm thấy bản thân không có phép thuật để tạo ra thứ này thứ kia.

“Không sao, có thể làm ra đá cũng rất hay rồi, anh quả nhiên có tài”- Mễ Lương tán dương. “Cái gì sương. . . sương thạch làm sao có được? Làm cách nào mà nó có thể khiến nước đông thành đá”

“Ở Viêm Hoang có rất nhiều sương thạch, chỉ cần tinh lọc một chút thì có thể xài được, sương thạch có khả năng hút nhiệt nên sẽ khiến nước hóa thành đá”- Đinh Nguyên giải thích nói.

Mễ Lương học hóa không giỏi nên không rõ sương thạch là thứ gì, quá trình chế tạo đá nghe quen thuộc, có lẽ trước kia nàng đã từng đọc qua trong sách hoặc nhìn thấy trên mạng. Nàng là nữ nhân xuyên qua tới đây cái gì cũng không biết. Thạch Đầu từ xa chạy tới, nhắc nhở nàng: “Mễ Lương, đừng ăn bậy bạ, cô vừa mới chạy xong lại ăn đồ lạnh ngay, lỡ tiêu chảy sẽ rất mệt. Nếu cô muốn ăn, về nhà tôi có thể làm cho cô, tôi cũng biết làm mấy cái này mà?”

Hắn vừa nói vừa nhìn Đinh Nguyên, Đinh Nguyên lại nhìn Mễ Lương, mk cũng biết chuyện gì Thạch Đầu cũng nói Án Hạo, buông que kem xuống: “Không ăn, nhưng đệ không được nói với lão đại, mau mang bình nước sang đây”

Đinh Nguyên nhìn Thạch Đầu chạy xa, rồi hỏi: “Hai ngày qua sao cậu không chạy bộ? Lão đại không cho cậu đi sao?”

“Phải”- Mễ Lương tùy ý đáp, cầm lấy khăn lông lau tay.

Đinh Nguyên nhỏ giọng than thở: “Nếu là tôi, tôi cũng sẽ không để cậu đi”

Giọng hắn rất nhỏ, Mễ Lương nghe không rõ: “Anh nói gì thế?”

“Không có gì”

Đã nói không có gì, Mễ Lương cũng không muốn cùng hắn nhiều lời: “Tôi tiếp tục chạy đây”

Mễ Lương lại bắt đầu chạy bộ, Đinh Nguyên thì về phòng mang cái lồng ra, nhưng tâm tư không hề đặt vào con sa thử, chốc chốc lại nhìn Mễ Lương vài lần.

Sau này, lúc chạy bộ Mễ Lương cũng không nói chuyện với Đinh Nguyên nhiều, không phải Mễ Lương không muốn, mà nàng rất ít khi gặp hắn. Vô tình gặp được một hai lần, Đinh Nguyên đều cách rất xa, nếu không phải lúc nào hắn cũng mang theo cái lồng, Mễ Lương cũng không cách nào nhận ra hắn.

Nhưng ở nơi Mễ Lương hay chạy bộ thường xuyên phát hiện ít đồ vật. Chẳng hạn như mô hình xe ngựa nho nhỏ, những bức điêu khắc hình con thỏ nhỏ trông rất sống động. Mễ Lương đoán hẳn là Đinh Nguyên cố ý để lại, nhặt được thì đó là của mình, Mễ Lương không chút lưu tâm mang nó về.

Viêm Hoang là nơi dùng quyền cước để quyết định anh hùng, Đinh Nguyên am hiểu về điêu khắc nhưng luận quyền cước, ở Viêm Hoang hẳn là kẻ xếp cuối, hoàn toàn không có tư cách bàn điều kiện với Lão đại. Vì vậy lúc Án Hạo bày tỏ thái độ không muốn ai đến quấy rầy người chạy bộ của mình, Đinh Nguyên lập tức chuyển sang nơi khác.

Nơi hắn chuyển tới rất xa, có đôi khi đứng trên đài cao vẫn nhìn thấy Mễ Lương chạy bộ, chỉ cần đừng để Thạch Đầu phát hiện là được.

Mễ Lương chạy nhiều, cơ thể cũng càng khỏe, tuy vậy dáng người cũng chẳng khác hơn, hoàn toàn không có chút đột phá.

Buổi trưa ở Viêm Hoang, tiếng sấm nổ to, buổi chiều không cách nào đi làm, mưa to làm cho khu vực khai thác mỏ càng trở nên nguy hiểm. Mỗi ngày Án Hạo đều phải dậy sớm, cùng vài thân tín đi xem xét địa thế, đa số thời gian hắn đều ở khu vực khai thác, phòng ngừa xảy ra tình huống bất ngờ có thể kịp thời cứu viện.

Tình huống nguy hiểm nhất luôn khó lòng phòng bị, buổi sáng mặt trời chói chang nhô lên cao, long từ hai nơi đồng loạt phun trào, Án Hạo ở bên này cứu viện, long còn chưa thấy đâu thì từ xa đã nghe âm thanh huyền ảo. “Có quý, chạy mau”

Xa xa đúng là khu vực khai thác mỏ, mấy chục người đang bỏ chạy, có hai người phản ứng chậm, trốn không kịp, mắt vừa nhìn thấy quý tới gần, một người đàn ông nhanh chóng quay về, trong lúc chỉ mình treo chuông, hắn ném dây thừng quấn vào lưng đối phương, bản thân nhảy lên, kéo mạnh ra, lôi hai người đàn ông ra xa mấy chục thước, chân trước chạy ra, sau một giây quý đã vây lấy vài người.

Mỗi hành động của người đàn ông này đều rất nguy hiểm, nếu trễ một giây bản thân cũng trốn không thoát, nhưng động tác của hắn rất mau lẹ, ngay cả thời khắc nguy hiểm nhất cũng không bỏ lại bản thân bạn bè, tới khi mọi người đã vào khu vực an toàn, ai ai cũng phát ra tiếng ủng hộ, Án Hạo đi đâu, cũng nhìn hắn bằng ánh mắt tán dương

“Thân thù tốt không nói, hiếm nhất là trọng nghĩa khí, không hổ là tướng quân có uy danh trong quân ngũ”

“Già mà tướng quân, tất cả đều là quá khứ rồi, cũng chỉ có anh còn sống trong quá khứ. So với anh, hẳn ta có thể thích nghi với Viêm Hoang, anh đã tới đây hai năm cũng chẳng có lấy vài người bằng hữu, ngoại trừ làm tướng quân, Hàng Phá Hải còn hòa nhập được với không ít người”

“Đúng vậy, trên phương diện này tôi không bằng hẳn ta. Cho nên, tôi đang nghĩ, nếu sau này anh rời khỏi Viêm Hoang rồi, hẳn ta có khả năng sẽ là người

kế thừa vị trí của anh”

Ấn Hạo đứng ở xa quan sát Hàng Phá Hải, nói vào trọng tâm: “Thân thù hấn ta không hề thua Thiết Bất Quy, thời gian ở Viêm Hoang còn quá ngắn, vẫn chưa có được nền tảng. Thiết Bất Quy hiểu được quy tắc sinh tồn ở Viêm Hoang, cũng có nhiều người ủng hộ hơn như Thiết Đầu, Lộ Ngũ, Nam Minh, ... Bọn họ chắc chắn sẽ đứng về phía Thiết Bất Quy, hơn nữa, tôi đi rồi, theo lẽ thường Thiết Bất Quy sẽ tiếp nhận vị trí của tôi, ít nhất là một thời gian ngắn, trong thời gian đó Hàng Phá Hải không nên có ý tranh giành”

Sở Nghiêu nói: “Dù Hàng Phá Hải không thể lên làm lão đại thì sau này hắn ta sẽ có địa vị ở Viêm Hoang”

Ấn Hạo gật đầu tán thành.

“Vậy hãy giao Mễ Lương cho hắn ta đi”

Mắt Ấn Hạo đột nhiên co lại: “Anh có ý gì?”

“Nếu như lão đại thật sự thích Mễ Lương, cũng nên giúp cô ấy chuẩn bị cho tương lai. Một ngày kia anh biến mất khỏi Viêm Hoang, nếu không chuẩn bị trước cho cô ấy chẳng lẽ anh định để cô ấy bị ba trăm tên đàn ông luân gian sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

“Anh vừa đi, chắc chắn Viêm Hoang sẽ hỗn loạn, Mễ Lương không có khả năng tự bảo vệ mình, nếu bị mọi người phát hiện là con gái chắc chắn càng hỗn loạn. Nếu may mắn không bị ai phát hiện, rơi vào tay Thiết Bất Quy, Thiết Bất Quy xuất thân là cường đạo, thân thù dĩ nhiên không tệ, nhưng trên phương diện nam nữ hấn không quan tâm, vì để lấy lòng người khác hấn sẽ đem Mễ Lương ra làm vật chia sẻ, dùng nữ nhân đổi lấy sự ủng hộ của người khác, đến lúc đó Mễ Lương chỉ chờ để ba trăm tên đàn ông luân gian” - Sở Nghiêu quan sát Ấn Hạo, chân thành nói: “Nhân phẩm Hàng Phá Hải cũng không tệ, chắc chắn sẽ đối xử tốt với Mễ Lương”

“Quan hệ giữa Hàng Phá Hải và anh không tệ” - Sâu trong mắt Ấn Hạo nổi lên một luồng hỏa diễm. “Anh không chạm được vào Mễ Lương nên muốn tôi đem Mễ Lương cho hắn ta sao”

“Anh cũng không thể mang theo Mễ Lương, nhất định không thể độc chiếm cô ấy. Vì chút ích kỉ của bản thân mà không giao cô ấy ra, anh làm vậy sau này cô ấy làm cách nào đối diện với tình trạng hỗn loạn ở Viêm Hoang? Cô ấy bây giờ là nam sủng của anh, anh đem cô ấy ra làm vật khen thưởng thì cô ấy vẫn thuộc về anh, nhưng khi anh đi rồi, người được tặng sẽ tiếp nhận Mễ Lương, một người đàn ông lên che dấu một cô gái tuyệt đối sẽ không gây ồn ào dấy người khác tới chiếm. Người đàn ông đó là ai thì anh phải tính đi, tôi chỉ cảm thấy Hàng Phá Hải không tệ”

“Bên ngoài, hồ sa trúc một ngày càng cao, hồ nước cũng ngày càng thâm, không quá một tháng nữa chúng ta sẽ ra khỏi Viêm Hoang. Anh muốn một mình chiếm giữ Mễ Lương tôi có thể hiểu, nhưng tốt xấu gì cô ấy cũng đã đem lần đầu tiên của mình trao cho anh, anh cũng nên suy nghĩ cho tương lai của cô ấy” - Những gì nên nói Sở Nghiêu đều đã nói, hấn đi về phía đám người ở xa xa.

Buổi chiều trời lại mưa to, nước mưa rửa sạch mọi bùn đất, trận mưa này kéo đến tối cũng không ngừng. Tối đến, Ấn Hạo không qua phòng Mễ Lương, hấn nằm trên giường nghe tiếng sấm từ phía chân trời vang vọng tới. Hấn biết, bên ngoài cốc khẩu những cây hồ sa trúc đã cao lên rất nhiều, những khu vực trũng cũng đã chứa đầy nước mưa, hình thành những hồ nhỏ, hồ nước sau mùa mưa đạt được lượng nước cao nhất, nhưng chỉ hai ba ngày liền khô hạn ngay. Cho nên thời gian hai người rời khỏi đây cũng vào sau mùa mưa, mọi thứ đã chuẩn bị xong, nắm tay tính tính đại khái cũng chỉ hơn hai mươi ngày nữa.

Thời gian cũng không còn nhiều, đã tới lúc đưa ra quyết định.

Hôm sau ở đại đường, Ấn Hạo tuyên bố để Hàng Phá Hải chuyển đến khu nhà nghỉ của lính canh trước đây sống, đồng nghĩa sẽ quản lý khu đó. Hàng Phá Hải chịu khổ cực, lúc ở khu vực khai thác mỏ đối mặt với nguy hiểm cũng không bối rối, thân thù bất phạm, cách đối nhân xử thế cũng không tệ, thủ hạ của Ấn Hạo cũng không ý kiến.

Sau khi ăn trưa, Ấn Hạo một mình gọi Hàng Phá Hải vào đại đường. “Gần đây mấy ba bốn lần không ngại nguy hiểm cứu người, ai ai cũng than phục. Nghe nói trước kia mày cũng từng là tướng quân, nhưng xem ra đánh trận không thành công, phải hy sinh một vài người để đổi lấy thắng lợi. Ở Viêm Hoang này chúng ta chỉ có ba trăm người, tao hi vọng không có bất cứ ai phải hi sinh”

Hàng Phá Hải sau khi tới đây cũng biết vì sao Ấn Hạo là lão đại. Uy danh của Ấn Hạo có được không phải nhờ nắm đầm, mà ở khu vực khai thác mỏ hấn có thể giữ lấy rất nhiều mạng người, hấn dốc hết sức không để một ai chết, quản lý Viêm Hoang thành một nơi trật tự. Hàng Phá Hải lớn tuổi hơn so với Ấn Hạo nhưng đối với Ấn Hạo càng than phục: “Tôi còn nhớ khi vừa tới đây, lão đại đã nói nơi này không có tướng quân. Ở Viêm Hoang chỉ có đồng đội, tôi đương nhiên sẽ không để đồng đội mình chết”

Ấn Hạo đã để ý Hàng Phá Hải một thời gian, theo như lời Sở Nghiêu nói nhân phẩm người này không tệ. Hắn nói với Hàng Phá Hải vài chuyện về khu vực khai thác mỏ, cuối nói: “Khí hậu ở Viêm Hoang rất nóng, người dễ dàng phát hỏa, sau khi ăn cơm tối mày vào phòng chờ tao, tao sẽ cho mày một phần quà để trừ hỏa, coi như khen thưởng”

Rời khỏi đại đường, Ấn Hạo đứng trên hành lang một lúc, mắt nhìn xa xăm về phía núi hoang, nhưng không gì lọt vào mắt, tay nắm chặt đi về phía phòng Mễ Lương.

Mễ Lương đang nằm trên giường ngủ trưa, Ấn Hạo không đi vào buồng trong mà ngồi bên ngoài một mình. Đến khi Mễ Lương thức giấc, đẩy cửa phòng ra nhìn hắn, ánh mắt nghi hoặc, Ấn Hạo cũng không phải loại người sợ quấy rầy giấc ngủ của nàng mà không lên giường.

“Lão đại sao anh không vào?”

Ấn Hạo ngẩng đầu nhìn nàng: “Ngủ ngon không?”

“Ngon” – Mễ Lương trả lời hắn.

Các cơ trên mặt Ấn Hạo đều co lại: “Cơm tối cô nên ăn nhiều một lúc, ăn xong rồi đi về phía đại đường ở hướng Bắc, theo hành lang dẫn thẳng vào gian phòng nằm trong cùng”

“Vào đó làm gì?” – Mễ Lương nghĩ bên trong có phải có chứa đồ chơi gì không.

Mặt Ấn Hạo không chút biểu cảm: “Đêm nay cô sẽ ngủ cùng Hàng Phá Hải”

Mặt Mễ Lương bỗng chốc trắng bệch: “Anh nói gì?”

Ấn Hạo quay mặt đi: “Tôi đã nói chuyện với Hàng Phá Hải, hắn ta đến Viêm Hoang vẫn chưa bao lâu nhưng con người không tệ, tối nay cô qua đó đi”

Mễ Lương như nổi cơn điên, túm lấy vạt áo hắn, dùng tay vừa đẩy vừa đánh: “Anh đã nói sẽ không đem tôi đi khảo thưởng cho người khác...”

Mặt Ấn Hạo không hề có biểu cảm, liền kéo giữ lấy tay nàng: “Nói này là do tôi quyết định, tôi bảo cô làm gì thì cô cứ thế mà làm, nếu không tình cảnh của cô sẽ càng tệ hơn thôi”

Ấn Hạo hất tay nàng ra: “Sau khi ăn cơm tối xong cô tự mình đi sang đó, thứ cho tôi không thể tới tiễn cô”

Nói xong chân liền bước ra khỏi phòng.

Ấn Hạo đi thẳng về khu vực khai thác mỏ, lúc này vẫn chưa tới thời gian làm việc, ở đây không một bóng người. Hôm nay, trời không đổ mưa, mặt trời chói chang nhô lên cao, ánh nắng vàng rực nóng rực như có lửa thiêu, dưới cái nóng kinh niên không có lấy một tiếng động, chỉ có những giọt mồ hôi từ trên trán hắn không ngừng lăn xuống.

Qua một lúc lâu mới có người lục đục đi tới khu vực khai thác mỏ, nhìn thấy hắn liền chào hỏi. “Lão đại, sao anh tới sớm vậy”, “Lão đại, sao anh lại tới đây một mình”

Ấn Hạo không thèm lau mồ hôi, hắn đứng dưới mặt trời rất lâu, chỉ thấy hai chân trở nên vô lực, gương mặt nghiêm trọng chữ ừ hai tiếng, xem như trả lời.

Hắn ở khu vực khai thác mỏ đến tận giờ cơm tối, đi từ đông sang tây rồi từ tây sang đông, mãi khi màn đêm buông xuống, có người phát ra tiếng hiệu lệnh: “Công việc kết thúc, ăn cơm—”

Buổi tối sau khi cùng đám thủ hạ dùng cơm, ăn xong là thời điểm cuồng hoan ở Viêm Hoang, hắn ngồi cùng Lộ Ngũ và Thiết Bát Quy, cả đám người bắt đầu cùng nhau tọa đàm. Âm thanh xung quanh rất ồn ào nhưng hắn không nghe rõ câu nào, chỉ thấy ánh trăng dần dần lên cao, mỗi một khắc không ngừng trôi đi, trong lòng như có một cái đồng hồ cát, những hạt cát không ngừng đổ xuống, tựa hồ thứ trôi đi không phải là cát, cũng chẳng phải là thời gian, mà là một điều gì đó rất quan trọng.

Bên cạnh có người dùng tay thúc nhẹ hắn, là Lộ Ngũ: “Lão đại, anh lên tiếng đi chứ”

“A?” – Ấn Hạo cũng không biết họ đang nói gì.

“Tên Tiểu Đào sẹo muốn cùng Nhị Khô đánh một trận, lão đại cũng biết oán hận của hai người họ chất chứa đã lâu, hôm nay lại âm ỉ, hai người muốn đánh một trận cho thoải mái, chết thì thôi, muốn hỏi lão đại xem anh có đồng ý không?” – Lộ Ngũ ngồi cạnh hỏi, trong lòng thầm nghĩ hai người kia thâm rồi, sao lại muốn đánh thật, còn chạy tới đây mong Ấn Hạo đồng ý, nói không chừng lát nữa sẽ bị Ấn Hạo đá vài cái, nhưng Ấn Hạo lại không có chút phản ứng, Lộ Ngũ cảm thấy rất kì quái: “Lão đại.. anh có nghe không... lão đại”

Ấn Hạo đột nhiên đứng dậy, giống như con tuần lộc bị dã thú tấn công vội vàng chạy về phòng. Xuyên qua đại đường, lưu lại trên hành lang những tiếng bước chân dồn dập, hắn lấy chìa khóa mở cửa sắt ngón tay run run, đẩy cửa vào, hắn chạy về hướng phòng Mễ Lương: “Mễ Lương...”

Trong phòng không có bóng người, bước chân hắn càng thêm hoảng loạn, giống như kẻ điên không ngừng chạy qua lại ở đại đường, cuối cùng chạy tới

phòng ở hướng Bắc. “Phanh...”- Cửa gỗ bị đá văng.

Mễ Lương đứng trong phòng quay đầu nhìn xem chuyện gì xảy ra, hần thấy nàng vẫn mặc quần áo đầy đủ, thở dài nhẹ nhõm, hướng nàng nói: “Đi về thôi”

Mễ Lương im lặng cúi đầu.

Hàng Phá Hải ngồi trên ghế về mặt tò mò, lát sau mới phản ứng lại: “Án Lão đại, tôi không thích đàn ông”

“Không thích thì được rồi”- Án Hạo nói cho có lệ, nhìn Mễ Lương một lát rồi vỗ vai nàng. “Mễ Lương, về thôi”

Mặt Mễ Lương không có chút biểu cảm bước ra khỏi cửa.

Trên hành lang dài, hai người cứ đi không ai nói lời nào.

Trở về phòng, Mễ Lương múc nước rửa mặt, rửa chân không thèm nhìn lấy Án Hạo.

“Tôi thật sự không thể mang cô theo”- Mễ Lương đi tới bên giường, chuẩn bị cởi quần áo ra đi ngủ, nghe giọng nói nặng nề của Án Hạo cất lên. “Ngay từ đầu tôi đã nói với cô, Sở Nghiêu nói không sai, tôi không có năng lực đó”

“Tôi biết”- Mễ Lương cởi áo ngoài ném sang một bên, đem cột tóc nói ra, cầm lược chải.

“Tóm lại cô nên tìm một chỗ dựa mới vững chắc”

“Vậy chỗ dựa đó là người đàn ông hồi này sao? Cảm ơn lão đại đã lo lắng nhiều như vậy, tôi sẽ suy nghĩ”- Mễ Lương hờn mát nói. “Chúc hai người vượt ngục thành công”

Mễ Lương trèo lên giường, chần kéo lên trên phủ hơn nửa gương mặt. “Sau khi ra ngoài phiền anh tắt đèn giúp”

Án Hạo ngồi xuống giường, kéo nàng tới: “Mễ Lương, tôi rất thích cô...”

“Muốn làm gì thì nhanh lên”- Mễ Lương cắt ngang lời hần. Hôm nay nói thích, ngày mai lại chẳng quản sống chết của nàng, trời nam đất bắc, cả đời này sẽ không gặp lại, giờ nói thích có phải giả dối quá không, lúc hần kêu nàng đi gặp người khác, Mễ Lương đã hoàn toàn từ bỏ hần. Nàng không nhìn lấy hần, dịu dàng nói. “Tôi muốn ngủ sớm một chút”

Tâm trạng Mễ Lương cũng không tốt, Án Hạo cuối cùng thả nàng ra, tự mình đi về phòng. Có lẽ ngay từ đầu hần nên nghe Sở Nghiêu khuyên bảo, cách Mễ Lương xa một chút, hần cho rằng mình có thể tuyệt tình, kết quả lại quyến luyến.

Bây giờ, Mễ Lương cũng chẳng cần thiết lấy lòng Án Hạo, trời vừa chạng vạng nàng đã đi ra ngoài cũng chẳng kêu Thạch Đầu. Đi qua đi lại ở khu chạy bộ, nhưng không có sức để chạy, chỉ chậm rãi nhấc chân. Đi qua lại một hồi, nàng nhìn thấy một mô hình đồ chơi, là một con khi nhỏ, hai tay ôm cái trống nhỏ, lắc lắc vài cái, con khi bắt đầu tự động gõ trống. Tuy chỉ vài cái, nhưng âm thanh thùng thùng rất dễ nghe. Khóe môi nhợt nhạt của Mễ Lương liền mỉm cười, cầm con khi nhỏ, ngồi xuống chân tường không ngừng lắc.

Lát sau, nàng đứng dậy nhìn trái phải, không thấy bóng Đinh Nguyên đâu, nàng lớn tiếng hô: “Đinh Nguyên.. Đinh Nguyên”

Xung quanh không có bóng người, Mễ Lương cảm thấy bản thân thật ngu ngốc, nàng lại ngồi xuống đùa giỡn với con khi nhỏ. Lát sau, từ phía xa một người chạy tới, hai mắt mừng rỡ: “Cậu tìm tôi”

“Cám ơn nhé”- Mễ Lương lắc lắc con khi nhỏ.

Đinh Nguyên vẫn kiên trì nhìn Đinh Nguyên rất nhiều, ánh mắt xem xét xung quanh, phòng ngừa Án Hạo hay Thạch Đầu xuất hiện: “Sao hôm nay cậu không chạy bộ?”

“Mệt, không muốn chạy”- Mễ Lương nhìn đã biết Đinh Nguyên đề phòng Án Hạo, nàng phì cười đất cát, vừa đi vừa nói: “Tôi muốn làm một thứ, có phải chỉ cần vẽ ra thì anh sẽ làm được đúng không?”

“Có thể”

Hai người đi lên đài cao ngồi trên bậc thềm, Mễ Lương lấy ra một khối đá, vung về vẽ một chiếc máy bay. “Tôi muốn có một chiếc máy bay, to như chim, nhưng không có lông.”- Mễ Lương vừa vẽ vừa dùng chân bôi bôi xóa xóa. “Không phải loại này, tôi muốn máy bay chiến đấu, như vậy sẽ không sợ rồng bay nữa... thôi quên đi, vẫn là có thêm cánh quạt hơi giống với...”

Mễ Lương vẽ một cái máy bay kiểu cũ, khoa chân múa tay cả nửa ngày cuối cùng là muốn Đinh Nguyên làm một mô hình nhỏ, Đinh Nguyên cũng hiểu sơ sơ hỏi nàng: “Làm sao cậu chắc chắn nó sẽ bay được?”

“Đương nhiên là có thể, người có thể ngồi bên trong, cánh quạt quay rất mau là có thể bay lên được”

“Cánh quạt làm thế nào mà chuyển động nhanh được? Động lực là gì?”- Đinh Nguyên cảm thấy tất cả chỉ là nói nhảm, thứ này còn chẳng thực tế bằng

điều. “cậu nhìn thấy ở đâu?”

Mễ Lương cũng không trông cậy ở thời đại này có thể làm ra máy, nàng chỉ muốn một mô hình đặt ở đầu giường để nhìn. Nàng cũng không phải kỹ sư, động lực là gì nàng cũng không rõ. “Chỉ mơ thấy thôi, dù sao nó có thể bay, bên trong có thể chứa bom, ném chết đám người muốn ngăn cản tôi ra ngoài. Anh giúp tôi làm một cái đi, bay được hay không cũng không sao, chỉ cần giống thế này là được”

Đinh Nguyên nhìn nhìn Mễ Lương, nằm mơ cũng nhìn thấy những thứ kì quái thế này sao, nhưng hắn vẫn đồng ý, làm mô hình với hắn mà nói rất đơn giản. Hắn cùng nàng ngồi song song, nhìn chớp mũi và nửa gương mặt Mễ Lương, hắn cẩn trọng hỏi: “Lão đại có phải đối với cậu không tốt”

“miễn bàn tới anh ta đi”- Mễ Lương không muốn nghe tới tên Ân Hạo. “Lại làm thêm xe tăng đi, rất lợi hại...”

Mễ Lương về lung tung, nàng nghĩ Đinh Nguyên chắc chắn đang khinh bỉ mắng nàng là đồ điên. Nhưng nàng không quan tâm, trong đầu nàng suy nghĩ tất cả chỉ muốn có thứ gì đó thật mạnh thật uy lực, tạo ra chúng, nhìn chúng hằng ngày, xem nó như động lực chống đỡ bản thân.

Hai người cứ ngồi thế cho tới khi trời tối, bụng Mễ Lương cũng réo ầm thì nàng mới nhận ra trời đã tối, âm thanh huyền ảo từ xa truyền tới, nàng cảm thấy rất có lỗi: “Xin lỗi đã khiến anh bỏ lỡ mất bữa tối”

“Không sao”- Giọng của Đinh Nguyên giữa đêm khuya nghe thật ảm áp. “Suy nghĩ của cậu rất mới mẻ, mai tôi sẽ làm, hai ngày sau sẽ đưa cho cậu”

Mễ Lương tỏ vẻ không gấp, nàng cáo từ Đinh Nguyên rồi chậm chạp trở về phòng. Nàng cũng không biết còn cơm tối để ăn không. Vừa đi qua hành lang đã đụng Ân Hạo, mặt Ân Hạo tối đen: “Cô đi đâu? Tối giờ ăn cơm cũng không biết về”

“Không đi đâu cả”- Mễ Lương nhặt nhẹo đi ngang hắn. “Chỉ là nghe theo lời anh nói, đi ra ngoài tìm kiếm chỗ dựa vững chắc cho mình”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Mặt Ân Hạo càng đen lại, giống như bầu trời đang sắp nổi bão. “Tôi còn chưa đi cô đã muốn chụp nón xanh lên đầu tôi”

“Sao lại nói tôi chụp nón xanh chứ?”- Mễ Lương tỏ ra cực kì vô tội. “Chúng ta vốn chẳng phải vợ chồng, căn bản không có gì gọi là nón xanh. Hơn nữa, ngày hôm qua anh còn kêu tôi đi cùng ai khác, cũng là anh bảo tôi đi tìm chỗ dựa mới, cũng là anh muốn tự chụp nón xanh lên mình”

Ân Hạo nghiêng răng nghiêng lợi: “Mễ Lương là gan của cô càng lúc càng to, dám cãi với tôi”

“Không dám, không dám, tôi chỉ làm theo lời anh nói thôi. Anh xem tôi rất nghe lời mà, anh bảo gì tôi làm đó. Hơn nữa, không bao lâu nữa anh sẽ đi, tốt xấu gì tôi cũng nên tìm đường sống cho bản thân mình”- Mễ Lương tỏ vẻ ngây thơ, còn không sợ chết làm bộ như chẳng có gì. “A, lão đại, còn cơm không? Tôi đói bụng!”

Ân Hạo cười lạnh: “Biến mất suốt cả buổi trưa, cô còn muốn ăn sao?”

“Ngày nào tôi cũng ngủ với anh, bây giờ cả cơm cũng chưa ăn, haiz, người còn chưa đi, trà đã nguội, xem ra không thể không đi tìm người khác”- Mễ Lương ai oán nói, lông mày nhíu lại có vẻ mất kiên nhẫn, nói nhiều với hắn cũng vô nghĩa nên nàng đi lướt qua hắn trở về phòng.

Trong phòng không phải không có đồ ăn, trên bàn vẫn còn chén đĩa nhưng thức ăn đã nguội. Mễ Lương cũng không để tâm, dù sao thời tiết ở Viêm Hoang nói như thế, nguội cũng có thể ăn như thường. Lúc nàng cầm đĩa ăn thì cửa bị đẩy vào, Thạch Đầu đi vào, xem ra vừa bị Ân Hạo giáo huấn, hắn đi tới hỏi: “Mễ Lương, cô đi đâu thế? Sao đi không nói tôi một tiếng, tối giờ ăn cơm tôi và lão đại đi khắp nơi kiếm cô mà không thấy”

“Chỉ đi dạo đây đó thôi”- Mễ Lương bình thản đáp.

“Lão đại hình như rất giận, mấy ngày nay tâm trạng của anh ấy hình như không tốt, có phải cô chọc giận lão đại không?”- Thạch Đầu thấy nàng vẫn tiếp tục ăn liền dứt lấy đồ ăn đi. “Tôi giúp cô đi hâm nóng”

“Không cần, tôi cũng không muốn chọc giận anh ta”- Mễ Lương ngăn Thạch Đầu lại. “Thạch Đầu, sao để lại lo lắng cho anh ta, chẳng bằng đệ nên tự lo cho bản thân đi, lỡ như lão đại đi mất thì đệ biết làm sao?”

Thạch Đầu lắc đầu: “Lão đại làm sao đi mất? Không ai có thể còn sống mà rời khỏi Viêm Hoang, trước đây có rất nhiều người thử qua nhưng đều thất bại”

Thạch Đầu a, đệ quá coi thường lão đại rồi, Mễ Lương trong lòng thầm than, lại hỏi tiếp: “Tôi nói, nếu không còn lão đại nữa thì đệ tính làm sao?”

Thạch Đầu không hiểu tại sao Mễ Lương lại hỏi mấy vấn đề này, hần nghĩ nghĩ đáp: “Tôi là nam nhân cái gì cũng làm được, cùng lắm thì tôi khu mò làm việc, tôi có thể sống như vậy được.”- Hần nhìn nhìn Mễ Lương, lại hùng hồn nói tiếp. “Tôi sẽ làm thật nhiều việc, Mễ Lương dù không có lão đại, tôi cũng không để cô bị đói, nhất định sẽ bảo vệ cô”

Từ trong đáy lòng, Mễ Lương vẫn cảm thấy Thạch Đầu quá ngây thơ, cả ngày giúp nàng lấy nước mà vẫn vui cười hóm hờ, chút bảo đảm cũng chẳng cần, còn Ân Hạo đối tốt với nàng lại đi kèm điều kiện là muốn ngủ cùng. Tiếc rằng Viêm Hoang là nơi bạo lực, dù Thạch Đầu có tài trộm cái này cái kia nhưng bảo vệ nàng thì không đủ năng lực.

Hai ngày qua nàng chịu đã kích rất lớn, cuộc sống trước kia nàng luôn xác định được mục tiêu, ít nhất trong lòng luôn hi vọng, dù hi vọng đó có xa vời cỡ nào nhưng nó luôn hiện lên trong suy nghĩ. Nhưng hiện tại hi vọng mất đi, đầu óc nàng trống rỗng, vừa xót xa lại chua chát, lúc nằm xuống giường nàng quán chân chặt lại tựa như muốn tìm kiếm cảm giác an toàn.

Nửa đêm Ân Hạo đi sang phòng Mễ Lương, hần không thấp đèn lên, tựa như thợ săn trong đêm tối. Hần mò nằm trên giường, chui vào chăn Mễ Lương, phủ lên môi nàng điên cuồng liếm mát, đôi bàn tay to theo áo sơ mi chui vào do thám không ngừng châm ngòi thời gì. Mễ Lương vẫn chưa thức giấc đã bị hần làm cho có phản ứng, theo phản xạ có điều kiện ôm lấy cổ hần. Ân Hạo thích lúc này, nếu nàng thanh tỉnh thì không thể yêu, chỉ có lúc này nàng nhiệt tình ôn hòa nói với hần.

Ân Hạo biết khoảng cách của hai người ngày càng xa, lòng hần cũng khó chịu, nhưng hiện thực thì tàn nhẫn, hần không thể mang nàng theo cùng. Trong lòng cảm thấy nặng nề, Ân Hạo không chút do dự tiến vào trong, mỗi cú va chạm đều dùng hết sức, mỗi lần đâm vào đều tới nơi sâu nhất của nàng, hai khối cơ thể quấn lấy nhau, những khoảng cách trong lúc này đều biến mất.

Khi Mễ Lương hoàn toàn tỉnh dậy thì bàn tay ôm lấy cổ hần liền thả ra, nàng không kiềm được cơ thể đang run lên, nàng cũng không cần cố gắng nữa. Hần đã lấy mất hi vọng của nàng, nàng cũng không cần dựa vào người đàn ông này. Mễ Lương nắm chặt tâm thần, cảm môi không kêu lên. Ân Hạo nhận thấy rõ sự kháng cự từ nàng, hần kéo đùi nàng để lên vai, cả cơ thể đè xuống. Cơ thể Mễ Lương như bị gấp lại, bằng tư thế này Ân Hạo sẽ tiến vào sâu hơn, vật cứng không ngừng ra và chạm vào nơi mềm cảm nhất, Ân Hạo di chuyển với tần suất nhanh hơn, vừa nhanh vừa sâu, Mễ Lương không thể chịu nổi, hoàn toàn quên mất những suy nghĩ lúc này, phát ra tiếng kêu: “Chậm lại.. nhẹ một chút, nhẹ một chút... dừng... ô ô”

Nàng càng nói dừng hần càng vào sâu, đợi đến khi nàng run rẩy hét lên hần đột nhiên dừng lại, Mễ Lương chịu không nổi, cả người đuối sức lác lư cầu xin hần: “Mau cho tôi, lão đại... tôi muốn”

Ân Hạo dùng vật cứng của mình chậm rãi ma sát nơi nhụy hoa của nàng, cổ tính lướt qua lại nơi cửa động nhưng không vào. “Cầu xin đi, nói cô thích tôi”

Mễ Lương bị hần ma sát chịu không nổi, cơ thể kêu gào ham muốn loại cảm giác mất hồn khi này liền phối hợp hần: “Tôi thích anh... cho tôi, lão đại.. tôi muốn anh”

Trong đêm tối, môi Ân Hạo lướt qua một nụ cười thỏa mãn, nặng nề tiến vào trong nàng, nghe âm thanh thỏa mãn của nàng, hần làm sao có thể không trị được nàng? Tóm lại, nàng vẫn phải phục tùng dưới thân hần.

Đợi đến khi song im bẽ lặng, hai người đều ướt mồ hôi, Ân Hạo ôm Mễ Lương đang mềm oặt vào lòng, nàng quả thật không thể vĩnh viễn thuộc về hần, nhưng ít nhất vào lúc này nàng sẽ thuộc về hần.

Trên giường, Mễ Lương luôn hấp dẫn, nhưng xuống giường Mễ Lương lại mất đi sự ngoan ngoãn, cả ngày nhìn thấy hần thì liền tỏ ra khó chịu, ngay cả vài câu cũng lười không muốn nói với hần, nói ra câu nào thì câu đó nghẹn chết hần, đúng là gặp nhau không bằng chẳng gặp.

Buổi sáng từ khi vực khai thác mỏ về chỉ thích Thạch Đầu lười thui một mình, Ân Hạo đi qua: “Không phải bảo đệ đi theo Mễ Lương sao? Một mình ở đây làm gì?”

“Cô ấy không cho đệ theo”- Thạch Đầu không biết làm sao.

“Đệ nghe Mễ Lương hay nghe lời ta?”- Ân Hạo tức giận. “nàng lại chạy đi đâu rồi?”

“Đệ tính đi theo, nhưng vừa ăn sáng xong cô ấy nói trong phòng hết nước, bảo đệ gánh một thùng qua, vừa về thì cô ấy đã không còn trong phòng.”- Thạch Đầu chột dạ nói. “Đệ đi tìm ngay”

“Cả ngày chạy loạn khắp nơi, có bản lĩnh thì đừng về ăn cơm”- Ân Hạo nắc, nhưng lại lo Mễ Lương chạy đến nơi đông người, lỡ bị lộ thì sao, hần quát Thạch Đầu một tiếng: “Đi tìm ngay”

Mễ Lương không phải không thích Thạch Đầu, mà Thạch Đầu có chuyện gì cũng kể Ân Hạo. Có một số việc, Mễ Lương không muốn để Ân Hạo biết, cho nên không mang Thạch Đầu theo. Nhìn lên bậc thềm ở đài xa, Mễ Lương ngồi kế Đình Nguyên, Đình Nguyên làm gì đó rất xinh xắn, cả cabin máy bay cũng làm xong, nhưng hần vẫn chưa thấy qua vật thực, Mễ Lương lại vẽ tùm lùm chỉ làm được đại khái, vật làm ra với thử trong suy nghĩ của Mễ Lương vẫn khác biệt rất lớn.

Mễ Lương chỉ vào mô hình máy bay: “Không phải là đuôi chim, nó chỉ cần thẳng bóng loáng là được, đâu cần phải lượn sóng như đuôi chim”

Lúc làm Đình Nguyên cũng từng suy nghĩ đến vấn đề này, hần cầm dụng cụ qua, tay phải cầm lấy con dao nhỏ khắc khắc ần ần theo ý Mễ Lương. Lúc ở cùng Đình Nguyên, Mễ Lương càng thấy rất thoải mái, Đình Nguyên vẫn tiếp tục sửa chữa mô hình máy bay, lát lát lại hỏi ý Mễ Lương.

“Cái này cần có thêm hai bánh xe, không hình như ba cái, trước tiên là chạy trên đất, sau khi đạt được vận tốc sẽ bay lên”- Lần trước Mễ Lương quên nói với Đinh Nguyên vấn đề này. “sau khi bay lên, bánh xe có thể gấp lại”

Đinh Nguyên cảm thấy rất có lỗi khi không làm được thứ Mễ Lương yêu cầu: “Để tôi làm thêm một cái nữa cho cậu, bây giờ theo lời cậu nói, bánh xe cũng không thể gấp lại được”

Mễ Lương cảm thấy bản thân chính là vị khách không trả tiền, người ta làm miễn phí giúp nàng, nàng cũng không thể yêu cầu quá đáng: “Thôi vậy thì phiền lắm, cái này cũng rất đẹp, Lắp thêm một cái giá đỡ vào là giống như đang bay vậy”

“Dù sao tôi cũng không có việc gì để làm, làm thêm một cái cũng không tốn bao nhiêu công, cậu xem còn sửa gì nữa không? Sau khi sửa xong đánh bóng lên thì càng đẹp”- Đinh Nguyên cầm mô hình trong tay hỏi nàng.

“Không có gì muốn sửa cả”- Mễ Lương cầm mô hình xe tăng trong tay, mô hình này làm rất đẹp, bánh xe và cả xích bánh đều được điêu khắc hoa văn tỉ mỉ, Mễ Lương đẩy qua đẩy lại chiếc xe tăng, thích thú không buông tay: “Đinh Nguyên anh thật là tài nha, còn làm được cả cánh cửa, cánh cửa thật đẹp, bên trong còn có ghế nữa.. trên ghế còn có hoa văn, làm cách nào mà tay anh lại khéo léo như thế chứ?”

Mễ Lương đối với kỹ thuật của hán bội phục sát đất, nàng nhìn Đinh Nguyên đầy vẻ khâm phục, Đinh Nguyên ngại ngùng nói: “Nhưng vẫn không thể làm ra thứ cậu muốn”

“Làm thế này cũng giỏi lắm rồi, tôi chưa từng nghĩ anh có thể làm đẹp thế này”- Mễ Lương nhìn những ngón tay thon dài của hán nắm chắc con dao nhỏ từng chút một tu sửa mô hình máy bay, tinh tế mãi dũa một chút khuyết điểm cũng không bỏ qua, vì rất tỉ mỉ nên trán thấm cả mồ hôi, Mễ Lương nói: “Được rồi, không cần sửa nữa đâu, rất đẹp”

Mễ Lương thấy hán vẫn không chịu dừng, nàng dứt lấy mô hình, vừa cầm mô hình vào tay thì đã nghe một giọng nói lạnh lẽo vang lên: “Trời nóng như thế, hai người vẫn tìm được nơi mát mẻ”

Án Hạo đứng dưới bậc thềm nhìn hai người ngồi kế bên nhau, mặt cười như không cười.

Đinh Nguyên kích động như bị ai bắt gian, từ từ đứng dậy: “Lão.. lão đại”

Mễ Lương đùa nghịch với mô hình, ánh mắt đảo qua Án Hạo: “Chỉ là nhờ Đinh Nguyên làm giúp vài thứ”

Chỉ một câu xem như giải thích, hơn nữa nàng vẫn còn ngồi bên cạnh Đinh Nguyên. Sắc mặt Án Hạo run lên, từng bước từng bước đi lên bậc thềm, tựa như con sư tử tiếp cận con mồi, mang đến cảm giác áp lực, nhưng Mễ Lương cố tình không quan tâm, Đinh Nguyên nhìn Án Hạo sắp phát hỏa, liền đi về trước.” Lão đại, tôi chỉ giúp cậu ấy làm vài thứ, anh, anh.. đừng làm khó dễ cậu ấy”

“Vậy à?”- Án Hạo nhàn nhạt lướt nhìn Đinh Nguyên, mặt không biểu cảm: “Đinh Nguyên, gần đây máy tiến bộ cũng không ít, xem ra muốn tìm tảo luận bàn đúng không?”

Mễ Lương hiểu ngay Án Hạo động thủ tuyệt không phải đùa, vội giữ chặt tay Án Hạo: “Lão đại, trời nóng như thế, chúng ta về thôi”

Án Hạo cười lạnh, ánh mắt nhìn xuyên qua Mễ Lương dừng lại trên Đinh Nguyên, Mễ Lương xét thấy tình huống không ổn, vội nắm chặt tay hán, nghiêng đầu nhìn Đinh Nguyên nói: “Đinh Nguyên, cảm ơn sự giúp đỡ của anh, tới giờ cơm rồi, anh đi trước đi”

Đinh Nguyên thức thời, vội bỏ chạy khỏi Án Hạo, ánh mắt vẫn nhìn Mễ Lương.

Đội hán vừa đi, Án Hạo đã hất tay Mễ Lương ra: “Hán ta có biết cô là nữ nhân không?”

“Có lẽ biết”- Mễ Lương miễn cưỡng đáp, Đinh Nguyên tặng nàng con thỏ nhỏ, rồi con khi, mấy thứ này cũng không phải dành cho đàn ông.

Án Hạo cười chế giễu: “Cô thật đúng biết cách dụ dỗ đàn ông, chưa gì đã kiếm được người bảo vệ”

“Anh cũng sắp đi rồi, không tìm người bảo vệ sao được?”- Mễ Lương nhìn nhìn hán. “Khoảng thời gian này, anh bận rộn mới đúng, chuyện của tôi anh đừng quản, dù sao anh cũng vội vàng muốn thoát khỏi đây mà”

Sắc mặt Án Hạo càng thêm khó coi, khinh bỉ nói: “Cô vẫn nên cách xa hán ta ra, hán ta không có năng lực bảo vệ cô”

“Vậy à, cảm ơn lão đại đã nhắc”- Mễ Lương làm ra vẻ thành khẩn.

“Viêm Hoang có ba trăm đàn ông, tôi cùng họ quen biết không nhiều, chẳng bằng anh giúp tôi lựa một người đi?”- Mễ Lương dùng tay quần quần tóc “À, mà quên mất, anh đã chọn giúp tôi rồi, tốt thôi, ngày mai tôi sẽ đi tìm anh ta khỏi thông chút tình cảm”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

“Mễ Lương”- Giọng Ân Hạo lạnh lẽo phát run, ngay cả lông tóc cũng toát ra khí lạnh. “Hiện giờ tôi vẫn còn là lão đại ở đây, cô... cô ngoan ngoãn một chút cho tôi”

“Lão đại, tôi nhớ khi mình vừa tới đây, anh đã nói với tôi ở Viêm Hoang này có ba điều quan trọng nhất. Nếu tôi nhớ không lầm, điều quan trọng đầu tiên là bảo vệ lấy tính mạng mình, kế tiếp mới nghe lời anh nói. Mỗi lời lão đại nói tôi luôn ghi tạc trong lòng. Tôi cũng không muốn cãi lại anh, nhưng mà anh rời khỏi đây là sự thật, anh đi rồi tôi sẽ ra sao?”- Giọng Mễ Lương không mặn không nhạt, lại nhìn nhìn hắn. “Bên ngoài trời cao biển rộng, rất nhanh anh có thể tự do bay đi, sau này có mỹ nhân ôm trong lòng, ngày lành đã cận kề trước mắt. Anh đã sắp cáo biệt Viêm Hoang này, cần gì phải quản thúc tôi kĩ như thế?”

Ân Hạo nghiêng răng, các cơ trên má đều căng ra, cuối cùng không nói thêm lời nào, cắn giận xoay người, lưng thẳng băng.

Lúc về hai người đứng cách nhau khá xa, mặt Ân Hạo tối đen, sắc mặt Mễ Lương lại âm đạm, nàng đi thẳng về phòng, Thạch Đầu thấy nàng không vui nên cân trọng hỏi: “Mễ Lương, giữa cô và lão đại có mâu thuẫn sao? Trước đây cô rất hay ở gần lão đại, bây giờ hai người lại không hề nói chuyện với nhau”

“Không có mâu thuẫn, cũng chẳng cãi nhau”- Mễ Lương giận nói.

“Lão đại rất thích cô, mỗi lần không thấy cô ở trong phòng đều lo lắng sợ cô xảy ra chuyện, vứt hết mọi công việc chạy đi tìm cô. Cô cũng thích lão đại mà? Vì sao tôi cảm thấy hai người không vui”- Thạch Đầu không hiểu rõ lắm.

“Thích hay không thích chẳng có nghĩa lý gì ở Viêm Hoang cả”- Mễ Lương không tính cùng Thạch Đầu nói nữa. Nàng viện cớ mệt muốn nghỉ ngơi đuổi hắn đi. Khép cửa lại, Mễ Lương để mấy mô hình của Đinh Nguyên lên trên chiếc bàn nhỏ đặt gần ngay đầu giường, xem như bàn trang điểm của nàng, trên đó còn để chiếc trâm bằng gỗ, mặt trên khắc hình hoa mai. Mắt Mễ Lương đảo qua nó, lòng chua xót.

Nàng tới Viêm Hoang này chỉ là ngẫu nhiên, lấy lòng Ân Hạo chỉ là việc bất đắc dĩ, nhưng chính miệng nàng lại nói thích hắn nhiều như thế, hai người suốt mấy tháng qua chung đụng hàng đêm, vô số lần chạm nhẹ vào vành tai hôn lên tóc, dịu dàng che chở, lúc nhận được quà nàng rất vui, nói không thích hắn thì là giả. Nhưng tình cảm ở một nơi khốc liệt như Viêm Hoang chung quy chỉ là vô ích.

Hắn không mang nàng theo, lý trí của hắn chưa từng dao động, dường như những đêm triền miên giữa hai người chẳng khác gì thói quen của Ân Hạo, dù chiến đấu kịch liệt say sưa cỡ nào Ân Hạo luôn biết khống chế bản thân, hắn lấy ra không bắn vào cơ thể nàng, hắn sợ nàng mang thai, hắn không mong có vương bản, hai người như hai con đường thẳng, giao nhau tại một điểm từ đó về sau đi về hai hướng khác nhau, càng ngày càng xa, vĩnh viễn không gặp lại.

Hắn đã hoàn toàn cự tuyệt nàng, cố tình dùng chút thời gian cuối cùng này biểu hiện ra ngoài rằng hắn không muốn bỏ đi, sau đó lại bỏ nàng cho người khác, mặt sau lại làm ra vẻ đau khổ. Mễ Lương cảm thấy đúng là già mồm cãi láo, đúng là già mồm cãi láo mà.

Nàng cầm lấy cây trâm, nhưng không biết xử lý ra sao, nàng đem nó để xuống dưới chót của tủ quần áo, mắt không thấy tâm không phiền.

Lúc hoàng hôn gặp lại Ân Hạo, Ân Hạo luôn giữ phong thái ung dung, hắn kêu nàng lại, hai người đứng ngay cửa sổ hành lang, từ trên cao nhìn xuống từng nhóm người từ khu vực khai thác trở về. Ân Hạo chỉ về người đàn ông khỏe mạnh ở xa xa, giọng nói không hề bối rối: “Đó là chỗ dựa vững chắc tôi đã xem xét kĩ cho cô, hắn ta là Hàng Phá Hải, trước đây là tướng quân, tính cách tốt không có gì là, là người điềm tĩnh. Tôi đã giao căn phòng ở phía Bắc cho hắn, về sau cũng tiện cho cô an thân. Tiếp theo, cô phải đi tìm hắn đi”

Gương mặt Mễ Lương không có biểu cảm nhưng tay lại siết chặt quần áo.

“Bình thường nên ở trong phòng, đừng nên ra ngoài. Nếu muốn ra ngoài cũng hãy chờ lúc trời tối, lúc đi nên kêu theo hắn hoặc Thạch Đầu. Còn nữa, cô không nên gây gỗ với Lộ Ngũ và Cốc Tử, ở Viêm Hoang này sống không dễ dàng, cô nên tự biết kiềm chế”- Ân Hạo không hề nhìn nàng, ánh mắt xa xăm nhìn vô tiêu điểm, giọng nói lạnh lạnh: “Quan trọng nhất là đừng để người phát phát hiện cô là nữ nhân”

“Cô thu dọn hết đồ dành cho nữ phân trong phòng đi, cái gì dùng thì mang theo, gói lại. Nếu có một ngày tôi đi mất, gian phòng đó cũng không còn là của cô nữa, đừng để lại dấu vết khiến người ta phát hiện cô là con gái”

Đầu Mễ Lương nặng trĩu: “Tôi biết rồi”

“Sau này tự lo cho bản thân”- Ân Hạo quay đầu, hắn không mang nàng theo, sau này nàng cũng không còn là nữ nhân của hắn. “Về ăn cơm đi, lát nữa Thạch Đầu sẽ sang giúp cô”

Hắn khoanh tay xoay người đi về một hướng, bữa cơm tối hắn ăn cùng với đám thủ hạ, đều là huynh đệ nhiều năm, chỉ còn ở chung một khoảng thời gian nữa, hắn cũng phải từ biệt bọn họ.

Đến ngày thứ hai, Mễ Lương lại cùng Thạch Đầu chạy bộ, cường độ tập cũng chậm lại gần như chỉ vì rèn luyện thân thể. Buổi sáng sau khi chạy về nàng gặp Hàng Phá Hải, người này rất điềm tĩnh, bước chân vững vàng đi về phía nhà ăn. Lúc lơ đãng, hắn quay đầu vô tình bắt gặp ánh mắt của Mễ Lương,

hắn quét nhìn rồi dời mắt đi ngay.

Hàng Phá Hải chỉ coi Mễ Lương như kẻ xa lạ, Mễ Lương cũng thu hồi ánh mắt, nàng nói với Thạch Đầu vài câu, xem ra nàng còn phải gầy dựng tâm lý cho chắc rồi mới dám đi thân cận với người lạ.

Một người đàn ông đi về phía Hàng Phá Hải, đó là phó tướng của hắn Lương Toàn, ngày xưa là chiến hữu kẻ vai sát cánh, bây giờ cũng là người bằng hữu đáng tin cậy nhất. Hai người song vai đi cùng nhau, Lương Toàn cũng quay đầu nhìn theo bóng Mễ Lương, “Tướng Quân, Ân Hạo tính đem tên nam sùng kia đi hầu hạ anh thật sao?”

“Đã bao với cậu bao nhiêu lần rồi, tôi không phải tướng quân, sau này đừng gọi như thế”- Hàng Phá Hải nhắc nhở hắn, hai ngày trước hắn vô tình kể chuyện Ân Hạo dùng sùng vật để khen thưởng hắn cho Lương Toàn nghe. “Tên tiểu bạch kiểm của Ân Hạo, tôi cũng không mê”

“Trong cảm nhận của thuộc hạ, anh mãi mãi là tướng quân”- Lương Toàn cố chấp nói, hắn quay đầu nhìn Mễ Lương, xa xa thấy Mễ Lương cùng Thạch Đầu khuất dần, nói. “Tên tiểu bạch kiểm đó không phải là kẻ cùng vào đây với chúng ta”

“Cậu nói vậy là có ý gì?”- Ánh mắt Hàng Phá Hải lay chuyển, mọi người ở Viêm Hoang đều biết kẻ Ân Hạo coi trọng là vị thiếu niên thanh tú cùng vào đây với họ

“Mễ Lương của hiện tại không phải là tên tiểu tử vào cùng chúng ta, có lẽ tên tiểu tử kia đã chết, nhưng Ân Hạo lại bảo Mễ Lương chính là hắn, không biết là có ý gì”- Lương Toàn nói.

“Làm sao cậu biết được? Mau nói cho rõ ràng”

“Khi đó trời quá tối, thủ hạ cũng không thấy rõ, có lẽ mọi người cũng vậy. Nhưng tướng quân, anh quên rồi sao thủ hạ đặc biệt mẫn cảm với âm thanh, chỉ cần nghe một lần là nhớ được. Tuy không biết tên tiểu tử kia hình dáng ra sao, nhưng giọng của hắn ta với giọng của Mễ Lương lúc nói chuyện với Thạch Đầu, thủ hạ có thể cam đoan, tuyệt đối không phải cùng một người”

Hàng Phá Hải dăm chiêu: “Bỏ qua đi, đây là việc riêng của lão đại, chúng ta vừa tới đây không lâu, đừng nên gây chuyện”

“Thủ hạ, thủ hạ chỉ cảm thấy Mễ Lương.”- Hắn vốn muốn nói Mễ Lương rất giống con gái, giọng nghe cũng giống, nhưng lời hắn nói lại bị Hàng Phá Hải cắt ngang: “Lương Toàn, cậu đã quên chúng ta vì sao bị phán tử tội sập?. Đã ở Viêm Hoang có thể giữ được tính mạng, chịu không ít giáo huấn, có nhiều chuyện không nên biết quá nhiều”

Lương Toàn bối rối ngậm miệng lại.

Hai người họ vô tình bàn luận nhưng lại rơi vào tai người khác. Đi phía sau họ là một người mặt đầy sẹo, suy nghĩ sâu xa, lúc Mễ Lương xuất hiện hắn cũng cảm thấy kì quái. Người ở Viêm Hoang luôn cảm thấy buồn chán, hắn chạy tới nhà bếp cầm lấy hai cái bánh bao, lật lật xem, sau đó chạy đến chỗ Thiết Bất Quy, nhanh chóng kể lại những gì mình vừa nghe.

Thiết Bất Quy nhíu mày: “Mày chắc chắn là không nghe lầm chứ?”

“Chắc chắn không lầm, Lương Toàn nói Mễ Lương và người cùng họ vào đây không phải một, hắn còn nói rất tự tin”- tên mặt sẹo cầm lấy bánh bao cắn. “Nếu Lương Toàn nói không sai, vậy tên tiểu tử Mễ Lương từ đâu mà chui ra”

Mặt Thiết Bất Quy trở nên sa sầm, bắt đầu suy nghĩ, việc này đích xác rất lạ. Ân Hạo nhận Mễ Lương làm sùng vật nhưng luôn giam Mễ Lương ở trong phòng, không cho ra vào như là nơi ẩn nấp. Ân Hạo trước đây đều không thích đàn ông, sao lại có sở thích như thế, dù Mễ Lương có giống con gái khiến Ân Hạo nảy sinh hứng thú nhưng Ân Hạo đối xử với Mễ Lương thật quá tốt; còn nữa Thạch Đầu ở bên cạnh Ân Hạo, luôn xem thường mấy tên đàn ông gây yếu chuyên đi làm sùng vật vậy mà lại có quan hệ tốt với Mễ Lương. Khoan đã, Mễ Lương rất giống con gái, sắc mặt Thiết Bất Quy trở nên u ám, tên thiếu niên thanh tú kia lúc vừa tới tuy mọi người không nhìn rõ mặt nhưng vì lời kéo đùa bỡn khiến vật áo bị chệch ra nên chắc chắn đó là đàn ông. Nam sinh nữ tướng trên đời này không phải không có, cho nên khi thấy Mễ Lương giống con gái họ chỉ cho rằng Mễ Lương đầu thai nhầm, hoàn toàn không suy nghĩ theo hướng khác. Nhưng nếu Mễ Lương không phải tên thiếu niên thanh tú kia!!

Vậy Mễ Lương không nhất định là đàn ông!!

Kết luận đó như tiếng sét giữa mây mù, Thiết Bất Quy cảm thấy những suy nghĩ này rất thuyết phục, Ân Hạo cố gắng che giấu Mễ Lương, Mễ Lương lại rất ít gặp người khác, dù lộ diện cũng né đi. Thiết Bất Quy cũng to gan nghĩ tới lai lịch Mễ Lương, biết đâu Mễ Lương do dám thủ vệ bên ngoài đem vào cho lão đại, nói không chừng Ân Hạo có phúc đó.

Mẹ, thạch anh tím đâu phải do mình Ân Hạo đào ra, vậy mà dám độc chiếm một người phụ nữ, làm cho những người khác đều chẳng thể ngờ được, lão đại sao có thể làm thế.

Thiết Bất Quy nghiêng răng, “nếu Lương Toàn nói không sai, vậy Mễ Lương cũng chưa chắc là đàn ông”

Mặt sẹo bị những lời này làm cho kinh hãi. “Mày... mày nói... Mễ Lương là con gái?”

“Khổng giống sao?”

“Giống”- Mặt sẹo chỉ nhìn thấy Mễ Lương hai lần, mỗi lần chỉ liếc nhìn sơ qua, nhìn cũng không rõ, như toàn bộ viêm Hoang đều biết Mễ Lương là nam

sinh nữ tướng vì vậy Lão đại rất yêu thích.

Thiết Bất Quy nhìn hấn: “Chúng ta đi kiểm tra xem”

Mặt theo sừng sốt rồi lắc đầu: “Tao không đi, lão đại đã dặn không được chạm hấn, nếu Mễ Lương không phải con gái, chúng ta đánh hấn, lão đại sẽ xử chúng ta”

Mặt theo thất vọng nói, hấn không phải kẻ ngốc chỉ bằng mấy câu của Lương Toàn mà dám mạo hiểm. Một phụ nữ xuất hiện ở Viêm Hoang, nghe cứ như mơ.

Thiết Bất Quy híp mắt lại: “Chúng ta không thể vô duyên vô cớ chạm hấn, tìm lý do, dù chúng ta sai, lão đại cũng chẳng thể nói gì”

Lúc chạng vạng, Mễ Lương lại kéo Thạch Đầu chạy bộ, nàng ra vào trước giờ đều không đi đường lớn, chỉ nương theo con đường nhỏ bên hông ra ngoài. Nàng vừa bước ra khỏi cửa thì một vật màu đen đã lên dưới chân, nó chen vào chân nàng, phát ra tiếng kêu cạc cạc, lúc đó nàng mới thấy rõ là Hắc Đậu.

Hắc Đậu như rất sợ hãi, nó vỗ cánh thét chói tai, Mễ Lương chưa kịp ngừng đầu thì nghe một giọng nói cất lên: “Hấn làm Hắc đậu bị què, tên tiểu tử này dám làm gãy chân Hắc Đậu”

Con Hắc Đậu quả nhiên bị què, một chân co duỗi kêu lên, âm thanh cực kì thê lương và đau khổ. Tên đàn ông bên cạnh hô to gọi nhỏ, vết sẹo kéo dài trên mặt hấn, tiếng hấn thật sự rất to giống như Mễ Lương phạm tội không thể tha thứ, cách đó không xa tất cả mọi người đều chạy tới, người người cảm phần, Cốc Tử hát tay Trung Đông mắng. “Tên tiểu bạch kiếm ghê tởm, Hắc Đậu là giống cái duy nhất ở đây, mẹ kiếp, đi không nhìn đường...”

Mễ Lương lắc đầu cãi: “Tôi không có đập nó..”

“Đã đập Hắc Đậu còn không nhận!” Tên mặt theo tỏ ra hung dữ, càng nhìn càng thấy hấn thêm hung thần ác sát “Hắc đậu là sủng vật của bọn tao, chết rồi ai tới bồi thường, mày mau quỳ xuống xin lỗi Hắc Đậu đi”

Nói xong một bàn tay to đưa tới tóm lấy Mễ Lương, phía sau Thạch Đầu lùi qua, hất tay hấn ra: “Không được chạm vào Mễ Lương”

Nói chưa dứt câu, Thạch Đầu đã bị người khác giữ lấy, Thiết Bất Quy dễ dàng kèm chặt Thạch Đầu, nhảy ra sau mấy chục thước, quăng Thạch Đầu cho đám người giữ chặt “Thạch Đầu, đệ che chở cho nó quá đó”

Mặt theo ở kế bên nói “Cốc Tử, mau tới xử lý tên bạch kiếm này đi”

Cốc Tử luôn nhìn không thuận mắt Mễ Lương, vì Án Hạo mới không chạm tới nàng nhưng hôm nay lại bị thương Hắc Đậu, dù lão đại ở đây Mễ Lương cũng không thể tha thứ, hấn chạy tới tóm lấy Mễ Lương, tên mặt theo ở kế bên hỗ trợ: “Cốc Tử, mau lột sạch quần áo của hấn, treo lên, phỉ hỉ hấn đi, dù sao hấn chỉ là tên sủng vật”

Cốc Tử cũng không tính dùng thủ đoạn nham hiểm như thế, Mễ Lương giãy giụa: “Buông ra, tôi không có đập nó mà”

Cốc Tử cực kì bất mãn khi Mễ Lương phản kháng, hấn nắm chặt bả tay trái nàng, dùng sức nhấn xuống Mễ Lương phải kêu đau. Tay phải của Mễ Lương lại vung loạn xạ, tựa như trông cậy Thạch Đầu cứu nàng, Thạch Tử gập người nàng lại, muốn nhọc nhằn tra tấn một phen, cánh tay lúc lướt qua ngực nàng liền cảm thấy khác thường, hấn đè xuống, mặt biến sắc. Hấn không dám chắc chắn, tay liền len vào đùi nàng để hái đào, nhưng không thể hái được đào, Cốc Tử kinh hãi nói: “mày.. Mày... không phải là đàn ông”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Cốc Tử kinh ngạc, miệng không thể khép lại, mắt vẫn không hề chớp cứ nhìn Mễ Lương chăm chú, tay đang tóm lấy Mễ Lương liền nói ra: “Mày... mày là con gái!”

Đám đàn ông xung quanh đều không tin, có người la lên: “Cốc Tử mày nói chuyện điên rồ gì thế”

“Điều này không có khả năng...”- Cốc Tử nhỏ giọng nói, tay bắt lấy Mễ Lương lần nữa, nhìn thật kỹ gương mặt nàng, ánh mắt không ngừng di chuyển xuống, đảo qua gáy nàng, bộ ngực, tay tính để lên đó. Tuy Mễ Lương mỗi khi ra ngoài đều đã quấn ngực nhưng vừa sờ vào liền cảm thấy mềm mềm, ngực bị chạm vào Mễ Lương liền hất tay hấn: “Đừng đụng vào tôi”

Về mặt Cốc Tử tỏ ra phức tạp, hấn thì thảo nói: “làm sao có thể? Làm sao có thể..”

Thiết Bất Quy ở xa xa liền kích động, Mễ Lương quả nhiên là nữ, hần thả Thạch Đầu ra, vội vàng chạy tới tóm lấy Mễ Lương: “Cởi quần áo ra, phải hay không liền biết ngay, để xem rốt cuộc là nam hay nữ”

Nói xong hần tính lột quần áo Mễ Lương, Thạch Đầu nhảy qua, tóm lấy tay Thiết Bất Quy không cho hần tiếp tục: “Thiết Nhị ca, anh đừng đụng vào Mễ Lương”

“Thạch Đầu, mày mau buông ra”- Thiết Bất Quy quát lên. “Mày sớm đã biết nó là con gái có đúng không?”

Thạch Đầu không nói gì cả, ra sức kéo Thiết Bất Quy, mặt khác cố gắng giải cứu Mễ Lương. Thiết Bất Quy không đẩy được Thạch Đầu ra, hần liền dùng chân đá, Cốc Tử đứng bên cạnh cũng đã bình tĩnh lại, cả giận nói: “Thiết lão nhị, đừng có động thủ với Thạch Đầu”

Nói xong Cốc Tử kéo Thạch Đầu sang một bên: “Đệ đứng sang một bên đi”

Thiết Bất Quy tiếp tục lột quần áo Mễ Lương, Mễ Lương sợ hãi, ra sức phản kháng: “Buông ra, không được cởi quần áo của tôi”- Mễ Lương giãy giụa không hề có ý nghĩa, Thiết Bất Quy dùng sức xé lớp áo ngoài, vài bị xé “toẹt”, Mễ Lương hoảng hốt la lên: “Dừng tay! Tôi là nữ nhân, là nữ nhân được chưa”

Sau khi rống lên xung quanh đều yên tĩnh như đang chờ bão tới. Ánh mắt mọi người đều nhìn người con gái bé bỏng nằm trong tay Thiết Bất Quy, đôi mắt không hề nhúc nhích.

Thạch Đầu đông đưa tay, khản cầu nói: “Anh mau bảo Thiết Nhị ca thả Mễ Lương ra đi, đừng khi dễ cô ấy, sức khỏe cô ấy không tốt, rất dễ bị thương”

Cốc Tử sững sờ, máy móc nói với Thiết Bất Quy: “Đừng làm nàng ta bị thương”

Thiết Bất Quy cũng lui ra, Mễ Lương thừa dịp nhảy khỏi tay hần, hai tay tóm lấy vạt áo bị xé, lui về sau. “Các người thân thể cường tráng không cần động thủ với tôi, tôi chết rồi thì chỉ có mỗi con Hắc Đậu kia là cái thôi”

Tất cả đám đàn ông nhìn chằm chằm nàng, có người nói: “Cô ấy thật xinh đẹp, hèn chi lão đại lại thích như thế”

“Phải thật xinh đẹp”- Một tên đàn ông đứng kế bên, hai tay chà xát vào nhau. “Làn da chỉ cần bóp một cái là chảy nước, tao muốn sờ thử một lần”

Nói xong hần liền dùng tay sờ Mễ Lương, Mễ Lương đẩy tay hần ra: “Đã bảo không được động thủ mà, anh không nghe thấy sao? Còn nữa, bộ dạng các người hung dữ như thế có phải tính hù chết tôi không?”

Đám nam nhân phía sau cười ra tiếng, đẩy người phía trước: “Này mau tránh xa, mặt như đế giày còn muốn chạm mỹ nhân sao!”- hần ta tiến lên, nở nụ cười với Mễ Lương: “Mỹ nhân, nàng không cần sợ hần, bộ dạng của hần đúng là đáng đánh”

Một đôi móng vuốt đưa qua, Mễ Lương vội vàng né sang bên, lớn tiếng mắng: “Sờ cái gì mà sờ, tay cũng chưa rửa”

Đám đàn ông xung quanh cười to, Mễ Lương tóm lấy quần áo cảnh giác nhìn mọi người. Tên mặt sẹo đứng bên ngoài thấy gái liền sáp lại, lớn tiếng nói: “Mẹ, gì mà không thể sờ!! Lão tử chẳng những muốn sờ mà còn muốn làm”

Mặt sẹo nhảy vào đám người, bắt lấy Mễ Lương, khiến nàng lên bỏ chạy; Mễ Lương hét lên sợ hãi, Cốc Tử đẩy Thạch Đầu ra, dùng chân đá vào mặt sẹo, tên mặt sẹo ôm Mễ Lương nên né không kịp, hần quỳ rạp xuống, thiết chút nữa Mễ Lương đã bị văng ra ngoài, may thay bên cạnh một người đàn ông cao ráo vội đón lấy Mễ Lương, Cốc Tử mắng: “Buông nàng ra, không tới lượt mày đâu”

Tên cao cao phun một tiếng: “Dựa vào cái gì mà không tới lượt tao!! Mỹ nhân nàng thật mềm...”

Hần nói chưa dứt câu, Thiết Bất Quy đã đánh hần: “Tao đây còn chưa lên tiếng, tới lượt mày làm càn sao!!”

Tên cao cao ôm lấy Mễ Lương né tránh, Thạch Đầu ở bên cạnh kêu lên: “Mau thả Mễ Lương xuống rồi đánh!! Đừng đánh nhầm Mễ Lương!”

Thiết Bất Quy cùng Cốc Tử ra sức tấn công, lại sợ làm Mễ Lương bị thương nên xuống tay có chút nhẹ đi, tên cao cao cũng không dám triển khai quyền cước, hần ôm Mễ Lương phóng đi.

Cuộc chiến tranh đoạt nữ nhân, đàn ông tuyệt đối không lùi bước, tên cao cao nói: “Một chọi một, đừng tưởng tao sợ bọn mày”

Thiết Bất Quy tiếp tục tung quyền, tên cao cao cũng quá kiên quyết, chẳng cần biết mình có phải là đối thủ của Thiết Bất Quy hay không. Hần toàn lực nghênh chiến, mỗi quyền đều xé gió; chỗ này không rộng mấy, người xung quanh lại đứng gần, cát đá bay loạn xạ. Cốc Tử kéo Mễ Lương sang bên, Thạch Đầu cũng nhảy vào, đứng phía trước muốn dẫn Mễ Lương đi thì bị Cốc Tử hất tay ra.

Tên mặt sẹo lúc này bị Cốc Tử đá vẫn chưa từ bỏ ý định, thường dịp Cốc Tử chưa chuẩn bị hần đưa chân ra, Cốc Tử ngã xuống không quên đá Mễ Lương giao cho Thạch Đầu, tiếp đó nhanh đứng dậy quay đầu đánh Mặt Sẹo. Thạch Đầu chưa kịp giữ lấy Mễ Lương, đám đàn ông kẻ bên lại tới tranh.

Đánh nhau khó tránh khỏi làm người khác bị thương, lại có người gia nhập cuộc chiến, tình huống trở nên hỗn loạn, nơi này từ hẻo lánh lại trở nên ồn ào thu hút vô số người. Mấy kẻ đến sau không biết xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy ai ai cũng động tay động chân, khó khăn lắm mới giữ được một người liền

hỏi: “Chuyện gì xảy ra thế?”

“Tao cũng chẳng biết!! Chỉ đến xem nào nhiệt thôi”

Không biết ai đó lại hét lên: “Nơi này có nữ nhân, ai đánh thắng tối nay sẽ thuộc về người đó”

Mấy kẻ đến sau chẳng biết thật giả đều rún cổ nhìn tình hình bên trong: có mấy kẻ tiểu nhân ngày thường có thù oán đều thừa cơ trả thù. Người đánh nhau càng lúc càng nhiều, một số kẻ đánh mà chẳng cần biết phía trước là gì, chỉ biết ra tay.

Kẻ được xưng là Thiết Lão nhị Thiết Bất Quy vẫn rất mạnh, nhanh chóng giải quyết tên cao cao sau đó cùng một người đàn ông chạy tới chỗ Mễ Lương. Thạch Đầu bị đánh ngã xuống, kêu lên: “Đừng làm Mễ Lương bị thương..”

Giọng nói của hắn trôi đi trong tiếng ồn ào hỗn loạn, Mễ Lương ôm đầu núp vào một góc...

Khu vực khai thác mỏ vừa làm việc xong, chưa kịp đi tới khu nghỉ ngơi thì có người la lên: “Mễ Lương là nữ nhân, Viêm Hoang có phụ nữ...”- Những lời này như những thoi vàng miễn phí hấp dẫn mọi người tới tranh mua, ai ai cũng chạy tới chỗ đánh nhau ồ ạt như thủy triều. Ân Hạo kinh hãi biết Mễ Lương bị bại lộ, vội dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới. Chỗ này đã có một đám đông tụ tập, đông nghìn nghịt như kiến, tiếng la hét vang vọng trời đất, mọi người vẫn tiếp tục động thủ. Từ xa hắn nhìn thấy Mễ Lương núp trong góc, co rúm người tay ôm đầu tránh để bị thương, Ân Hạo thở dài nhẹ nhõm, ít nhất Mễ Lương vẫn chưa bị thương.

Mắt Ân Hạo sâu thẳm, đứng từ xa siết chặt tay, nhưng không xông vào đám đông.

“Cuối cùng vẫn bị lộ”- Sở Nghiêu thầm than, không biết từ khi nào đã tới bên Ân Hạo. “Loạn thành như vậy sao anh còn chưa qua?”

“Đã loạn thành như thế, có qua cũng chẳng thể bảo vệ được Mễ Lương”- Ân Hạo híp mắt, giống như con sói nhìn chằm chằm mồi, hắn không nhúc nhích bình tĩnh quan sát hành động của mỗi người trong đám đông. Nhìn thấy Đinh Nguyên đang chạy vội qua, hắn kêu lên nói: “Đinh Nguyên, mày qua đây”

Thiết Bất Quy rất nhanh liền khống chế được cục diện, hắn đánh tan tác vài kẻ, rồi phẫn nộ hét to: “Tất cả dừng tay cho tao”

Cốc Tử cũng cảm thấy nếu đánh tiếp cũng chẳng ai có lợi, làm không tốt Mễ Lương lại thương hoặc bị đánh chết cũng nên, là cánh tay trái của Ân Hạo hắn cũng nói to: “Dừng tay lại”

Thiết Bất Quy nhìn xung quanh, kéo Mễ Lương đang núp trong góc tường đứng dậy: “Chúng ta tự giết lẫn nhau có ích gì? Điều quan trọng là có nữ nhân!! Về sau ai ai cũng có phần...”

Đám người bình tĩnh lại, hắn đang phát biểu nên không kịp đề phòng, có kẻ giám coi khinh quyền uy của hắn, từ trong đám người bay vọt lên ôm lấy Mễ Lương nhảy ra xa, rồi chạy như điên, kẻ này chính là Đinh Nguyên. Bên cạnh Thạch Đầu đẩy Thiết Bất Quy, khiến Thiết Bất Quy lao đảo, lúc trấn tĩnh lại thì chậm chạp đuổi theo Đinh Nguyên.

Đinh Nguyên giống như ăn phải thuốc kích thích, dùng tốc độ nhanh nhất ôm lấy Mễ Lương chạy về hướng đài cao. Lúc này Ân Hạo kêu hắn lại, khích tướng hắn: “Đinh Nguyên, Mễ Lương nói mày là người tốt, cô ấy rất thích mày, bây giờ mày không đi cứu cô ấy sau này cô ấy sẽ coi thường mày”- Đợi tới khi Thiết Bất Quy khống chế được cục diện, Ân Hạo đẩy Đinh Nguyên ra ngoài, không quên nhắc hắn phối hợp với Thạch Đầu.

Sở Nghiêu không hiểu hỏi: “Anh thấy vẫn chưa đủ loạn sao?”

Ân Hạo nhìn chằm chằm đám người ở xa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi chính là thấy vẫn chưa đủ loạn”

Hành động của Đinh Nguyên khiến đám người vừa bình tĩnh lại liền sôi trào, Đinh Nguyên thì chạy như điên, đằng sau người người truy đuổi, hắn để Mễ Lương lên đài cao nói: “Trốn cho kĩ, cẩn thận một chút”

Nói xong hắn dùng chân đá một cú khiến một người đàn ông ở sau rớt xuống, nhưng rất nhanh có người leo lên, Đinh Nguyên nhanh chóng bị chán bay.. Đám đàn ông lại bùng bùng khí huyết đánh nhau tiếp tục, người người mặt mày đỏ gay giống như binh lính trên sa trường giết người đỏ cả mắt, lại giống như đám thú đến thời kì động dục tranh quyền giao phối.

Xa xa có người thì lục tục tham chiến, có người tự hiểu thân phận: “Chúng ta đánh làm gì? Đánh không thắng thì không tới lượt chúng ta, hơn nữa, nữ nhân của Ân Hạo liệu có tới lượt chúng ta?”

Một người tát vào gáy hắn: “Mày bị khùng a!! Nữ nhân đang mở to mắt mà xem, ai ai cũng đánh nhau, mày không đi, mỹ nhân còn tưởng mày khác người”

Kẻ khác phụ họa: “Phải!! Đã là đàn ông, đánh không thắng cũng đánh, nếu không sau này sẽ bị mỹ nhân xem thường”

Đám đàn ông liền xắn tay áo: “Đi”

Lại có vô số kẻ hùng hùng hổ hổ gia nhập cuộc chiến, chỉ cần có người tới gần đài cao, kẻ phía sau sẽ như thủy triều đổ tới kéo người đó xuống. Có một số kẻ vì tranh đoạt mỹ nhân mà đánh, có kẻ vì muốn thể hiện chút thực lực của mình, có một số kẻ nhân cơ hội này gây chiến với kẻ mình ghét, có kẻ chẳng qua là ngửa ngáy tay chân.. Tất cả mọi người đều đi qua, ra tay càng lúc càng hung ác, có kẻ trực tiếp dùng đòn sát thủ, có kẻ đứng ngoài xem

náo nhiệt, hứng thú thì tham gia đánh nhau, tiếng kêu la thảm thiết, tiếng cổ vũ, tiếng gọi ầm ĩ, Tất cả đều loạn hết lên.

Đàn ông đánh nhau, dùng thực lực để nói chuyện. Xa xa Ân Hạo nhìn thấy Thiết Bất Quy chiếm thế thượng phong, liền quay sang Sở Nghiêu nói: “Anh lên đi, đánh Thiết Bất Quy cho tôi”

Sở Nghiêu nhú mày. “Sao anh không đi”

“Tôi là lão đại, sẽ ra tay cuối cùng”- Ân Hạo liếc mắt nói. “Bảo Thạch Đầu chú ý bảo vệ Mễ Lương, đừng đánh nhau”

Sở Nghiêu cười nhạt, rồi chạy hướng về đài cao.

Lộ Ngũ đứng bên ngoài nhìn, vừa thấy Ân Hạo liền chạy snag: “Lão đại, anh còn không mau đi ngăn bọn họ lại!! Bọn họ nói Mễ Lương là nữ, lũ này chắc điên cả rồi”

“Mễ Lương chẳng những là nữ, còn là họa thủy”- Ân Hạo chăm chú nhìn đám người. “Vừa xuất hiện đã khiến mọi người đánh nhau loạn xạ như vậy!”

Lộ Ngũ lúc này còn chưa tin, nghe Ân Hạo chính miệng thừa nhận, vẻ kinh ngạc càng lúc càng sâu, sau khi kinh ngạc xong hắn nhún nhún chân. “Cứ đánh tiếp sẽ chết người, lão đại, anh mau ra tay đi”

Ân Hạo vòng tay trước ngực nhìn thấy khí thế đánh nhau bắt đầu giảm, Thiết Bất Quy cũng bị Sở Nghiêu đánh rơi vào thế hạ phòng, hắn nói với Lộ Ngũ: “Kêu Nam Minh sang đây, đám người này ăn no rãnh rồi quá rồi, chúng ta phải giáo huấn bọn chúng cho tốt”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Ân Hạo cầm lấy một cây côn chạy nhanh về phía đám đông, trong lúc đi hất văng hai be tên đang đánh nhau, ra tay rất mạnh, nơi nào hắn đi qua cũng đầy tiếng kêu rên. Lộ Ngũ và Nam Minh theo sát phía sau, không hề lưu tình đánh văng đám người ra.

Mẹ, chi có như vậy mà dám đụng vào phụ nữ của tao sao!! Lòng Ân Hạo bốc hỏa, hắn vron côn đánh về phía đám đàn ông đang đánh nhau ở bên cạnh. Sau đó nhảy lên đài cao, dùng chân đá mạnh vào Cốc Tử khiến tên đó ngã xuống, mắng: “Cốc Tử, hôm nay mày ăn nhiều quá hay sao mà cũng vào đây góp vui hã!”

Mắng xong hắn lại quay sang xử Sở Nghiêu và Thiết Bất Quy. Sở Nghiêu thấy Ân Hạo tới, liền giảm công kích lại, ai ngờ Ân Hạo chẳng nhận người thân, Sở Nghiêu vừa thu thế đã bị hắn đá một chân vào bụng văng ra xa tám thước; Ân Hạo quay lại, dùng côn đánh vào ngực Thiết Bất Quy, sau đó xoay người nhảy đến phía sau Thiết Bất Quy túm lấy cổ hắn giống như bao cát ném ra ngoài.

Hắn nhảy lên đài cao, từ trên cao nhìn xuống phía dưới mọi người đã bị đánh đổ như ngã ngựa, đôi mắt bùng lên ngọn lửa thiêu đốt, quần áo màu đen bị gió đêm thổi bay, từ cơ thể toát lên cơn giận giống như bất cứ khi nào cũng có thể đại khai sát giới. Ân Hạo lớn tiếng thét: “Dừng tay—”

Giọng nói như tiếng sét trong cơn bão táp làm cho người ta run rẩy. Những kẻ còn đánh nhau thì dừng lại, Ân Hạo đứng trên cao như ngọn núi hùng vĩ: “Tất cả ăn no rãnh rồi đứng không? Đứa nào muốn chết bước ra cho tao”

Lộ Ngũ và Nam Minh cũng nhảy lên đài cao, đứng phía sau Ân Hạo tỏ ra giúp đỡ hắn, đám người huyền náo cũng im lặng đi, ngay cả tiếng rên của kẻ bị thương cũng nhỏ đi. Nhưng hôm nay là ngày đặc biệt, đám đàn ông mặt vẫn đỏ bừng, có kẻ tính há miệng kháng nghị nhưng không ai dám làm con chim đầu đàn. Rốt cuộc có kẻ từ trong đám người nhỏ giọng nói: “Chúng tôi muốn nữ nhân”

“Muốn thì bước ra”- Ân Hạo quát to, thấy không có ai đứng ra hắn khinh thường nói: “Cũng chỉ có như thế, người bên ngoài không ai quản, kẻ trong này thì đánh nhau đến thừa sống thiếu chết chỉ vì một người phụ nữ, mọi người nhìn lại xung quanh đếm xem có bao nhiêu kẻ bị thương, đều là anh em vào sinh ra tử, không có người chết bọn mày không cam tâm đứng không?”

“Nhìn bộ dạng của bọn mày còn muốn phụ nữ sao?”- Ân Hạo tóm lấy Mễ Lương đang trốn tránh. “Nhìn đi, nữ nhân bị các người làm thành bộ dạng thế nào”

Tóc tai Mễ Lương hỗn động, trên quần áo đều là tro bụi, tuy đám đàn ông không muốn làm nàng bị thương, nhưng trong lúc hỗn loạn tức phải trầy da, đối với họ va chạm nhẹ thì chẳng sao nhưng với Mễ Lương mà nói là đau muốn chết, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Ân Hạo vỗ nhẹ tỏ ra an ủi, hắn xanh mặt, ánh mắt bốc hỏa nhìn đám người phía dưới: “Bọn mày không phải muốn phụ nữ, chẳng qua là ngứa tay muốn giết người, giết không được đám quý hút máu bên ngoài thì ở đây đòi giết phụ nữ, giết anh em mình. Ai muốn động thủ thì bước ra, đánh một trận cho đã”

Đám đàn ông rụt cổ, ngoại trừ tiếng gió vào ban đêm, cũng chỉ có tiếng rên rỉ của kẻ bị thương, khung cảnh hoang hôn bao trùm khắp Viêm Hoang tạo

nên cảnh tượng thê lương. Ở Viêm Hoang suốt mấy năm, nơi này chưa từng xảy ra hỗn loạn như vậy, Ân Hạo hét lên: “Thu Phở”

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi người mập mạp đưa tay lên, giọng nói thấp trầm: “Lão đại?”

“Nhanh chóng điều trị cho mấy người bị thương nặng”- Ân Hạo ra lệnh, Thu Phở trước đây là một thầy thuốc có tiếng, trước mắt có trách nhiệm điều trị cho những người bị bệnh nặng ở Viêm Hoang.

Một mặt vừa tỏ ra uy nghiêm trấn áp mọi người, một mặt lại thương cảm với anh em, vừa mềm vừa cứng đây chính là cách Ân Hạo quản lý Viêm Hoang. Ân Hạo thấy mọi người đã tỉnh táo lại, liền kéo Mễ Lương về trước: “Phần lớn mọi người đều đã ở Viêm Hoang nhiều năm, chịu khổ vất vả không nói, còn phải mạo hiểm đi tìm thạch anh tím, không có tự do, không có phụ nữ, nhìn xem chúng ta ăn cái gì? Mặc cái gì? Bây giờ mũi giáo chúng ta nên nhắm vào ai? Là nhắm vào những kẻ bên ngoài! Nhưng lúc này mọi người vì một phụ nữ lại đánh anh em tới trọng thương, có câu hồng nhan họa thủy quả thật không sai. Nhưng mà tất cả mọi tội lỗi không phải do nàng ta, nàng ta chưa hề mở miệng nói câu nào thì các người đã đánh đến đầu rơi máu chảy, suy nghĩ của mọi người dài hơn cả thứ bên trong bụng quần sao?”

Ân Hạo chỉ cần nói mấy câu tới đâu tranh, mấy trăm người không người nói dám nói tiếp, ai cũng cúi đầu, ngồi dưới đất ôm vết thương nhưng tuyệt đối không dám nhìn thẳng người đàn ông ở trên cao.

“Được rồi, chúng ta nói một chút về cô gái này, nàng ta vừa tới đã khiến mấy trăm người chúng ta hỗn loạn như vậy, chính vì thế tao không dám để mọi người biết nàng ta là con gái. Trước mắt, tao cũng chưa nắm rõ lai lịch của nàng ta, nhưng cô gái này thuộc quyền sở hữu của Thạch Đầu, lý do là bởi vì nàng ta do Thạch Đầu tìm được, căn cứ theo luật lệ của Viêm Hoang, chỉ cần nhặt được vật còn sống thì vật đó là của mình, cho nên nàng ta sẽ thuộc về Thạch Đầu”- Mặt Ân Hạo sáng như đuốc, quét nhìn đám người đang lặng ngắt như tờ: “Có ai dị nghị không?”

Dù sao ai ai ở Viêm Hoang cũng đều nhìn thấy Thạch Đầu mỗi ngày đều ở bên Mễ Lương, lo sợ có người trộm mất Mễ Lương, Ân Hạo nói như vậy, tránh để mọi người nói hấn lên chữa phụ nữ, khiến hấn khó ăn nói.

Thạch Đầu chắc lưỡi, nhỏ giọng nói: “Nàng là hồ yêu do đệ phát hiện, hiển nhiên là của đệ”

Những lời này vừa nói ra, phía dưới có kẻ bắt đầu thì thầm, có người kháng nghị: “Lão đại, chuyện này thì khác, nàng ta là nữ nhân, ai cũng không có quyền độc chiếm”

“Luật lệ chính là luật lệ”- Ân Hạo lạnh lùng nói. “Không có luật lệ, tất sẽ hỗn loạn, tạo thành cục diện như ngày hôm nay”

“Nữ là ngoại lệ, giống như hắc đậu, hấn là mọi người.”- có người hạ giọng kháng nghị, nhưng thấy khí thế mạnh mẽ của Ân Hạo lại nhỏ dần.

“Nữ nhân cần phải thuộc về mọi người”- Trong đám người có thanh âm nhỏ nhỏ. “Để một người độc chiếm thì không công bằng”

“Mọi người đều cảm thấy không công bằng đúng không?”- Ân Hạo từ trên cao nhìn xuống khí thế không hề giảm. “Nữ nhân duy nhất giao cho ai mọi người đều sẽ phản đối. Mọi người bị giam ở Viêm Hoang lâu như vậy, ai cũng muốn ngủ cùng phụ nữ, nhưng chúng ta có ba trăm người, chính xác là ba trăm mười tám người nhưng chỉ có một nữ nhân, lại là một cô gái yếu ớt, dù phân chia thế nào đều sẽ có người có ý kiến, đến lúc đó sẽ giống như hôm nay ra tay quá nặng”

“Chúng ta đều là những người đàn ông có kỷ luật, trước đây khi sống bên ngoài ai dám thất lễ như vậy, nếu vừa nhìn thấy phụ nữ đã muốn làm vậy có khác gì súc vật? Ở Viêm Hoang quan trọng nhất là gì? Là công bằng và đoàn kết, nếu chúng ta không đoàn kết thì không ai sống quá ba tháng, ai muốn phá bỏ sự đoàn kết ở Viêm Hoang thì giết không tha”- Giọng nói của Ân Hạo trở nên nghiêm khắc. “Vì sự công bằng và đoàn kết ở Viêm Hoang, sau này Mễ Lương sẽ giống như hắc Đậu, là sủng vật của mọi người. Có thể ngắm có thể yêu thương, ai cũng không được ngủ với nàng ta!! BAO gồm cả tao!”

Ân Hạo nhìn Thạch Đầu: “Thạch Đầu, đệ không có ý gì chứ?”

Thạch Đầu mím môi. “Đệ nghe theo lão đại”

“Vậy còn mọi người, có ai dị nghị không?”- Ân Hạo lớn tiếng hỏi.

Đám đàn ông ai ai cũng mím môi, mọi dị nghị đều nén vào bụng, nhìn trái nhìn phải chờ có kẻ kháng nghị. Ân Hạo nhìn Sở Nghiêu: “Sở Nghiêu, anh có dị nghị gì không?”

“Không có ý kiến, công bằng và đoàn kết là quan trọng nhất, không thể vì sự ích kỉ của bản thân mà làm hỏng tất cả”- Thực lực của Sở Nghiêu cũng gần với Ân Hạo, hấn tỏ thái độ nói: “Tao kiên quyết ủng hộ quyết định của lão đại, hỗn loạn ngày hôm nay đã nhận được bài học, tuyệt đối không thể để nó tái diễn”

Lộ Ngưu và Nam Minh đứng bên Ân Hạo cũng tán thành, họ cảm thấy lão đại vì lợi ích của Viêm Hoang mà từ bỏ quyền lợi ngủ với Mễ Lương, hình tượng lão đại trong mắt họ trở nên cao lớn, Nam Minh nói: “Lão đại, tôi cũng không có ý kiến, đưa nào dám gây rồi, tao sẽ vất nào đưa đó xuống”

Lộ Ngưu phụ họa nói: “Tao cũng ủng hộ quyết định của lão đại, đưa nào muốn phá hoại sự đoàn kết ở Viêm Hoang tao sẽ là người thứ nhất giết hấn”

Ân Hạo đưa mắt nhìn đám người phía dưới, hấn ghé vào tai Mễ Lương nói: “Nhìn sang bên trái, Đình nguyên đang ở đó”

Mễ Lương không hiểu ý, trong lòng thầm nghĩ Đình Nguyên bị thương, nàng nhìn mãi cuối cùng cũng thấy Đình Nguyên, ánh mắt hai người vừa giao

nhau, Đinh Nguyên đã tỏ thái độ: “Tao cũng ủng hộ lão đại”

Ánh mắt Đinh Nguyên trước sau đều nhìn Mễ Lương. Hắn biết điều này là hiển nhiên, giống như hắn thực lực không mạnh, tuyệt đối không có cơ hội ngủ cùng Mễ Lương. Bàn về cơ hội, Ân Hạo, Thiết Đầu, Lộ Ngũ sẽ là những kẻ được ngủ nhiều nhất, cho dù là luân phiên thì đến phiên hắn cũng là năm kia tháng kia. Hơn nữa, Mễ Lương đã nhìn hắn, nếu không lên tiếng sau này sẽ bị xem thường! Chẳng bằng tạo Mễ Lương ấn tượng tốt, sau này còn được trò chuyện, Đinh Nguyên đứng dậy: “Dù sao cũng không tới phiên tao!! Mễ Lương là của mọi người, ai cũng không thể độc chiếm nàng, lão đại anh minh, tôi không có dị nghị”

Có người mở đầu, đám người không đủ thực lực liền phụ họa: “Tao cũng đồng ý, vì công bằng ai cũng không được ngủ.” “Phải, ai cũng không được chạm vào nàng...”

Cốc Tử và Thiết Đầu cũng ủng hộ Ân Hạo, dù sao họ cũng không dám làm mất mặt lão đại, cũng la to tán thành quyết định của lão đại anh minh. Tuy Thiết Bất Quy cảm thấy quyết định này khiến hắn mất đi cơ hội ngủ cùng Mễ Lương, nhưng lúc này hắn chỉ có thể tỏ ra ủng hộ Ân Hạo.

Đám người có thực lực mạnh nhất ở Viêm Hoang có khả năng ngủ cùng Mễ Lương nhất, hiện tại đã tàn thành, những người khác càng không dám nói gì, tiếng hô nổi lên: “Lão đại anh minh” “Kiên quyết ủng hộ lão đại”

Ân Hạo gợn tay, bảo họ yên tĩnh, chờ đến khi tiếng hô nhỏ dần, hắn hùng hồn nói: “Sau này Mễ Lương chính là sủng vật mới của chúng ta, đã có Mễ Lương, chúng ta không cần Hắc Đậu. Cốc Tử, đem Hắc Đậu đi làm thịt, hầm canh cho Mễ Lương uống”

Nói tới hầm canh, có kẻ nhảy dựng lên: “Má ơi, canh còn để trên bếp!! Chắc đã cạn tới đáy nồi rồi”

Hai người đàn ông giống như bị lửa đốt tới móng chạy về phòng bếp, có kẻ cười to, có người chửi bậy!! Hỗn loạn cuối cùng cũng kết thúc, Ân Hạo quay đầu hỏi Mễ Lương: “Có bị thương không?”

“Không sao, tôi không nghĩ sẽ loạn tới mức như vậy”- Mễ Lương nhỏ giọng đáp.

“Đôi phò với đám người này cô phải ác một chút. Bây giờ ở Viêm Hoang cô là độc nhất vô nhị, cô xem bọn họ vì cô mà đánh nhau thì cô cũng nhận ra sức hút của mình, sau này cô chỉ cần kiêu ngạo ngẩng cao đầu thì không ai dám khi dễ cô”- Gần đây quan hệ giữa Mễ Lương và Ân Hạo có xa cách, nhưng thấy Mễ Lương ngoan ngoãn đứng bên cạnh, hắn cười: “Cô đang cảm thấy lúc tôi nói chuyện rất đẹp trai đúng không?”

Mễ Lương khinh bỉ nói: “Đường đường chính chính, tự cao tự đại”

“Không còn cách nào nữa, tôi nói rồi dù cô bị phát hiện tôi cũng sẽ bảo vệ cô. Lời tôi nói tôi chắc chắn sẽ giữ lời. Hơn nữa, tôi cũng là đàn ông, không thể đem phụ nữ của mình ra cho người khác luân gian”- Ân Hạo cười nhạt tự giễu. “Nhưng xem ra tôi cũng không thể cùng cô làm nữa”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Tuy hỗn loạn đã được áp chế, nhưng Viêm Hoang có một số kẻ đã mười năm qua chưa từng gặp phụ nữ, một đám đàn ông không ăn cơm hiếu kì đi theo sau Mễ Lương, mặt Ân Hạo đen lại hét lên hai câu Mễ Lương mới thoát được.

Ân Hạo vì muốn chứng tỏ bản thân rộng lượng và phong thái của kẻ lãnh đạo, bản thân chủ động đề xuất cho Mễ Lương đổi phòng. Để làm ngục giam, phòng ở Viêm Hoang rất chắc chắn, người trên Thừa Trạch đại lục có kỹ thuật làm tương bê tông. Phòng ở Viêm Hoang thoát nhìn như nhiều khối đá lớp tạo thành, kỳ thật không hoàn toàn là đá mà một phần do kim loại đúc thành, độ cứng và dày không hề thua kém đá lớn. Tường ở Viêm Hoang, lầu canh, phòng ốc tất cả đều như thế, quả thật là ngục giam kiên cố.

Mễ Lương đổi sang phòng mới nhưng vẫn ở khu vực của lính canh ngày trước, cửa sổ đều có lưới sắt che. Ân Hạo đem cửa chính khóa lại, giao cho Mễ Lương chìa khóa. Đám đàn ông vội vàng giúp Mễ Lương chuyển nhà, đợi đến lúc đi ngủ thì đã là hơn nửa đêm.

Chính vì thế Mễ Lương ngủ không đủ nhất. Lúc nồi canh thịt hầm bùng lên tỏa mùi thơm ngào ngạt, Mễ Lương ngồi trong đại đường vẫn chưa tỉnh ngủ, con vịt là thứ quý giá vậy mà lại nấu canh bồi bổ cho nàng. “Hầm cả đêm, vừa thơm vừa bổ dưỡng, Mễ Lương, cô mau ăn đi”

Mùi canh rất thơm, hưởng chi mấy tháng qua nàng không được ăn thịt tươi, nghe thấy mùi hương thì liền tỉnh ngủ. Thạch Đầu nhìn thoáng qua bát canh, sắc mặt nào nề chạy ra ngoài, tốt xấu gì hắn cũng tận mắt nhìn Hắc Đậu lớn lên, Ân Hạo nói giết là giết. Tới qua, Thạch Đầu còn cố gắng thuyết phục Ân Hạo giữ Hắc Đậu lại, Ân Hạo nghiêm mặt: “Hắc đậu quan trọng, vậy Mễ Lương có quan trọng không?”

Lời này còn phải hỏi sao? Đường nhiên là quan trọng, nhưng Thạch Đầu vẫn không muốn giết Hắc Đậu, hắn kháng nghị nói: “Hắc đậu có thể đẻ trứng cho Mễ Lương ăn”

“Nó đã mập đến mức không thể đẻ trứng được, còn giữ lại làm gì?”- Ân Hạo cốc đầu Thạch Đầu. “Đệ phải biết cái gì quan trọng nhất, ai cũng biết Mễ Lương là của đệ, đệ còn muốn cả Hắc Đậu?”

Mễ Lương nhìn thấy Thạch Đầu bỏ chạy trong lòng hơn buồn. Địa vị của Hắc Đậu ở Viêm Hoang không hề thua kém con người, đem sủng vật của mình làm đồ ăn cho người khác chắc chắn khó chịu, Mễ Lương cảm thấy tô canh cảm thấy không còn ngon miệng: “Mọi người ăn đi, tôi nghĩ thấy mùi là đã ngán”

Mễ Lương cầm cái bánh bao về phòng ngủ tiếp, lát sau Thạch Đầu gõ cửa, Mễ Lương kéo hán vào, xin lỗi nói: “Tôi cũng không muốn giết Hắc Đậu”

“Không sao. Hắc đậu chỉ là một con vịt, chỉ là đột nhiên mất nó nên thấy không quen. Mễ Lương, chỉ cần cô khỏe, không bị người khác coi thường, đừng nói là con vịt, ngay cả người lão đại cũng giết”- Sinh mạng ở Viêm Hoang từ trước tới nay đều rẻ mạt, hàng tháng lại có người chết, Thạch Đầu nhìn thấy riết quen, xua tay không để ý, cười rộ lên: “Bọn họ đều bảo cô nên mặc y phục nữ, cô thay đi rồi ra cho họ nhìn một cái, đảm bảo bọn họ sẽ rất mất ra”

Hán cầm quần áo đưa cho mị: “Hai bộ này là lão đại bảo mang qua, tối hôm qua lão đại đã sửa lại giúp cô, lão đại nói nếu cô mặc nữ trang do người bên ngoài mang vài tức là tìm chết”

Mấy bộ đồ nữ của Mễ Lương đều hở hang, nàng nhận lấy bộ quần áo từ Thạch Đầu, Ân Hạo đã sửa lại mấy bộ quần áo, càng thêm chứng tỏ sự rộng lượng. Mễ Lương gần đây rất ít nói chuyện với Ân Hạo, nhớ tới hán trong lòng nàng cũng chẳng thoải mái, nàng nín thở, đứng trong tâm nói: “Khả năng thừa thừa của lão đại không tệ”

Mễ Lương đuổi Thạch Đầu đi, còn mình ở trong phòng thay quần áo. Bên ngoài truyền tới tiếng hát cao vút:

“Mặt trời đã lên cao, mỹ nhân còn ngủ trong phòng; hoa hồng đã nở rộ xinh đẹp nhưng vẫn không sánh kịp gương mặt mỹ nhân”

Mễ Lương nghe đã hiểu, chắc chắn là đám đàn ông động dục ca hát, làn điệu du dương, Mễ Lương coi như là thưởng thức giai điệu vậy”

“Mỹ nhân nằm trên giường, đám lang sói cởi quần áo trắng như sương, a nha nha, bắt mỹ nhân giáng trần... sau khi đại chiến ba trăm hiệp, mỹ nhân không thể rời khỏi sói...”- Đám đàn ông lại tiếp tục, càng hát càng trắng rợn. “Mỹ nhân mở miệng nàng ra, tới gần đùi ta, vật thần tiên của ta vừa thô lại to, nhồi vào miệng nàng”

Cửa sổ bỗng mở ra, một khối đá từ trong phòng bay ra, Mễ Lương chửi bậy: “đừng hát nữa, khó nghe chế đi được”

“Mỹ nhân đáp lại...”- Đám đàn ông vừa cười lên vừa hát, càng lúc càng hăng, cao thấp nối tiếp nhau không ngừng hát.

Mễ Lương không nói gì. Lát sau nghe giọng Ân Hạo: “Hát cái gì mà hát! Ai cũng ăn no rảnh rồi cả phải không?”

Bên ngoài liền im bật.

Vật càng hiếm càng quý, Mễ Lương là nữ nhân duy nhất ở Viêm Hoang, sau khi thay đồ nữ chắc chắn sẽ thành tiên nữ hạ phàm trong mắt đám đàn ông mấy năm qua chưa từng thấy phụ nữ. Trong đại đường, mấy tên đàn ông nhìn Mễ Lương không rời mắt. “Không ngờ Mễ Lương lại đẹp như vậy!” “Trước đây nào bị úng hết hay sao mà không nhìn ra Mễ Lương là nữ”

Trước ánh mắt nóng rực của mọi người, Mễ Lương vẫn cảm thấy ở bên Ân Hạo an toàn hơn, vừa vào phòng liền tới bên Ân Hạo. Ân Hạo tỏ ra vừa lòng, nói với thủ hạ của mình: “Bọn mày không biết Mễ Lương thích tao sao? Nàng trước kia tuy thuộc sở hữu của Thạch Đầu nhưng luôn thích tao”

Mọi người đều hiểu điều đó, nhưng ai cũng tự cho rằng bản thân còn cơ hội, Lộ Ngũ cười lấy lòng: “Mễ Lương à, lão đại bận rộn nhiều việc, sau này có chuyện gì cô cứ bảo tôi tới giúp là được, cô bảo tôi làm gì tôi làm đó”

Mễ Lương đánh giá Lộ Ngũ từ trên xuống dưới, nở nụ cười: “Vừa hay có chuyện đang cần anh làm”

Hai mắt Lộ Ngũ rực sáng: “Cô mau nói đi, dù lên núi hay xuống chảo dầu tôi đều sẽ làm”

Mễ Lương vừa lòng gật đầu: “Vậy phiền anh biến mất khỏi mắt tôi”

Nụ cười trên mặt cứng đờ: “Vì sao vậy? Tôi cũng không xấu trai a!”

Lộ Ngũ quả thật không xấu, làn da khỏe mạnh bóng loáng, ngũ quan cân đối, dáng người cao cứng cáp, đáng tiếc Mễ Lương nhìn không vừa mắt, cảm thấy cốc nước uống một ngụm, tiếp tục cười: “Nếu tôi nhớ không lầm, trước kia cả ngày người mắng tôi là anh? Thiếu chút nữa vận đứt tay tôi cũng là anh? Bất rần dọa tôi sợ cũng là anh mà?”

Lộ Ngũ biết Mễ Lương lời chuyện cũ ra, da mặt dày, trợn mắt nói láo: “Không phải tôi”- Hán quét mắt nhìn khắp đại đường, thấy Nam Minh không ở đây nói: “Là tên tiểu tử Nam Minh, sau này tôi sẽ giúp cô dạy dỗ hán ta”

Bên ngoài một âm thanh vang lên: “Lộ Ngũ mày mới là tên tiểu tử thôi tha”- Vừa vận Nam Minh từ ngoài cửa đi vào. “Mễ Lương, là do hán ta làm, hán ở ở sau lưng cô mắng cô, nói tên cô không dễ nghe”

“Mày không có phần sao!”- Lộ Ngũ biết bản thân tẩy cũng không sạch liền kéo người khác xuống nước. “Con rắn đó là do Nam Minh nuôi, còn nữa Thiết Đầu cũng từng hại cô, cóc từ...”

“Không có tao nha”- Cốc Tử chạy qua lấy lòng nói. “Mễ Lương, cô đừng nghe bọn chúng nói lung tung. Tất cả đều do họ làm, tôi chỉ là có quan hệ tốt với bọn họ, mấy chuyện bọn họ làm, từ tận đáy lòng tôi cảm thấy mấy việc đó rất vô sỉ, trước đây tôi còn nói...”

“Phi”- Bên cạnh Thiết Đầu phi nhỏ nói: “Bây giờ Mễ Lương là con gái, mày liền giả vờ, bình thường mày gào thét đòi đi giáo huấn sủng vật của lão đại sao...”

Vài người bên cạnh cũng nhao nhao nói, Ân Hạo không lên tiếng, tỏ vẻ không để trong lòng, mặc bọn họ như bầy vịt cãi nhau âm ỉ không ngừng, lát sau mới quay sang nói với Mễ Lương: “Buổi chiều nếu trời không mưa, tới giờ làm việc tôi sẽ đưa cô khu vực khai. Cô chỉ cần ngồi ở nơi an toàn chờ thạch anh tím mang tới. Đám người bên đó đều muốn gặp cô, cô cũng không thể trốn trong phòng, coi như đi cổ vũ họ.”

Lúc Mễ Lương sang khu vực khai thác mỏ trời vẫn còn nóng, nàng ngồi bên trong lối đi khu vực khai thác, Thạch Đầu ở kế bên cầm quạt quạt. Vốn dĩ ở Viêm Hoang mỗi ngày đều có một phần ba người được nghỉ ngơi, nhưng nghe nói Mễ Lương sang khu vực khai thác, tất cả mọi người đều sang đó. Chốc chốc lại có người đi qua nhìn nhìn Mễ Lương, không ít miếng há miệng chào hỏi nàng. “Mễ Lương, cô thật xinh đẹp” “Mễ Lương, cô đẹp như tiên nữ vậy...”

Ân Hạo ngồi bên cạnh một câu cũng không nói, vẻ mặt hồ hững, bình sinh hắn đã lạnh lùng, những đường cong trên mặt rất góc cạnh, sáng sủa, mang theo vài phần uy nghiêm. Đám đàn ông cũng không dám ở lại nhiều, nhìn hai ba lần rồi cầm công cụ đi vào sâu trong khu mỏ làm việc.

Có mỹ nhân trông coi, hiệu suất làm việc khá cao, chốc lát đã không có ít người đưa thạch anh tím tới, đám đàn ông tranh công cười: “Mễ Lương, cô nhìn xem, lại có thêm thạch anh tím này”

Vừa nói vừa nhìn Mễ Lương, Mễ Lương bày ra bộ dạng lãnh đạo: “Không sai, không sai, thạch anh tím thật đẹp”

Người đưa thạch anh tím vừa đi, kẻ khác lại chạy tới ôm theo một vật nhỏ, dùng vải bọc bao lấy, hùng hăng hồ hồ chạy từ khu nghỉ chân sang: “Mễ Lương, tôi có đồ tặng cô này”

Là sủng vật thuộc về mọi người, ai cũng có quyền tặng quà, dù là lão đại cũng không thể ngăn cản, nhưng Mễ Lương nhận hay không lại là chuyện khác.

Tên đàn ông vẻ mặt kích động đưa đồ cho nàng, ánh mắt chờ mong: “Mễ Lương cô nhận đi, Viêm Hoang chỉ có một cái gương, mấy năm qua lúc rảnh tôi hay ngồi mài, cô nhìn độ sáng này, ngay cả đồ trong cung mà phụ nữ hay dùng cũng không sáng như vậy”

Bên trong là một cái mâm giống như cái gương lớn, chất liệu thì Mễ Lương không đoán ra, nhưng không phải bằng thủy tinh, được bài rất kỹ sáng lóa, độ phản quang so với thủy tinh cũng không kém. Khung gương còn được chạm trổ hoa văn cực kỳ tinh tế, có thể xem là hàng mỹ nghệ, Mễ Lương cảm ơn hắn: “cảm ơn, tôi nhận”

Tên đàn ông càng kích động, mặt ửng đỏ: “Mễ Lương, cô là cô gái xinh đẹp nhất tôi từng gặp, tôi là Thần Tam, cô phải nhớ kỹ nha”

Mễ Lương gật đầu: “Thần Tam được tôi sẽ nhớ”

“Cuối cùng cũng đã được nói chuyện với mỹ nhân”- Thần Tam kích động hoa chân múa tay, chạy đi khoe mọi người.

Đinh Nguyên cũng chạy tới tặng đồ cho Mễ Lương. Hôm nay hắn không cần làm việc, thừa lúc Ân Hạo không có mặt liền đi qua: “Tôi làm cho cô một cái máy bay nhỏ, bánh xe có thể thu lại được, cô xem có được không”

Máy bay không còn điều khác từ gỗ mà dùng đồng chế ra, phía dưới có thêm bánh xe, đã hoàn toàn giống mô hình. Mễ Lương cười nhận lấy, xoay xoay cánh quạt phía trên: “cái tôi muốn nói chính là thế này”

Đinh Nguyên cười vui vẻ, lại lấy từ trong túi ra một vật: “Tôi tặng cô cái trâm cài, cô xem có thích không?”

Đinh Nguyên lấy ra vật gì đó, phía trên trâm cài là con bướm bướm đang bay, màu bạc sáng bóng. Mễ Lương rất thích, cầm cây trâm cài lên đầu, rồi nhìn qua tấm gương: “Đinh Nguyên, tay nghề của anh rất tốt a”

Đinh Nguyên kiêu dè Đinh Nguyên, vui vẻ bỏ đi, đi vài bước Mễ Lương liền gọi lại: “Đinh Nguyên, nếu có thời gian rảnh, không biết anh có thể giúp tôi làm sa bàn không”

“Có tôi rảnh, rảnh”- Đinh Nguyên không biết sa bàn là gì, nhưng vội vàng gật đầu, Mễ Lương thấy xung quanh có nhiều người, không dám nhiều lời. “Anh về trước đi, đề bữa khác rồi nói”

Đám đàn ông thấy người này tặng cái này cái kia lấy lòng mỹ nhân, không cam tâm liền noi theo, chốc lát có kẻ bụng cái rương nhỏ sang. “Thứ này là độc nhất vô nhị, không phải ai cũng có thể xem, được nhìn thấy rất là may mắn, người khác muốn thấy chưa chắc tôi đã cho”- Hắn tỏ vẻ thèm thuồng. “Bây giờ tặng cô xem như giải sầu”

Mễ Lương cũng chờ mong xem bên trong là gì, đợi đến khi hắn nhắc miếng vải lên, Mễ Lương hét lên: “Cút ngay... mau lấy nó ra”

Hắn ôm bảo bối của mình âu yếm—là một con rắn, rất không hiểu nói: “Ồ viêm Hoang kiếm được vật còn sống rất khó, đây là xích xà, ở Viêm Hoang

có rất nhiều người muốn, là độc nhất vô nhị’

Mễ Lương lui về sau vài bước: “Mau mang nó đi”

Cốc Từ và Thạch Đầu cười đến bể bụng: “Thật ngu ngốc, không biết Mễ Lương sợ rắn sao, đầu óc toàn là nước, mau đem nó đi đi...”

Án Hạo cũng cười ra tiếng, vẫy tay bảo người kia mau đem rắn đi đi.

Lát xa, có người vẫy tay chạy tới: “Lão đại, Mễ Lương, chúng tôi tìm được thạch anh đỏ..”

Thạch anh đỏ và Thạch anh tím tính chất giống nhau, nhưng thạch anh đỏ lại là hình tròn, màu đỏ như lửa đang cháy, giống máu đang chảy, đẹp đến mức khiến người ta nín thở. Thạch anh đỏ ở đại lục này rất hiếm, Án Hạo tới Viêm Hoang mười năm, vài năm trước cũng có người đào được một viên, vì rất hiếm nên thạch anh đỏ không thể quy ra tiền, là vật vô giá, tượng trưng cho ánh sáng.

Tìm được thạch anh đỏ, mọi người đều chạy ra khỏi khu vực khai thác: “Nhìn xem, là thạch anh đỏ, thật đẹp, nặng tới hai lượng”

Thạch anh đỏ như được gieo gột tự nhiên, dưới ánh mặt trời lấp lánh, Án Hạo cầm lên nhìn: “Không ngờ Mễ Lương vừa tới, số lượng thạch anh tím tăng lên rất nhiều, còn phát hiện cả thạch anh đỏ. Xem ra Mễ Lương không chỉ là sủng vật mà còn là biểu tượng may mắn của chúng ta”

Án Hạo đưa thạch anh đỏ cho Mễ Lương, để cho Mễ Lương thưởng thức, sau đó rút cây trầm cài trên đầu nàng cầm lên: “Hoàng hậu của đại kim cũng có một viên thạch anh tím, kêu Thần Tam qua đây khám viên đá này lên, sau này biểu tượng của chúng ta cũng có một viên”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Mễ Lương nhận ra Án Hạo ở Viêm Hoang cực kì có uy. Hắn mở miệng nói một câu, hoặc chỉ cần dùng ánh mắt người khác đều không dám lên tiếng, lập tức theo ý hắn thực hiện. Chỉ cần hắn ở bên cạnh Mễ Lương, người ở Viêm Hoang chỉ dám đứng từ xa nhìn Mễ Lương, còn không sẽ dõng mắt đi hoặc bỏ đi, tuyệt không dám làm cản; nhưng lúc Án Hạo không có mặt, lá gan của họ lại to lên, ở trước mặt Mễ Lương đùa giỡn, thậm chí có người còn đưa tay heo ra.

Bàn tay heo nhân lúc trời trời tối đông người chạm vào hông Mễ Lương, Mễ Lương liền quay lại, vung tay tát mạnh vào mặt đối phương, sau đó giận dữ nhìn người kẻ bên nói: “Thạch Đầu, Thiết Đầu, người này lúc này dám đánh tôi”

Lời vừa nói xong, mấy tên đàn ông kẻ bên liền trợn mắt nhìn, Thiết Đầu trực tiếc nắm tóc kéo người còn in năm dấu tay trên mặt ra: “Mày không muốn sống nữa hả? Dám đánh Mễ Lương”

Tên đàn ông áp ứng biện bạch: “Tao chỉ muốn sờ một chút...”

“Voi bộ dạng như mày mà còn muốn sờ Mễ Lương? Mày không biết Mễ Lương mảnh mai giống như cành hoa sao?”- Thiết Đầu hung dữ rống lên. “Tay mày thô như thế, sờ lên giống như đánh người ta, lỡ sờ rồi xảy ra chuyện, mày có bồi thường Mễ Lương cho bọn tao không?”

Xung quanh không kẻ nào dám ra tay trước mặt Mễ Lương, một mặt muốn tạo hình tượng tốt, trong lòng căm phẫn, đánh lên đầu tên kia một cái, Thiết Đầu hét lên, nhắc cả người hắn lên, xoay vòng vòng rồi ném ra ngoài. Phịch một tiếng rơi xuống đất, Mễ Lương nghe cũng thấy đau. Nhưng không còn cách nào, nàng cũng không thể dung túng những chuyện này, có lần đầu sẽ có lần hai. Nàng mỉm cười cảm ơn Thiết Đầu. “Thiết Đầu, con người anh thật tốt”

Thiết Đầu nghe mỹ nhân tán dương liền cười tươi như hoa, mặt hất lên kiêu ngạo: “Mễ Lương, cô yên tâm, dù lão đại không ở đây, bọn tôi cũng sẽ không để bất cứ ai khi dễ cô”

Mễ Lương cười khúc khích tỏ ra khen ngợi.

Đêm cuồng hoan lại bắt đầu, Mễ Lương ngồi ở chỗ cao nhất trong đám người, Thiết Đầu Và Lộ Ngũ đứng hai bên, lát sau Án Hạo cũng sang tới, kéo Mễ Lương ngồi ra xa: “Lần sau nếu có ai tùy tiện chạm vào cô, nhớ ra tay phải độc ác một chút. Người ở Viêm Hoang đa dày thịt béo, lực đánh của cô cũng chỉ là giải ngứa”

“Lỡ như sao này không phải có kẻ tùy tiện chạm vào người, mà là cường bức thì tôi phải để sẵn con dao bên người, đâm hắn một nhát sao?”- Mễ Lương không mặn không nhạt hỏi.

“Đừng có làm chuyện đó, như thế chỉ chọc giận đối phương”- Án Hạo nhắc nhở nàng. “Cô yên tâm, chỉ cần tôi còn ở Viêm Hoang sẽ không có ai dám

chạm vào cô”

“Anh cũng sẽ rời nơi này mau thôi?”- Mễ Lương bình tĩnh nói. Nàng biết hiện giờ được bình yên là vì có Ân Hạo che chở. Nghe Ân Hạo nói tất cả đều là thù đoạn thiết huyết, nếu có người xúc phạm hắn, hắn sẽ ra tay không hề lưu tình. Người ở Viêm Hoang có kẻ biết lễ nghĩa, nhưng cũng nhiều kẻ giống như lang sói, Mễ Lương chính là món thịt tươi làm sao mà không muốn ăn?

Nhưng ai cũng dè chừng Ân Hạo, không dám ra tay mà thôi!

Ân Hạo biết bản thân đi rồi sẽ xảy ra chuyện gì, hắn nhìn đám người ở xa xa. “Cô rất thông minh, như hôm nay vậy, biết dùng Thiết Đầu bảo vệ mình. Viêm Hoang là nơi dùng thực lực để nói chuyện, thực lực mạnh nhất là đám người sống ở khu thủ vệ, chỉ cần cô có quan hệ tốt với họ, sau này họ sẽ bảo vệ cô. Ở Viêm Hoang, cô là độc nhất vô nhị, chỉ cần thông minh một chút, đàn ông Viêm Hoang sẽ do cô lựa chọn”

“Có lẽ vậy, bọn họ đều chờ đợi được tôi chọn”- Lời Mễ Lương nói mang theo vài phần tự giễu. “Người ở Viêm Hoang ai ai cũng cường tráng, anh tuấn cũng không ít, chẳng chắc, sáng sủa, không hề thua kém những anh chàng đẹp trai, tôi có thể tùy tiện lựa người mình thích”

Giọng nói Ân Hạo hết sức thản nhiên, một chút gọn sóng cũng không có, hắn máy móc nói: “Có một số người dù cô thích hay không vẫn phải đi lấy lòng họ, như Thiết Bất Quy, Hàng Phá Hải, ở với họ cũng tốt; hay như Lộ Ngũ, Thiết Đầu, tính cách vui vẻ cũng không tệ. Trong đám người đó, cô lựa một người mình thấy phù hợp nhất, nhưng những kẻ linh tinh như Đinh Nguyên, thì không được...”

Giọng nói máy móc của Ân Hạo không cách nào nói tiếp, đôi mắt đen như mực xuất hiện vết nứt, vết nứt càng lúc càng lớn, cuối cùng đổ sụp xuống, bị gió đêm thổi qua, trong đầu trống rỗng. Hắn đang làm gì vậy? Hắn đem người phụ nữ của mình ngủ chung với người đàn ông khác, tuy Ân Hạo tính toán dùm tương lai cho Mễ Lương, nhưng hắn cũng là đàn ông, thật sự không thể nói tiếp nữa.

Gương mặt Ân Hạo rất mâu thuẫn, lâu sau hắn mới nói vài chữ: “Mễ Lương, rất xin lỗi cô, tôi không thể mang cô theo”

Cơ thể Mễ Lương run lên: “Không có gì phải xin lỗi, anh cũng không nợ tôi. Trước khi đi, anh cũng đã giúp tôi an bài xong mọi thứ, đối với tôi như vậy đã là hết lòng, tôi cũng không trách anh”

Mễ Lương xoay người đi, Ân Hạo ở phía sau này áy náy nói: “Nếu cô không tới Viêm Hoang thì tốt rồi”

Giọng nói của hắn rất nhẹ, nhẹ đến mức Mễ Lương sinh ra ảo giác. Nàng có thể cảm nhận khi môi hắn mở ra luồng hơi thở nóng rực, tựa như bao nhiêu đêm tối vừa tới đã mất đi, hai người ôm lấy nhau hơi thở giao hòa, khi tình triều qua đi lại thì thâm bên tai nhau, tựa như gió xuân ấm áp thổi qua trái tim.

Đáng tiếc, gió xuân đã qua, những đêm tối khắc cốt ghi tâm quấn lấy nhau cũng trôi đi.

Mễ Lương đi nhanh về phía đám người, nàng ngồi xuống bên cạnh Thạch Đầu, Thạch Đầu nhìn sắc mặt nàng, dè dặt hỏi: “Sao gần đây cô với lão đại đều không vui vậy?”

“Đâu có”- Mễ Lương gượng cười, không suy nghĩ về vấn đề này nữa cũng không biết nên nói gì, nên hỏi Thạch Đầu: “Đệ trước đây là đạo tặc, vậy Thiết Đầu thì sao?”

Mễ Lương thành công khi dòm đề tài, Thạch Đầu rất vui vẻ kể cho nàng nghe: “Thiết Đầu ca trước đây là người sát thủ của Mạc Phủ, đương nhiên trước đây cũng xuất thân từ gia đình bình thường, nhưng chính quyền thay đổi, người của Mạc Phủ đều bị bắt, anh ấy bị bán đứng, không trốn được nên vào Viêm Hoang. Lộ Ngũ cũng khá lợi hại, Ở Đại Kim ba năm lại có một lần thi thí, Lộ Ngũ từng đứng đầu một năm, văn võ song toàn, không chỉ thân thủ tốt mà học vấn cũng giỏi, nghe nói anh ấy vẽ tranh rất đẹp, một bức họa có thể kiếm được rất nhiều tiền, đáng tiếc là anh ấy không vẽ nữa”

“Tại sao vậy?”

“Khi xưa anh ấy có tiền đồ sáng lạng, nhiều đại quan muốn gả con gái mình cho Lộ Ngũ, kết quả bởi vì giữa buổi tiệc vô tình đập nát một cái mâm nên bị phán tội coi khinh vương quyền nhận án tử hình. Người ngồi trên vương vị là một kẻ ngu ngốc, anh ấy bị oan, đến Viêm Hoang tính tình cũng thay đổi, anh ấy nói sẽ không bao giờ đọc sách vẽ tranh nữa, anh ấy nói mấy thứ đó đều là đánh rắm”- Thạch Đầu ghé vào tai Mễ Lương nói. “Hay cô hỏi thử Lộ Ngũ xem anh ấy có giúp cô vẽ không, tôi thấy nếu cô xin thì anh ấy sẽ vẽ lại đầu.”

Mễ Lương cảm thấy Thiết Đầu vào đây cũng không oan, nhưng Lộ Ngũ quả thật chẳng hay ho. Thạch Đầu lại tiếp: “Thiết Nhị ca trước kia là cường đạo khiến cho các châu phủ đều đau đầu. Khi xưa, anh ấy mang theo mấy huynh đệ xuất quỷ nhập thần, chuyên lấy tiền của người già, nhiều kẻ lăm lăm sợ anh ấy đều chuyển nhà đi, quan phủ phải rất nhiều người cũng không bắt được. Cuối cùng, người của triều đình chuẩn bị một cái bẫy chu toàn mới bắt được anh ấy, cô có biết người đưa ra cái bẫy đó là ai không?”

Mễ Lương lắc đầu không biết, Thạch Đầu tiếp tục: “Là Cốc Tử ca, vì vậy Thiết Nhị Ca cho đến giờ vẫn không hợp với Cốc Tử”

Thạch Đầu thao thao bất tuyệt kể cho nàng nghe, Mễ Lương không thể không bội phục, Viêm Hoang này là nơi tàng long ngọa hổ. Thạch Đầu nói một hồi lại hỏi: “Mễ Lương, sao cô không hỏi

Chương 42

Mễ Lương hất tay hẳn ra: “Anh đã sắp rời khỏi Viêm Hoang, mọi chuyện ở đây không liên quan tới anh, sao anh phải quan tâm nhiều thế làm gì?”

“Cô nghĩ vượt ngục là trò đùa sao? Viêm Hoang nhiều đàn ông như thế, ai ai cũng thân thủ bất phàm, cũng chẳng thoát nổi, cô có cơ hội sao?”

Mễ Lương quát mắt: “Anh không mang tôi đi cùng, về sau sẽ có người khác dẫn tôi theo”

Ẩn Hạo lướt mắt đỉnh đầu nàng: “Cô không nên mơ mộng điều đó”

Đàn ông ở Viêm Hoang đều thích Mễ Lương chỉ vì nàng là người con gái duy nhất ở đây. Bọn họ không quan tâm người này có phải Mễ Lương hay không, đối lại là nữ nhân khác họ cũng thích. Thứ họ thích là phụ nữ chứ không phải Mễ Lương.

Mễ Lương cũng từ từ nhận ra đám đàn ông bình thường tỏ ra hồ hững không suy tính nhiều. Sau này khi sa bàn làm xong, Thiết Đầu và Lộ Ngũ cùng mấy người thường trốn trong phòng chỉ chờ vào sa bàn. Bọn họ sẽ tìm đủ lý do để Mễ Lương tránh đi, đóng cửa lại, ở trong phòng nói nhỏ với nhau, rõ ràng bọn họ cũng muốn vượt ngục nhưng lại không tính mang Mễ Lương theo.

Mễ Lương giống như bông hoa nhỏ yếu ớt, chạm vào đã thấy đau, thích hợp làm đối tượng để đàn ông phát tiết dục vọng nhưng tuyệt đối không hợp làm kẻ cùng vượt ngục.

Mễ Lương phần nộ: “có làm không? Sa bàn là mình kêu người làm, muốn chiếm dụng mà không muốn mang mình theo, tất cả đám đàn ông ở đây đều đáng chết”

Sáng kiến thì dễ bị sao chép, Mễ Lương tạo thành cái sa bàn đầu tiên, rất nhanh có người làm cái thứ hai, cái thứ ba... Ai cũng không biết nhìn sa bàn có được ý gì, nhưng tuyệt đối họ sẽ không nói ra suy nghĩ, dù cho bọn họ muốn dùng nó để lấy lòng Mễ Lương cũng không có ai nói: “Mễ Lương, tôi đã tìm ra cách thoát khỏi Viêm Hoang, sẽ mang cô cùng đi”

Đàn ông ở Viêm Hoang nhìn Mễ Lương bằng đôi mắt đầy sắc dục, giống như miếng thịt thơm ngào ngạt đặt trước mặt đám sói đói, bọn chúng chỉ biết chảy nước miếng. Đôi khi Mễ Lương còn nhìn thấy “thứ” đó nổi lên, trong đầu họ không biết đang suy nghĩ chuyện bại hoại nào.

Đàn ông nhìn thấy phụ nữ vừa trắng vừa mềm có phản ứng là bình thường, mọi người đều nhìn lâu như thế, ai mà không muốn đoạt lấy Mễ Lương điên cuồng một lần, bọn họ cũng chẳng phải người tốt, không thể cung phụng đối xử với Mễ Lương như thánh nữ. Không được mấy ngày, Đám người Thiết Đầu đề nghị với Ẩn Hạo: “Lão đại, chẳng lẽ lão đại không động tâm với Mễ Lương sao? Nếu có anh ngủ với Mễ Lương, thuộc hạ cũng không có ý kiến, anh ăn thịt bọn em ăn canh là được”

Cốc Tử phụ họa: “Phải đó, mọi người lâu như vậy cũng chưa được chạm vào phụ nữ, mỗi ngày đều phải nhìn nhưng không thể ăn, quả thật rất khó chịu. Đương nhiên không phải ai cũng có thể ngủ cùng Mễ Lương, Mễ Lương vẫn là của lão đại, chắc chắn là của lão đại, bọn em chỉ là lâu lâu chạm vào một chút”

Ẩn Hạo vẫn dùng gương mặt lạnh lùng hồ hững bày ra, vân vê ống tay áo: “Lúc trước là tao nói không ai được chạm vào Mễ Lương, bây giờ tao lại đổi ý chẳng khác nào tự tát vào mặt mình”

“Ở Viêm Hoang, anh là lão đại, mọi quy tắc ở Viêm Hoang đều do lão đại định đoạt”- Thiết Bất Quy cũng ở bên khuyên nhủ. “Lúc này không thể dễ xảy ra tình huống hỗn loạn như hôm đó, ai cũng muốn có Mễ Lương, mọi người đều đang ngóng cổ chờ lão đại đổi ý, lão đại, anh thuận theo dân tâm tối nay đem Mễ Lương về phòng mình đi”

Lông mày Ẩn Hạo khẽ nhấc lên, nhìn qua có chút không kiên nhẫn: “Mày cũng nói ai cũng muốn có Mễ Lương, nhưng Mễ Lương chỉ có một, làm sao mà chia”

“Mễ Lương xinh đẹp như vậy, làm sao có thể để cho tất cả mọi người cùng hưởng?”- Lộ Ngũ xắn ống tay áo lên. “Viêm Hoang là nơi dùng thực lực để nói chuyện, muốn ngủ cùng Mễ Lương cũng phải là chúng ta, đương nhiên, lão đại anh thích ngủ lúc nào cũng được, còn người khác thì phải đợi xem biểu hiện”

Ẩn Hạo nheo nheo mắt, sát khí lóe lên từ đó, đảo qua đảo lại đám nam nhân trong đại đường, không nhẹ không nặng phun ra hai chữ. “Lại nữa”

Lão đại không cho ai chạm vào, những người khác cũng không dám làm càn, Ẩn Hạo đứng dậy, không hề quay đầu lại, thẳng lưng đi khỏi. Chỉ cần hắn còn ở Viêm Hoang một ngày, hắn sẽ không để bất cứ ai chạm vào người phụ nữ của hắn.

Ở Viêm Hoang chẳng sợ quá khứ trước đây ảnh hưởng, tứ chi hay ngũ cốc cũng chẳng cần biết, chỉ cần sống ở Viêm Hoang một năm, bảo đảm khi ra ngoài có thể chiếm núi xưng vương, những thứ nên hay không nên cũng đều học được.

Luật lệ chính là để phá vỡ, hướng chỉ đàn ông đều là động vật dùng nửa người dưới để suy nghĩ.

Lúc hoàng hôn, Mễ Lương vừa cầm lấy chìa khóa mở cửa sắt, vừa nói với Thạch Đầu: “Đệ đi lấy ít nước ấm đi, tắm rửa xong tôi sẽ qua ăn cơm”

Hôm nay cả buổi trưa, nàng phải sang trông coi khu vực khai thác, toàn thân ướt mồ hôi. Mễ Lương khó chịu gần chết, vào phòng liền đem giày bỏ sang bên, thay đôi dép lê, nghỉ một lát rồi lấy quần áo trong tủ ra đi tắm rửa. Vừa lấy xong quần áo Thạch Đầu đã mang nước tới, chờ hần đổ xong nước Mễ Lương liền bảo Thạch Đầu ra ngoài. “Đệ ra ngoài đại đường chờ đi, Kêu Thiết Đầu không cần hỏi thúc”

“Được, tôi sẽ không cho bọn họ tới”- Thạch Đầu cam đoan nói, đương nhiên hần cũng biết tốc độ tắm rửa của Mễ Lương rất chậm, không phải như đàn ông chỉ cần lao xuống bồn nước, ngay cả gội đầu cũng chỉ cần vài phút là xong. Hần đứng bên ngoài nói: “Tôi ở bên ngoài chờ cô”

Mễ Lương mặc kệ Thạch Đầu, cửa phòng khép lại, Mễ Lương liền cởi áo ngoài để lộ hơn phân nửa bộ ngực sữa, bước chân trần vào trong bồn tắm. Do gần đây là mùa mưa, nên nước cũng khá nhiều, Mễ Lương có thể dùng bán tắm để tắm. Cởi áo sơ mi, áo ngực, váy, quần lót ra, nước lại ầm ập thích hợp làm cả ngoài khoan khoái.

Nhưng nàng không biết, lúc nàng đang lục quần áo mất hai ba phút thì có người đã lên vào phòng. Tên đàn ông cao gầy, mặt rậm rạp lông lá, lúc đầu chỉ muốn nhìn mỹ nhân, lại nhìn trộm nội ý của mỹ nhân trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn. Nhưng khi thấy Mễ Lương cởi áo ngoài, da thịt sáng bóng lác lư, con sói đói đã quên mất mục đích ban đầu và cả luật lệ ở Viêm Hoang.

Mỹ nữ đã cởi hết quần áo, cánh tay trắng nõn, mông đầy đặn, trước ngực hai con thỏ nhỏ lác lư khiến dục hỏa thiêu đốt, tên đàn ông rón rén tới gần bồn tắm, như con sư tử không hề tạo ra tiếng động tới gần con mồi, hần ôm lấy Mễ Lương từ trong bồn tắm, ý định bịt miệng nàng, bàn tay thì sờ loạn người Mễ Lương.

Mễ Lương hoảng sợ, hai chân đạp loạn trong nước, tiếng nước rào rào.

“Đừng động đây”- Tên đàn ông kéo nàng ra khỏi bồn tắm, giọng nói đầy sắc dục. “Mỹ nhân, nàng đẹp quá, để cho ta thỏa mãn nàng nhé”

Mễ Lương giãy giụa, chỉ phát ra tiếng kêu ô ô. Tên đàn ông mang nàng tới giường, phi thường thoải mái ép nàng trên giường, bàn tay vẫn bịt chặt miệng nàng: “Mỹ nhân, ta sẽ làm nàng thoải mái, đừng kêu”

Mễ Lương chỉ cảm thấy có một ngọn núi lớn áp lên người, tên đàn ông sợ nàng kêu lên, bàn tay siết chặt, luồng không khí mỏng manh khiến nàng thở không thông. Đôi bàn tay thô ráp sờ loạn trên ngực nàng, tay vuốt ve làn da mịn màng. Hần buông lỏng tay che miệng Mễ Lương, nhưng ngay sau đó, một luồng hơi thở nóng phả lên, Mễ Lương lắc đầu, nhưng không cắt nào trốn thoát, chòm râu vừa cứng vừa ngứa quét qua mặt, Mễ Lương cảm thấy như dao cắt, tứ chi nàng đều bị bó chặt, trong lòng vừa tuyệt vọng vừa bất lực.

Dục vọng của hần đã căng cứng và to lên, hần sờ loạn Mễ Lương, hơi thở ồ ồ: “Mỹ nhân... Nàng thật hấp dẫn... ta muốn chiếm lấy nàng”

Tên đàn ông dùng tay giữ lấy Mễ Lương để tránh nàng kêu lên, một tay tháo thắt lưng quần, vừa mới lấy vật cứng của mình ra, thì một trận trời đất rung động, nổ to một tiếng, hần bị ném ngã vào tường, chưa kịp nhìn rõ ai nhưng cảm nhận được đối phương đang rất giận muốn đưa hần vào chỗ chết, xuất phát từ bản năng phòng vệ, hần ném hai con dao nhỏ ra.

Gương mặt Ân Hạo xanh mét không nháy ra né tránh, mặc cho hai con dao lướt qua lưng hần. Hần chạy qua, miệng rống lên như sư tử, từng quyền liên tiếp giáng xuống vừa đầm vừa đá. Tên đàn ông không còn sức kháng cự, rất nhanh bị đánh cho hoa mắt, sau đó bị ném mạnh vào tường lần nữa, hôn mê bất tỉnh.

Hai mắt Ân Hạo đỏ ngầu, quay đầu nhìn sang phía bên giường, vội chạy tới, ôm chặt Mễ Lương vào lòng, gương mặt hung hãn trở nên dịu lại: “Mễ Lương, cô không sao chứ?”

Mễ Lương không ngừng run rẩy, bị người khác sàm sờ nàng rất hoảng sợ, đầu óc trống rỗng, nghe giọng nói quen thuộc thì theo quán tính ôm lấy hần, mỗi mấp máy nói không nên lời, khóc to.

Ân Hạo ôm chặt nàng, hai tay siết chặt: “Tôi ở đây, không có việc gì đâu, có bị thương không?”

Mễ Lương sợ run, không biết mở miệng thế nào.

“Mễ Lương...”- Thạch Đầu đứng ngay cửa, giọng nói run rẩy/

“Cút ra ngoài!”- Ân Hạo quát.

Giọng nói chứng tỏ hần đã giận tới đỉnh điểm, Thạch Đầu hoảng sợ vui vẻ sao hai bước, vừa nhìn thấy làn da trắng nõn của Mễ Lương, vội vàng lui ra ngoài khép cửa lại.

Ân Hạo kéo tấm chăn qua đắp lên cho Mễ Lương, vẫn ôm chặt lấy nàng, cảm nhận hơi thở nàng bình thường lại, không còn hoảng hốt run sợ nữa.

Mễ Lương nghẹn ngào khóc một lúc, nàng nuối tiếc cái ôm ấm áp của hần, nuối tiếc lồng ngực rắn chắc mang đến cảm giác an toàn. Nàng biết nàng không nên dựa dẫm vào ai đó. Ở Viêm Hoang, nàng chỉ có thể dựa vào bản thân, Mễ Lương dần dần bình tĩnh lại, đẩy hần ra, trong mắt gọn sáng, giọng nói nghẹn ngào nhưng lại trầm tĩnh sâu như hồ băng. “Tôi không sao hết”

Cơ thể mềm mại đột nhiên rời khỏi hần, mắt Ân Hạo lóe lên tia kinh ngạc, giấc mộng vỡ tan. Hần cũng không ôm nàng lại, về mặt mâu thuẫn, bàn tay đặt bên giường siết chặt. Hần biết nàng không muốn gặp hần, sắc mặt Ân Hạo trắng bệch: “Không sao là tốt rồi”

Hắn đứng dậy, đi qua tủ quần áo lấy cho nàng một bộ đồ. Mễ Lương ngồi trên giường quần xắn, hai mắt ửng đỏ, vẫn chưa hoàn hồn, vai vẫn run lên. Ân Hạo quay đầu đi: “Mặc vào đi, tất cả qua cả rồi”

Ân Hạo kéo tên tự tiện vào phòng Mễ Lương ra, lòi một đường dài tới khu nghỉ chân, không hề lưu tình ném hắn lên bãi đất trống.

Đám người ở Viêm Hoang vừa com nước xong, không biết xảy ra chuyện gì lại chọc giận Ân Hạo như thế, liền vây lấy xung qua.

Tên đàn ông đã tỉnh dậy trên đường bị lòi đi, ngẩng đầu thấy gương mặt đầy mây đen của Ân Hạo, biết bản thân đã phạm đại tội, vội vàng xin tha: “Lão đại, em không phải cố ý, em chỉ là nhất thời mê muội mới đi vào đó...”

Ân Hạo từng bước lại gần, cơ thể căng cứng, gương mặt tức giận mang tới cảm giác áp bách mãnh liệt. Tên đàn ông phạm sai lầm không biết tính cách Ân Hạo, hắn quý trên mặt đất, giọng nói run rẩy: “Lão đại... em chỉ nhất thời trượt chân... Mễ Lương rất xinh đẹp em nhìn không được... lão đại”

“Trước đây tao đã nói rất rõ”- Giọng nói Ân Hạo lạnh lẽo như băng tựa như vừa từ hầm băng bước ra.

“Lão đại, anh không thể giết người một nhà”- Tên đàn ông kháng cự lần cuối. “Em... em sẽ không dám nữa...”

“Tao không giết người một nhà”- Ân Hạo xách tên đàn ông lên, nhìn sát hắn, bất ngờ rút con dao nhỏ từ bên hông ra đâm mạnh, sau đó là tiếng dao găm vào thịt, tên đàn ông mờ to hai mắt. Về hung hãn trên mặt Ân Hạo không hề giảm, Ân Hạo nói nhỏ: “Là do mày chạm vào người phụ nữ của tao”

Ân Hạo thả lỏng tay, tên đàn ông run rẩy trên mặt đất, máu từ người hắn chảy ra, run rẩy vài cái thì bất động.

Ân Hạo xoay người, nhìn đám người xung quanh, giọng như xé gió, buông ra từng chữ một: “Phạm luật, chết”

Sở Nghiêu đứng tựa vào góc tường, đôi mắt lạnh lẽo nhìn mọi thứ, đến khi Ân Hạo đi ngang qua, hắn hờ hững nói: “Làm thế có ý nghĩa gì?”

Giết một người, chỉ kéo được hai ngày.

“Chuyện của tôi không cần anh lo”- Ân Hạo lạnh lùng nói.

Tin Ân Hạo giết tên đàn ông đó là do Thạch Đầu kể cho Mễ Lương nghe. Vì hoảng sợ, đồ ăn bụng tới Mễ Lương chỉ biết nhìn, cuối cùng chỉ húp canh. Thạch Đầu đứng kế bên giúp nàng dọn chén đĩa: “Mễ Lương, cô đừng sợ, lão đại có ở đây sẽ không ai dám khi dễ cô, đương nhiên, tôi cũng sẽ không để ai làm hại cô”

Mễ Lương im lặng không nói, Ân Hạo sắp đi, không còn quá mười ngày nữa, dù nàng đồng ý hay không vẫn sẽ có người đến nằm chung giường.

“Tuy giết hắn đúng là có hơi nghiêm trọng nhưng hắn bị thế cũng đáng, đại khái lão đại muốn giết một người để răn trăm người”- Đêm nay xem ra Ân Hạo không qua, Thạch Đầu an ủi nói: “Lão đại còn có việc phải xử lý cho nên mới không qua. Thật ra ai cũng biết cô thích lão đại, lão đại cũng thích cô”

“Lão đại không thích tôi, tôi cũng không thích anh ta”- Mễ Lương lúng ta lúng túng nói. ở Viêm Hoang, tài phú có, xương trắng cũng có nhưng chưa từng có cái gọi là tình cảm, cũng không cần tới nó.

Thạch Đầu đi rồi, Mễ Lương đứng tựa bên cửa sổ, bên ngoài không có lấy ánh trăng, bầu trời đầy sao giống như những viên đá quý điểm xuyết trên màn trời màu xanh, nàng im lặng quan sát Viêm Hoang, những ngọn núi hoang ở xa xa trong đêm tối càng thêm phần âm trầm.

Địa quỷ dao động bất định, long lại xuất quỷ nhập thần, không ngừng biến hóa, mặt đất nứt gãy... Mọi thứ ở Viêm Hoang đều không ngừng thay đổi, bao gồm cả con người, ở Viêm Hoang vĩnh viễn có tài phú, người ở đây chỉ như khách qua đường.

Mễ Lương ngồi bên cửa sổ rất lâu, trái tim từ từ trở nên trầm tĩnh, nhìn phía trên ngọn núi hoang xa xa ở kia tựa như bóng lưng Ân Hạo lúc rời đi, rất chắc chắn vững vàng, mang theo vài phần lạnh lẽo.

Mễ Lương cầm chìa khóa phòng, cách đó không xa có người canh gác, đêm nay tới phiên Thạch Đầu, nàng nói: “Tôi đi kiểm lão đại”

Thạch Đầu ừ một tiếng, không quản nàng.

Ở khu nghỉ chân, không ít nam nhân dừng lại hóng máy, phe phẩy quạt nói chuyện nhưng không ai đáp lời, tốp năm tốp ba đi về phòng, thời gian không còn sớm, ngày mai có nhiều người phải thức dậy làm việc.

Đi xuyên qua hành lang vô số lần, Mễ Lương đứng trước cửa phòng Ân Hạo, trong phòng còn sáng đèn, nàng gõ cửa.

“Ai?”- Ân Hạo hỏi.

“Là tôi”

Ân Hạo thoáng giật mình, hắn mở cửa, đẩy nàng vào phòng: “Sao lại tới đây?”

“Đến xem anh thế nào?”- Mễ Lương nhìn khắp phòng, trên bàn vẫn còn bày thuốc trị thương. “Vừa rồi thấy sau lưng anh bị thương, chắc anh bôi thuốc

không được vậy mà cũng không đi kiểm Thạch Đầu, để tôi làm cho”

“Không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi”- Ân Hạo xoa tay, thần thiết hỏi. “Cô thế nào rồi? Có phải rất sợ không?”

“Cũng đâu phải ngày một ngày hai tới Viêm Hoang, làm gì dễ dàng sợ như vậy?”- Mễ Lương bình thản. “Thật ra tôi tới đây để tạm biệt anh. Tôi cũng không biết khi nào anh sẽ đi, cũng không biết anh đi bằng cách nào. Nhưng mùa mưa cũng sắp kết thúc, vài ngày nữa là cuối tháng, buổi tối không có trăng, tôi nghĩ vài ngày nữa anh sẽ đi”

“Có lẽ một buổi sáng thức dậy, anh không còn ở Viêm Hoang nữa, có lẽ ngay có cả câu hẹn gặp lại cũng không thể nói ra”- Mễ Lương từ trong lòng lấy ra một vật, là sợi dây màu đỏ thắt thành hình móng tay cái rồi dùng kim xỏ qua tạo ra hình con thỏ, là đôi hoa tai lúc Mễ Lương xuyên qua mang theo, đưa cho hắn: “Tốt xấu gì anh cũng là người đàn ông của tôi, tôi cũng là người đầu tiên của anh. Coi như lưu lại kỷ niệm. Anh cũng đã từng tặng tôi, tôi cũng chẳng khéo léo không làm được gì nì, đây là đồ của tôi, tặng cho anh xem như quà tạm biệt. Chúc anh thành công”

Ân Hạo nhận lấy đôi hoa tay hình con thỏ từ tay nàng, miệng cười tươi như người, vĩnh viễn không bao giờ ưu sầu. Quả thật hắn phải đi, hắn đã hẹn với Sở Nghiêu buổi tối ngày sau. Hắn sẽ rời khỏi nàng, không bao giờ gặp lại, Ân Hạo không biết đây cảm xúc gì, hắn thậm chí không dám đưa mắt nhìn Mễ Lương, nhìn người con gái mình thích. “Sau này cô nên cẩn thận, chăm sóc bản thân cho tốt”

“Tôi là người địa cầu, người địa cầu sống ở đâu cũng đều thích nghi được”- Mễ Lương thoải mái nói, ngựa quen đường cũ đi tới gần kéo tìm vài băng, cầm lấy thuốc trị thương trên bàn. “Cởi áo ra đi, tôi giúp anh xử lý vết thương, vược ngực không phải trò đùa, thể trạng của anh phải tốt nhất mới có thể làm giảm nguy cơ thất bại. Tôi không muốn một buổi sáng nào đó thức dậy, thấy anh bị bắt làm đồ cúng trên tháp canh”

Vết thương trên lưng cũng không nghiêm trọng, Ân Hạo cũng đã dùng thuốc nhưng do không thuận tay, bao nhiêu bột thuốc đều rơi ra, trên vết thương không có được bao nhiêu thuốc. Mễ Lương giúp hắn đổ đều thuốc, phủ bông y tế lên, cầm băng gạc quấn quanh ngực hắn: “Buổi tối ngủ một giấc thật ngon, ngày mai vết thương sẽ kéo da, vết thương cũng không ảnh hưởng quá lớn”

Mễ Lương giúp hắn băng xong, còn mặc quần áo trùm hắn, ngón tay lướt qua hình xăm trước ngực: “Tôi vẫn không biết bình xăm này là gì, là do anh tự thiết kế sao? Có tới ba cái đầu, quả thật rất uy phong, nghe nói Lộ Ngũ vẽ rất đẹp, sau này tôi phải kêu anh ta vẽ giúp tôi sáu cái đầu”

“Hắn ta không vẽ tranh nữa”- Ân Hạo sửa lại quần áo, nói một câu.

“Biết đâu anh ta sẽ vẽ vì tôi, ở Viêm Hoang có mình tôi là nữ, nếu anh ta không vẽ giúp, tôi cũng chẳng thèm để ý đến anh ta”- Mễ Lương kéo khóe môi, đem chai lọ sắp lại: “Tôi cũng phải về rồi, ở lâu quá người khác sẽ cho rằng chúng ta ở trong phòng làm gì đó”

“Ân Hạo”- Mễ Lương không gọi hắn là lão đại, mà gọi tên hắn. “Ngần vịn lần đừng thất bại, tốt xấu gì chúng ta cũng từng ngủ với nhau. Tôi thà rằng không bao giờ gặp anh nữa, cũng không muốn nhìn thấy anh bị bắt treo trên tháp canh”

Ân Hạo mở miệng tính nói gì đó nhưng không thể thốt lên lời, đi đến cạnh cửa mở cửa ra. “Trở về ngủ đi”

Mễ Lương cất bước đi về phía cửa, vừa đặt chân ra khỏi cửa đã nghe Ân Hạo gọi lại: “Mễ Lương”

Mễ Lương quay đầu, Ân Hạo nhìn nàng, đôi mắt đen thăm thẳm như một cái hố không đáy. “Đừng quá ngang ngạnh, cũng đừng dùng sức mạnh mà phản kháng, một cô gái thông minh sẽ không dùng những biện pháp ngu xuẩn như thế. Đàn ông ở Viêm Hoang đều thích cô, cô chỉ cần buông lỏng mình một chút, sống sẽ rất khá”

“Tôi sẽ sống tốt”- Mễ Lương mỉm cười. “Người đàn ông tôi thích đã đi rồi, tôi có gì mà buông không được. Chúc anh thành công”

Người đàn ông tôi thích đã đi

Chân trời là hai người lạ, cuộc đời này không bao giờ gặp lại. Sinh ly tử biệt, đều đã là chuyện của người ta...

Ân Hạo nghe tiếng mình đập như dùi trống, từng chút từng chút, mỗi một nhịp đập đều khiến toàn thân hắn chấn động. Hắn nhìn nàng xoay người đi, bóng người mất hút nơi hành lang, giống như mị ảnh mơ hồ biến mất, dù vươn tay cũng không thể tóm lấy.

Hắn hốt hoảng đuổi theo, nắm lấy cánh tay nàng, ôm nàng vào lòng: “Ta sẽ không đi nữa, Mễ Lương, ta không đi”

Mễ Lương giật mình nhưng trong lòng vẫn ngờ vực bản thân nghe lầm, tiếp đó lại nghe Ân Hạo thì thầm bên tai: “Ta sẽ ở lại, chỉ cần ta còn ở Viêm Hoang, sẽ không ai dám chạm vào nàng. Sau này ta nhất định sẽ tìm được đường ra để mang nàng theo, chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi Viêm Hoang”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

“Anh điên rồi”- Sở Nghiêu không kiềm được giận, lông mày như muốn dựng thẳng lên, đôi mắt ánh lên vẻ khó tin: “Vì một người phụ nữ, anh nói với tôi anh không đi, ra khỏi đây rồi bên ngoài phụ nữ thế nào mà chẳng có, một người phụ nữ ngủ cùng anh được mấy tháng đáng để anh vì một cây cỏ dại mà bỏ qua tất cả hoa tươi bên ngoài không? Bên ngoài núi cao trời xanh, anh muốn ở Viêm Hoang này cả đời một nơi chẳng có lấy một ngọn cỏ sao?”

Ấn Hạo đứng bên cửa sổ, mặc cho Sở Nghiêu giận dữ như con rồng đang phun lửa, hần trả lời rất bình tĩnh: “Mễ Lương là người phụ nữ của tôi, tôi không thể để cô ấy một mình ở Viêm Hoang. Tôi cũng không nói không đi, chỉ là lần này thì không. Tôi sẽ vạch kế hoạch vượt ngục lại lần nữa để có thể mang cô ấy cùng đi, anh yên tâm, tôi với anh vĩnh viễn là bạn đồng hành”

“Mẹ”- Sở Nghiêu bình thường phong độ cũng bị Ấn Hạo làm cho giận đến nói tục. “Mang theo cô ta? Thề chất của cô ta thế nào anh còn không biết sao, đừng nói cái đài cao hai mươi thước cô ta không dám nhảy, ngay cả mười thước cô ta nhảy xuống cũng có thể bị tàn phế. Anh muốn lập kế hoạch khác, tôi nói cho anh biết, dù anh có ở lại Viêm Hoang thêm mười năm cũng không thể mang cô ta theo, chuyện này mãi mãi không có khả năng!! Chẳng bằng bây giờ anh thoát khỏi đây trước, phát triển thế lực bên ngoài rồi đem nhân mã tới công phá Viêm Hoang đem cô ta đi”

“Nhưng tôi vừa đi, cô ấy sẽ trở thành người phụ nữ của người khác”- Ấn Hạo nhấn nhá, hần không phải chưa từng nghĩ tới cách Sở Nghiêu nói. Dù hần có đủ năng lực, có thể quay lại cứu huynh đệ và Mễ Lương nhưng cũng cần thời gian, một năm, hai năm, chỉ sợ người sẽ mất đi, Mễ Lương cũng không còn là Mễ Lương của lúc này.

“Ấn Hạo, anh đứng là bị phụ nữ làm cho lú lẩn”- Sở Nghiêu nghiêng rằng. “Anh ở lại đây thì bảo vệ được cô ta bao lâu? Anh có bản lĩnh, nhưng đàn ông ở Viêm Hoang mấy năm qua đều chưa chạm tới phụ nữ, người nào cũng như sói như hổ, anh có thể bảo vệ cô ta một hai tháng thì được nhưng mà vài năm thì chỉ có nằm mơ!! Hơn nữa anh cũng không thể mang cô ta theo, tôi không tin cả đời này anh sẽ không chạm vào Mễ Lương, cứ đợi đó mà xem”

“Cuối cùng cô ta vẫn sẽ ngủ với người khác, sự ở lại của anh chẳng có chút ý nghĩa nào cả”- Sở Nghiêu xanh mét mặt trực tiếp kết luận.

“Tôi đã đồng ý với Mễ Lương”- Ấn Hạo nói, trắng lúc tròn lúc khuyết, không ai hoàn mỹ. “Cho tôi một năm, nếu sau một năm tôi không thể mang Mễ Lương theo thì sang năm chúng ta sẽ thực hiện đúng kế hoạch này rồi khỏi Viêm Hoang. DÙ sao tôi đã ở Viêm Hoang gần mười năm, thêm một năm cũng không nhiều”

“Anh cho rằng tôi còn có thể tin người điên như anh sao? Lúc trước anh dùng điều kiện bắt tôi giao Mễ Lương ra, anh muốn thế nào tôi cũng phối hợp với anh như thế. Kết quả ngày mai nên đi, hôm nay anh lại nói hủy kế hoạch, một năm sau anh còn thể làm ra chuyện gì”- Sở Nghiêu đối với Ấn Hạo thất vọng thập phần. “Anh cứ đợi mà chết trên giường phụ nữ đi”

“Tôi đã quyết, nếu anh không muốn cùng tôi hợp tác, tôi cũng không miễn cưỡng”- Ấn Hạo đẩy nhẹ cửa phòng, không để ý tới trong phòng phát ra tiếng lách cách có thứ gì đó ngã xuống đất

Mễ Lương lại bắt đầu tập chạy bộ, chỉ khác lúc này có một đám người nhìn xem, mỗi lần chạy đến gần, có người lớn tiếng gọi: “Mễ Lương, đừng chạy nữa, qua đây chơi đi”

“Mễ Lương, nắng gắt như thế, da đen sẽ xấu”

Đương nhiên đám người này chỉ buồn chán ngồi xem náo nhiệt, giống như người hiện đại lúc chán coi tin tức cũng xem như là có món ngon, đưa cho họ một đĩa hạt dương biết đâu còn tán gẫu không biên giới.

Mễ Lương cũng mặc kệ đám người đó, ánh nắng mặt trời càng ngày càng gay gắt, chân Mễ Lương mỏi đến mức không nhấc lên nổi, nhưng nàng vẫn không ngừng. Mãi đến khi Ấn Hạo xuất hiện, hần vẫy tay với nàng: “Nắng quá, mau về nghỉ ngơi đi”

Mễ Lương chạy về phía đám người, lập tức có người đi tới, Thiết Đầu đưa cho nàng cái khăn, lái nhai nói: “Mễ Lương, cô chạy làm gì a, xem kìa mệt đến như vậy, chẳng phải tự làm khổ mình sao?”

“Tôi ăn no rảnh rồi được không?”- Mễ Lương chỉ cảm thấy đám đàn ông ở đây thật tệ, ồn ào như mấy trăm con vịt.

“Thề chất Mễ Lương không tốt, luyện tập nhiều cũng có lợi, sau này đỡ sinh bệnh, về sau gặp nguy hiểm cũng thoát được”- Ấn Hạo đứng bên cạnh nói, lại dặn Mễ Lương. “Nhưng không cần làm với cường độ lớn như thế trong mấy ngày đầu, sau này ở trong phòng tập là được, bộ dạng thế này mà đen đi thật tiếc”

Bên cạnh có người nói: “Lão đại nói phải, thân thể có khỏe mạnh mới có thể chịu được đám đàn ông nhiều như chúng ta chứ, ha ha...”

Mễ Lương đối với những lời này đã miễn dịch hoàn toàn, mặt mệt mỏi không thèm nhìn lấy, quay về phòng liền thay quần áo. Lát sau nhìn thấy Ấn Hạo lấy sa bàn ra, Cốc Tử cùng Lộ Ngủ ở kề bên chỉ trò sa bàn, Mễ Lương đi qua, nhìn sa bàn nửa ngày hỏi: “Người ở Viêm Hoang đều muốn ra ngoài, hơn nữa ai ai cũng thân thủ bất phàm, sau không liên hợp lại cùng nhau bỏ chạy?”

“Cô có biết bên ngoài có bao nhiêu lính canh không?”- Ấn Hạo ngẩng đầu nhìn Mễ Lương.

Mễ Lương lắc đầu, Lộ Ngủ giải thích nói: “Ít nhất là bốn trăm, nhiều hơn so với chúng ta. Đám người này vì thạch anh tím mà bỏ không ít công sức. Bọn họ có vũ khí, chúng ta chỉ có những công cụ thô đào thạch anh tím, bọn họ có ít nhất năm mươi con rồng bay, trên không trung với mặt đất, chúng ta căn bản không có lợi thế nào cả”

“Còn nữa”- Ân Hạo chỉ vào hai tháp canh ở trước. “Cò xem bọn họ cũng phòng thủ, tường ở cốc khẩu cao lại không thể phá được, hai tòa tháp canh trăm mét này mỗi lần đều có ít nhất bảy mươi người, trang bị đầy đủ cung tên, có khả năng bắn được vạn tên cùng lúc”

“Cho dù đánh bừa, chúng ta cũng không có phần thắng, huống chi còn có cả địa quỷ, căn bản ngay cả đánh bừa cũng không thể, qua được cửa cốc cũng chỉ có thể làm bia sống cho người ta bắn”- Cốc Tử thở dài nói. “Thực lực quá khác biệt, chúng ta là người không thể bắt tử, trừ khi làm suy yếu thực lực của đối phương hoặc dùng thực lực bản thân tạo nên đột phá, nếu không ba ba trăm người ở Viêm Hoang cũng chẳng thể nhất trí đoàn kết đứng lên cùng nhau.”

Mọi người không đồng lòng là điều tối kỵ trong binh gia, phạm vi của địa quỷ rất rộng, vây lấy mọi người ở Viêm Hoang, cũng hủy đi hi vọng của mọi người. Ân Hạo cũng đã đào một đường hầm đến trụ cầu nhưng phía trước là địa quỷ không thể đào tới nữa, trên mặt đất thì phải duy trì khoảng cách mười thước.

Mễ Lương chau mày nhìn sa bàn, suy nghĩ thật cẩn trọng, cái trán trơn láng cũng xuất hiện nếp nhăn, Ân Hạo vỗ vỗ vai nàng: “Mau đi ăn đi, những việc này tính sao”

Mễ Lương cũng không quán lấy Ân Hạo, nhưng lòng lại sợ Ân Hạo dối ý, buổi sáng khi thức dậy nàng sợ có người nói với nàng “Ân Hạo không thấy đau cả”, khi không có tin tức như vậy hòn đá trong lòng cũng bị dỡ bỏ. Ân Hạo nhìn ánh mắt lo lắng của nàng, hứa hẹn nói: “Qua thời gian dài ta không thể hứa chắc, nhưng trong vòng một năm, nếu ta muốn đi ta sẽ mang theo nàng đi”

Mễ Lương cũng hiểu, thời gian một năm đã đủ, tình yêu không phải là thứ duy nhất trên đời này. Nếu trong một năm họ không nghĩ ra cách, vậy nàng cũng không nên giữ hần lại.

Mùa mưa dần dần trôi qua, mặt trời chói chang lại nung chín Viêm Hoang, những giọt nước mưa nhanh chóng khô cạn, có người nhìn lên trời càng ngày càng bất an.

Khi màn đêm buông xuống, âm thanh vang dội phá vỡ sự yên bình ở Viêm Hoang: “Lão đại lại đánh nhau với Sở Nghiêu”

Mễ Lương chấn động, nàng cũng biết nguyên do đánh nhau nên vội vàng chạy ra ngoài.

Hai bóng người một đen một xám đánh qua đánh lại trên bãi đất trống, một bóng người bị đá bay đi, chăm chú nhìn thì ra là Ân Hạo, trái tim lập tức chấn ngang cổ họng.

Sở Nghiêu khuyên Ân Hạo mấy ngày qua không đạt được kết quả, hồ nước bên ngoài mỗi ngày đều bốc hơi. Sở Nghiêu giận dữ tới hôm nay thì bùng nổ, mỗi thế tấn công đều sắc bén, như muốn trút giận lên Ân Hạo vì bội tín.

Ân Hạo biết bản thân sai, mới đầu hần chỉ né không tấn công. Kết quả Sở Nghiêu như phát điên, thế tấn công dày đặc như mưa, Ân Hạo lại lần nữa bị đánh bay vọt vàng bò dậy, ánh mắt hung dữ: “Đù rồi, Sở Nghiêu, mày còn như vậy tao sẽ không khách khí”

Sở Nghiêu căng cứng mặt: “Tôi chính là muốn đánh cho anh tỉnh, đồ điên”

Nói xong lại nhào tới.

Ân Hạo dịch người, phát ra tiếng khinh miệt, giữ mặt mũi cho mày mà còn lên giọng.

Ân Hạo bắt đầu tấn công, mang theo sát khí toàn lực đánh trả. Hai người đánh đến mức không thể tách ra, xung quanh mọi người vây lấy, Lộ Ngũ hỏi Cốc Tử: “Hai người sao lại đánh nhau nữa? Hơn nữa mỗi lần đều như muốn đánh chết đối phương”

“Thân thù Sở Nghiêu không tệ, đánh tiếc vẫn không phải là đối thủ của lão đại”- Cốc Tử nhìn hai người đang quần nhau. “Không biết hôm nay lão đại có dễ dàng tha cho Sở Nghiêu nữa không”

Sở Nghiêu cuối cùng bị Ân Hạo đá liên hoàn vài cái vang ra ngoài, Ân Hạo nhanh chóng xách hần lên, tay nắm thành quyền kẻ sát Sở Nghiêu: “Mày hiện tại vẫn không phải là đối thủ của tao”

“Chuyện hôm nay tôi đây kết thúc, muốn đi thì chờ lần sau”- Ân Hạo hất văng Sở Nghiêu ra, xoay người, vừa đi được hai bước thì Sở Nghiêu nằm trên đất nói: “Một mình tôi dĩ nhiên không phải đối thủ của anh, nhưng mà còn có Thiết Bất Quy”

Ân Hạo vẫn duy trì trạng thái cảnh giác cao độ, nhưng không ai đánh qua, mắt lạnh run: “Thiết Bất Quy đâu?”

“Đã mang Mễ Lương tới phòng của anh rồi”- Sở Nghiêu không hề hoang mang đứng dậy. “Anh muốn ở lại Viêm Hoang cùng cô ta thì mở đường cho tôi thoát, năm nay tôi nhất định phải đi”

Ân Hạo quay đầu nhìn Sở Nghiêu, không nhanh không chậm nói: “quan hệ của mày và Thiết Bất Quy bình thường không tốt, không ngờ lại hợp tác với nhau. Tốc độ của hần so với tao vẫn chậm hơn, mày muốn đi cùng hần, chỉ sợ khả năng thắng sẽ giảm đi”

“Giảm so với không đi vẫn tốt hơn!”- Sở Nghiêu nói, lúc đầu hần tính đi tìm Hàng Phá Hải, đáng tiếc Hàng Phá Hải mấy ngày nay bị tiêu chảy, không thể vượt ngục được. Sở Nghiêu mới tìm Thiết Bất Quy, hần nhìn chằm chằm Ân Hạo: “Đi thôi, vào phòng anh nói chuyện, chỉ sợ tối nay phải ủy khuất anh một lần, mặt khác đem cơ quan mật thất cho tôi”

Phòng của Ân Hạo ở là nơi ở của ngục trưởng, ngoại trừ mật thất bên trong tủ quần áo, còn có một gian khác rộng lớn hơn để ẩn nấp, hắn nói đã đào đường hầm ngay trong đó. Mật thất đó Sở Nghiêu chỉ vào có hai lần, cơ quan đi vào lại không biết. Sở Nghiêu nhắc nhở hắn: “Lão đại muốn giết tôi rất dễ, Thiết Bất Quy giết Mễ Lương càng dễ hơn”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Trên hành lang, Thiết Bất Quy chế trụ Mễ Lương đứng tựa một bên, tay phải cầm con dao ngắn lóe sáng, lưỡi dao kề sát cổ Mễ Lương, khi thấy ngay hành lang xuất hiện bóng người, hắn liền cảnh giác, kéo Mễ Lương vào nơi sâu nhất của hành lang, duy trì một khoảng cách nhất định với Ân Hạo do lo sợ bị tập kích bất ngờ.

Ân Hạo và Sở Nghiêu đi vào phòng đầu tiên, tiếp đó hắn đẩy Mễ Lương đi vào, không quên đóng chặt cửa phòng. Tay hắn kiểm chặt Mễ Lương, ánh mắt như cây đao nhìn chăm chú Ân Hạo: “Lão đại, tôi biết thân thù anh không tệ, nhưng mà mỹ nhân mềm mại như cánh hoa, chỉ cần cửa nhẹ thôi cũng mất mạng”

Mễ Lương cắn môi, không rên lên một tiếng.

Ân Hạo đưa mắt nhìn Thiết Bất Quy chế trụ Mễ Lương: “Hai người bọn mày hợp tác với nhau chỉ sợ hơi nguy hiểm”

“Anh cảm thấy tiếp tục ở Viêm Hoang là an toàn thì cứ ở, chỉ là đem đường thoát để lại cho bọn tôi là được” – Thiết Bất Quy khề nhếch miệng, hướng Sở Nghiêu bảo: “Mau trời hắn ta lại”

Sở Nghiêu tìm thấy dây thừng, bắt chéo hai tay Ân Hạo ra sau, từ đầu tới chân đều buộc chặt. Ân Hạo nhìn chăm chăm Thiết Bất Quy hai mắt sáng như đuốc, đến khi Sở Nghiêu thắt nút xong, hắn nói: “Buộc chặt như vậy thì thả Mễ Lương ra đi”

Sở Nghiêu đem dây thừng siết lại, ra hiệu Thiết Bất Quy thả Mễ Lương ra, nhưng Thiết Bất Quy lại cự tuyệt: “Mở cơ quan ra trước, không thể để xảy ra sơ suất”

Ân Hạo thỏa hiệp: “Ngăn tủ phía dưới vách tường, đếm từ dưới lên, đem khối gạch thứ năm đẩy về trước, lấy một cái làm trung tâm, cục gạch thứ ba bên trái đẩy về hướng trái, bên phải cái thứ hai đẩy vào trong, sau đó quay chân đèn kia sang phải nửa vòng tròn”

Sở Nghiêu làm theo lời Ân Hạo, vách tường bên trái tự động chậm rãi mở ra, cánh cửa to mở ra, môi Sở Nghiêu cong lên, vội vàng đi vào mật thất.

Mật thất là gian phòng rất lớn, Sở Nghiêu theo thói quen chỉnh ngọn đèn ngay trên vách tường, chính giữa bàn vẫn còn bày sẵn dây thừng, cung nỏ. Tất cả là do Sở Nghiêu và Ân Hạo cùng chuẩn bị, Sở Nghiêu kiểm tra qua, nhìn Thiết Bất Quy đang đứng ngay cửa mật khẩu nói: “Tất cả đều đầy đủ, chúng ta chỉ cần đợi là đi được”

Thiết Bất Quy vừa tính đẩy Mễ Lương vào trong mật thất, thì nghe bên ngoài truyền tới âm thanh: “Lão đại, Mễ Lương có ở trong phòng anh không? Đệ tìm mãi mà không thấy cô ấy”

Là giọng của Thạch Đầu.

Mặt Thiết Bất Quy tỏ ra căng thẳng, đầu dao cửa sát da Mễ Lương, uy hiếp nói: “Mau đuổi đi”

Ân Hạo nhìn ra ngoài cửa: “Không có ở đây, tao đang bàn việc với Sở Nghiêu, đệ đến nơi khác kiểm đi”

Ngoài cửa, Thạch Đầu ừ một tiếng, rời khỏi cửa phòng Ân Hạo.

Ngồi dưới đất, Ân Hạo chăm chú nhìn Thiết Bất Quy: “Thả Mễ Lương ra, người khác sẽ không tìm tới đâu, biết đâu có người cho rằng tao đem Mễ Lương vào phòng làm chuyện mờ ám, lát nữa sẽ xong vào”

“Cũng đúng”- Thiết Bất Quy nheo mắt lại, suy nghĩ sâu xa, hắn kéo Mễ Lương vào mật thất.

Ra hiệu cho Sở Nghiêu: “Mau đem Ân Hạo vào luôn đi, đóng cửa mật thất lại, lát nữa lỡ có người đi vào thật thì nguy”

Sở Nghiêu đang đứng trước ngăn tủ quần áo, chuẩn bị sẵn mọi thứ, nghe thấy liền đẩy Ân Hạo vào trong mật thất sau đó đóng cửa lại, phân phó cho Thiết Bất Quy: “Đánh ngất hai người họ rồi nhốt vào tủ đi”

Hắn nhìn Ân Hạo nói: “Chờ anh tỉnh lại thì tôi đã ra khỏi Viêm Hoang, có lẽ anh sẽ cùng Mễ Lương sinh một đứa con, hi vọng con của hai người cũng có thể rời khỏi Viêm Hoang”

“Dù sinh được con, cũng chưa chắc là của hắn a” – Thiết Bất Quy nở nụ cười giả tạo. “Ở nơi thế này, không sinh vẫn tốt hơn”

Nói xong hắn đẩy Mễ Lương ra, con dao cầm trong tay đâm về phía Ân Hạo, Mễ Lương hô to, Ân Hạo vội quay vòng né đi, Thiết Bất Quy lại lần nữa đánh tới, người bên cạnh né đi, lúc này Sở Nghiêu đứng chắn lại: “Mày phát điên sao? Tao chỉ kêu mày đánh ngất họ.”

“Giết đi còn đỡ việc hơn!! Nửa đêm chúng ta mới đi, ở cùng với Ân Hạo rất nguy hiểm” – Thiết Bất Quy nắm chặt con dao, mắt lóe lên sát khí.

Sở Nghiêu đẩy Thiết Bất Quy ra: “Tao không muốn giết người!! Tao chỉ muốn rời khỏi nơi quỷ quái này”

Ân Hạo núp đến góc tường, căm hận nhìn Thiết Bất Quy: “Tao biết mày sớm muộn muốn tao chết đi, sau đó chiếm lấy vị trí của tao”

“Độc chiếm phụ nữ không cho ai chạm vào!! Ai cũng muốn mày chết đi” – Thiết Bất Quy đứng trước mặt Sở Nghiêu trợn mắt: “Sắp đi rồi, mày quản nhiều chuyện thế làm gì?”

“Tao không muốn giết họ...” – Lời còn chưa nói xong, Sở Nghiêu đã trợn mắt há mồm.

Ba con dao nhỏ sắc bén đâm xuyên qua ngực Thiết Bất Quy, máu tươi từ trong lớp áo đen ào ạt tuôn ra, Thiết Bất Quy không thể tin được quay đầu nhìn Mễ Lương đứng phía sau lưng, hai mắt oán hận: “Mày.. mày...”

Tên theo cổ tay Mễ Lương bắn ra, là cung tiễn do Đinh Nguyên làm cho nàng, cung này nàng dùng để phòng thân, mặt Mễ Lương co lại: “Tôi.. tôi”

Mễ Lương mấp máy môi, nàng không muốn giết người, nhưng Thiết Bất Quy muốn giết nàng và Ân Hạo.

Thiết Bất Quy không cam lòng, cố gượng dậy đi về phía Mễ Lương. Vì vừa mới giết người, hai chân Mễ Lương như ghim vào đất, không cách nào di chuyển được, trơ mắt nhìn Thiết Bất Quy như quỷ từ địa ngục đi tới gần, nhưng Ân Hạo vội vã chạy tới, lên không trung, hai chân đá văng Thiết Bất Quy, sau đó cả hai ngã xuống đất.

Chỉ có điều, Ân Hạo có thể lăn sang một bên còn Thiết Bất Quy thì nằm trên mặt đất co giật vài cái rồi bất động.

Sở Nghiêu lo sợ: “Anh, sao hai người lại giết hắn”

Chỉ còn mình Sở Nghiêu, Ân Hạo tựa như không lo lắng, hai chân gấp lấy con dao rơi từ ngực Thiết Bất Quy rơi ra, sau đó ném vào tay, cắt đứt dây thừng.

Gương mặt Sở Nghiêu tỏ ra sầu thảm, hét lên với Mễ Lương: “Vì sao cô lại giết hắn? Đêm nay tôi phải rời khỏi đây thế nào?”

“Cùng Thiết Bất Quy hợp tác chẳng bằng không đi, bằng không đêm nay anh cũng sẽ chết” – Ân Hạo không hề hoang mang cời dây thừng ra, hắn hiểu Sở Nghiêu, Sở Nghiêu sẽ không giết một cô gái yếu ớt. Hắn và Thiết Bất Quy không giống nhau, vì vậy khi Mễ Lương nằm trong tay Thiết Bất Quy, hắn không thể không thỏa hiệp.

Sở Nghiêu thất vọng đến tận cùng: “Anh vừa lòng rồi có phải không?”

“hai người rời khỏi đây, người bên ngoài sẽ cảnh giác cao hơn, những cây Hồ sa trúc tôi vát và trồng chắc chắn sẽ bị chặt đi, nói không chừng còn để lại hậu quả nghiêm trọng hơn. Bây giờ, mày đi không được, tao đương nhiên càng hài lòng hơn” – Dứt lời, Ân Hạo quăng dây thừng sang bên, đánh một quyền vào ngực Sở Nghiêu, chân lại móc qua, hất ngã Sở Nghiêu.

Ngay sau đó lại vừa đâm vừa đá Sở Nghiêu, ra tay ác độc, lúc dừng tay không quên đạp mạnh Sở Nghiêu: “Năm nay mày cũng đừng mơ ra khỏi đây, lo đường thương đi.

Bị đánh đến mặt mũi bầm dập ánh mắt Sở Nghiêu tối lại, không chỉ vì đau đến trên cơ thể mà do hi vọng tan biến.

Ân Hạo chạy tới bên Mễ Lương, ôm Mễ Lương vào lòng: “Không sao, hắn ta bị thế là xứng đáng”

Vết thương của Sở Nghiêu xem ra phải dưỡng tới một hai tháng mới hồi phục như trước, khi đó hồ nước đã cạn chỉ đành chờ mùa mưa năm sau.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Sau khi những hồ nước khô cạn dần, thời tiết Viêm Hoang lại nóng bức như trước. Đám đàn ông ở Viêm Hoang nhìn Mễ Lương ánh mắt càng ngày càng nóng, dục vọng không ngừng gia tăng, càng lúc càng nhiều, một ngày nào đó chắc chắn sẽ bùng nổ, chỉ là không biết sớm hay muộn.

“Vì sao lão đại buông tha Mễ Lương không chạm vào?”- Lương Toàn nghi hoặc, quay đầu hỏi Sở Nghiêu: “Chẳng lẽ về phương diện thân thể có vấn đề sao?”

“Hắn ta, ở Viêm Hoang lâu quá, đầu óc cũng có vấn đề rồi”- Sở Nghiêu thản nhiên nói, hắn ném áo ngoài dính đầy bụi bặm sang bên, cơ thể hắn cần phải tịnh dưỡng. Ân Hạo cũng sắp xếp cho hắn làm công việc nhẹ hơn, Sở Nghiêu phải tới phòng bếp nhóm lửa. Lúc hắn bị thương, Lương Toàn và Hàng Phá Hải tận lực chăm sóc hắn, chính vì thế quan hệ của họ ở Viêm Hoang cũng là tốt nhất.

Nét mặt của Lương Toàn rạng rỡ hẳn: “Nhìn lão đại cũng rất thông minh mà? Chẳng lẽ hắn ngốc đến nỗi không biết ngủ cùng phụ nữ sao?”

“Lão đại rất thích ngủ cùng cô ta”- Hàng Phá Hải nói toạc ra. “Nhưng vì để không cho người khác chạm vào hắn thà để bản thân không chạm vào, loại đàn ông này ở một nơi như Viêm Hoang thật không thể tưởng tượng”

“Éch ngồi đấy giương, ở đây lâu quá nên đầu óc bị lú, nhiều năm ở Viêm Hoang chưa từng gặp phụ nữ, vừa gặp một người liền cho rằng cô ta là tốt nhất”- Giọng Sở Nghiêu rất thấp, ngữ khí chế giễu, vì Mễ Lương, Ân Hạo từ bỏ cơ hội tự do ngay trước mắt.

Lương Toàn phụ họa theo: “Tôi cũng thấy Mễ Lương kia cũng chẳng đẹp để gì, bọn họ lại coi như tiên nữ, cũng khoa trương quá. Nhưng mà ở một nơi như Viêm Hoang, heo mẹ cũng có thể thành tiên”

Lương Toàn và Hàng Phá Hải gặp qua không ít mỹ nhân đủ các loại, đến Viêm Hoang chưa lâu lắm, nên không phải như đám đàn ông kia gặp phụ nữ như bị bỏ đói.

Đàn ông ở Viêm Hoang ai ai cũng nhìn chằm chằm canh khoái thịt tươi Mễ Lương, lúc nào cũng sẵn sàng nuốt vào miệng. Nếu không phải sợ uy quyền của Ân Hạo, bọn họ sớm đã tóm lấy Mễ Lương nhai đến xương cốt chẳng còn.

Cũng chẳng còn cách nào, nhất là khi Thiết Bất Quy mất mạng còn Sở Nghiêu thì bị trọng thương, mọi người càng hiểu rõ Ân Hạo không phải là kẻ dễ dàng chọc vào.

Bên cạnh Mễ Lương lúc nào cũng có hai ba người, một là bảo vệ hai là phòng bị lẫn nhau. Buổi chiều Ân Hạo sẽ đưa nàng tới kho hàng tra xét, thủ vệ kho hàng nói: “Lão đại, cửa sổ bên kia có chút vấn đề, khép không chặt, có cần phải sửa lại không?”

Ân Hạo vẫy tay gọi Thiết Đầu và vài người khác tới: “Mọi người đi xem xét tình hình cụ thể thế nào, tao mang theo Mễ Lương đi lấy ít đồ”

Người ở phía sau vội chạy tới kiểm tra, Ân Hạo từng đi trước Mễ Lương, lúc quẹo qua góc tường hắn liền vượt bỏ bộ mặt đứng đắn của mình, nhanh chóng ôm Mễ Lương vào lòng, tay để lên gáy nàng hôn tới tấp, thuần thực tựa như đã diễn tập mấy trăm lần.

Đầu lưỡi tiến quân thần tốc, Mễ Lương chưa kịp phản ứng lại thì đầu lưỡi đã quét qua quét lại giống như bão táp, Mễ Lương phát ra tiếng rên, Ân Hạo hạ giọng nhắc: “Đừng lên tiếng”

Kho hàng vẫn còn có người, Ân Hạo lại chẳng sợ bị phát hiện, tay siết lấy lưng Mễ Lương, tiếp tục hôn nàng mãnh liệt.

Hai người núp sau vách tường yêu đương vụng trộm hôn nhau nồng nhiệt, chẳng những không thể giải tỏa dục hỏa, ngược lại càng làm cho dục hỏa trong người Ân Hạo cháy bùng bùng, lòng lại sợ có người đột nhiên xuất hiện. Ân Hạo khó khăn đẩy Mễ Lương ra, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ta không nhìn được nữa, nàng nói xem ta phải làm sao đây”

Vật ở phía dưới đã căng đến cực hạn, Mễ Lương cười xấu xa, ghét vào lỗ tai hắn chọc tức: “Tự mình giải quyết đi”

Ân Hạo nghiêng rằng: “Nàng châm ngòi thổi gió còn không chịu trách nhiệm sao!”

Mễ Lương vô tội nói: “Em đâu có làm gì đâu”

Ân Hạo oán hận trừng mắt nhìn nàng: “Đúng là ta tự mình gây nghiệt”

Mễ Lương cố nhịn cười, nhưng thấy Ân Hạo bắt mắt đến mức mặt nhăn lại, thật sự không kiềm được nữa, nàng bật cười, Ân Hạo hung dữ nhìn chăm chăm nàng: “còn cười!! Nàng cầm miệng cho ta”

Bên kia góc tường truyền tới bước chân, Ân Hạo vội vàng chỉnh sửa nét mặt, đi tới hai bước lục lục đồ trong rương, thấy Thiết Đầu đi tới, hắn giả vờ hỏi: “Bên kia thế nào? Có cần tu sửa không?”

Hai mắt Mễ Lương đảo qua lại, càng lúc càng giống yêu đương vụng trộm mà!

Ân Hạo hiện tại sống cũng không yên, vừa phải tính chuyện vượt ngục vừa phải trấn an ba trăm tên đàn ông đang đói, còn phải lo chuyện khai thác thạch anh tím, còn phải hòa giải mối quan hệ với người bên ngoài Viêm Hoang, tránh để bị công kích.

Mễ Lương cũng nhìn sa bàn mỗi ngày, suy nghĩ đến đau đầu nhưng vẫn không có kết quả, cũng vì ngũ không ngon, trên trán xuất hiện hai hạt đậu nhỏ.

Đinh Nguyên mang tới cho nàng một chén chè đậu xanh lạnh, khuyên giải an ủi nói: “Mễ Lương, cô không cần lo nhiều vậy đâu, tuy bọn họ không có ý tốt, nhưng cũng không ai muốn làm cô đau. Đây, mau ăn chút chè đậu xanh, có tác dụng giảm nhiệt”

Mễ Lương nhận lấy chén đậu xanh, nhìn nhìn Đinh Nguyên: “người ở Viêm Hoang nếu đều giống như anh thì tôi cũng đâu cần khổ sở thế này”

“Tôi tốt sao?”- Đinh Nguyên cẩn trọng hỏi, gương mặt chờ mong.

“Đương nhiên là tốt”- Mễ Lương uống bát canh đậu xanh nói. ‘Lần nào anh cũng giúu tôi, mỗi lần anh đều không do dự, cũng không chê tôi phiền toái. Dù tôi không nói, anh cũng làm thay, sẽ không giống như những người khác thấy tôi chân tay vụng về thì ghét tôi..’

Mễ Lương chỉ thuận miệng nói, nhưng Đinh Nguyên lại tỏ thích ý, lồng mày nhướng cao cả lên, hạ giọng nói: “Đáng tiếc thân thù tôi không tốt, bằng không...”

Câu kể tiếp hần không nói ra, nếu không hần có thể tranh giành nàng.

Mễ Lương quậy quậy làm nát khối đá trong chén, ngẩng đầu nói: “Đinh Nguyên, anh mang một ít bột sương thạch qua đi, dù sao tôi cũng rảnh, muốn làm một vài khối đá để chơi, nhìn anh làm cũng rất vui”

“Được thôi”- Đinh Nguyên như con thỏ nhanh nhẩu chạy đi tìm đồ.

Sương thạch là bột phấn màu trắng, Mễ Lương bỏ nó vào trong nước, nhìn ở giữa chén nước từ từ đông cứng lại, lẩm bẩm nói: “Cách làm lạnh này cũng bảo vệ môi trường thật, trước đây anh cũng nói, sương thạch cũng được xem như thuốc, xem ra tác dụng của nó rất lớn”

“Có vài phương thuốc cũng cần dung sương thạch. Tôi cũng không rành y thuật, chỉ biết có một vài phương thuốc truyền thống. Ở tiệm thuốc nó không được gọi là sương thạch mà gọi là sương, hoặc khô tiêu, vị khô tính hàn có thể trị bệnh”

“Anh bảo nó gọi là gì cơ”- Mễ Lương to tiếng cắt ngang lời Đinh Nguyên.

Đinh Nguyên không hiểu vì sao Mễ Lương lại kinh ngạc, liền đáp: “Sương hoặc khô tiêu”

“Khô tiêu”- Mễ Lương lẩm bẩm, sương thạch nàng chưa từng nghe qua nhưng khô tiêu thì nàng biết. Khô tiêu chính là quặng kali nitrat, nàng ngẩng đầu: “Có Viêm Hoang có long, vậy có lưu huỳnh không?”

Nếu Mễ Lương nhớ không lầm, tại miệng núi lửa luôn có lưu huỳnh, Đinh Nguyên gật đầu: “Có, lưu huỳnh cũng được dung làm thuốc, ở khu vực khai thác còn có một ít”

Hai mắt Mễ Lương sáng lên: “Có quặng kali nitrat, có lưu huỳnh, chúng ta còn có cả than củi, như vậy có thể làm ra thuốc nổ đúng không?”

“Thuốc nổ là gì?”- Đinh Nguyên thấy nàng kích động như thế, hỏi. “Có thể ăn được không?”

Mễ Lương tròn mắt.

Lòng kích động đứng bật dậy, thuốc nổ có lực sát thương rất mạnh, biết đâu nó có thể giúp được cho việc vượt ngục. Nàng chỉ biết có ba thứ này vào thời cô đại Trung Quốc có thể tạo ra thuốc nổ nhưng làm thế nào thì không biết.

NHưng không sao, nàng không biết nhưng Đinh Nguyên được xưng là quý thủ Nguyên, nghe nói người khác chỉ cần miêu tả sơ qua thì hần sẽ làm được.

Mễ Lương nhìn Đinh Nguyên cười ha ha: “Thuốc nổ không thể ăn, nhưng rất có ích, Đinh Nguyên, chúng ta đi làm ít thuốc nổ đi”

Mễ Lương nói với Ân Hạo ý tưởng này, Ân Hạo cũng không biết thuốc nổ có uy lực lớn tới đâu, ngẫm nghĩ một hồi, hần không phản đối cũng chẳng tán thành, chỉ kêu nàng đừng chạm tay vào, cẩn thận một chút.

Vì là chủ ý của Mễ Lương, hơn nữa Mễ Lương tự mình chỉ điểm, Đinh Nguyên cũng cố gắng, làm đến mất ăn mất ngủ, theo lời Mễ Lương thứ này làm ra có thể hủy cả phòng ốc, uy lực mạnh như vũ khí.

Mễ Lương nhắc đi nhắc lại vấn đề an toàn trong phòng thí nghiệm, Đinh Nguyên quả là thiên tài trên phương diện vật lý hóa học, qua vài ngày đã làm ra được phòng thí nghiệm, đưa nó đến bãi đất trống để thử nghiệm.

“Bùm” một tiếng, thuốc nổ nổ tung.

Tiếng nổ vang to, trời quang sấm rền cuộn cuộn bốc lên, tro bụi tung bay, bốn phía cát bay đá chạy. Nhưng Ân Hạo kiểm tra thành quả chỉ lắc đầu, uy lực thế này cũng không lớn lắm.

Mễ Lương ghi lại số liệu làm thí nghiệm cố gắng tìm ra cách phối hợp các nguyên liệu.

Mễ Lương cho rằng bản thân có thể tìm ra cách làm xoay chuyển cục diện ở Viêm Hoang, đáng tiếc nàng đã sai, mỗi lần phối hợp các vật liệu đều nổ mạnh ngoài ý muốn, nếu Ân Hạo không nhanh chóng mang nàng ra xa mấy chục thước thì nàng đã đầu rơi máu chảy, máu me bết bết.

Những khối đá nổ tung rơi xuống người, Ân Hạo ôm chặt Mễ Lương, nhìn thấy nàng chỉ bị choáng váng chứ không sao thì thở dài nhẹ nhõm, hất ra lệnh cho Mễ Lương: “Sau này đừng làm mấy thứ này nữa, thuốc nổ này không hữu dụng như nàng nghĩ đâu”

“Sao lại không hữu dụng? Anh cũng thấy rõ mà, uy lực của thuốc nổ rất lớn”- Mễ Lương biện bạch nói.

“Có lẽ ở thể giới của nàng, thuốc nổ có uy lực rất mạnh nhưng ở đây thì không phải thế”- Ân Hạo cẩn trọng quan sát qua, không riêng gì Đinh Nguyên mà còn thương lượng với người khác. “Nàng cảm thấy chúng ta có thể sử dụng thuốc nổ để làm gì? Nếu phải đánh nhau, quả thật nó cũng có tác dụng, nhưng không lớn, chúng ta là người ở đây, tốc độ phản ứng và sức mạnh rất nhanh, lúc đầu sẽ hoảng sợ, mọi người đều có thể tránh được, còn khả năng phá hủy phòng ốc, nàng nhìn xem những căn phòng này chắc chắn tới đâu”

Phòng ở Viêm Hoang được làm từ đá, nhìn qua thì tưởng như từng khối đá nặng ngàn cân ghép lại, nhưng thật chất là đúc từ kim loại, bề mặt tường kiên cố, ngay cả một cây kim cũng không lọt qua được, rất khó để tách chúng ra. Hơn nữa nơi này để giam giữ tù nhân, tường ở Viêm Hoang dù mỏng nhất cũng dày nửa thước, muốn phá hủy không hề dễ.

Ân Hạo tuyên bố nói: “Chúng ta lợi dụng thuốc nổ để xoay chuyển tình thế thì không có khả năng”

Đinh Nguyên cũng nói: “nếu để đốn cây xây phòng thì được, nhưng muốn phá phòng ở Viêm Hoang thì không biết phải dung bao nhiêu thuốc nổ, và lại cũng không an toàn”

Mặc khác, tiếng sầm rền như tiếng nổ mạnh khiến cả đám thủ vệ chú ý, số lượng rồng bay trên Viêm Hoang ngày càng nhiều, tuần tra không ít lần.

Sở Nghiêu không còn hứng thú với thuốc nổ của Mễ Lương, tiếp tục làm ngơ. Cơ thể hắn cũng đã hồi phục, lại tiếp tục vào khu vực khai thác mỏ làm việc, biểu chiều khi đang khiêng cây búa lớn nhìn lên trời thấy rồng bay không ngừng bay qua lại, hắn đi tới bên cạnh Ân Hạo: “Thủ vệ càng lúc càng nhiều, phòng thủ ngày càng nghiêm ngặt, anh không thể mang Mễ Lương ra khỏi đây, một năm vẫn là kết quả này, mười này vẫn thế thôi”

Ân Hạo cũng đang đau cả đầu, với thể trạng của Mễ Lương như thế, ở đại lục Thừa Trạch này khác gì nửa tàn phế, muốn dẫn đi nói dễ hơn làm?

“Tôi rất muốn biết, tới mùa mưa năm sau anh sẽ làm thế nào?”- Sở Nghiêu hứng thú hỏi, lại nhìn người ở phía xa. “Nhưng xem ra đám đàn ông không nhìn được nữa”

“Mấy chuyện này không cần anh quan tâm, tôi nói sang năm sẽ đi thì nhất định đi”- Ân Hạo tuy đánh trọng thương Sở Nghiêu, nhưng hắn đối với Sở Nghiêu cũng rất quan tâm, sau này nếu muốn mang theo Mễ Lương chắc chắn cần sự trợ giúp của Sở Nghiêu.

“Tôi không biết có nên tin anh không?”- Sở Nghiêu tiếp tục khiêng cây búa chuẩn bị đi làm.

“Đừng qua đó, chúng ta đi sâu vào khu vực khai thác mỏ xem địa quý thế nào, bắt đầu từ ngày mai sẽ tiến hành thăm dò.”

Sở Nghiêu phán đoán địa quý tương đối chuẩn cho nên Ân Hạo bảo hắn đi cùng hai người đi sâu vào khu vực khai thác mỏ.

Trên trời rồng bay đầu có hai ba đầu người ló ra, chúng mở mắt to nhìn xuống mọi người ở Viêm Hoang. Xa xa lại có tiếng vang, âm thanh không lớn lắm, Ân Hạo khẽ neho neho mắt, vừa nghe thấy âm thanh thì biết Đinh Nguyên lại chế ra thứ gì đó. Hắn không cho Mễ Lương can dự làm những chuyện nguy hiểm, nhưng Đinh Nguyên vì muốn lấy lòng Mễ Lương không ngừng cải tiến cách phối.

Đám thủ vệ rất ghét thứ âm thanh này, lúc đầu còn tưởng sét đánh, sau này phát hiện không phải, đám người ngồi trên phi long thầm chửi: “Mẹ, đám người ở dưới không biết làm cái gì mà luôn nghe thấy thứ âm thanh này”

Một kẻ khác ngồi trên phi long đang bay song hành, nghiêng mặt sang: “Tao cảm thấy ngực trường chuyện bé xé to, nhất định là nham thạch đứt gãy đâu đó, trời nóng thế này mà bắt chúng ta ra ngoài tuần tra, thật đúng là không phải người”

Hai người thường xuyên bay sâu vào khu vực khai thác, bên trong khu vực khai thác có không ít cột đá cao, để nhìn được được rõ ràng thì phải bay rất thấp.

Ở dưới cột đá, Sở Nghiêu đang tra xét địa chất liền ngắt đầu, mắt nhìn chăm chăm hai con rồng bay đang quay đầu. “Hai tên này tuyệt đối là người mới!! Bay thấp như thế muốn chết sao!”

Lời tác giả: rồng bay trong truyện giống như vật cưỡi bên trong “Avatar”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Ở dưới mặt đất, hai người đàn ông nhìn chăm chăm rồng bay phi hành trên tầng trời, ánh mắt trở nên tối lại. Lúc rồng bay hạ thấp xuống, Sở Nghiêu đưa mắt nhìn Ân Hạo, hai người như hiểu ý nhau, Ân Hạo đột nhiên nhảy lên không trung, đập vào cột đá lấy lực đẩy trực tiếp nhảy đến cái cột cao nhất rồi nhảy bật lên không trung

Lúc Ân Hạo nhảy lên lần nữa, Sở Nghiêu liền nhảy lên tiếp ứng, dùng sức đẩy Ân Hạo về trước. Ân Hạo mượn lực từ vai Sở Nghiêu, thành công phóng lên cao, bay tới phía trên rồng bay.

Trước kia, kế hoạch của hai người là trốn ra ngoài cốc, lên vào khu thủ vệ trộm rồng bay ra khỏi Viêm Hoang, bây giờ rồng bay đã dâng tới miệng, chỉ có đồ ngọc mới bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một.

Thủ vệ cuối phía trên rồng bay chưa kịp phản xạ thì đã bị Ân Hạo đập rớt xuống, Ân Hạo tóm lấy gai xương ở gáy, hạ rồng bay xuống thấp đón Sở Nghiêu, Sở Nghiêu đứng trên đỉnh cột đá tựa như đại bang tung bay, đập xuống lưng rồng bay ngồi sau Ân Hạo.

Tên thủ vệ khác hoảng sợ, vội vàng dục rồng bay chạy đi, đáng tiếc hấn phản ứng qua chậm, Sở Nghiêu lấy con dao nhỏ trong người ném qua, ngực của thủ vệ cắm con dao, nghiêng ngả lao đảo ngồi trên rồng bay. Ân Hạo đưa rồng bay gần lại, Sở Nghiêu nhảy lên, đá tên thủ vệ xuống thành công chiếm được rồng bay.

Ở xa xa, nhiều người nhìn thấy hành động ở Viêm Hoang liền hoảng sợ trợn mắt há mồm.

Bầu trời cũng không còn thủ vệ nào khác, hai người bay song song, kéo rồng bay lên cao, dùng tốc độ nhanh nhất bay về hướng xa. Từ xa hẳn có thể nhìn thấy nước biển mờ ảo, quay đầu nhìn lại là những điểm người nhỏ xíu ở trong khu vực khai thác mỏ.

Sở Nghiêu áp sát rồng bay, toàn lực bám theo, Ân Hạo quay đầu đưa mắt nhìn, tốc độ cũng chậm lại dường như tính quay về.

“Tăng nhanh tốc độ đi”- Sở Nghiêu quay đầu quát. “Nhân lúc đám thủ vệ chưa phát hiện, mau chạy đi”

“Mẽ Lương đang ở khu vực khai thác, tôi muốn mang cô ấy cùng đi”- Giọng Ân Hạo vang vọng trong gió.

Sở Nghiêu hoài nghi bản thân nghe lầm, liếc nhìn Ân Hạo một lần, quát to: “Tên điên này!! Nếu thủ vệ phát hiện ra ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn! Vì một người phụ nữ có đáng không?”- Nhìn thấy Ân Hạo còn do dự, hấn thét to: “Chẳng lẽ anh không muốn ra ngoài giết chết những kẻ hại anh phải ở đây suốt mười năm sau? Mười năm, anh đã bị giam mười năm, chẳng lẽ không muốn kiếm người hại mình”

“Anh sống vì để báo thù!! Tôi không phải, cho dù ra ngoài thủ sự rằng cũng không báo được”- Hấn không do dự, lập tức xoay đầu rồng bay. Sở Nghiêu cũng quay đầu, ngăn cản nói: “Nguy hiểm lắm! Nếu quay lại thì chỉ có nước chết thôi”

Ân Hạo quay đầu nhìn Sở Nghiêu, nói như đinh đóng cột: “Tôi đã hứa với Mẽ Lương sẽ mang cô ấy cùng đi”

“Anh điên thì cứ về một mình đi”- Sở Nghiêu quả thật không hiểu được đầu óc Ân Hạo, mu bàn tay đều nổi gân xanh.

Ân Hạo liếc nhìn hấn, cúi rạp người, đưa rồng bay tới chỗ khai thác.

“Ân Hạo”- Sở Nghiêu đuổi theo kêu to, đem chiếc vòng bằng dây thừng qua: “Có lẽ anh sẽ cần dùng”

“Hi vọng chúng ta có cơ hội gặp lại”- Sở Nghiêu đổi hướng bay đưa rồng bay bay đi, càng bay càng cao, càng bay càng xa

Hai người bay giữa không trung phương hướng ngược nhau.

“Lão đại đi rồi, Sở Nghiêu đi rồi, bọn họ lấy được rồng bay chạy thoát rồi...”- Dưới đất, người người tranh nhau lan truyền. Giọng nói vạn phần than phục lại hưng phấn, cuối cùng cũng có người sống sót ra khỏi Viêm Hoang, mọi người đều dừng công việc lại, ném công cụ sang bên, ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt nhìn xung quanh thấy có thủ vệ xuất hiện, đầu toát cả mồ hôi.

Mẽ Lương đang coi sổ sách thu nhập thạch anh tím nghe tin thì chạy ra, nhìn lên bầu trời Viêm Hoang, sắc mặt lạng yên, nhìn đám người phấn khởi ở xa xa, nhẹ giọng hỏi: “Lão đại thật sự đã đi rồi sao?”

Thạch Đầu cảm thấy rất hưng phấn: “Nghe nói là vậy, lão đại thật sự có thể lấy được rồng bay..”

Mẽ Lương không vui vẻ kích động như Thạch Đầu, đáy lòng lạnh lẽo, hai mắt ngơ ngác nhìn lên không trung, nằng nạt nói: “Cuối cùng anh ấy cũng đi mất...”

Đã hứa sẽ mang nàng theo, cuối cùng vẫn bỏ nàng lại Viêm Hoang.

Xa xa từng tiếng reo hò, núi hoang và bầu trời như tách ra, một bóng người từ từ hiện lên, càng lúc càng rõ nét, tiếng cánh rồng bay vỗ mạnh.

Trong gió vang vọng tiếng la: “Lão đại... lão đại”

Vừa không thể tin, vừa kích động.

Thạch Đầu dụi mắt, tuy không thấy rõ người ngồi trên rồng bay là ai, nhưng hẳn biết tuyệt đối không thể là Sở Nghiêu. Hắn kéo quần áo Mễ Lương: “Hình như lão đại quay lại”

Quần áo màu đen ngồi lưng rồng bay bị gió hất ngược về sau như đang lướt qua mọi khó khăn của thiên sơn vạn thủy để tới đây, nhìn hướng bay Mễ Lương liền kích động chạy như nhìn thấy ánh mặt trời đang dâng cao.

Ấn Hạo bay qua khu vực khai thác mỏ, nơi mọi người đang tập trung, bay thẳng vào lối vào, rồng bay lượn hai vào đáp xuống một cây gỗ nhỏ.

Hắn nói, dù nàng bị phát hiện hẳn cũng che chở nàng.

Hắn nói, nếu ta muốn đi, ta nhất định sẽ mang nàng theo

Hắn còn nói, ta luôn giữ lời hứa.

...

Mễ Lương như hiểu ra, nàng chạy như điên về phía rồng bay.

Lúc này số người đi vào không nhiều lắm, chỉ có năm sáu người, nhìn rồng bay không ngừng hoan hô, niềm kinh ngạc qua đi, mọi người đều bình tĩnh lại.

Mễ Lương chạy điên cuồng về phía rồng bay, những người chạy về hướng đó không chỉ có mình cô, xung quanh ai cũng biết Ấn Hạo muốn làm gì, liền toàn lực chạy tới để tranh đoạt.

Ấn Hạo vừa hạ rồng bay thấp xuống đã có người nhảy lên, với ý đồ leo lên. Ấn Hạo vội né ra khiến đối phương rơi xuống, mọi người ai cũng xôn xao, Mễ Lương chạy chậm nên dừng lại ở sau.

Ấn Hạo vội vàng chuyển hướng, bay qua chỗ Mễ Lương, ba bốn tên đàn ông động tác mau lẹ, vội bò dậy đuổi theo.

Tình huống này thập phần khó giải quyết, mà ở xa, đám thủ vệ cũng cảm thấy kì lạ, bắt đầu tập hợp lại bay về phía bên này.

Hai bên có người Mễ Lương liền chạy sang chỗ không người, Ấn Hạo cũng bám sát, nhưng phía sau Mễ Lương luôn có người, giằng co với Mễ Lương để leo lên đi nhờ.

Tốc độ phi hành của rồng bay rất nhanh nhưng hình thể không nhỏ, hai người thì không sao, nhưng ba người thì không thể.

Tên đàn ông bám lấy Mễ Lương, Ấn Hạo biết luận tốc độ thì Mễ Lương không thể đánh lại đám người ở Viêm Hoang. Đang đau đầu thì một bóng người nhảy qua đánh tên đàn ông đang bám vào Mễ Lương đi, là Thạch Đầu, do không kịp phòng bị nên hắn bị đánh ngã, Thạch Đầu hét lớn với Mễ Lương: “Mễ Lương, cô nhanh chạy đi, lão đại muốn đón cô, nhớ sau này kêu lão đại về đây đón chúng tôi”

Giọng Thạch Đầu rất to, như lời phó thác cuối cùng, ẩn chứa sự hi vọng và niềm tin chắc chắn. Tên đàn ông bị Thạch Đầu đánh đứng dậy, Thạch Đầu lại đánh hắn, để hắn không có cơ hội quấy nhiễu Mễ Lương.

Mễ Lương biết không thể mang Thạch Đầu theo, nàng quay đầu nhìn trong lòng thâm đồng ý. Nàng chạy về trước, Ấn Hạo cũng hạ thấp rồng bay xuống, tay phải vung dây thừng, đúng thời cơ thì ném qua, vòng qua lưng Mễ Lương, dùng sức kéo để nâng Mễ Lương lên.

Thành bại chỉ trong chớp mắt, Mễ Lương bị kéo cao hai thước, lúc thấy Ấn Hạo kéo sắp tới thì dây thừng lại bị một con dao bay ngang qua chặt đứt khiến Mễ Lương rớt xuống.

Lưng Mễ Lương đau nhói, tuy có thể nhịn đau nhưng không chạy được, đám thủ vệ càng lúc càng gần, lúc Ấn Hạo chuẩn bị lao xuống đã có bốn người vây lấy Mễ Lương, có người còn nhảy lên lưng rồng bay. Ấn Hạo thừa dịp người này đứng không vững liền đảo chân đá hắn xuống, nhưng rồng bay bay rất thấp, lại có kẻ nhảy lên túm đuôi rồng bay.

Xa xa có người chạy tới, Lộ Ngũ đứng trong đám người, nhìn đám thủ vệ tới gần, hắn hô to: “Lão đại... đi mau”

Nhìn Mễ Lương bị té ngã trên đất, Ấn Hạo chau mày cúi đầu do dự nên bỏ hay lấy. Đuôi rồng bay bị túm, không ngừng chao đảo, Ấn Hạo cũng không thể bay cao, đang đánh nhau cùng kẻ phía sau thì một âm thanh xé gió truyền tới. Ấn Hạo thét lên, bên vai cắm một mũi tên, rồng bay cũng bị dính tên, thân thể không lơ đãng đưa ngã xuống đất.

“Không—” Mễ Lương sợ hãi kêu lên, trơ mắt nhìn Ấn Hạo bị tên bắn xuyên qua ngã xuống cùng với rồng bay.

Tên dày như mưa, bắn loạn xạ, thủ vệ đuổi tới, Thạch Đầu vội vàng nhảy sang đẩy Mễ Lương nằm xuống, hai mắt Mễ Lương đóng đầy tuyệt vọng. “Không thể”

Dưới đất, vài người kêu gào thảm thiết, Mễ Lương cách xa mấy chục thước, Thạch Đầu giữ chặt nàng nằm dưới đất: “Đừng nhúc nhích, không thể động đây”

Ấn Hạo ngã khỏi rồng bay chưa kịp đứng dậy, hai thanh đao sáng bóng đã kề ngay gáy, rồng bay thì đứng bên cạnh hần phe phẩy cái cánh to, che đi ánh nắng mặt trời vào buổi sáng.

“Ra là mày”- Tên thống lĩnh mặc áo giáp màu bạc ngồi trên con rồng bay màu đen, hai mắt lóe sáng, nhưng muốn giết Ấn Hạo hay không hần còn phải hỏi xin ý kiến ngục trưởng. Hần tính nói gì đó, bên cạnh thủ vệ kêu to sợ hãi: “Bắt được hần rồi, thống lĩnh, đi mau”

Nhìn những kẻ tù tội ở Viêm Hoang đang chạy tới, đám thủ vệ liền hoảng hốt, người đàn ông mặc bộ giáp trắng chỉ vào Ấn Hạo, ra lệnh: “Mau, trói Ấn Hạo lại, bắt hần, mang đi”

Hai tên thủ vệ đánh gục Ấn Hạo, vội dùng còng tay trói hần lại, rồi hấp tấp đưa người lên rồng bay chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Ngục trưởng là người đàn ông ngoài bốn mươi, râu ngắn ngắn, ngực to vai rộng, hơi thở ra với cường độ thấp, hơi mập người, hai mắt nhỏ tí, ông ta lười biếng đưa mắt nhìn Ấn Hạo bị trói trên cột: “Ra là Ấn Hạo, nhiều năm rồi không nhìn gần hần thế này”

Cách nói chuyện như là bạn bè cũ mấy năm không gặp, mặt điểm nụ cười, quay sang người kẻ bên nói: “Tao nhìn rất vừa mắt tên tiểu tử này. Khi đó tao còn là quản sự, hần cũng đã cao thế này”- Ngục trưởng lấy tay đo. “Lúc đó tao cũng không ngờ mấy năm sau hần lại có thể làm ngục bá”

“Hần đã giết hai thủ vệ của chúng ta, cướp phi long tính trốn đi, theo lệ thì phải giết hần, như vậy càng làm tăng thiên uy của ngục pháp”- Đi theo sau ngục trưởng, Thống Lĩnh Mặc mặt không hề đổi sắc. “Hiện nay Viêm Hoang là do hần quản lý, gây ra cho chúng ta không ít phiền toái, ngài xem phải làm thế nào?”

“Tiểu tử này càng lớn càng cao, bản lĩnh cũng tăng”- Ngục trưởng đi lại gần, giọng nói hòa ái như đang khen ngợi đứa trẻ nhà bên. “Năm đó lúc hã vào Viêm Hoang cũng chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, khi đó chúng ta vẫn chưa rút khỏi ngục giam. Tao chỉ cần liếc mắt thì biết đứa trẻ này có tố chất, lúc đó còn cả với quản sự tên tiểu này sẽ không chết trong vòng hai tháng. Khi đó ai cũng cười tao, kết quả bọn họ đã đã chết, tên tiểu tử này vẫn còn sống tới bây giờ”

Ông ta vẫn cười nhưng lời nói ra thật tuyệt tình ác độc: “Sáng mai đem hần lên tháp canh, để cho đám người kia nhìn thấy, thách thức tao thì sẽ gặp kết cục thế nào”

Hai tay hai chân Ấn Hạo bị cột chặt bằng vòng thiết, bị đánh đến mặt mũi bầm dập, nhưng hần vẫn còn có ý thức, mắt hé mở: “Ngục trưởng đại nhân, giữ tôi sống tôi sẽ kiếm cho ngài thật nhiều thạch anh tím, nếu tôi chết bọn họ sẽ tiếp tục đầu đá, thạch anh tím sẽ giảm đi”

Ngục trưởng kéo đầu hần: “Ấn Hạo, tao nói cho mày biết, Viêm Hoang nếu thiếu tao thì sẽ không như vậy, thiếu mày không có gì thay đổi cả. Chẳng qua là đổi một ngục bá mới”- Ông ta rút từ trong ống tay áo ra một cái khăn, lau chùi vết máu trên tay: “Mặc Cù, mày phải nhớ cho kỹ, hần không cai quản Viêm Hoang, hần chỉ là một công cụ của chúng ta, mất đi công cụ này còn có công cụ khác. Hần có thể uy phong bên trong, nhưng ở chỗ chúng ta hần chỉ là loài bò sát, bây giờ con vật này muốn xoa người bỏ chạy, mày nói nên làm gì đây?”

Mặc Cù cúi đầu, ngục trưởng kéo khoe miệng lộ ra vài tia ác hiểm: “Đương nhiên là phải dùng chân đạp chết hần”

Ngục trưởng khoanh tay xoay người đi ra cửa, giọng như tiếng chuông: “Chờ mặt trời lên cao thì mang hần ra ngoài, phơi nắng”

Mặc Cù bám sát theo sau, Định tổng quản thì hơi chậm lại, hần phun nước bọt vào Ấn Hạo, khinh bỉ nói: “Tao còn nghĩ tên tiểu tử như mày sẽ thông minh lắm, ai ngờ thật ngu xuẩn, bây giờ thì chết chắc rồi.”

Hai tay Ấn Hạo bị vòng thiết buộc chặt, hần hạ giọng nói: “Tôi mà chết khoản thu nhập của đại nhân cũng ít đi”

Định tổng quản càng dữ tợn, khinh khi cười: “Người kẻ tiếp cũng sẽ cho tao, còn mày, cứ chờ bị phơi khô tới chết đi”

“Tôi có giữ một viên thạch anh hồng.”- Giọng Ấn Hạo lãnh lạnh “Nếu tôi còn sống trở về, thì thạch anh hồng chính là của ngài”

“Mày nói gì?”- Định tổng quản túm lấy áo Ấn Hạo, giọng nói ép xuống. “Mày dám tư tàng thạch anh hồng”

“Thạch anh hồng nặng hai lượng, rất đẹp, đẹp đến mức khiến tôi phải giấu nó đi”- Ấn Hạo cố sức nhướn mắt lên. “Vô giá. Có nó, cuộc sống sau này của ngài không cần phải lo lắng”

Thạch anh hồng vốn rất ít, nhiều lắm cũng chỉ mấy viên nhỏ, thạch anh hồng nặng hai lượng mười năm mới gặp một lần, độc nhất vô nhị”

“Mây để chuyện xảy ra tới ức này, bảo tao làm sao xin với ngục trưởng?”- Định tổng quân thả hấn ra, giọng nói hung tợn ra điều không biết làm sao. “Ồ đây tất cả đều do ông ta định đoạt”

“Tôi tin tưởng vào cái lưỡi dài ba tấc không xương của ngài”- Ân Hạo co rúm miệng nói.

Lúc mặt trời lên cao, tháp canh liền có động tĩnh, một người bị treo xuống, có người ở Viêm Hoang thét lên: “Lão đại...”

Mễ Lương lao đảo chạy ra khỏi cửa, nhìn bóng người trên tháp canh, phát ra tiếng rên bi ai: “Không thể nào, họ sẽ không giết anh ấy...”

Mọi người đều túa ra, lắc đầu thờ dài. “Cứ tưởng bọn họ sẽ vì thạch anh tím mà giữ lão đại lại, không ngờ...”

Thật ra bọn họ cũng biết suy nghĩ này không có hi vọng, nhưng mà lúc sắp chết đuối thì vớ được ngọn cỏ cũng phải lấy.

“Ân Hạo chết rồi sao..”- Mễ Lương nhìn lên tường bóng người không hề nhúc nhích, đột nhiên ngo ngắc, cả người trở nên đờ đẫn. “Chết rồi... hấn chết rồi sao”

Chỉ chớp lát, Mễ Lương đột nhiên phát điên: “Các người sao lại giết hấn, vì sao chứ...”

“Tôi muốn giết các người”- Nàng chạy như điên về hướng cửa cốc, nước mắt tuôn xối cả, mặc cho ai ngăn trở cũng không được, chạy tới trước song sắt chắn ngang cấm khu, hai tay chấu lấy thanh sắt lay lay: “Các người là lũ khốn kiếp... mau thả hấn ra... tôi muốn giết các người”

Phía sau có người kéo nàng quay ngược lại, Mễ Lương vừa đứng đó đã có mấy chục mũi tên bắn tới, Đinh Nguyên kéo nàng lại. “Đừng qua đó, bọn họ sẽ giết cô mất”

Mễ Lương như phát điên đẩy hấn ra. “Cút đi, tôi phải giết bọn họ, tất cả bọn họ đều là lũ khốn nạn...”

Đinh Nguyên túm chặt lấy nàng, không ngừng kéo nàng ra: “Mễ Lương, cô bình tĩnh lại đi, đừng qua đó...”

“Đề cô ta đi đi”- Một giọng nói quát lên, Lộ Ngũ trợn hai mắt đỏ ừng như bị lửa thiêu. “Nếu không vì cô ta, lão đại làm sao chết được! Cô ta nên chết đi”

“Lão đại nói tên cô rất hay, có thóc có gạo, cực kì may mắn, nói cô là vật biểu tượng”- Về mặt Lộ Ngũ tỏ ra bi ai, nhìn chăm chăm Mễ Lương. “Sự thật không phải thế, cô chính là họa thủy, hại chết lão đại”

Toàn thân Mễ Lương như bị rút mất sinh lực, cảm giác điên cuồng chậm lại, môi mấp máy, ngay cả chút sức lực cũng không có. Xung quanh ai cũng im lặng. Ân Hạo đến Viêm Hoang mười năm, làm lão đại sáu năm, bây giờ lại gặp kết cục này. Cách đó không xa Thạch Đầu ngược mắt nhìn tháp canh, nước mắt rơi xuống, ngồi xuống bên Mễ Lương. “Nếu không phải lão đại, bọn họ làm sao có được nhiều thạch anh tím như thế? Bây giờ lại muốn giết lão đại...”

Rất nhiều người cảm thấy tiếc cho Ân Hạo, nhưng có kẻ ngoại lệ, ghé vào tai người kế bên nói: “Nếu lão đại không còn, cô ta cũng phải khép mình, phụ nữ chẳng qua chỉ đến ngủ”

Nhiều ánh mắt quét qua người Mễ Lương lộ vẻ thêm thường, Thiết Đầu huých tay Lộ Ngũ. “Bọn họ tính ngủ với Mễ Lương”

“Kệ bọn chúng. Dù sao tao cũng không có hứng thú với cô ta, ai thích thì ngủ”- Lộ Ngũ không chịu được khi nhìn cảnh trên tháp canh liền quay về phòng.

“Tao cũng không có hứng”- Thiết Đầu cũng đi về nơi khác.

Không ai che chở cho Mễ Lương, mấy tên đàn ông liền chạy tới. Mễ Lương vẫn còn thần thờ không kịp suy nghĩ, nhưng Thạch Đầu cản lại. “Lão đại vừa mới chết, các người đã nghĩ tới chuyện này”

“Lão đại? Hấn không còn là lão đại nữa rồi, bây giờ chỉ là khối thi thể bị treo trên tường” – Có vài người nói xong liền muốn cướp người,

“Không cho người nói vậy”- Thạch Đầu nổi giận, tung nắm đấm về phía họ.

Mễ Lương ngồi dưới đất không phản ứng, giống như ai đánh nhau cũng không dính tới nàng, thậm chí Thạch Đầu kêu nàng “Mễ Lương, đi mau” nàng cũng không nghe. Có người đối phó Thạch Đầu, có người đi qua cướp người, Đinh Nguyên ngồi trông Mễ Lương không cho ai chạm vào, cùng vài người hỗn chiến. Chỉ là tình hình không hỗn loạn như trước, chỉ có mười mấy người muốn cướp người, nhiều người vẫn bị ai trước cái chết của Ân Hạo, ít nhất giờ này không ai có tâm trạng để nghĩ đến loại sự tình thế này.

Cách đó không xa nhảy ra một người, từng quyền xé gió, ra tay thủ hạ lưu tình, đánh ngã vài người trong trận hỗn chiến, nổi giận nói: “Đù rồi!! Sao các người không nghĩ lại lão đại vì bảo vệ các người mà làm bao nhiêu việc, không cảm kích thì thôi, lão đại còn bị treo trên kia, thi thể chưa lạnh, các người đã nghĩ đến mấy chuyện đòi bại, có lương tâm không vậy!”

Nam Minh nổi giận, hai mắt đỏ lên: “Lão đại là người dân tộc đại Kim, người chết trong vòng ba ngày phải trai giới siêu độ, ai muốn ngủ thì đợi sau ba ngày nữa”

Hắn rống to, tựa hồ trút đi mọi phần uất trong lòng: “Đến lúc đó ai muốn ngủ thế nào thì ngủ, nhưng bây giờ, kẻ nào dám làm chuyện không có lương tâm, tao sẽ giết kẻ đó té lão đại!”

“Mày cho mày là ai, dựa vào cái gì bọn tao phải nghe mày?”- Có người kháng nghị nói. “Mày cũng đâu phải lão đại!”

“Dựa vào cái gì à?”- Cốc Tử từ bên cạnh nhảy ra đá mạnh vào kẻ vừa nói. “Dựa vào bọn tao có thể đánh mày!”

Lúc những người khác đang đau khổ, bọn họ tưởng bản thân được hưởng lạc thú, việc làm cũng rất chân chính, đa số đều không ai tán thành.

Trời càng lúc càng nắng gắt, Mễ Lương ngo ngáy ôm chân ngồi gần cốc khẩu, hai mắt hăm sâu thành hạc đảo, nhìn chăm chăm Ân Hạo bị treo, không nói cũng không ăn cơm. Đinh Nguyên ngồi xuống cạnh nàng, cầm ô giúp nàng che đi ánh mặt trời, nhìn bóng râm phủ xuống, Mễ Lương vẫn đỡ dần dần bầm nói: “Là tôi hại chết Ân Hạo, nếu tôi không ép anh ấy dẫn tôi theo, nếu lúc trước tôi không cố tình đi cầu dẫn anh ấy, anh ấy sẽ không chết, bây giờ có thể như sn trốn khỏi Viêm Hoang”

Mưa nhỏ từng giọt xuống mũi, trời lại bắt đầu đổ mưa, không lớn không nhỏ cứ đều đều. Ân Hạo bị treo trên tường khẽ động đậy, Mễ Lương chăm chú nhìn, cứ như vậy chạy về phía đại đường.

“Hắn còn chưa chết, tôi thấy lão đại vẫn chưa chết”- Mễ Lương cố không lau nước mưa trên mặt, tay giữ lấy tay áo Lộ Ngũ. “Hắn chưa chết, anh mau đi cứu Ân Hạo đi”

Mặt lộ Ngũ tối như màu đất. “Hôm qua lão đại bị trúng tên, dù còn sống chỉ còn ít sức lực, bọn họ đã quyết định xử tử lão đại, vậy thì không còn cách nào đâu”

“Sao lại không còn cách nào, chỉ cần Ân Hạo còn sống, chúng ta không thể từ bỏ”- Đốt móng tay Mễ Lương trắng bệch, nói vừa nhanh vừa gấp. “Có thể cầu xin họ thả Ân Hạo ra không? Viêm Hoang không thể không có hắn... chúng ta có thể dùng thạch anh tím đổi lấy hắn, lấy thạch anh hồng cũng được”

Lộ Ngũ liếc mắt nhìn nàng. “Như vậy chỉ khiến lão đại chết nhanh hơn mà thôi”

“Bọn họ không để ý tới lão đại sống hay chết, mà chỉ quan tâm thạch anh tím” Cốc Tử ngồi bên cạnh mở miệng nói. “Bây giờ trời đổ mưa, có thể lão đại sẽ sống thêm một hai ngày. Nếu để cho họ biết, không có Ân Hạo Viêm Hoang cũng không khai thác được nhiều thạch anh tím, bọn họ sẽ thả Ân Hạo ra, để lão đại tiếp tục quản lý Viêm Hoang.

“có cách nào không?”- Mễ Lương vội hỏi.

“Viêm Hoang là nơi hỗn loạn, không ai làm việc, đầu đá không ngừng có lẽ còn có con đường sống sót”- Cốc Tử đứng lên nhìn Mễ Lương. “Chẳng phải cô có thể gây ra hỗn loạn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Đàn ông Viêm Hoang lại đánh nhau, nguyên nhân là do Mễ Lương hôn Đinh Nguyên một cái tựa như chuồn chuồn lướt nước, dĩ nhiên có người không phục, tự cho bản thân mạnh hơn Đinh Nguyên rất nhiều, muốn Mễ Lương cũng hôn hắn. Mễ Lương khinh thường đáp: “Đinh Nguyên biết chế tạo đồ khiến tôi rất vui, các người thì có bản lĩnh gì?”

“Ồ Viêm Hoang quyền cước mới là bản lĩnh”- Có người đưa nắm đấm lên hét to, giọng nói như hồng chung.

“Nói vậy cũng nói, lão đại đã chết, Viêm Hoang cũng cần bá chủ mới. Giống như tôi, là người phụ nữ độc nhất vô nhị ở đây, nếu ngủ cũng nên chủ cùng với bá chủ trước”- Mễ Lương cười ngạo nghễ. “Bây giờ tôi muốn tìm người có bản lĩnh thật cao, không có bản lĩnh không phải đàn ông, kẻ nào nhất gan yếu đuối thì tránh sang một bên, sau này đừng có lớn quon trước mặt tôi”

Đàn ông sợ nhất bị phụ nữ nói gì? Chính là nói hắn không phải đàn ông.

Quyền cước gia tăng, tiếng la hét chấn động trời đất, có một số kẻ bức bối khi thấy Ân Hạo rơi vào tuyệt cảnh trong lòng không có chỗ trút giận, liền đứng dậy thấy người mình không ưa thì ra tay.

Nhìn thấy trên tháp canh có mấy con rồng bay phi tới, lập tức ra tín hiệu cho người ở dưới, Mễ Lương nhảy lên nhảy xuống vỗ tay hò hét: “Người đó là ai, thật đẹp trai... tiếp tục đi”

Không riêng gì Mễ Lương chăm ngồi thổi gió, đám người Lộ Ngũ Cốc Tử cũng gây thêm hỗn loạn. Đám thủ vệ tuần tra thấy tại khu nghỉ chân hỗn loạn như thế, còn khu vực khai thác chẳng có lấy bóng người.

Tối khi trời dần tối, binh lính tuần tra lại bay sang khu nghỉ chân ở Viêm Hoang, lòng chấn động, dưới đất có tới mấy chục thi thể xếp ngổn ngang, mặt đất cũng bị máu nhuộm đen lại, nhìn thấy mà ghê người.

Có người chưa chết hẳn, cổ nhúc nhích người từ từ bò đi thì bị người khác dùng chân dẫm nát lưng, đập mạnh vài cái thì không còn động tĩnh gì.

Mấy tên đàn ông hung dữ bắt đầu thanh lý thi thể, bọn họ khiêng từng thi thể ra nơi bị đứt gãy, quăng thi thể vào một cái hố to. Nơi này trước kia là chỗ quăng thi thể của thủ vệ, nửa đêm lại có địa quỷ qua lại, một cái hố to như thế, ngày mai sẽ bị bão cát vùi lấp đầy tạo thành một hố to khác.

Binh lính tuần tra quay về báo cáo ngục trưởng: Hôm nay không có ai làm việc, ngục giam đại loại, số thi thể ước chừng ba bốn mươi người đều bị ném vào hố to phía sau tầng đứt gãy.

Ngày thứ hai, Viêm Hoang lại xảy ra đánh nhau, một trăm hai trăm người hỗn chiến, máu tươi văng khắp nơi.

Binh lính tuần tra báo: Hôm nay không ai làm việc, ngục giam đại loại, thi thể hai ba mươi người.

Đêm càng sâu, trong đại đường, Mễ Lương cầm cây quạt đánh xuống đầu Thần Tam: “Hôm nay anh làm cái gì vậy? Binh lính tuần tra đều tới hết, đóng giả người chết mà cứ trở mình là thế nào?”

Thần Tam cảm thấy vô tội, hét to: “Ngày hôm qua mặt biểu cảm còn xấu hơn cả chết, hôm nay muốn đổi kiểu để chết nhìn đẹp một chút”

“Chết là chết, ai quản anh chết đẹp hay không?”- Mễ Lương mắng, xoay người về phía nam nhân cao gầy chửi: “còn anh nữa, lúc Thiết Đầu khiêng thi thể anh đi, một người đã chết gần nửa ngày toàn thân đều cứng đờ, vai còn động đập là sao?”

Tên nam nhân không nhịn được cười: “Thiết Đầu khiêng như vậy khiến nách tôi rất ngứa... thật sự không nhịn được”

“Ngứa gì mà ngứa?”- mặt Mễ Lương đen lại, phát phát cây quạt: “Diễn kịch cũng phải diễn cho chuyên nghiệp biết chưa? Coi bản thân mình như cây sào cây trúc không được sao?”

Nam nhân cao gầy phản bác lại: “Không sao đâu, bọn họ bay cao như thế chắc chắn không nhìn rõ... a...u. Mễ Lương, đừng đánh mà.... Cái quạt này sắp phá hỏng mặt tôi rồi.... tiền nữ, cô dùng tay...”

Có người ở kế bên bóp bóp hai tay, tràn ngập khát vọng: “Mễ Lương, ngày mai cô đập tôi hai cái đi, tôi không để ý đâu!! Đến đây đi, đến đây đi”

Mễ Lương quát to: “cút”

Chung quanh tiếng cười bộc phát.

“Nghiêm túc đi!! Nghiêm túc đi! Ngày mai mọi người lấy hết dụng cụ đánh nhau ra, gây gộc búa đao đều được, tư thế ra tay phải làm thật hoàng tráng, lực đánh phải trông thật một chút, nhưng trên thực tế chỉ đánh nhẹ thôi, không được đánh người khác tàn phế. Còn nữa, mọi người phải la cho to, Thạch Đầu, ngày mai đệ đứng kế bên gõ mâm tạo tiếng động là được”- Mễ Lương bắt đầu phân phối nhiệm vụ, sau đó quay đầu ra lệnh cho Đinh Nguyên. “Làm thêm mấy cái cánh tay và chân giả bị gãy, còn nữa máu giả hôm nay không đủ, ngày mai chúng ta phải tạo tình cảnh thảm thiết hơn nữa, chuẩn bị ba đến bốn mươi người chết”

Đinh Nguyên vội vàng đồng ý, đại đa số những người yêu quý Ân Hạo đều tình nguyện dốc sức, chỉ có rất ít kẻ không quan sống chết của Ân Hạo, ngày hôm qua đều bị đánh gục. Đánh nhau có giả có thực, binh lính tuần tra bay khá cao nên nhiều khi không nhìn rõ.

Đến khi người trong đại đường đều tản đi, Lộ Ngũ vừa xoa xoa vết thương nhỏ trên cánh tay vừa nói: “Mễ Lương, trước kia cô từng diễn kịch sao?”

“Diễn kịch là một loại hình đòi hỏi kỹ thuật, anh nhìn tôi thế này mà diễn sao?”- Mễ Lương đáp.

“Tôi cũng cảm thấy cô không thể”- Lộ Ngũ lắc đầu nói. “nhưng mà biện pháp của cô rất hay”

Tạo ra tình cảnh đầm máu nhưng không thật sự làm bị thương người một nhà, Lộ Ngũ không thừa nhận cũng không được, hậu quả của việc gây hỗn loạn là rất thấp nhưng hiệu quả lại tốt.

Sắc mặt Mễ Lương tối lại, nhìn về phía tháp canh, mắt ngân ngấn nước: “Không biết Ân Hạo có chống đỡ nổi không?”

Lộ Ngũ vỗ vai nàng: “Thân thể lão đại cường tráng, trời qua vừa đổ mưa nên hôm nay không quá nóng, lão đại sẽ trụ được thôi”

Mễ Lương lấy từ trong tay ra cây trâm gỗ, nắm chặt, ngón tay vuốt nhẹ hình hoa mai, lẩm bẩm: “Ân Hạo nhất định phải quay về”

Ngày thứ ba, binh lính tuần tra lại báo: Hôm nay không ai làm việc, ngục giam hỗn loạn, thi thể khoảng ba mươi người.

Định tổng quan về mặt lo quốc lo dân, u sầu: “Ngục trưởng, cứ để thế này thì không được, vài ngày không làm thì không sao, nhưng bây giờ lại chết hơn

trăm người, hơn nữa bọn họ lại nổi loạn, đánh nhau không ngừng, cứ tiếp tục như thế, sẽ càng chết nhiều người”

“Lũ côn đồ chỉ biết tự chém giết nhau, chết cũng đáng”- Mặc Cù đứng thẳng nói.

“Chết thì đáng, nhưng ai tìm thạch anh tím đây?”- Định Tổng quản nói.

Mặc Cù nói: “Không bao lâu nữa sẽ có thêm vài phạm nhân tới bổ sung, tổng quản phải biết, gần đây những kẻ coi rẻ vương uy có ý đồ tạo phản rất nhiều, Tả tướng quân cách đây vài ngày bắt được tên côn đồ về, không phải cũng chết hơn trăm người sao? Chúng ta không cho bọn chúng lương thảo thì bọn chúng còn đánh nhau nổi không? Mấy ngày nữa sẽ ổn lại thôi”

“Thống lĩnh Mặc, ngài không ở trong cốc tử vong nên không biết cuộc sống ở đó. Ở đâu cũng đầy rẫy nguy hiểm, người ở bên trong đó đều vượt qua sóng to gió lớn mới trụ lại. Còn việc tìm kiếm thạch anh tím, mười kẻ mới làm không quen, mới vào đó sống được một tháng thì đã chết ở hơn một nửa. Mấy ngày qua chết cũng trên dưới trăm người, ít nhất phải thả hơn một ngàn tù nhân vào đó mới bù lại được số nhân tài trong đó”- Định tổng quản nhìn ngục trưởng: “Ngục trưởng, ngài cũng ở Viêm Hoang nhiều năm điều này hẳn ngài rõ hơn ta”

“Nói rất phải”- Ngục trưởng đồng ý, nhú nhú mày. “Vậy mày nghĩ xem nên làm thế nào?”

“Đám tù nhân đó đều là côn đồ, chúng ta quản lý sẽ gặp khó khăn, hơn nữa có người nguyện làm công cụ quản lý giúp chúng ta, sao chúng ta không thả công cụ này”- Định tổng quản khi này còn trợn mắt dữ tợn nay lại cười ôn hòa.

“Mày muốn tao thả Ân Hạo về sao?”- ánh mắt ngục trưởng dao động, có vẻ không tán thành.

“Không thể”- Mặc Cù cực lực phản đối. “Chúng ta bắt hắn treo lên tháp canh, giờ lại thả hắn về chẳng khác nào tự hủy đi uy phong? Hơn nữa, Ân Hạo làm thống lĩnh ở đó đã sáu năm, đã có căn cơ rất sâu, càng có uy tín càng không thể giữ lại, khả năng vận động mọi người của hắn chính là uy hiếp. Chúng ta nhân cơ hội này giết Ân Hạo, ngục giam cũng tới lúc thay đổi ngục bá, bản cờ cũng nên đổi, quá trình này dĩ nhiên sẽ gây ra tổn thất, nhưng lâu dài sẽ có lợi cho chúng ta”

Ngục trưởng đồng ý với cách nghĩ của Mặc Cù, lại nghe Định tổng quản nói: “Vậy quá trình đó mất bao lâu? Một năm, hai năm hay năm năm?. Thống lĩnh Mặc, lúc bọn ta rời khỏi ngục giam ngài vẫn chưa tới nên ngài chưa thấy tình trạng hỗn loạn lúc đó. Lúc đó cả tháng trời chúng ta không thể thu được một trăm lượng thạch anh tím, suốt hai năm ròng rã bọn ta phải nghe cấp trên mắng chửi!! Giờ mà quay về thời điểm đó, tình trạng hỗn loạn không phải chỉ mất hai tháng, tổn thất này ngài gánh nổi không?”

“Tại sao ngài luôn nói giúp Ân Hạo?”- Mắt Mặc Cù sáng lên. “CHẳng lẽ ngài nhận được lợi ích gì từ hắn?”

“Không phải tôi nhận được lợi ích gì, mà là ngài muốn trốn tránh trách nhiệm”- Định tổng quản không cam tâm yếu thế. “Từ khi Viêm Hoang thành lập đến nay chưa từng có ai đào thoát thành công, nhưng hai ngày trước có kẻ lại chạy thoát được ra ngoài. Toàn bộ binh lính tuần tra hay bảo vệ đều do ngài phụ trách, kết quả lại phi hành quá thấp đây chính là sai lầm cơ bản nhất, nói ra đến tôi còn cười rưng cả răng. NGười do ngài huấn luyện thế nào vậy? Bấy giờ ngài muốn giết người chính là để trốn tránh việc bản thân thất trách!”

“Ngài...”- Mặc Cù không biết đáp trả thế nào.

Định tổng quản cũng không để cho ông ta có cơ hội cân nhắc liền nói tiếp: “Viêm Hoang phòng thủ kiên cố, chỉ cần người của chúng ta không thất trách, chuyện bỏ chạy là không thể”

Giọng ngục trưởng mềm mỏng hẳn: “Lực lượng phòng thủ phải tăng lên, nhưng còn Ân Hạo tao không muốn thả hắn về, dù sao cũng đã treo hắn lên”

“Tính mạng của Ân Hạo đối với chúng ta không đáng một xu, tôi cũng muốn giết hắn ngay. Nhưng thạch anh tím là vấn đề nghiêm trọng, nếu thạch anh tím thiếu chúng ta giao nộp cho Hưởng thừa tướng thế nào đây?”- Định tổng quản nói năng rành mạch, khuyên nhủ: “Chúng ta muốn thay đổi thủ lĩnh ngục giam, nhưng tổn thất về lâu dài chắc chắn không tránh khỏi chỉ là thừa tướng có chịu nghe chúng ta giải thích? Thạch anh tím giảm, ngài ấy sẽ nói chúng ta quản lý không chặt, căn bản không cần nghe lý do”

Ngục trưởng cau mày, thứ cấp trên muốn chính là kết quả, không cần quá trình. Lỡ như cấp trên giận dữ muốn đổi người thì sẽ gây ra tổn thất lớn, chức vị ngục trưởng Viêm Hoang là một công việc béo bở.

Định tổng quản nhúc nhích cơ mặt, khẩn thiết nói: “Ngục trưởng, tôi đã đi theo ngài nhiều năm, lời của tôi trong lòng ngài đều biết. Nếu không tha, thì ra lệnh cho Mặc Cù ngày mai dẫn người vào cảnh cáo họ, nếu muốn thả thì nên quyết định sớm. Tên tiểu tử Ân Hạo kia e rằng không trụ được nữa, ngày mai chỉ sợ có thêm người chết”

Ngục trưởng suy nghĩ rất lâu hất tay nói: “Coi hắn chết chưa”- Mặc Cù tỉnh nói gì đó thì bị ngục trưởng cản lại. “Dù sao cũng chỉ là công cụ, đối với chúng ta có lợi, giữ hắn lại có ngại gì?”

Đến tối Ân Hạo bị kéo lên, Định tổng quản quảng binh trị thương cho hắn, rồi uy hiếp nói: “nếu tao không lấy được thạch anh hồng, tao sẽ bắn mày chết”

Ân Hạo thầm nhủ, lão tử biết ông vì tiền cái gì cũng dám làm.

Trời vừa tờ mờ sáng, thủ vệ dùng rồng bay đưa Ân Hạo tới khu vực khai thác mỏ chẳng có lấy bóng người, từ trên cao dùng dây thừng thả hắn xuống thắp rồi quăng hắn ở đó

Sức khỏe Ân Hạo cũng không quá xấu, hơn nữa nghỉ ngơi cả đêm, tự bản thân có thể lách về khu nghỉ chân. Nhưng Mễ Lương nhìn thấy vai hắn bị trúng tên vừa xót xa vừa lôi kéo, lúc Thu Phô giúp hắn khâu miệng vết thương thì Mễ Lương đứng kề bên khóc như chuỗi ngọc bị đứt, trong phòng chỉ có vài người, cũng chỉ có mình Mễ Lương nức nở, cuối cùng Ân Hạo chịu không nổi: “Mễ Lương, nàng mau về ngủ đi, nhìn nàng như vậy chắc nhiều đêm không ngủ rồi”

Giọng hắn khan khan, Mễ Lương không chịu, nắm tay hắn không buông: “Không về, ta sợ ngủ dậy không thấy chàng nữa”

Môi Ân Hạo nứt nẻ, mặt tái xanh lam cho người ta thương xót, nhưng hắn nở nụ cười mặt lại trở nên đầy sức sống, nắm tay Mễ Lương không buông.

Hai ngày sau, Ân Hạo hồi phục lại như mãnh hổ giữa núi rừng, hắn lấy từ trên gáy Mễ Lương xuống cái vòng cổ ngọc thạch anh hồng, cảm thấy có lỗi nói: “Thứ này ta phải mang đi”

“Nó nặng quá, ta cũng không thích đeo”- Mễ Lương tỏ vẻ được giải thoát, cười tươi như hoa.

Ánh tà dương huy hoàng nơi góc trời, viên thạch anh hung dưới ánh nắng sáng lóa bắn ra bốn phía tựa như từng đốm hoa lửa đang cháy, Ân Hạo mang theo viên thạch anh tím: “Nó rất đẹp, không thể thuộc về kẻ tham lam, ngày nào đó, ta sẽ mang về cho nàng”

Lộ Ngũ đứng sau hắn nói: “Lão đại, anh có tính toán gì không?”

“Cảm ơn các người vì đã làm mọi thứ”- Ân Hạo quay đầu nhìn ra xa, phía tây đã hiện lên một màu ráng vàng, cùng với những lần tím bắt chéo lên nhau, ánh mắt hắn trở nên sâu xa như biển cả: “Tao đã ở Viêm Hoang này mười năm, nơi này đại đa số đều là huynh đệ của nhau, tao muốn mang theo huynh đệ rời khỏi nhà giam này”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Bức tường từ từ kéo ra để lộ cánh cửa nhỏ, Ân Hạo dẫn theo vài người cùng nhau đi vào mật thất, Thạch Đầu nhìn căn phòng rộng rãi, gỗ gõ vách tường kê bên, gương mặt tỏ ra kinh ngạc: “Lão đại, Từ khi nào anh đào được mật thất lớn như vậy?”

Ân Hạo lười trả lời, nhưng Cốc Tử ở bên cạnh nói: “Chắc chắn không phải lão đại đào, căn phòng này dùng để ẩn nấp, công năng hoàn thiện, hơn nữa lại là hai căn phòng lớn, chắc chắn nó được xây cùng lúc với căn nhà này. Nơi này trước đây là chỗ ở của ngục trưởng, xem ra là nơi chứa đồ của hắn”

“Cốc Tử nói không sai, nhưng khi tao phát hiện gian mật thất này thì bên trong không còn gì cả”- Ân Hạo mang họ đi sang một căn phòng khác, phía dưới là một đường hầm: “Cái này là do tao đào”

Hắn nói nó nói thẳng đến trụ cầu ở tường cao, đi xuyên qua trụ cầu có một nơi ẩn nấp từ đó quan sát được tình huống bên ngoài. Nhưng Ân Hạo không vội vã dẫn họ leo xuống, mà đi tới mật khác của tường. “Cho các người xem thứ khác”- Hắn đi tới sau Mễ Lương cười cười. “Nàng chắc chắn sẽ thích đồ bên trong”

Dịch chuyển cái bàn kê sát tường, hất nền nhà lên là một đường hầm ngầm khác do Ân Hạo đào ra, hắn chưa từng đưa ai vào ngay cả Sở Nghiêu cũng không biết đến sự tồn tại của nó. Tầng hầm tuy đơn sơ nhưng có đèn đuốc sáng choang, vài người kinh ngạc thốt lên. “Lão đại, sao anh lại cất giữ nhiều thạch anh tím như thế”

Rương ở tầng hầm, ngăn tủ cũng lấp lánh màu thạch anh tím, óng ánh trong suốt, hấp dẫn mọi người, chỉ tính sơ sơ cũng hơn hai vạn lượng. Ân Hạo đi tới trước nói: “Đây là thạch anh tím suốt sáu năm qua tao cất giữ, mấy năm nay chúng ta khai thác được nhiều hơn trước, không cần phải giao hết ra. Thạch anh tím là thứ duy nhất chúng ta có thể trao đổi với họ, cất giữ càng nhiều càng có lợi, lỡ như một hai tháng chúng ta khai thác được ít cũng có đồ để trao đổi, tránh để bọn họ khấu trừ lương thực của chúng ta”

“Ra là vậy có năm mưa to liên tục, chúng ta cả tháng không làm việc, thạch anh tím còn thừa lại cũng không nhiều vậy mà người bên ngoài vẫn đưa đủ lương thực vào. Lúc đó tôi còn nghĩ đám người khôn khéo bên ngoài làm gì tốt như thế thì ra là do lão đại có cất hàng riêng”- Thiết Đầu cầm thạch anh tím lên. “Nhưng mà lão đại, anh cất giữ cũng nhiều thật”

Trước khi thủ vệ rút khỏi ngục giam, kẻ tù tội nào cũng phải mang theo còng tay xiềng chân, ăn roi da chịu đựng đau đớn làm việc. Khi Ân Hạo lên làm ngục bá, mọi người luân phiên làm việc, lúc làm việc cũng thoải mái, hiệu suất tăng không ít; phân công công bằng, hơn nữa mọi người cũng nắm được quy luật tìm thạch anh tím, không phải đào lung tung nữa, số lượng thạch anh tím cũng tăng theo diện rộng. Mỗi lần, Ân Hạo đều giao ra không ít nhưng hắn vẫn như cũ có thể giữ lại một nửa, sáu năm trôi qua bây giờ hơn vạn lượng.

Ân Hạo cười nhạt: “Nếu chúng ta có thể phá ngục, xử lý được bọn họ, chúng ta chẳng những có thể thoát khỏi đây hơn nữa số thạch anh tím này đều là của chúng ta, sau này sống không cần lo. Tao còn phát hiện được một nguồn thạch anh tím, sau này chúng ta khai thác thạch anh tím ở đó, sau này chắc

chấn có thể mua được một tòa thành lớn”

Suy nghĩ này khiến cho mọi người nhiệt huyết sôi trào, nhưng không thể ra khỏi đây, thạch anh tím cũng chỉ là đồng đá vô tri.

Ấn Hạo lại nói: “đường hầm cũng không rộng, tao và Cốc Tử sẽ cùng đi xem, tiện thể quan sát tình huống bên ngoài, những người khác ở lại đây. Đợi bọn tao quay về thương lượng xem nên làm thế nào”

Những người khác gật đầu, theo con đường hầm, nhìn Ấn Hạo và Cốc Tử chui vào đó. Tình cảnh bên ngoài cũng không thay đổi nhiều, xa xa có đến mười cây hồ sa trúc cao cao, cứng chắc bám trên mặt đất ngoài cây tử phân thảo thì không còn gì, nó cao chừng nửa thước, kiên cường nở hoa.

Sau khi từ đường hầm đi ra, vài người liền ra khỏi mật thất, đi tới phòng sa bàn, vì sự tồn tại của tháp canh nên cách tấn công trực diện là không thể, mọi người bàn luận khí thế ngút trời cũng không tìm được cách đột phá.

Ánh mặt trời mọc lên ở hướng đông, xuyên qua bầu trời cao ngàn vạn, tựa như biển lớn không thấy bờ, Viêm Hoang lại trở nên náo nhiệt, mọi người tụ tập nói chuyện phiếm, Mễ Lương theo sát Ấn Hạo. bọn họ ngồi cách xa, Mễ Lương hỏi hán: “Lão đại, chàng tính mang theo mọi người cùng ra khỏi Viêm Hoang thật sao?”

Ánh mắt Ấn Hạo nhìn vài người đang đùa giỡn nhau, thấy bọn họ lo chơi giỡn liền thu mắt lại: “Hiện nay ở Viêm Hoang có ba trăm người, đa số đã ở chung với ta vài năm, đều là huynh đệ vào sinh ra tử, lúc tính ra khỏi đây ta cũng nghĩ mang họ theo, sau này ra ngoài có thể chiếu cố nhau”

“Nhưng đám thủ vệ đã ra khỏi đây tám năm, chàng làm lão đại đã sáu năm, biện pháp nào mà chưa thử qua chứ, nhưng vẫn không thể đột phá nổi, hiện tại lại muốn dẫn họ theo, nói dễ hơn làm”- Mễ Lương cảm lấy cây quạt phe phẩy không ra chút gió. “chàng đồng ý mang ta theo mà ở lại Viêm Hoang một năm. Nếu một năm qua đi, chúng ta không thể tìm ra cách, đợi đến mùa mưa năm sau chàng cứ đi đi. Chàng ở bên ngoài tung hoành, sau này về đến đón ta và họ, so với việc ở lại đây thúc thủ vô sách vẫn tốt hơn”

“Ta đã nói rồi bọn họ là huynh đệ của ta vì vậy sẽ dẫn họ theo, đây chỉ là một phần nguyên nhân.”- Ấn Hạo ngưng lại, nghiêng mặt nhìn nàng. “Nguyên nhân khác là vì nàng”

“Vì ta sao?”

“Thế chất nàng không được tốt, như Sở Nghiêu đã nói trước đây, nếu nàng có thể rời khỏi Viêm Hoang thì căn bản Viêm Hoang sẽ không thể giữ được ba trăm đàn ông thế này. Ta muốn mang nàng đi, cách duy nhất là mang họ đi, phá vỡ tuyến phòng thủ ở Viêm Hoang, nếu không nàng cũng thấy rồi đó, những người khác sẽ không để nàng đi”

Trái tim Mễ Lương như được hũ mật đầy ngả, vừa mềm vừa ngọt, nàng mím môi cười, hạ giọng nói: “Lão đại, tại sao chàng lại thích ta?”

Giọng Ấn Hạo trong đêm có chút mơ hồ: “Tóm lại, là vì, nàng. là con gái”

Hũ mật trong tim liền biến mất, Mễ Lương giận nói: “Bên ngoài có rất nhiều phụ nữ, tới khi đó chàng tính thế nào?”

“Ta đã ngủ với nàng, cũng phải chịu trách nhiệm. Ta nghĩ lúc ta vừa đi, nàng ở trong chỗ này nước sôi lửa bỏng, biết đâu mỗi ngày đều nguyện rửa ta, sống bên ngoài ta cũng chẳng yên. Đàn ông hứa với phụ nữ thì phải làm được, bằng không sao được xem là nam nhân?”- Ấn Hạo nhíu mày, cúi gằm lại. “Nàng cũng đang nhớ mặt nam nhân của ta phải không?”

Giọng nói ái muội, Mễ Lương vừa nghe đã biết hán nghĩ gì, muốn nói làm nhưng nàng không hứng thú, nhưng cũng lâu không cùng Ấn Hạo thân mật, nàng nhỏ giọng nói: “Ta muốn hôn chàng”

“Ta cũng muốn”- Ấn Hạo nhìn trái nhìn phải. “Đáng tiếc không được, đám người này ngồi trước mắt, tới lúc ta ăn được nàng rồi, bọn họ chắc cũng muốn”

Tuy rằng không có ai ở bên, nhưng Mễ Lương vẫn là tiêu điểm, vô số ánh mắt trong đêm tối nhìn chằm chằm nàng. Có người thấy mắt nàng đảo qua, liền cao cổ gọi: “Mễ Lương, qua nhảy thử cho bọn ta đại khai nhãn giới, bộ dạng cô xinh như vậy, nhảy cũng rất đẹp...”

“Tiên nữ, cô sang đây chơi đi, nếu không chúng tôi kể chuyện trước đây cho cô nghe”

Thần Tâm vui vẻ chạy tới, xoa xoa tay: “Mễ Lương, cô qua đây nói chuyện với chúng tôi đi. Chúng tôi rất thích cô a, mấy ngày trước khi không có lão đại, cô sắp xếp cho chúng tôi làm đủ việc thật vui vẻ, nếu không bọn tôi cũng không biết chơi thế nào”

Đám đàn ông này buồn chán đến điên rồi, ai ai cũng chán là sự thật, lúc trước vì cứu Ấn Hạo, mọi người đều ra sức, Mễ Lương cũng nhận ra mọi người cũng không tệ. Ấn Hạo kéo nàng sang: “đi thôi, qua nói chuyện với họ đi, nếu không nàng hát bài ca rung chuyển cho họ nghe”

Rung chuyển? Mễ Lương nhớ trước đây khi nàng hát “hảo hán ca”, Ấn Hạo chắc chắn là đang si nhục nàng.

Trước khi Mễ Lương tới, người ở ch cũng từng nghĩ đến chuyện vượt ngục tập thể, mọi cách đều đã suy nghĩ nhưng hiện giờ không có cách khác. Đinh Nguyên cũng tìm ra cách phối hợp thuốc nổ tốt nhất, cũng dùng căn phòng ở nơi hẻo lánh là thí nghiệm nhưng những căn phòng ở Viêm Hoang đều rất kiên cố không thể phá hủy được.

Đinh Nguyên cảm thấy rất xấu hổ, thậm chí không dám nhìn thẳng Mễ Lương: “Mễ Lương, tôi không thể làm được thứ cô muốn rồi”

“Anh cũng có hết sức rồi, chỉ là thuốc nổ không thích hợp với nơi này”- Mễ Lương ít nhiều cũng cảm thấy chán nản, nếu thuốc nổ cũng không dùng được, nàng cũng không nghĩ được ra cách gì khác.

“Thật ra thuốc nổ rất có tác dụng”- Một giọng nói trầm thấp vang lên, Mễ Lương quay đầu lại, là một người đàn ông gần ba mươi, tầm vóc không cao lắm, mặt đôn hậu, tay mang theo một cái gói to, không biết chứa gì bên trong. Hắn nhìn Mễ Lương nói: “Cô là biểu tượng của Viêm Hoang, thứ cô nghĩ ra sao có thể không dùng”

Mễ Lương cảm thấy hắn đang nịnh hót nàng, nên chỉ cười cười, lại nghe hắn nói: “Thuốc nổ của cô có thể phá hủy tháp canh”

Lúc này không chỉ có Mễ Lương, ánh mắt mọi người đều nhìn hắn, hắn không chút hoang mang nói: “Mẫu chốt ở đây là để thuốc nổ ở đâu”

“Mộc Chùy, ý của mày là sao?”- Mắt Ân Hạo sáng lóe.

Người đàn ông tên Mộc Chùy chỉ về phía trước lầu canh. “Thuốc nổ này Đinh Nguyên chế tạo rất tốt, hai tòa tháp canh này cũng không chắc chắn, có lẽ do Đinh Nguyên chưa từng nhìn thấy bộ phận dưới tháp canh”

Hắn lấy từ trong túi ra hai mô hình tháp canh thu nhỏ. “Mô hình tháp canh này được mô phỏng chính xác với cái thật”

Ân Hạo quan sát cẩn thận, chỉ vào tay phải nói: “Chính là cái này, cách dựng xà ngang, tổng số cây đều không hề sai lệch, vừa rồi mày nói có thể dùng thuốc nổ hủy tháp canh, nhưng chúng ta đều biết thuốc nổ này không đủ mạnh”

“Muốn hủy cả tháp canh thì không thể, nhưng chỉ cần làm cho nó sập, thì mục đích đã xem như đạt được”- Hắn chỉ vào thanh xà ngang ở mô hình tháp canh. “Tháp canh xây dựng ở trên địa quý, nằm đó từ trên không đồng đỉnh vào cọc gỗ, căn cơ không vững, toàn dựa vào những bệ cọc gỗ và thanh ngang để chịu sức nặng. Hơn nữa ở trên đúc kim loại vách tường dày ít nhất nửa thước, cọc gỗ ở dưới chịu áp lực rất nặng. Chỉ cần đặt thuốc nổ ở vị trí chính xác thì cả tòa tháp canh sẽ đổ sập.”

Mộc Chùy chỉ chỉ vào ba cây xà ngang liên tiếp: “nơi này là trung tâm sức nặng của cả tòa tháp canh đè lên, chỉ cần hủy nơi này, những cọc gỗ ở dưới sẽ phải chịu toàn bộ sức nặng, chúng ta chỉ cần tùy ý hủy đi một thanh ngang, chắc chắn sẽ tạo ra lỗ hổng hai tầng, toàn bộ sức nặng ở trên sẽ khiến tòa tháp canh bị đổ nhào”

Mộc Chùy lấy con dao bên hông ra, chặt đứt hai điểm liên tiếp vừa chỉ, thoát một cái đã cắt đứt thanh ngang, sau đó âm thanh rào rào vang lên, mô hình tháp canh tưởng chừng chắc chắn lại đổ xuống đất.

Mễ Lương tròn mắt há mồm nói: “Trước kia anh làm nghề gì?”

Mộc Chùy không đáp, Đinh Nguyên nói với Mễ Lương: “Trước khi đến Viêm Hoang Mộc Chùy không phải tên đó, tên thật là Công Diệc Tử, tổ tiên ba đời là kiến trúc sư cho hoàng tộc, Trích tinh lâu ở Lạc Thành, cửa điện chính đều do hắn xây, thi công, giám sát, phương diện xây dựng hắn rất rành”

Thời huy hoàng qua đi, Mộc Chùy không muốn nhắc lại, hiện tại hắn chỉ quan tâm Viêm Hoang, ánh mắt nhìn sa bàn, hắn thở dài: “Nhưng chúng ta không thể tới được xà ngang, đặt thuốc nổ ở vị trí thích hợp nhất”

“Mày chỉ dẫn thế là được rồi, những cái khác chúng ta sẽ tự nghĩ cách”- Khóe miệng Ân Hạo nhếch lên. “Mễ Lương là vật biểu tượng do trời ban, ta biết, nàng nhất định sẽ mang đến vậy may”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Đặt ngay cốc khẩu cứng chắc, ngoại trừ đá cuội cũng chỉ có vài nơi xuất hiện từ phân thảo, nhưng ngay cả nó dù sức sống mạnh mẽ tới đâu cũng không thể sống ở nơi có từ trường bao phủ; nói đúng hơn, từ phân thảo có một đặc tính tồn tại, có thể tiếp cận địa quý nhưng vẫn có khoảng cách nhất định, dù chỉ là khe hở nhỏ nhưng nhất định phải có.

Lúc quý tồn tại, phiến lá của từ phân thảo cuộn lại, lúc không có phiến lá lại giãn ra. Thông qua thời gian dài quan sát, Ân Hạo phát hiện được quy luật của từ phân thảo về thời gian lui tới của quý, giữa thời gian xuất hiện trong một giờ luôn có hai ba phút ngừng. Từ phân thảo giống như bản đồ chỉ đường, trong phạm vi một thước có thể đặt chân xuống.

Tháp cách cách trụ cầu cốc khẩu khoảng hai trăm thước hơn, Lúc trước Ân Hạo cùng Sở Nghiêu vượt ngục đã vạch kế hoạch như sau.

Ân Hạo thông qua quan sát lựa ra năm cây từ phân thảo, chỉ cần tốc độ nhanh gọn, có thể thừa dịp hai ba phút nhảy ra ngoài thành công hơn trăm

thước, nhưng từ phân thảo mọc rải ra trên mặt đất rất ít ỏi, phía sau một trăm thước không có nơi đặt chân. Ân Hạo và Sở Nghiêu quyết định cầm nỏ kéo cung, mũi tên mang theo dây thừng thô to bắn vào mặt tháp canh, sau đó buộc đầu dây khác lên tầng đá, hai người đu lên dây thừng, tới xà ngang ngay tháp canh, sau đó dùng dây thừng kéo hồ sa trúc qua, lợi dụng sự co giãn của hồ sa trúc nhảy ra khỏi khu vực quĩ, rót xuống hồ nước cách mấy trăm thước.

Vì đuôi mũi tên mang theo dây thừng to muốn bắn ra vài trăm mét phải sử dụng loại cung nỏ cỡ lớn, thời gian hoàn thành vô cùng cấp bách, Ân Hạo không thể hoàn thành thuận lợi nên mới kiếm người cùng hợp tác.

Thật ra, Ân Hạo đã tìm ra cách tiếp cận tháp canh bên phải, trước xà ngang của tháp canh có một khu vực biệt lập, có thể núp ngay tháp canh bên phải, kéo cung bắn dây thừng lần nữa thì sẽ thuận lợi đi qua tháp canh bên trái.

Tháp canh nơi cốc khẩu cao tới trăm mét, cũng là nơi phòng ngự có yếu tố uy hiếp nhất đối với ngục giam. Tuy vậy tháp canh không ngờ, thực lực trong chớp mắt đã thay đổi. Thủ vệ có vũ khí, có rồng bay nhưng người ở Viêm Hoang thân thủ bất phàm, có thể lấy một chọi mười.

Trời vừa sẩm tối, hàng loạt rương thạch anh tím bị nhấc lên, đổ ào trên mặt đất, ai nấy đều kinh ngạc, Ân Hạo chỉ vào thạch anh tím, hét to nói: “Thấy rõ chưa? Chúng ta có tiền, chỉ cần xử lý đám khốn khiếp bên ngoài xong, chúng ta có thể ra ngoài mua nhà, cưới vợ ngủ với phụ nữ, không phải bị giam ở đây tựa như chiếc lồng chim, đất cằn sỏi đá! Hiện tại chúng ta đã nghĩ ra cách hủy tháp canh bên ngoài...”

Mọi người đều kích động, Ân Hạo lớn tiếng hỏi: “Chúng ta muốn gì?”

Mễ Lương đứng kế bên dẫn đầu hô to: “Chúng ta muốn ra ngoài!”

“Chúng ta muốn giết bọn họ! Chúng ta muốn ra ngoài!”

“Giết chết lũ khốn khiếp kia.”

Quần chúng đều xúc động, khát vọng tự do bùng nổ, ai ai cũng vùng nắm tay, toàn bộ đều kích động.

“Chỉ cần chúng ta đoàn kết, có thể giết hết bọn chúng ra ngoài, lấy lại những thứ thuộc về chúng ta”- Giọng Ân Hạo xé toát cả nóc nhà. “Từ nay, thời gian nghỉ ngơi giảm đi một nửa, chúng ta vì tự do mà cùng phấn đấu!”

Không ai bởi vì bớt đi thời gian nghỉ mà buồn bực, ngược lại người người sắc mặt đỏ bừng tinh thần sáng rực, giống như dùng không hết khí lực, có người la to: “Lão đại, chúng tôi đều nghe theo lão đại!”

Người người ủng hộ, cùng lúc là hoàng hôn cuồng hoan, nhưng ngày hôm nay lại khác hẳn mọi ngày, ba trăm người gầm rú, tiếng la hét chấn động trời!

Khu vực khai thác mỏ mỗi ngày đều có hai trăm người làm việc, tuy Ân Hạo có thạch anh tím nhưng vì tránh để thủ vệ hoài nghi mỗi ngày vẫn có một trăm năm mươi người tới khu vực khai thác mỏ. Một nhóm người tìm thạch anh tím, một nhóm khác nhìn như đang làm việc thật ra là tìm lưu huỳnh cùng kali nitrat. Tuy uy lực của thuốc nổ có hạn, nhưng dưới sự chỉ giáo của Mễ Lương Đình Nguyên đã tạo ra hỏa pháo, lực sát thương có hạn nhưng nổ mạnh tạo ra tiếng vang như sấm, làm chấn động người khác, đầu tiên làm người khác kinh hoàng, kế tiếp là đột kích bằng vũ khí.

Còn lại một trăm người thì chấn bị công tác đối chiến, họ tháo toàn bộ sung sắt để ngay khi nghỉ chân chuẩn bị làm vũ khí, hai phòng rèn vừa được xây lên, vài người to khỏe đứng kế bên bể lò, ống bể vừa kéo lên, lửa đỏ văng tứ tung, những người đàn ông khỏe mạnh còi trần bị văng trúng có kim nén nhấc khối sắt đang đỏ bừng lên, mồ hôi rót xuống như mưa, tay cầm chùy nặng mấy chục cân không ngừng lên xuống, tiếng đinh đinh đang đang vang lên liên tục.

Mễ Lương vừa tới trước cửa phòng rèn một luồng nhiệt đã bay ra, nóng tựa như lò hấp, nhiệt huyết của họ lại giống như bể lò càng đốt càng tăng. Bọn họ đều rất thích năng, năng quả thật là biểu tượng của họ, không chỉ cải thiện cuộc sống mà còn mang tới niềm vui, quan trọng hơn là mang tới hi vọng thoát khỏi Viêm Hoang.

Đàn ông vừa thấy năng thì liền mỉm cười, người đàn ông đứng cạnh cửa cầm cây đao đi ra khoe: “Đao này đã rèn mấy ngày, hôm nay cuối cùng cũng hoàn thành, buổi tối, tôi sẽ múa đao cho cô xem!”

“Đao của mày nhỏ quá”- Người khác đẩy hẳn qua. “Mễ Lương, cô xem này chuôi của cây đại đao này nặng trăm cân, lúc múa đao sẽ tạo ra gió, khí thế hùng hực, uy lực mạnh mẽ...”

“Nhưng đao của mày trong nặng nề quá”- Tên đàn ông cao gầy nói.

“Đao của mày nhỏ xiu, cần bản không để cho đàn ông dùng”

..

Nơi nào có đàn ông thì nơi đó không khác gì chợ bán vịt, mặt Mễ Lương toàn vết đen, năng hát tay: “Đừng âm ỉ nữa, mang đao ra xa một chút, dùng động vào tôi a. Làm việc đi làm việc đi, tôi đến để nghiệm thu thành phẩm, nhanh điểm số đi”

Mễ Lương vừa kiểm kê binh khí thì bên cạnh có người la lên: “Mễ Lương, buổi tối cô hát cho chúng tôi nghe đi”

“Cổ họng tôi không tốt, buổi chiều tôi sẽ làm cơm nắm cho mọi người, mỗi người một cái”- Mễ Lương lớn giọng nói.

“Là cô tự mình làm sao? Mẽ Lương tôi cũng muốn cô tự mình làm...”

“Chờ Mọi người làm đủ trăm cây đao tôi sẽ tự mình làm, nhưng mỗi cây đao đều phải đạt tiêu chuẩn”- Mẽ Lương trừng mắt nhìn đám đàn ông. “Cho dù tôi tự mình làm, mọi người cũng đừng nghĩ đến chuyện ăn bớt, bằng không tôi sẽ từng người ra làm bia luyện bắn”

“Ha ha ha...”- đám đàn ông cười vang.

Phòng sa bàn cách đại đường không xa, trở thành nơi tụ họp quan trọng. Ân Hạo ở đó tìm ra sách lược chiến đấu, Hàng Phá Hải từng là tướng quân thân chinh bách chiến phương diện này hẳn nắm rất rõ, Cốc Tử suy nghĩ nhanh nhạy trước khi tới Viêm Hoang từng là mưu thần, Lộ Ngũ đọc vạn cuốn sách, văn võ song toàn... tóm lại, người Viêm Hoang nhân tài đông đúc, tất cả thể lực và trí tuệ đều cống hiến ra hết.

Còn Mẽ Lương, nàng là biểu tượng ở Viêm Hoang, nàng cùng Ân Hạo đi khắp nơi cổ vũ mọi người, nàng nói một câu đám đàn ông như ăn phải thuốc kích thích, bùng bùng khí huyết đi làm việc.

Việc chế tác binh khí đều diễn ra vào ban ngày, ban đêm ở Viêm Hoang vẫn cuồng hoan, nhưng nội dung chuyển sang luận bàn hoặc đối chiến. Mẽ Lương chính là người thổi gió châm ngoài, mỗi ngày vào buổi tối nàng đều hét to: “Tối đây, hôm nay phân thành hai đội nhỏ, toàn lực đấu với nhau, chứng tỏ thực lực của nhóm mỗi người, ai thắng thì mai ăn sủi cảo”

Ba trăm người chia làm vài đội nhỏ, Hàng Phá Hải bắt đầu huấn luyện họ những kỷ luật cơ bản, Ân Hạo cùng với người của hắn đốc thúc, ban ngày làm việc đêm xuống thì thao luyện.

Phân công tự động, nhiệt huyết bùng bùng, ai ai cũng tha thiết một ước mơ là được tự do.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

“Mẽ Lương, khi ra được khỏi đây tôi sẽ mua cho cô đôi khuyên tai phi thủy và vận trâm, còn nữa tặng cả vài gấm để cô may quần áo”- Một người đàn ông khỏe mạnh có làn da cường tráng đang lau chùi binh khí mỉm cười nhìn Mẽ Lương. “Cô mặc vào hẳn sẽ rất đẹp...”

“Cái thứ vận trâm đó phạm tục chết đi được, tiên nữ chúng ta không cần đâu, Mẽ Lương, tới đó tôi giúp cô làm hai khuyên tai bằng trâm châu trăm năm...”

“Mẽ Lương, cô đừng nghe bọn họ nói”- Thần Tam vừa làm cung tiễn vừa nói, “Đến lúc đó tôi làm giúp cô, tôi sẽ lên núi Thiên Lang bắt con Thiên Phụng Hùng điêu, lấy lông của nó làm đồ trang sức, dùng Dục Kim Điều khắc thành hoa, ở giữa còn đính thêm một viên hồng tinh, chắc chắn trên thế gian này nó là độc nhất, bất cứ người phụ nữ nào cũng muốn có a”

Mẽ Lương vừa trông coi vừa cầm mũi tên lên nhìn nhìn, bình thần nói: “Bên ngoài mỹ nữ nhiều như thế, ra khỏi đây rồi các người còn nhớ tôi không chứ”

Đám đàn ông liền tỏ thái độ: “Mỹ nữ bên ngoài sao sánh với cô, vừa nhìn thấy cô tôi đã yêu”

“Tôi từng gặp qua nhiều mỹ nữ, nhưng Mẽ Lương vẫn là đẹp nhất, xinh đẹp tựa tiên nữ”

“Mẽ Lương, tình cảm của tôi dành cho cô sâu như biển cả, sau này cô đi theo tôi đi. Tôi sẽ lo cho cô mỗi ngày đều có thịt ăn”

“Phi!! Với bộ dạng của mày mà còn muốn có tiên nữ. Mẽ Lương, cô đừng quan tâm tới hắn, sau này đi theo tôi, tôi sẽ xây cho cô một tòa kim ốc để ở, mang một đồng người về để cô sai bảo, bản thân tôi cũng sẽ để cô sử dụng.”

Ai cũng không tỏ ra yếu thế đứng dậy, giọng như hồng chung, son sát thề thốt: “Mục tiêu phấn đấu cả cuộc đời này là được ngủ cùng Mẽ Lương...”

“Vây mày cứ từ từ mà phấn đấu”- Một giọng nói không to không nhỏ cất lên, Ân Hạo từ cửa bước vào, đôi mắt quét nhìn đám người không an phận. “Còn chưa ra được khỏi đây, vẫn còn phải nỗ lực rất nhiều, trước khi giết được kẻ địch thì đừng có lo tán dóc”

Mẽ Lương đứng bên cạnh nắm nắm tay cười. “Đến lúc đó phải xem biểu hiện của mọi người a”

Tên đàn ông vừa bị mắng chậm rãi phấn đấu vung đao nói: “Mẽ Lương, tôi sẽ chém đứt đầu 50 tên, chờ chém xong rồi sẽ mang tới cho cô đếm, khi đó cô hôn tôi được không?”- Tên đàn ông nhìn Mẽ Lương chớp mắt, tha thiết nói: “Một chút thôi mà”

Mẽ Lương không nói gì, chỉ mỉm môi cười, Thạch Đầu và Lộ Ngũ thì ở bên cạnh xem kịch vui, mặt Ân Hạo đen đi hai phần: “Không cần làm việc sao?”

Cả ngày chỉ biết tán gẫu”

“Tôi rất siêng năng”- Tên đàn ông không phục nói. “Lão đại, Mễ Lương cũng không phải của mình anh, tới khi ra ngoài rồi, tôi muốn cưới Mễ Lương, có gạo có lương, nhiều may mắn...”

Ấn Hạo nghe mà thấy phiền, bảo họ tiếp tục làm việc, ra hiệu cho Mễ Lương ra ngoài. Ra cửa, hắn cùng Mễ Lương đi về trước, giọng nói cố ý hạ xuống mang theo sự bất mãn: “Đừng có cả ngày ở gần bọn họ như vậy, bên trong âm ỉ, tất cả đều là bình khí, con gái như nàng chỉ cần vào nhìn sơ rồi đi ra thôi”

“Không đến nơi này thì đi đâu? Đi đâu thì cũng là đàn ông, nói chuyện cũng chẳng thua kém nhau mấy, nghe mãi cũng thành quen”- Mễ Lương phản đối nói.

Ấn Hạo liếc mắt, giọng nói như rít qua kẽ răng: “Xem ra lâu rồi không quản giáo nàng, nàng quên mất bản thân mình là người phụ nữ của ai”

Mễ Lương nhún nhún vai, cười vô tội.

Lông mày Ấn Hạo giật giật, bây giờ đàn ông ở Viêm Hoang đều có niềm hi vọng mới, mọi sự chú ý cũng không dồn lên Mễ Lương nữa. Bằng không nếu tình trạng trước kia tiếp tục phát triển, Ấn Hạo cũng không cách nào áp chế được thú tính của bọn họ.

Thạch Đầu cùng hai tên khác đi theo sau họ, Ấn Hạo phải về phòng đem sổ liệu ghi chép về địa quý trước kia tìm cho ra, mang theo vài người tới khu nghỉ chân. Phòng hắn ở không để cho ai tùy tiện ra vào, Thạch Đầu và Mễ Lương thì được phép vào, nhưng hai người kia thì đứng ở ngoài chờ.

Mấy thứ đó đều để bên trong mật thất sau tủ quần áo, khi mở cửa ra, hắn quay đầu nói với Thạch Đầu: “Đệ ở đây chờ một lát đi, đừng để cho ai khác tùy tiện vào phòng, Mễ Lương giúp ta tìm là được”

Lúc vào hắn không quên đóng kín cửa tủ, đi vào trong vài bước thì ôm lấy Mễ Lương vào lòng, hai giữ lấy thắt lưng nàng, ghé vào tai nàng thổi ra luồng khí nóng: “Nàng quên ai mới là người đàn ông của nàng rồi sao?”

Mễ Lương ở trong lòng hắn mỉm cười. “Chàng cũng thật là, bỏ ra đi”

Ấn Hạo không hài lòng cắn vành tai nàng. “Nói nàng thích ta”

“Đừng mà, Thạch Đầu đang ở bên ngoài”- Mễ Lương muốn thoát khỏi cái ôm của hắn, nhưng Ấn Hạo ôm rất chặt, nàng lại không muốn phát ra tiếng động để Thạch Đầu nghe được, đành phải thỏa hiệp nhìn về mặt của hắn, sau đó ghé vào người hắn cười lên bản bật. “Đàn ông ở Viêm Hoang ta đều ghét, chỉ thích mỗi chàng, chàng còn thích nghe gì nữa ta sẽ nói cho chàng nghe, sao lại giống như đang ghen thế kia”

“Không phải ghen, mà ta đói đến run rẩy”

Dứt lời, Ấn Hạo giữ lấy ót nàng mạnh mẽ áp xuống một nụ hôn. Một tháng qua, hắn chưa từng thân mật tiếp xúc, sớm đã đói khát đến không nhịn được, hắn mút môi Mễ Lương, đầu lưỡi tiến quân thần tốc tách hàm răng nàng, ra sức quét qua đầu lưỡi của Mễ Lương, kịch liệt như mưa to gió lớn, tưởng chừng muốn vò nát cả người nàng rồi nuốt xuống

Khoang miệng vừa mềm vừa nóng, Ấn Hạo càn quét lung tung, hơi thở hỗn hển, không chỉ có phần dưới thân mà toàn bộ tế bào đều kêu gào. Một nụ hôn không thể thỏa mãn, hắn muốn đi vào bên trong nàng, khát vọng sự mềm mại ấm áp bao vây lấy khi hắn đưa vào, cơ thể Ấn Hạo như muốn nổ mạnh, thật tình không thể khống chế nổi, chuẩn bị lột sạch quần nàng.

Mễ Lương bị hắn ôm đến cả người mềm oặt, nhưng lo có người phát hiện liền đẩy hắn: “Được rồi... đừng. đừng như vậy, bên ngoài có người chờ chúng ta”

Nụ hôn kịch liệt nóng bỏng lúc này khiến mặt Mễ Lương đỏ rực, đập vào mắt Ấn Hạo thì lại như đang dụ dỗ, hắn cắn xuống quai hàm nộn thịt của nàng, giọng nói hàm hồ. “Ta nhịn không được...”

Nói xong hắn cầm lấy tay để xuống phần dưới thân, Mễ Lương cũng bị thứ thô cứng bên trong đũng quần của hắn làm cho sợ hãi. Ấn Hạo nhíu mày, hai mắt đỏ ngầu, khó chịu như con thú bị vây trong lồng, nghiêng răng nói: “Ta rất khó chịu, Mễ Lương, ta muốn nàng...”

Hắn quay đầu nhìn lối ra vào, trực tiếp kéo Mễ Lương đến sau giá sách, tiếp tục hôn nàng, sau đó đè nàng lên bàn sách. “Cho ta đi, ta chịu không nổi nữa...”

Đại khái cũng lâu lắm chưa làm, Mễ Lương cũng có phản ứng nhưng vẫn còn chút ý thức nên cự tuyệt hắn. “Không được, sẽ bị người ta phát hiện...”

“Rất nhanh sẽ xong ngay thôi”- Ấn Hạo bỏ qua sự phản đối của nàng, dùng sức đè nàng lên bàn sách, vô cùng lo lắng hất vấy nàng lên. “Giúp ta giải tỏa một chút, nếu không ta sẽ điên mất”

Mễ Lương đứng trên mặt đất, người lại tựa vào bàn sách, nàng biết hắn khó chịu, nhưng mật thất này cách âm không tốt, Thạch Đầu còn ở ngoài. Mễ Lương uốn éo mông kháng cự, nào biết càng vận vẹo càng khiến dục vọng Ấn Hạo thêm điên cuồng. Ấn Hạo mạnh mẽ giữ lấy nàng, vật cứng tiến nhập giữa hai chân nàng, thông qua lớp vải dệt mỏng manh đè lên chỗ mềm mại của nàng, hắn hấp tấp cỡi dây lưng, quần rớt xuống đất, tay khác đẩy vấy nàng lên, cỡi quần lót, nhắc người thì liền đâm vào.

Mề Lương phát ra tiếng rên, cảm giác choáng váng trời đất nghiêng đảo, cơ thể mềm đi như uống phải xuân dược, không còn sức phản kháng.

Ấn Hạo thỏa mãn thở mạnh, chính là loại cảm giác này, vừa mềm mại lại trơn bóng, siết chặt đến mất hồn, giống như có hơn một ngàn cái miệng nhỏ đang cắn nhẹ vào vật của hắn. Nơi tiếp xúc ẩm ướt, Ấn Hạo sờ soạng lên bắp đùi của nàng, nơi đó đã ướt thành song, hắn cúi xuống ôm Mề Lương, hơi thở nóng hổi phả vào tai nàng, chế giễu nói. “Thì ra nàng cũng dúi đến run rẩy”

“sẽ bị phát hiện... a”- Đây là chút lý trí cuối cùng của Mề Lương, nhưng theo động tác của Ấn Hạo, lý trí cũng bay mất, hai mắt mơ màng, cổ kiễng tiếng “a...a”. Mề Lương cũng đã dúi mấy tháng qua, hơn nữa loại hoàn cảnh này khiến cho nàng có tật giật mình, thần kinh căng ra hơn bình thường. Mỗi động tác của Ấn Hạo đều khiến cơ thể nàng phản ứng mãnh liệt.

Lúc mới bắt đầu Mề Lương còn cắn môi không để bản thân kêu lên, nhưng vài phút sau lý trí bị ** làm mất hết, bắt đầu cao cổ rên rỉ, Ấn Hạo vội che miệng nàng lại, hạ giọng nói: “Đừng kêu, sẽ bị nghe thấy đấy”

Hắn càng che, Mề Lương càng muốn kêu, khoái cảm mãnh liệt như từng cơn sóng bao phủ lấy nàng, bên trong mật thất tiếng phách phách lảng vảng. Ấn Hạo áp sát ngực vào lưng nàng, một bàn tay đưa ra trước ngực sờ vật mềm mại của nàng, tay khác che kín miệng. Mề Lương nén tiếng rên vào cổ, vừa đè nén vừa khó chịu giống như hắn đang cưỡng gian nàng.

“Ráng nhịn.. đừng kêu”- Ấn Hạo không ngừng lặp lại bên tai nàng, động tác càng lúc càng thô bạo, nàng nghiêng rằng giống như bị ép điên, hơi thở dồn dập, ức chế mà không thể thoát ra. Ngực Mề Lương phập phồng, theo từng đợt va chạm của hắn nâng lên tới đỉnh cao, sáng khoái đến mức chẳng biết gì cả, vật cứng đột nhiên rút ra ngoài, dịch màu trắng đục nóng bỏng phun trên hai vú trắng toát.

Ấn Hạo hôm nay ra rất mau, hắn cắn tai nàng, xin lỗi nói: “Không thể làm lâu, bọn họ sẽ nghi ngờ”

Mề Lương đang chìm trong khoái cảm, Ấn Hạo lại bỏ chạy khiến nàng cảm thấy đói khát trống rỗng, khi nghe thấy thi liền lắc mình cầu hắn: “Ta còn muốn”

“Không được”- Ấn Hạo đứng dậy, nhìn nước chảy từng giọt giữa hai chân nàng, để thành từng vệt dài, hắn sờ sờ vào giữa hai chân nàng hồng thùy tràn cá ra, thấp giọng cười: “Sao lại tham đến như thế”

Mề Lương túm ngón tay hắn đẩy vào sâu, lắc lắc người: “Ta khó chịu”

Ấn Hạo rút tay ra đánh nhẹ lên vú nàng: “Không thể làm lại, ngoài cửa có người chờ, để bọn họ đợi lâu sẽ nghi ngờ, nói không chừng nhảy vào bây giờ”

Hắn cởi quần ra, dùng quần lót lau sạch dịch thể trên vú nàng, còn xoa xoa giữa hai chân giúp nàng, kéo quần lót nàng lên, giúp nàng chỉnh lại váy. “Đợi đến khi ra khỏi Viêm Hoang, ta sẽ thỏa mãn nàng, còn bây giờ nàng nhịn đói vậy”

Mề Lương bắt đầu bĩu môi, gương mặt nhuốm đầy tình dục chưa mất.

“Nàng nghỉ đi, để ta tự tiếm đồ”- Ấn Hạo ném quần lót qua một bên, mặc thẳng quần dài vào, sửa sang lại vạt áo đi đến xung quanh lục lọi. Lúc hắn tìm kiếm thì Mề Lương ngồi ở ghế tựa bên cạnh, Ấn Hạo ôm vài cuốn sách bản nhỏ lật từng trang giấy ra, hắn nhìn nàng: “Sao nhìn nàng lại giống như oán phụ đây bất mãn thế kia”

“Ta bất mãn? Ta tùy tiện vậy tay thì có khối nam nhân xếp hàng để ta lựa chọn”- Mề Lương quả thật bị hắn làm cho mất hứng, ánh mắt khinh bỉ ám chỉ Ấn Hạo hôm nay phát huy không tốt.

“Nếu còn dám nói vậy thì ta sẽ xử lý nàng đó”- Ấn Hạo nhìn nàng uy hiếp, buông đồng hồ ra đi tới trấn an nàng, hôn nhẹ lên trán. “Với tình huống thế này không thể làm lâu. Nhấn nhịn một chút, không lâu nữa ta sẽ thỏa mãn nàng, tới lúc đó xem nàng cầu xin tha thứ thế nào”

Ấn Hạo ra khỏi mật thất xem như chưa xảy ra chuyện gì, đem mấy thứ đồ tìm được cho hai nam nhân ngoài cửa, ra về dạo mạo ra lệnh Thạch đầu mang Mề Lương về, nói bản thân phải quay về đại đường. Mề Lương thầm mắng hắn trên dưới vài lần, tên đàn ông này nói không chừng sẽ trốn trong phòng giặt quần lót bẩn cũng nên.

Mũi tên làm ra rất nhiều, đại đao trường thương kiếm sắc không ít, Đinh Nguyên còn làm thêm mấy vũ khí hình mặt trăng sử dụng trong quân đội, Chớp mắt có thể bắn ra mấy chục mũi tên hình thoi dài nhọn, ấn động cơ bắn chết chỉ qua ba lần, lực sát thương rất lớn. Sau ba lần tuy bên trong không còn tên nhưng chỉ cần trong tay có mũi tên lấp lánh vào là ổn, trước mắt đây là vũ khí trang bị chủ yếu ở Viêm Hoang. Nhưng loại vũ khí này nhược điểm là tầm sát thương rộng nên khi hỗn chiến không thể sử dụng, nếu không sẽ ngộ thương người cùng một bên, thích hợp bắn từ xa.

Vũ khí thiết kế phức tạp tinh diệu, kết cấu bên trong là bí mật quân đội, nhưng với Đinh Nguyên là chuyện nhỏ. Hắn còn làm cho Mề Lương một loại cung nỏ nhỏ linh hoạt, có thể mang theo bên người, tính chuẩn sát cao, để cho những người nhỏ bé như Mề Lương sử dụng không tốn chút sức/

Ấn Hạo thì thập phần khinh bỉ: “Mọi người đều vội vàng chuẩn bị để thoát khỏi đây, kết quả này làm gấp mấy ngày chẳng qua là làm cho phụ nữ, chút tác dụng đối chiến cũng không có. Đinh Nguyên, mày cũng rảnh thật”

Đinh Nguyên cũng không phản bác, chỉ im lặng ngậm phản kháng, ánh mắt liếc trộm Mề Lương thì Mề Lương thích ra mặt, lòng hắn cũng vui lây. Đến khi Hàng Phá Hải chạy sang kêu Ấn Hạo đi thì nụ cười trên môi hắn càng khó che đi.

Trước đây, Mề Lương cũng từng luyện bắn cung nhưng luôn bắn trật, hơn nữa cung tên quá nặng, thứ mà Đinh Nguyên làm cho nàng có rãnh ngắm, nàng bắn vài lần đều trúng mục tiêu nên rất thích, tùy tay vỗ vai Đinh Nguyên, sùng bái nói: “Tôi phát hiện anh cái gì cũng làm được nha”

Mỗi lần Mễ Lương cười mắt đều sáng rực lên như trăng non, Đinh Nguyên càng lấy làm hoan hỉ, mỗi cười tươi: “Cô cần gì thì bảo tôi làm cho”

“Tốt”- Mễ Lương để cung nỏ vào cái hộp nhỏ, tay nàng chưa từng làm việc nặng, lúc mở hộp cũng khó khăn, Đinh Nguyên đưa tay qua tính mở giúp nàng, nhưng lòng bàn tay chạm vào tay nàng, ma xui quỷ khiến hấn cầm tay nàng lên. Hấn cầm rất dịu dàng, như nâng niu đóa hoa mảnh mai xinh đẹp trong tay.

Mễ Lương thấy hấn không thả ra vội vàng rút tay lại, xem như không có chuyện gì đưa cái hộp cho hấn: “Anh sửa lại đi, cái hộp này mở khó quá”

“Là tôi chưa suy nghĩ chu đáo”- Giọng Đinh Nguyên ôn hòa, hấn nhìn chăm chăm tay Mễ Lương, cảm giác mềm mại vẫn còn lưu lại trên tay: “Mễ Lương, cô thật xinh đẹp, tay cũng hoàn hảo, bàn tay đẹp như vậy không thể làm việc nặng, có gì cứ nhờ tôi làm”

Đừng nói việc nặng, ngay cả những việc dơ bẩn nàng cũng không làm: “Thạch Đầu giúp là được rồi, cả ngày đệ ấy chạy tới chạy lui như con khỉ, tinh lực dùng mãi không hết”

“Mễ Lương, tới khi chúng ta phá được phòng thủ bên ngoài, nếu ta không chết không tàn phế, nàng đi theo ta đi, ta cam đoan sẽ tốt với nàng. Lão đại tuy rất mạnh nhưng người uy phong như lão đại đều thích cưới nhiều phụ nữ, còn ta, cả đời chỉ cưới mình nàng, chỉ thích mình nàng”- Đinh Nguyên cam đoan nói: “Nếu ra được bên ngoài ta sẽ đi tìm ông ngoại, về sau còn thể kiếm rất nhiều tiền, cho nàng một ngôi nhà làm bằng ngọc, quần áo bằng gấm, không phải động tay động chân”

Đám đàn ông đều bắt đầu tính chuyện sau này, Mễ Lương cười cười: “Đợi sau này hãy nói, lúc này vẫn chưa biết thành công hay không, anh phải tự biết giữ lấy mạng mình rồi hãy tính tiếp chuyện sau này”

Đinh Nguyên thấy nàng không từ chối cho là bản thân có hi vọng, lòng càng vui vẻ: “Mễ Lương, chúng ta nhất định có thể ra ngoài, tới đó nàng chỉ cần núp đi tự chăm sóc bản thân, chờ bọn ta báo tin tốt về là được”

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

“Lão đại, anh muốn nhân lúc hỗn loạn hạ cầu treo xuống sao?” Thạch Đầu nghiêm mặt nói.

Ẩn Hạo tát vào ót Thạch Đầu: “cầu treo có nhiều binh lính canh gác, hơn nữa cầu treo quá nặng, cơ quan hạ cầu không phải chỉ cần một người là làm được, nếu hạ cầu treo chính là tự tìm chết. Ta kêu đệ đổi vị trí đốt lửa chứ không phải đi tìm chỗ chết”

Phương thức đưa vật tư vào có chút thay đổi, đối phương đem xe chứa vật tư vào, vì mất thời gian tháo dỡ nên Mặc Củ đề nghị với ngục trưởng để mấy kẻ bị bắt giam đẩy xe vào, mấy kẻ phạm tội chịu trách nhiệm đẩy xe vào trong Viêm Hoang, như vậy tránh để mấy kẻ phạm tội rảnh rỗi trong cấm khu, cũng đảm bảo không có biến cố xảy ra.

Kế hoạch của Ẩn Hạo là lợi dụng lúc đưa vật tư, để Thạch Đầu trốn dưới xe có cái rương hình vòng cung tiến vào thủ vệ thành tiến hành tiếp ứng. Không gian trong rương rất nhỏ, còn có xà ngang chất bên trong, không ai có thể ngồi bên trong có người ẩn nấp, cho dù đem người chặt thành mấy khối cũng khó nhét vào.

Giống như vài thế kỉ trước, cảnh sát nào ngờ bên trong động cơ ô tô có người núp trong đó, không những vậy mà cả chín người theo động cơ ô tô chạy ra khỏi tường thành Berlin, quả thật khiêu chiến với trí tưởng tượng của con người. Mễ Lương tận mắt thấy Thạch Đầu vận vẹo biến hình. ... Biến đến mức tạo thành bộ dạng không thể tưởng nổi, cơ thể giống như bùn nhão tùy ý nhét vào cái rương hình cung bên trong xà ngang ngổn ngang ngổ vào những chỗ trống. Mễ Lương nhìn đến trợn mắt há mồm, lại nhìn cơ thể Thạch đầu ở trong rương từ từ biến trở lại như cũ, nàng nhìn không được sờ đầu Thạch Đầu: “Đệ là người à?”

Thạch Đầu nhướng lông mày với nàng: “Đây là tuyệt học của đệ, trước kia đệ làm qua rất nhiều lần, tuy bây giờ cơ thể đệ có to ra nhưng căn bản không thành vấn đề”

Ẩn Hạo lại túm Thạch Đầu qua, vỗ đầu hấn nói: “Ta nhắc nhở đệ, nhiệm vụ của đệ là đem số thuốc nỏ này cất vào chỗ không ai thấy, nếu thuận lợi thì đốt lửa lên, sau đó núp đi, không cần xen vào những chuyện khác. Cũng không cần gắng sức mà giết người, trốn đi biết chưa? Cho dù chúng ta ra tay giết đi nữa cũng không được ra, kỹ năng của đệ không thể dùng được trong tình huống đó.”

“Gì mà kỹ năng chứ? So với mọi người thì đệ kém nhưng với đám khốn kiếp bên ngoài đệ không sợ”- Thạch Đầu nắm tay bắt phục nói.

Ẩn Hạo túm cổ áo hấn, quát: “Nói với đệ cả nửa ngày cũng chưa nhớ, đốt lửa rồi núp đi, núp đi, nghe không?”

Thạch Đầu gãi gãi đầu, gật gật: “Đệ biết rồi”

Thạch Đầu là người dẫn đầu xâm nhập doanh trại địch, Mễ Lương cảm thấy nguy hiểm, lo lắng nói: “Một mình đệ ấy đi, sẽ không sao chứ?”

“Mọi lực chú ý của thủ vệ đều dồn vào chúng ta, cũng chủ yếu tập trung ở tường thành, người phía sau không nhiều, bên trong cũng không có người tuần tra, bọn họ cũng không ngờ chúng ta lên vào đó, nguy hiểm không nhiều”- Ân Hạo nói. “Có thể đảm nhiệm việc này chỉ mình Thạch Đầu, đệ ấy là ăn trộm, am hiểu việc chạy trốn ẩn nấp, chỉ cần núp thật kĩ thì sẽ không gặp nguy hiểm”

Ân Hạo xoay người, dặn dò Thạch Đầu: “Thạch Đầu, nếu chúng ta không hủy tháp canh đúng hẹn hay có chuyện gì ngoài ý muốn, thì đệ cứ trốn cho kĩ, với bản lĩnh của đệ nấp vài ngày cũng không sao. Bọn ta sẽ tìm cách tấn công ra ngoài, ngàn vạn lần nhớ kĩ, không cần làm chuyện hữu dũng vô mưu”

Mễ Lương cũng dặn dò Thạch Đầu mãi, đôi chiến chắc chắn sẽ có người chết, lòng Mễ Lương thật sự sợ hãi.

Năm tháng chuẩn bị, cuối cùng cũng tới ngày sinh tử. Mễ Lương nhìn Thạch Đầu núp trong xe bị đẩy ra ngoài, tâm càng lo lắng, mắt nhìn theo người núp trong xe, vẫn không nhúc nhích, tới khi cánh cửa nặng chịch hạ xuống không nhìn thấy gì nữa.

Mễ Lương rất lo sợ xe xóc nảy, đám người kia sao lại thô bạo như vậy, Thạch Đầu liệu có bị choáng, lỡ như chiếc xe xảy ra vấn đề có người muốn kiểm tra rương thì sao.. Mễ Lương không dám nghĩ, cũng không thể nghĩ, chỉ thành tâm cầu nguyện mong không có chuyện ngoài ý muốn.

Ân Hạo vỗ vỗ vai nàng: “đừng lo nữa, trước khi tới Viêm Hoang Thạch Đầu từng làm chuyện này nhiều lần, lúc đi qua chỗ nguy hiểm tuyệt đối không phạm lỗi”

“Ta tin đệ ấy sẽ không sao”- Mễ Lương xoay người, cùng hắn đi vào cốc. So với Thạch Đầu nàng lo cho Ân Hạo hơn. Tối nay, Ân Hạo tính phá tháp canh, so với việc lên vào quân doanh càng nguy hiểm hơn không biết bao nhiêu lần. Nàng cầm tay hắn: “Tối nay chàng phải cẩn thận, ta chờ chàng về đón ta”

Ân Hạo xoa xoa tay nàng, nhìn những người khác đứng ở xa: “Ta sẽ không đem nàng tặng cho đám người háo sắc kia, vì vậy ta nhất định sẽ còn sống”

Phía sau có người nhìn thấy hai người nắm chặt tay nhau, lại không có ai kêu lên, nhìn trái phải nhìn trời tỏ ra không thấy.

Ân Hạo thả lỏng tay nàng: “Nàng chỉ cần làm chuyện mình cần làm, làm xong hãy về phòng đi”

Mễ Lương gật đầu.

Ân Hạo cười cười nhìn nàng, chỉ chỉ vào đồng vật tư vừa chuyển vào, lớn giọng nói: “Tối nay ăn cơm trước đã, lấy tất cả thịt thà ra ăn hết. Chúng ta phải ăn cho no. Đây là khoảnh khắc cuối cùng của chúng ta còn ở đây, ngày mai, chúng ta sẽ ra ngoài ăn”

“Được!! Được!! Được”

Mọi người hưng hồn nói.

Đêm ba mươi tháng ba, trời không có ánh trăng, thời tiết không tốt lắm, những ngôi sao cũng không nhiều, bóng đêm mờ mịt một màu đen.

Đêm tối không thể ngăn đàn ông Viêm Hoang cuồng hoan, ở cấm khu thì một vòng đuốc sáng, những dải đất xung quanh đều sáng rực. Mấy tên đàn ông cầm nhạc khí tự chế, rung đùi đắc ý hoa chân múa tay, gõ trống liên hồi, hò huyền kéo lên, mộc cầm bản tơi, âm thanh du dương khiến người ta quên mất đây là ngục giam

Tiếng kèn trống, tiếng đàn nhạc, đinh đinh đang đang vang lên, còn có tiếng hò reo, tiếng la hét, âm thanh của chân dậm xuống đất... Viêm Hoang tiến vào thời khắc sôi nổi nhất ngày.

Vài tên đàn ông mặc quần áo rách đứng ở giữa nhảy múa theo tiếng trống, thân hình run rẩy quái đàng, nhảy một lát có kẻ nói: “Cút đi... mau đem phụ nữ lên đi”

Đám đàn ông đang nhảy múa liên leo xuống, bọn họ càng kêu to, tiếng trống càng nhanh hơn, dưới tiếng nhạc theo tiết tấu một cô gái mặc chiếc váy đỏ sẫm đi ra giữa đất trống. Dáng người nàng thướt tha, eo run lên như con rắn nước đang đưa toàn bộ thân hình, theo nhịp trống quuyến rũ lắc mông và người. Cánh tay để trần, dưới ánh lửa làm ra động tác mê người, tựa như bướm bướm đang vẫy cánh, giống như từng dòng chảy tự do, trong chớp mắt đã bắt được trái tim của từng người.

Đám đàn ông gõ tiết tấu nhanh hơn, cơ thể nàng như ngọn lửa đang bùng cháy, mông lay động, xoay tròn hai tay, khiến toàn bộ đỉnh núi Viêm Hoang đều sôi trào.

“Lũ người biến thái kia lại nhảy múa à” Ở trên tháp canh, tên thủ vệ nói với đồng nghiệp, hắn đưa mắt nhìn màn múa ở giữa. “Mẹ kiếp, mày xem trên lưng tên đó kia, vòng cổ có rất nhiều thạch anh tím”

Đêm đêm Viêm Hoang cuồng hoan, gần một tháng nay ngày nào cũng nhảy máu tấu nhạc, hôm nay vũ đài chuyển tới cốc khẩu đã là ngày thứ ba. Hai ngày trước Mễ Lương cũng từng nhảy, nhưng hôm nay càng ra sức múa, bộ dạng hoa lệ, thất lung bằng đồng được mài sáng thu hút, còn khảm cả thạch anh tím, dưới ánh lửa lấp lư người đến lóa cả mắt.

Ánh đuốc chiếu sáng như ban ngày, hơn nữa cả người Mễ Lương lập lòe trong đêm, mắt trong nhất thời không thích nghi với bóng tối, nên không thể nhìn rõ mọi thứ. Đương nhiên đám người ở tháp canh cũng chẳng để tâm canh gác, ai ai cũng chăm chăm nhìn vào kẻ đang nhảy múa.

“Đám khốn nạn đó không giao toàn bộ thạch anh tím, lại còn đeo lên người tên biến thái đó”

“Nói không chừng là do hai ngày qua khai thác được, hôm qua đâu có đâu”- Đám đàn ông tựa vào tường mắt đều mờ to. “Giống, tên đó thật giống đàn bà mà, bộ dạng đẹp như thế”

Thật ra đa số đám thủ vệ cũng nhàm chán như những kẻ bị phạm tội ngồi trong ngục, dù có ít quân kỷ để bọn họ hưởng lạc, nhưng nam binh bình thường một tháng chỉ phát tiết được một hai lần, luật lệ quân đội còn đề trên đầu, bọn họ còn không tự do bằng phạm nhân.

Đám phạm nhân hàng đêm tiệc tùng, đánh nhau nhảy múa tùy ý, còn thủ vệ mỗi ngày đều canh giữ cốc khẩu, trông đến mòn con mắt. Khi vũ đài chuyển tới gần cốc khẩu, đám thủ vệ là kẻ được hưởng lợi nhất. Nghe tiếng nhạc tấu lên từ bên trong, đám thủ vệ càng hưng phấn, mắt tập trung vào giữa vũ đài.

“Đội trưởng, ngài đừng đánh bài nữa, tới đây ngồi xem, bên này nhìn rõ lắm đấy”

“Đẹp thật, chắc là phụ nữ đó”

“Đầu óc mày hỏng rồi a, làm gì có phụ nữ nào được đưa vào đó”

“Đàn ông thì sao lại múa đẹp như thế? Ngài xem, ngài xem, còn có ngực...”

“Chẳng qua do tên biến thái đó tự động, mày không biết năm ngoái bọn họ còn mua cả quần áo phụ nữ. Đám người này bị giam lâu quá thành ra cũng trở nên dị thường...”

“Dù là đàn ông cũng không sao, không để ý a, thật đẹp...”

Lúc bọn họ đang tranh luận kẻ đang múa là đàn ông hay phụ nữ thì có người lên đến trụ cầu, đường hầm được mở rộng chứa hơn mười người. Xuyên qua khe hở Ấn Hạo nhìn ra ngoài, tiếng ồn ào từ đối diện phát ra, một làn khói không to bốc lên, hân mĩm cười.

Hắn không cần Thạch Đầu tạo lửa quá lớn, ngược lại lớn quá làm thủ vệ hoài nghi, chỉ cần tạm thời thu hút lực chú ý của bọn chúng là được.

Ấn Hạo nhìn chăm chăm từ phân thảo, nắm chặt ba lô: “Chính là lúc này”

Thời gian chỉ có hai ba phút, phải thật nhanh tay.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Dưới trụ cầu, một hòn đá nhô lên, Ấn Hạo là người đầu tiên nhả ra khỏi mặt đạo, dùng tốc độ nhanh nhất đạp lên mấy chỗ có từ phân thảo, trong chớp mắt đã tới từ phân thảo thứ năm, Hàng Phá Hải và Lộ Ngũ cũng bám sát theo sau. Ba người cùng nhau đỡ lấy cây cung lớn, “vèo—” một tiếng, mũi tên thô to bắn thẳng về phía xà ngang của tháp canh bên phải.

Bên kia Lộ Ngũ cấp tốc dùng dây thừng quấn quanh khối đá lớn, quấn chặt rồi thắt lại. Ấn Hạo lại nhảy lên, đáp xuống bên ngoài cách hai mươi ba mươi thước, hắn giữ lấy dây thừng tránh để bản thân rơi xuống đất, lại tiếp tục nhảy cứ như thế bốn lần liền tới được xà ngang.

Tốc độ của Hàng Phá Hải và Lộ Ngũ cũng không chậm, lưng mặt vật nặng nhưng vẫn nhanh nhẹn như thường, khi tới được xà ngang, ba người lại lắp cung tên vào, bắn mũi tên đầu tiên vào xà ngang của tháp canh bên trái. Ấn Hạo đem dây thừng thắt chặt hai ba chân, rồi nương theo nó nhảy sang tháp canh bên trái, tuy thuốc nổ chất đầy trên lưng nhưng động tác lại thoăn thoắt tựa linh hầu.

Việc đặt thuốc nổ cho tháp canh bên phải giao cho Lộ Ngũ, Hàng Phá Hải đưa một phần thuốc nổ cho hắn, trên lưng còn thừa lại một ít đi sang tháp canh bên trái. Hai người đặt thuốc nổ vào nơi quan trọng, Ấn Hạo sắp xếp lại kíp nổ, ra hiệu cho Hàng Phá Hải đi mau.

Dây thừng mỗi lần chỉ có thể chịu được một người, thời gian cấp bách, ba người ai đi trước đi sau đều đã tính kỹ, Hàng Phá Hải theo đường cũ quay về, bên kia Lộ Ngũ đặt thuốc nổ cẩn thận xong cũng tranh thủ rút lui.

Ấn Hạo là người cuối cùng lui lại, người bên trong thành thì vội vàng dập tắt lửa, truy cứu trách nhiệm xem do ai gây ra, người trên tháp canh thì vẫn say sưa xem ca múa, nhiều thủ vệ thì đang tán gẫu, mấy năm qua chưa từng xảy ra chuyện gì, sự cảnh giác của thủ vệ cũng buông lỏng.

Tối khi Ân Hạo nhảy trở lại sau lưng trụ cầu, quay đầu nhìn, lá của tử phản thảo đều dựng đứng, nơi Ân Hạo vừa nhảy qua xuất hiện từ trường với cường độ lớn nhất.

Bên trong có người báo cho người ở sau: Đã đặt thuốc nổ vào vị trí, chuẩn bị đốt lửa.

Trên bãi đất trống, tiếng nhạc không dứt, nhưng tiết tấu cũng chậm lại, Mễ Lương cũng từ từ lui xuống, trong đêm tối có người thúc nhẹ nhàng: “Mau vào phòng, che lỗ tai lại”

Mễ Lương vội vàng chạy vào trong một căn phòng.

“Oanh— oanh—“

Tiếng nổ đinh tai nhức óc, trời đất chuyển động, đám thủ vệ đang nghe ca múa liền giật mình khi tiếng nổ lớn vang lên, mặt mờ màng,

“Tiếng này từ đâu tới”- Một số kẻ theo phản ứng ôm lấy ngực.

Nền đất dưới chân lay động, chén trà rơi xuống ào ào, tháp canh nghiêng ngả, ánh mắt đám thủ vệ đều kinh hoàng: “Tháp canh sắp sụp... tháp canh... không ngờ”

“Oanh.. Oanh”

Tiếng thuốc nổ nổ mạnh hơn nữa càng khiến người khác kinh hãi, tháp canh cao trăm mét đều đổ xuống đất, bao trùm lên khu địa quý là từng bụi cát cao, không ai thấy rõ tình huống cụ thể thế nào. Tháp canh đúc bằng kim loại vô cùng chắc chắn, phía trên không bị hư hại quá nhiều, chỉ là đổ xuống trên mặt đất, phương hướng đổ về phía bên trong ngục giam.

Tháp canh bị đổ thì đám thủ vệ cũng như mấy trái dưa hấu nung theo con song, có kẻ bị đâm chết, kẻ đứng lên được cũng bị từ trường trên mặt đất hút vào, chỉ vài phút sau cả cơ thể trở thành đồng xương trắng.

Tiếng nổ liên thanh, cát bụi bay cao mấy chục thước, nhân diện đám thủ vệ trong thành chưa kịp phản ứng, toàn bộ đám đàn ông đều nhảy ra, trong đó có hai người chạy về nơi cửa khẩu nặng ngàn cân, cố gắng vận cơ quan mở cổng lớn. Những người còn lại dùng những cây cung tên cỡ nặng bắn về phía chớp tháp canh mang theo mười cái dây thừng.

Thuốc nổ đặt ở những vị trí trụ quan trọng, cũng quyết định hướng sụp của tháp canh. Tháp canh ngã sâu mười ba thước, người ở Viêm Hoang dùng đó làm cầu để leo lên tòa thành của thủ vệ.

Tháp canh vừa sụp, người trong cốc đã mở sẵn đại môn của cấm khu, mọi người ào ào khiêng vũ khí chạy vào đó. Bên ngoài cổng thành có hai mươi thước nằm trong khu vực an toàn, vô số cung tên hạng nặng nhắm về phía thành bắn ra tên, có người vút cung đi, châm ngòi nổ, mang theo hỏa pháo chạy và ném thẳng về trước.

Dưới lớp cát bụi, mười người đàn ông đu lên dây thừng leo tới lầu canh, một nhóm người mang theo xích sắt cực bền, buộc lại trên lầu canh để lát sau có người từ phía sau leo qua. Một nhóm người mang theo cung tên hạng nặng lại chạy về hướng cổng lầu, từ tháp canh bị sụp bắn dây thừng sang

Đám thủ vệ bên ngoài chưa kịp hoàn hồn sau tiếng nổ, thì đã chết tức tưởi dưới con bão tên vào thuốc nổ, nhưng người trong thành vội vàng phản ứng lại, Mặc Cù nghiêm nghị hạ lệnh: “Bắn tên”

“Bọn chúng muốn tạo phản đang chạy qua đây, toàn lực nghênh chiến cho ta”- Mặc Cù gấp nguy không loạn. “Không phải bọn chúng chết thì là chúng ta”

Lúc Mặc Cù nói mấy câu đó, người bên ngục giam cũng dự đoán được đối phương sẽ bắn tên, hô to: “Lập tấm chắn”

Tiền vũ đầy trời như châu chấu bay qua, phía đối diện, những tấm chắn dựng lên bảo vệ bản thân và đồng đội, chỉ trong mười giây ngắn ngủi một người ném thuốc nổ qua!!

Nhưng tiến độ của người đang trên lầu canh cũng bị chậm lại, mấy chục người bao thành hình tròn, dùng tấm chắn bảo vệ bản thân, chậm rãi từ từ tiến lên. Ân Hạo cũng đã ở trong đó, gian nan leo lên tháp canh vào trong thành lầu chỉ còn cách một trăm thước, chưa kịp đu dây thừng qua.

“Thả ròng bay ra, bay lên không trung trợ giúp”- Mặc Cù chỉ huy nói, quý đất tuy trống nhưng không dễ qua, hướng hò bọn họ còn có cả thành lầu chắc chắn, bên trong thành có vô số các khe nhỏ hẹp để bắn tên, dù mấy tên tội phạm có bắn tên cũng không bắn được người trong này. “Không được để bọn chúng vào thành!! Một người cũng không”

Ròng bay còn chưa bay ra, đã có người kêu lên: “Bọn họ vào được rồi!! Có người vào thành rồi”

Trên đài quan sát cao cao ở ngục giam, thiết bị bắn cực đại được lắp đặt sẵn, tất cả đều do những người am hiểu nghiên cứu chế tạo ra dưới sự dẫn dắt của Mễ Lương trong vòng ba tháng, làm vô số thí nghiệm mới tạo thành, nó có thiết bị lắp đặt hỗ trợ khiến người có thể bay ra xa trăm thước trên không tới thành lầu, lợi dụng dù nhảy tự chế để đáp đất.

Qua năm tháng, người ở Viêm Hoang ngày ngày chế tạo vũ khí, nghiên cứu trang bị. Hủy đi song sắt, ván giường, dùng than đá để rèn thiết, than củi để chế thuốc nổ, nhiên liệu ở Viêm Hoang không đủ, mọi người suốt mấy tháng đều thiếu ăn, vì để có đủ nhậy, ai cũng góp y phục, chăn bông mong ra khỏi

đây.

Cốc Tử và Thiết Đầu là hai người đầu tiên bị bắn đi, lúc chuẩn bị rút xuống đất, họ rút đao trên lưng ra chém giết người trong thành.

Đội đến khi đám thủ vệ nhìn rõ bọn họ qua bằng cách nào thì liền phòng bị, Mặc Cù hạ lệnh: “Nhìn thấy những tán dù đó bay xuống thì bắn ngay” thì người bên trong ngục giam đã qua được mười mấy người, đao kiếm lâm lâm khí thế bức người, gặp người giết người, gặp quý giết quý. Cốc Tử múa song đao, chém rớt đầu tên thủ vệ, kêu gọi đội hữu. “Giết người trong thành trước, giúp đỡ người của chúng ta qua”

Người bên phe mình đã tiến vào sau cổng thành, người ở cốc khẩu chịu trách nhiệm bắn tên và thuốc nổ cũng hạ tốc độ lại, chỉ bắn ra ít thuốc nổ để tạo nên tiếng nổ ầm ầm phô trương thanh thế. Từ trên đài cao trong cốc, Lương Toàn thấy đối phương bắn tên lên không, hai người vừa bay sang đã bị bắn chết ngay liền hết lớn: “Ngừng bắn người, cầm vũ khí, chuẩn bị tiến lên”

Bọn họ chạy xuống dưới, bên dưới hai bên đều đồng loạt đứng dậy, Mễ Lương cùng một người đàn ông què một tay và người khác què một chân ngồi bên cạnh nhau, đám đàn ông lúc chạy ra ngoài không quên nhắc: “Mễ Lương, cô ngồi ở đây, đứng đi đâu cả đấy”

“Đi đi, giết sạch bọn họ!”- Mễ Lương kêu to, cầm lấy dùi trống, dùng sức gõ chùy vào mặt trống, người đàn ông kia chỉ dùng một tay cũng ra sức đánh trống, dù không ra trận nhưng họ vẫn chiến đấu.

Tiếng trống mãnh liệt hung tráng, âm thanh vang dội, cổ vũ người ở tiền phương anh dũng giết địch.

Trên tháp canh, Ân Hạo tay cầm tám chắn loại nhỏ, nhân lúc đối phương giảm bắn tên liền gấp rút chạy về phía ngược lại, kéo cây hồ sa trúc, căng ra rồi bắn lên nhảy lên trên thành, tay nhặt lấy thanh đao cùng đối phương chém giết.

Người bên ngục giam vào được thành chỉ có mười mấy người, nhưng đều là người thân thủ nhanh nhẹn, đám thủ vệ bị bọn họ dọa sợ tới mức tay chân cứng đơ, chỉ có thể cố gắng tiến lên họp lại.

Người đang tới tháp canh vừa dùng tám chắn bảo vệ vừa dùng cung tên bắn ra dây thừng về phía thành lâu, nắm chặt thời cơ đu qua thành.

Khi tới được thành thì liền cầm lấy vũ khí chém giết thủ vệ, có người chưa tới được đã bị bắn chết, cả cơ thể rơi thẳng xuống trở thành đồng xương trắng.

Lợi dụng dây thừng để qua thành, tới được thì ít hi sinh thì nhiều, Ân Hạo kêu Thiết Đầu cách đó không xa đang giết địch: “Đi, chúng ta mau hạ cầu treo xuống”

Cầu treo dài cả trăm thước, lúc thu lên tạo ra hai đoạn gấp, không chỉ nói tới xung quanh thủ vệ đông mà cơ quan móc xích càng rắc rối, cần vài người hợp sức mới hạ được. Ân Hạo vừa chém giết vừa đi qua, cả người mặc áo đen nhiệm không biết bao nhiêu máu tươi, giết đỏ cả mắt, đao lướt qua giết hai người: “Tao sẽ xử mấy tên này, các người mau đi hạ cầu treo”

Tuy nói thế nhưng một mình hấn ứng phó là không thể, Thiết Đầu cũng trợ giúp. Mặt khác hai người hợp lực mới mở được chốt, những người khác thì thả móc xích. Thấy bên cạnh có người nhảy sang, đúng là Thạch đầu, trên người nhiều vết thương, hấn nhảy tới chỗ trực kéo “để để”

Trực kéo hết sức nặng, hai chân Thạch Đầu đập xuống đất, trán nổi lên cả gân xanh, miệng gào lên, dùng hết khí lực toàn thân kéo trực. Nào ngờ trực kéo vừa quay được thì một mũi tên nhọn bay xuyên qua cấm vào đùi phải Thạch Đầu, Thạch Đầu ngã xuống sau đó có tên bay qua, cấm vào ngực phải Thạch Đầu.

Bên kia Mặc Cù đã bắn hết tên, ném cung tiễn đi, cầm lấy đao đánh tới, còn hô to: “Mau!! Không được để bọn chúng hạ cầu treo”

Nói xong bay lên, hướng thẳng về phía Thạch Đầu, Ân Hạo vội vàng lướt tới, đưa đao lên chống đỡ, cản Mặc Cù lại. Thạch Đầu ngã xuống, Ân Hạo rống to: “Đã bảo để đứng ra, chúng ta không có thiếu người”

Thạch Đầu đứng không nổi, máu tươi từ ngực ào ào chảy ra, giọng run lên: “Lão đại, cẩn thận”

Phía sau, Mặc Cù lại bỏ tới, Ân Hạo lách mình né đi, Mặc Cù hận đến nghiến răng: “Nếu biết thế này tao đã không thả mày về”

“Thả thì đã thả rồi!”- Ân Hạo lớn giọng cười: “Không ngại nói cho ngài biết, ta dùng một viên thạch anh hồng hối lộ tên họ Định, cho nên hấn mới nói giúp ta”

Hấn đang tính cùng Mặc Cù đại chiến thì Thiết Đầu vọt qua, đẩy Ân Hạo: “Nơi này để tôi”

Dứt lời, hấn cùng Mặc Cù liền lao vào nhau, Ân Hạo cũng không nhàn rồi quan tâm Thạch Đầu, vội vàng ném gói thuốc qua cho Thạch Đầu để hấn cầm máu, tình huống nguy cấp, Thạch Đầu biết chỉ còn biết cầu may. Đội hữu đang vất vả thả cầu treo xuống đám thủ vệ chạy qua chỗ đó càng nhiều, đang chuẩn bị hạ tay xuống giết địch, Ân Hạo hét to: “Tiếp tục đi, thả cầu quan trọng hơn, để tao”

Ân Hạo nhảy sang bảo vệ hai người đang thả cầu, hấn bản thân không thể phân thân, phía sau Nam Minh và Hàng Phá Hải cũng nhảy qua, Hàng Phá Hải thì bảo vệ, Nam Minh đi thả cầu.

Máu tươi bay tứ tung, tiếng trống vang dội, một trận chiến chấn động tâm hồn.

Đến khi Mặc Cù xuyên kiếm qua ngực Thiết Đầu thì đao của Thiết Đầu cũng chém trúng tay trái Mặc Cù, Mặc Cù hai mắt đỏ tươi đầy sát khí, cơ thịt

trên mặt run rẩy, rút kiếm ra đâm sâu thêm lần nữa: “Mày quả thật có tài, đáng tiếc động tác quá chậm”

“Cũng tiếc mày đã chậm”- Thiết Đầu nhếch môi cười. “Cầu treo đã hạ...”

Mặc Cũ sợ hãi quay đầu, cầu treo nặng nề hạ xuống, tuy chưa hoàn toàn hạ xong nhưng cũng không còn cao, người ở đối diện ném những móc câu dài lên cầu, đu dây thừng lên, vì sợ trúng tên, họ nhảy qua dây xà ngang nơi cầu treo, sau đó từ từ leo lên.

Cầu treo dài mấy trăm thước, hạ xuống không dễ, thu lên cũng chẳng dễ dàng, không phải chỉ một hai phút là thu được.

Cầu treo vừa hạ, thủ vệ mất ưu thế, những người trong ngục đều chạy ào ào về phía thành, người người xoa tay, hận không thể băm đôi phương ra thành thịt nát.

Ba mươi tháng ba, đêm tối không trăng, Viêm Hoang đầm máu, tiếng kêu thảm thiết vang dội trong đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Tay Mễ Lương không còn chút sức, tiếng trống có vẻ rã rời, nàng dứt khoát dừng tay, người đàn ông cút tay bên cạnh vẫn tiếp tục, nét mặt đỏ bừng như chiến sĩ đang giết giặc trên sa trường. Đến khi động tác của hắn chậm dần, Mễ Lương lại nổi tiếp, lúc cả hai người đều không thể tiếp tục nữa thì tiếng la hét bên ngoài đã nhỏ dần.

Nỗi sợ hãi cực điểm lại thành bình tĩnh, trái tim Mễ Lương sâu như giếng nước, không chút gợn sóng, nàng hỏi người đàn ông kế bên: “Chúng ta thắng chưa?”

Người đàn ông dựa vào tường, yên tĩnh như pho tượng Phật: “chắc chắn chúng ta thắng”

Đây là tâm nguyện và là điều hắn tin tưởng, hắn đứng dậy nhìn ra xa, đêm tối như mực không thể nhìn rõ, nhưng hắn lại chỉ xuống dưới hưng phấn nói: “Là chúng ta thắng, bọn họ không còn bắn tên nữa, trên trời cũng không có rồng bay, có lẽ người của bọn chúng đã bị chúng ta giết gần hết”

Mễ Lương vội vàng muốn chạy ra xem thì hắn giữ chặt nàng: “Cô không thể đi, bọn chúng vẫn chưa bị giết sạch, lỡ có kẻ bắn lên cô sẽ bị thương, tôi cũng đã hứa với mọi người không để cô ra ngoài”

Lúc này Mễ Lương lại cảm thấy khó chịu, dù họ thắng nhưng tất cả thương vong. Tới khi có người chạy về hướng họ kêu to: “Chúng ta thắng rồi!! Mễ Lương, chúng ta đã được tự do”

Trái tim Mễ Lương vẫn đang thất lại, nàng vội vàng chạy băng về phía cốc khẩu, xuyên qua bức tường cao, bước lên cầu treo, chạy một mạch tới thành lâu, vừa mới vào thành liền gọi to: “Ấn Hạo— Ấn Hạo—”

Người đàn ông bên cạnh vui vẻ giữ lấy nàng, lắc người Mễ Lương: “Mễ Lương, chúng ta tự do rồi”

“Lão đại đâu?”- Mễ Lương vội kéo lấy hắn hỏi.

“Bên kia”- Người đàn ông chỉ, sau đó vội vàng vàng chạy về ngục giam, chuẩn bị thuốc thang cứu giúp người bị thương.

Mễ Lương nhìn theo tay chỉ của hắn, quả nhiên thấy bóng người ngồi xồm trên mặt đất, đúng lúc Ấn Hạo quay đầu lại, tiếng hô gấp rút mang theo lo lắng: “Thu Phở đâu? Mau kêu Thu Phở tới đây”

Ấn Hạo cầm niềng vải cầm máu cho Thạch Đầu, hắn chỉ nhìn lướt qua Mễ Lương, không hề cùng nàng nói câu nào. Mễ Lương vội chạy tới bên hắn, gương mặt tái nhợt như trong suốt. “Thạch Đầu...”

Hơi thở Thạch Đầu mỏng manh, trên người mũi tên vẫn chưa nhổ ra, Mễ Lương ngồi phịch xuống bên Thạch Đầu đó, nắm tay hắn: “Thạch Đầu, đệ kiên trì lên, chúng ta tự do rồi, chúng ta có thể ra khỏi đây”

Thu Phở lưng mang hòm thuốc lo lắng chạy tới, nhìn sơ qua liền vẫy tay kêu người kế bên: “Cánh, mau đưa Thạch Đầu vào phòng”

Phía sau một người đàn ông vừa từ ngục giam ra vội mang cáng sang, cùng Thu Phở cẩn trọng nâng Thạch Đầu để lên. Hai chân Mễ Lương bồng bềnh bước theo họ, vừa đi được vài bước đến tường thành nhìn thấy thì thể một người khiến nàng khựng lại.

Thiết Đầu tựa vào tường, hai mắt nhắm nghiền, khóe miệng hơi mỉm cười. Mễ Lương đứng trước mặt hắn, không cam tâm đưa tay dò xét hơi thở, nước

mắt cũng tự nhiên rơi xuống.

“Hắn chết rồi”- Ân Hạo cũng dừng chân, đứng bên cạnh nàng nói, dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng nhìn về phía người đang nằm mặc bộ áo giáp bằng bạc. “Thiết Đầu đã bị thương từ trước lại phải liều mạng với Mặc Cù, nhờ hắn giữ chân Mặc Cù chúng ta mới thuận lợi hạ cầu treo”

Giọng Ân Hạo lạnh lạnh mà bình thản: “Mặc Cù dù sao cũng là hảo hán, khó ở chỗ không nhận hối lộ của chúng ta, đáng tiếc trung thành sai chủ. Lúc chúng ta tấn công vào đây, ngục trưởng vừa lợi dụng người khác bảo vệ mình, vừa dùng rồng bay tẩu thoát, kết quả bị thuốc nổ oanh tạc”

Bàn tay to của Ân Hạo vỗ lên vai Mễ Lương: “Đi thôi, đi xem những người bị thương, người còn sống vẫn quan trọng hơn, tối nay còn có rất nhiều việc phải làm”

Mễ Lương đưa tay dụi mắt, tay nắm lấy cánh tay Ân Hạo, ống tay áo dính vào người, trên người cũng có vết đao: “Đi xem Thạch Đầu trước đã”

Có người hỗ trợ Thu Phổ, Mễ Lương thì ngồi bên cạnh giữ chặt Ân Hạo để hắn băng bó vết thương lại, vừa băng xong, Ân Hạo lại vội vàng ra ngoài.

Người ở Viêm Hoang đều biết cách trị thương căn bản, trên người luôn mang theo thuốc thang để dùng khi khẩn cấp, chủ yếu là cầm máu. Sau khi đánh nhau xong, mọi người đều đi lại vội vàng chăm sóc người bị thương, người bị nặng sẽ mang về cho Thu Phổ. Có người bị thương quá nặng, lúc đỡ lên cánh đã chỉ còn thoi thóp, nhưng vẫn giữ lấy tay Mễ Lương, giọng nói yếu ớt: “Mễ Lương, chúng ta tự do”

“Phải tự do rồi”- Mễ Lương rất muốn cổ vũ kêu hắn kiên trì, nhưng Thu Phổ đã lắc đầu, Mễ Lương cũng chỉ biết nhìn vết thương của hắn nước mắt trào ra.

“Tôi không muốn chết...”

Nhưng giọng của hắn nhỏ dần, từ từ khiến người khác không còn nghe rõ nữa, hai mắt Mễ Lương ngấn nước mờ mờ, đợi đến khi nàng lau đi nước mắt, có thể nhìn rõ gương mặt hắn thì hắn đã tắt thở, mắt vẫn còn mở to, dường như không cam tâm.

Mễ Lương phủ tay lên mắt hắn, sững sờ một lát lại chạy vào trong xem Thạch Đầu hỏi: “Đệ ấy thế nào?”

“Rất nguy hiểm, phải xem ngày mai có qua được hai không”- Thu Phổ không nói nhiều, vội vã đi trị thương cho người khác.

Định tổng quản trốn trong ngăn tủ bị lộ ra, mồ hôi lạnh đổ ròng ròng cầu xin tha thứ, có người tính một đao giải quyết ông ta nhưng Ân Hạo ngăn lại: “Tao còn có chuyện muốn hỏi ông ta”

Định tổng quản như vớ được ngọn cỏ cứu sinh, túm lấy áo Ân Hạo: “Dừng mà, ta biết các người đều bất bình, nhiều người đều bị oan, nhưng trước đây các người muốn gì ta đều cho người mang vào...”

“Ông không đi chỉ huy chiến đấu lại trốn ở đây, khiến cho Mặc Cù vừa chết, đám người còn sót lại cũng chẳng biết phản kháng, thật ra chúng tôi phản cảm ơn ông”- Ân Hạo cười lạnh. “Cho ông một cơ hội, được, ông đem viên thạch anh hồng bán cho ai rồi?”

“Có phải tao nói cho mày biết, mày sẽ không giết tao?”

“Tao có thể không giết mày”- Khóe miệng Ân Hạo nhếch lên.

“Còn chưa bán đi, đang được cất ở quê tao Nam Nguyên, nếu tao ra khỏi đây tao sẽ đem trả nó cho mày”—Định tổng quản run rẩy nói.

“Ông vẫn chưa chịu nói thật sao!!”- Ân Hạo túm lấy cổ áo ông ta quăng ra ngoài. “Quê ông không phải ở Nam Nguyên.

“Tao thật sự chưa bán, nó vẫn còn ở đó, ra khỏi đây tao sẽ cho mày...”- Định tổng quản cầu xin.

“Chưa bán là tốt”- Ân Hạo xoay người, vẫy tay với người ở sau. “Tao không giết ông ta, tùy ý các người”

Ân Hạo xoay người ra khỏi cửa, vội vàng đi sắp xếp những chuyện khác.

Những đồ vật trên đảo đều do bên ngoài mang tới, bởi vậy trên đảo luôn có thuyền, nhưng dù là ngục giam hay khu thủ vệ, bên ngoài địa quỷ bao phủ rất lên, không thể bay trên không ra khỏi đây. Lộ Ngũ cùng người của mình cười rống bay ra đến biển, kêu người chiếm thuyền, chuẩn bị thu dọn mọi thứ xong rồi rút đi.

Trận chiến bùng nổ chưa tới một giờ đã kết thúc, nhưng trong thời gian ngắn như thế lại chết mấy trăm người.

Trời cũng dần sáng, người ở Viêm Hoang bắt đầu kiểm tra số người còn sống, chuẩn bị rút lui khỏi đây. Ân Hạo kêu người đưa người bị thương đi trước, Nam Minh khiêng Thạch Đầu lên thuyền, Lộ Ngũ quay về cốc chuyển toàn bộ thạch anh tím đi, còn mang theo các nhu yếu phẩm. Nhìn những huynh đệ hi sinh, tâm trạng Ân Hạo cũng chùng xuống: “Đem theo thi thể của mọi người, giấc mộng của họ là rời khỏi Viêm Hoang, chúng ta an táng họ ở bên ngoài coi như hoàn thành tâm nguyện cho họ.”

Có nhiều thi thể không thể mang đi, khi rơi vào địa quỷ thì thành xương trắng không còn biết ai là ai. Thủ vệ trong thành đều bị vút vào bãi đất trống nằm giữa địa quỷ, xương trắng chất đống, thứ ánh sáng trắng lạnh lẽo lan tỏa, nơi nào có tài phú tiền bạc thì đều cần những sinh mạng hiến tế.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Kiểm tra nhân số xong thì Viêm Hoang còn được 273 người, trong đó có 46 người bị trọng thương, số thi thể tìm được và không tìm được tổng cộng hơn 40 người, rất nhiều người trong lúc chiến đấu đã đi đầu vào thành sau đó trúng tên mà chết, phần lớn thi thể đều rớt xuống bãi đất trống ở địa quý.

Số người chết cũng không quá nhiều, Mễ Lương là nhóm đầu tiên đến bãi biển, sau khi đã an bài cho Thạch đầu xong nàng lại nhớ tới Đinh Nguyên, mãi vẫn không nhìn thấy hắn đâu. Mễ Lương hấp tấp gọi lớn: “Đinh Nguyên... có ai nhìn thấy Đinh Nguyên?”

Không ai cho câu trả lời, có người trấn an nàng nói: “Có lẽ là ở phía sau”

Một lát sau rồng bay đưa một nhóm người khác tới. Mễ Lương vội vàng kiểm tra, gió ở bờ biển rất lớn, ngoại trừ những cây đèn lồng trên thuyền đang cháy thì ở bãi biển không có lấy ngọn đuốc, Mễ Lương cũng không nhìn rõ người. Nàng gọi tên Đinh Nguyên, đáng tiếc không có ai đáp lại. Đến nhóm thứ ba thì có giọng nói yếu ớt cất lên: “Ta ở đây”

Mễ Lương thở phào nhẹ nhõm, chạy tới thì không nhìn rõ mặt hắn. “Anh thế nào rồi?”

“Không sao, không sao cả”

Hắn bị thương không nặng là tốt rồi, một chút vết thương nhỏ đối với bọn họ cũng không sao, Mễ Lương yên tâm, vội vàng chỉ huy mọi người thả đồ xuống.

Tắt bật cả tối, trời vừa tờ mờ sáng thì ba chiếc thuyền bắt đầu xuất phát, tám người cưỡi rồng bay đi tìm nơi an toàn để trú ẩn. Viêm Hoang là một hòn đảo cách đất liền không xa, thuyền đi hơn nửa ngày thì đã nhìn thấy bờ biển, nhưng bọn họ phải đi khá xa để tìm nơi an toàn cấp bấp.

Ẩn Hạo nhảy xuống thuyền, mang theo người chết đem chôn dưới sườn núi cách bờ biển không xa, đám đàn ông thì đi tìm chút hoa dại trong rừng làm thành vòng hoa để lên.

Mễ Lương nhìn thi thể của Thiết Đầu bị vùi đi trong đất, ấn tượng sâu nhất của nàng về hắn chính là Thiết Đầu cầm com nôm của nàng làm ăn ngon lành dù miệng chê. Cuối cùng, hắn lại về với đất cát, chỉ còn lại sừng vật lúc trước còn sống hắn rất yêu quý, một con thần lân sa mạc.

Sau khi hạ táng xong, bầu không khí cũng thoải mái hơn, Ẩn Hạo đứng trên cao, chỉ về ngọn núi phía sau: “Bay qua ngọn núi này còn có thôn xóm, đi về trước ba mươi dặm thì có tòa thành nhỏ. Bây giờ mỗi người chúng ta đều có 22 thạch anh tím, tuy không quá nhiều, nhưng cũng đủ cho người nghèo ăn cả nửa đời. Mọi người có thể mua hộ tịch mới, xây nhà, lập nghiệp. Tại nơi này, ai đi đâu thì cứ đi, ai muốn theo tao thì theo, tao sẽ cho mọi người một nơi an toàn, sống sung túc đầy đủ”

“Không cần biết trước kia mọi người ai, hộ tịch của chúng ta đã hoàn toàn tiêu hủy, chúng ta là người chết. Nếu đã chết, mọi người hãy quên đi những chuyện trước đây, làm lại từ đầu. nếu còn làm chuyện thương thiên hại lý nếu bị bắt chỉ còn con đường chết, nếu tao nhìn thấy ai ở ngoài làm điều xằng bậy, tao mà động thủ thì mọi người cũng hiểu rồi”

Sự tồn tại của ngục giam Viêm Hoang là bí mật, những người bị phán tử hình sẽ bị treo cổ trên đài, tiến hành trước mặt mọi người, nhưng đài treo cổ làm rất cao, khoảng cách lại xa, quần chúng đứng coi cũng không thấy rõ ai là ai, cũng không biết người đã chết chưa, có khi là người thật, đôi khi lại trộm long tráo phụng, dùng mô hình mẫu thay thế, còn người thật bị đem vào Viêm Hoang. Chính vì thế người bên ngoài không hề biết tới ngục giam Viêm Hoang.

“Lão đại, tôi có hộ khẩu, từ trước tới nay tôi vẫn không hiểu tại sao mình bị đưa tới Viêm Hoang”- Người đang nói là thanh niên cỡ hai mươi. “Tối hôm đó tôi uống quá nhiều rượu nên ngã xiêu vẹo đường, ai ngờ lại bị đưa tới Viêm Hoang”

“Ha ha...”- Mọi người đều bật cười. “Ai bảo say xỉn, đáng đời”

Bọn người này đều vì lợi ích của bản thân, mấy năm qua thủ đoạn càng lúc càng tăng. Thấy ai cũng đều bắt vào Viêm Hoang, gồm tù binh, lưu dân, bọn buôn người lừa bán người dân, một số kẻ lái buôn thì đem thanh niên trai tráng trực tiếp bán cho quan phủ.

Ẩn Hạo phát phát tay: “Vậy thì về nhà đi, tới đây nhận thạch anh tím, mỗi người đều có, sau đó ai muốn đi thì cứ nói lời tạm biệt, sau này gặp lại đừng mong còn được thạch anh tím”

Hai rương thạch anh tím bị mang ra, mọi người bắt đầu hưng phấn nhận lĩnh thạch anh tím. Mễ Lương ngồi trên khối đá cao cao, một người đàn ông cao gầy vừa lĩnh xong liền chạy qua chỗ nàng, đưa thạch anh tím cho nàng: “Mễ Lương, cô theo tôi đi, tôi sẽ lấy cô làm vợ, sau này có bao nhiêu tiền tôi đều cho cô giữ”

Ấn Hạo ở xa nhìn người khác lĩnh thạch anh tím, mặc khác bình lặng nhìn người đàn ông gầy.

“Tiền đều để cho vợ quản, quả thật là người đàn ông tốt”- Mễ Lương vỗ vai hắn. “Có tiền đồ”

Hắn cười tươi, không hề phòng lại bị Mễ Lương dùng sức đẩy mạnh, hắn kêu oai oái té xuống hòn đá, lắc lư mãi mới không để mình ngã sấp xuống. Mễ Lương từ trên cao nhìn xuống: “đứng sang bên cạnh đi, cầm tiền này về vỗ béo một tí, gầy như cây trúc, tôi không muốn lấy anh đâu”

Xa xa đám đàn ông chế giễu cười lớn, có người cao giọng nói: “Dù sao tôi cũng không còn nơi nào để đi, lão đại, tôi muốn đi theo anh”

Tiếng ủng hộ vang lên: “Tôi cũng thế, anh vĩnh viễn là lão đại của chúng tôi”

“Một mình rất nguy hiểm, tôi muốn ở cùng mọi người”

“Ai không lấy thạch anh tím thì đứng sang một bên”- Ấn Hạo chỉ tay sang phải.

Cao Diên lĩnh xong thì chạy tới Mễ Lương, ngẩng đầu nhìn nàng: “Mễ Lương, cô đi theo tôi không?”

Cao Diên ở trước mặt đàn ông Viêm Hoang thề rằng sẽ ngủ với Mễ Lương, vì mục tiêu phấn đấu trở thành đàn ông, Mễ Lương ngồi trên hòn đá lớn liếc mắt nhìn hắn: “Nói chuyện có thành ý chút được không, không nhìn thấy kẻ không biết tốt xấu vừa mới mang thạch anh tím tới sao, bây giờ còn hỏi lại.

Cao Diên vội cầm thạch anh tím đưa sang, Mễ Lương đẩy tay hắn: “Thôi thôi, dùng nó về nhà cưới vợ đi”

“Vậy cô đi với ai?”

Mễ Lương không nói thẳng, nàng chỉ đưa mắt nhìn Ấn Hạo. Cao Diên vội khuyên nhủ: “Mễ Lương, cô đừng đi theo lão đại, đi theo lão đại không có tương lai... Cô xem cô mềm mại thế này, đi theo một người to lớn thô kệch như lão đại có gì tốt... a...”

Cuối cùng là tiếng la vì bị Ấn Hạo lấy hòn đá ném: “Cao Diên mày mới là người thô kệch to lớn”

Cao Diên không phục, chỉ vào Ấn Hạo: “Mễ Lương, cô xem, lão đại ưu điểm chẳng được bao nhiêu, nói vài câu đã động thủ. Lúc lão đại giận lên sẽ đánh cô đó. Theo tôi đi, tôi cam đoan sẽ nâng niu cô trong lòng bàn tay”

Ấn Hạo ném đá qua chỗ hắn: “Mày còn nói”

“Tại sao tôi không thể nói?”- Cao Diên nhảy dựng lên. “Mễ Lương vẫn chưa lấy lão đại, ai cũng có cơ hội. Mễ Lương, cô muốn đi với ai?”

Mễ Lương bật cười: “Tôi không có lựa chọn, tốt nhất vẫn là đi theo lão đại”

“Cô đi đâu tôi đi theo đó, vậy tôi cũng theo lão đại”- Cao Diên chạy sang bên phải Ấn Hạo, còn khiêu khích nhìn Ấn Hạo, cao giọng nói. “Ngày nào chưa ngủ được với Mễ Lương, tôi không cam tâm. Một ngày nào đó, Mễ Lương sẽ bị thành ý của tôi làm cảm động, đến lúc đó tôi sẽ mang theo Mễ Lương song túc song phi”

Ấn Hạo khinh thường nhìn Cao Diên.

Một lát sau, có người đàn ông đầu bị quấn như xác ướp mang thạch anh tím sang, không nói câu nào để vào tay Mễ Lương, sau đó im lặng đi trở về.

“Đinh Nguyên, tôi cũng có thạch anh tím, anh cứ giữ lấy của mình đi”- Mễ Lương gọi hắn lại, Đinh Nguyên bị thương không nặng nhưng sau này Mễ Lương biết mặt Đinh Nguyên bị thương, trong lúc né đã bị phi đao cắt thẳng vào tai trái, nghe nói bên má cũng bị rách da, cho nên bây giờ phải quấn như xác ướp.

Đinh Nguyên quay đầu, giọng nói thấp: “Vậy cô giữ dùm tôi đi, tôi mà giữ sẽ xài rất nhanh”

Thật ra Đinh Nguyên có nơi để về, nhưng trước mắt hắn lựa chọn theo Ấn Hạo.

Có rất nhiều người tới tạm biệt Ấn Hạo, một thanh niên đi tới trước Ấn Hạo: “Lão đại, đệ cũng tính theo lão đại, nhưng phải quay về tìm cha. Lúc đệ bị bắt tới Viêm Hoang, đệ ở nhà còn một đứa con, cha đệ có rất nhiều tiền, mọi người sau này nếu có tới Giang Đông thì tới tìm đệ”

Ấn Hạo cười to: “Đệ đang mời chúng ta tới ăn cắp sao?”

“Không phải, không phải”- Hắn nghe mọi người đều trêu ghẹo mình liền im lặng, chạy tới chỗ Mễ Lương đem một nửa số thạch anh tím cho nàng: “Tôi không cần nhiều như thế, chừng này là đủ để đi đường, Mễ Lương, cô rất xinh đẹp, về sau nhớ tới Giang Đông chơi.”

“Đi đường cẩn thận”- Mễ Lương nghe nói hắn có nhiều tiền nên cũng chẳng khách khí liền nhận thạch anh tím.

Những người có lựa chọn có gia đình đều đã đi, một số ít thì đi báo thù hoặc đi tìm huynh đệ thân thích, ai cũng chào tạm biệt. Nhưng đại đa số đều đi theo Ấn Hạo,, thời thế loạn lạc, mọi người ra ngoài một mình cũng không tốt, hơn nữa ở chung với nhau nhiều năm như thế, sống chết đều đã trải qua, ít nhiều cũng có tình cảm.

Mọi người đều đã lĩnh thạch anh tím. Ân Hạo kiểm kê lại nhân số, tính số người bị trọng thương cũng còn hai trăm người, hắn nói: “Tuy đã ra khỏi Viêm Hoang, nhưng sau này đi theo tao, đều phải tuân theo quy tắc, bằng không thì nên đi đi”

Mọi người vội đồng ý.

Mễ Lương lại về thuyền làm thuốc cho Thạch Đầu, Thạch Đầu sốt cao mãi vẫn không hạ sốt, cả người mơ màng, Mễ Lương cũng chỉ biết cầu nguyện mong Thạch Đầu bình an vượt qua nguy hiểm.

Mọi người lại sửa sang vài thứ, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu mới.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Liêu Sơn tọa lạc ở vùng núi, phía sau sườn núi là ngọn núi cao nhất cách vài trăm dặm cũng chẳng có lấy một cái thôn nhỏ. Đúng ra không phải như thế, nơi này khoáng sản phong phú, hơn nữa ngọn núi Liêu Sơn này trước đây có đồng bằng là thông đạo quan trọng, trước đây cũng có Vọng Nhai trấn, thương nhân cũng hay lui tới, cực kì sầm uất, sau này xây lên tòa thành nhỏ. Kết quả mấy năm trước ôn dịch bạo phát nghiêm trọng, lây nhiễm khắp nơi, triều đình Đại Kim sợ ôn dịch lan tràn liền phá hỏng toàn bộ cầu đường xung quanh Liêu Sơn, thậm chí những nơi bay qua được đều có chướng ngại vật, họ phái quân đội tới đây đàn áp, nghiêm cấm người trong Liêu Sơn chạy ra khỏi đó.

Sau khi dịch bệnh bị đẩy lùi, Liêu Sơn cũng không còn ai, thôn trang lụi bại, tuy triều đình bãi bỏ lệnh cấm nhưng quốc khố cạn kiệt, quan viên tham ô ngày càng nghiêm trọng, cũng không có ai bỏ tiền ra sửa cầu và đường, những thôn dân còn sót lại chỉ xây cây cầu gỗ giản dị. Nhưng thời thế khiến dân chúng lâm than, Liêu Sơn cường đạo hoành hành, bọn chúng quét sạch những thôn xóm, chiếm được vị trí thuận lợi bắt đầu đánh cướp những tiểu thương, chỉ cần có người đi qua liền cướp sạch giết sạch, xuống tay ác độc.

Kết quả, những tiểu thương trong vòng mấy trăm dặm không ai đi qua Liêu Sơn.

Trên Hắc Phong Trại của Liêu Sơn, Nhị đương gia thở dài rầu rĩ: “Đại đương gia, đã một tháng qua không có ai qua lại, gạo bên trong kho cũng chỉ đủ ăn ba ngày nửa tháng qua huynh đệ chúng ta chưa ăn no được bữa cơm nào”

Đại đương gia ngồi trên ghế, nhích lại gần, ồm một tiếng, chỗ tựa lưng ở ghế dựa đều rút xuống, đại đương gia đen cả mặt nhật lên, mắng một tiếng: “Con bà nó, cả sơn trại chẳng có lấy cái ghế ra hồn”

Nhị đương gia ăn không đủ no, ngay cả liếc mắt cũng lười.

Đại đương gia uống xong: “Gọi người đi bắt chim trĩ thả hoang, rắn cũng có thể ăn mà?”

“Chúng ta sớm đã bắt hết rồi”- Nhị đương gia đuôi sức nói. “Ồ Liêu Sơn này ngay cả một con chuột cũng khó kiếm”

“Haiz”- Đại đương gia thở dài, ngẩng đầu góc bốn mươi lăm độ, vẻ mặt ưu tư ngóng lên trời, làm sơn tặc mà trở nên thế này thật là quá mắt mặt sơn tặc.

Đột nhiên từ trạm gác xa xa ở Hắc Phong Trại, một tên lính nhỏ gầy chạy tới: “Đại đương, đại đương gia và nhị đương gia đã về”

Đại đương gia nhú mày, tên lính này đói đến mê muội, ngay cả nói chuyện cũng chẳng rõ ràng, hắn và nhị đương gia luôn ở đây, nói gì mà về chứ?

“Không phải”- Tên lính nhỏ gầy vội vàng sửa miệng: “Tên Đại Long và Nhị Hồ bị bắt cách đây một năm chưa chết, bọn chúng trở về rồi, lại còn cười cả rống bay mang theo ba bốn mươi người”

“Không phải một năm trước bọn họ chết rồi sao?”

Trước đây, đương gia của Hắc Phong Trại là Đại Long và Nhị Hồ, khi đó Hắc Phong Trại không tới mức túng quẫn như bây giờ; hai vị đương gia thân thủ hơn người, dẫn dắt thu phục mọi người tham gia, uy chấn một phương, kết quả Tiểu Hầu gia kiêu ngạo không sợ tã, lúc đi qua Liêu Sơn vô tình bị sơn tặc giết. Lão hầu gia tức giận, mang theo quân lính tới thanh trừng, cường đạo so với thực lực chân chính chuyên nghiệp của quân đội thì vẫn khác biệt, Hắc Phong Trại bị đánh đến hoa rơi nước chảy, kẻ chết kẻ bị bắt, chỉ còn lại một số tàn binh bại tướng.

Liêu Sơn có vô số ngọn núi, dễ thủ khó công, một số ít người đào thoát trốn trên núi, chờ binh lính rút đi thì về lại Hắc Phong Trại. Nhưng Hắc Phong Trại dần dần rơi vào khó khăn, những đồ đáng giá trong trại đều nhanh chóng bán sạch, bên trong kho lúa cũng không còn gạo.

Nghe nói người đã chết mà sống lại, hai đại đương gia đương nhiệm vội vàng dẫn người đi xem. Hắc Phong Trại hành sự kín đáo, một năm qua quân lính

không thể nào tìm ra, nhưng lúc này hai ba mươi người cười rống bay ngựa quen đường ngủ vượt qua lớp phòng thủ, đảo qua lại trên không trung của trại, phía trên ai ai cũng thân thể cường tráng, tay cầm vũ khí dưới ánh mặt trời tỏa ra luồng sáng lạnh, oai phong凛冽, hai vị đại đương gia vừa nhìn thấy hai chân liền mềm nhũn.

Hai người nhảy xuống khỏi rống bay, đứng là Đại Long và Nhị Hồ, họ cất cao giọng nói: “Quách Đồ Từ, nhìn thấy bọn tao về mày không vui à?”

Quách Đồ Từ dĩ nhiên là tên của vị đương gia, hần chớp chớp mắt khẳng định là đại ca và nhị ca mình đã từng đi theo trước đây, nghe giọng đối phương rõ mồn một, thân thủ còn mạnh hơn trước, hần nhìn lên không trung, đem toàn bộ Hắc Phong Trại đi bán cũng không mua nổi rống bay, liền cười làm lành: “Sao lại không vui? Đại ca, nhị ca hai người đã về thì Hắc Phong Trại chúng ta có hi vọng rồi!”

Khác với những huynh đệ đối xanh vàng vọt, đại ca trở về còn dẫn theo mấy chục người cực kì dũng mãnh, đám người trẻ như nhìn thấy bánh bao trắng liền hoan hô nói: “Đại đương gia trở về rồi!! Nhị đương gia đã về!”

Đại Long quát: “Còn không mau mở cổng, quét dọn sạch sẽ, nghênh đón tân lão đại đến Liễu Sơn”

Liêu Sơn tuy nghèo khổ nhưng vị trí địa lý nơi này rất tốt, dễ thủ khó công lại cách Viêm Hoang không xa. Lúc Ân Hạo và mọi người ở Viêm Hoang mưa dầm rồi khỏi đó thì không ít người tiến cử lựa chọn Liễu Sơn là nơi trú, vừa vặn ở Viêm Hoang có người trước kia từng làm sơn tặc, coi như cũng có chút quen thuộc.

Lộ Ngũ đưa người lên Liễu Sơn thăm dò đường, gặp Đại Long và Nhị Hồ bảo người trong trại nhường đường, Lộ Ngũ vẫy tay, bảo huynh đệ tiến vào sơn trại, nhanh chóng chiếm những chỗ quan trọng, ào ạt đi vào, Quách Đồ Từ cũng không hiểu tại sao sơn trại lại đột nhiên đổi chủ, bảy mươi mấy người trong trại đều bị đẩy sang một bên.

Quách Đồ Từ ngồi xổm xuống góc tường thăm mắng, quả thật là còn thô phi hơn thô phi.

Sơn Trại sau khi được dọn sạch, Lộ Ngũ liền phái người cười rống bay báo về, buổi chiều Ân Hạo mang theo người chậm rãi chuyển vào Hắc Phong Trại.

Đoàn người tất cả đều mặc áo màu xám hoặc đen, trên người còn dính máu vẫn chưa kịp tẩy rửa, hông mang túi tiền, hai mươi hai viên thạch anh tím lấp lư. Đám người trong sơn trại thì đứng nhìn, ai ai cũng phấn chấn, thân thể cường tráng, túi nặng nịch thạch anh tím, người người hâm mộ; nhưng khi thấy bá khí của đối phương lộ ra ngoài, ai cũng co cổ lại.

Trong đám người có một cô gái xinh đẹp xuất hiện, làn da trắng nõn, mọi người đứng ở chân tường bắt đầu xôn xao chỉ trỏ: “Nhìn xem, có phụ nữ kia” “Lại còn rất xinh đẹp” “Có phải là phụ nữ của đại đương gia không?”

Thần Tam phát phát cây đao trong tay: “Nhìn cái gì? Với bộ dạng thế này mà đòi nhìn tiên nữ của bọn tao sao, còn nhìn nữa tao sẽ móc mắt”

Đám sơn tặc rụt cổ lại.

Mễ Lương ngẩng đầu nhìn cửa sơn trại, kỹ thuật bê tông ở đây khá phổ biến, kiến trúc ở thế giới này cũng không giống Trung Quốc mái vòm cong cong mà rất cận hiện đại, vừa rắn chắc lại bền. Nhưng khi đi vào trong đại đường trống hoác thì nơi này còn nghèo hơn cả Viêm Hoang.

Ân Hạo đứng bên cạnh nàng nói: “Nơi này tuy đơn sơ nhưng không sao, chỉ cần có vị trí tốt, chúng ta cũng không thiếu tiền, sau này có thể xây nơi này thành cung điện”

Ân Hạo tích trữ một vạn lượng thạch anh tím, tuy phân phát mỗi người hai mươi hai viên nhưng vẫn còn dư lại. Mặt khác, hần còn phát hiện mạch thạch anh tím, chứa rất nhiều thạch anh tím, mấy tháng trước hần đã nhờ thân tín bí mật đi khai thác gần hai vạn lượng, theo như lời hần nói sau này ra ngoài có thể mua được một tòa thành.

“Cung điện thì không cần, chỉ cần đủ cho mọi người ở là được”- Mễ Lương nhìn một vòng, tìm gian phòng bảo người đỡ Thạch Đầu vào. Thạch Đầu tỉnh dậy đôi lần, con sót cũng lui đi, Mễ Lương cuối cùng cũng thờ phào.

Sau khi sắp xếp xong, Đại Long vẫy tay gọi Quách Đồ Từ: “Có đồ ăn ngon, thức uống tốt gì thì mang hết lên đây, cùng mọi người chúc mừng mới được”

Quách Đồ Từ khổ não nói: “Đại ca, bên trong kho chẳng còn như trước, nhiều nhất chỉ đủ cho các huynh đệ ăn trong ba ngày”

“Tao không cần biết bọn mày làm thế nào”- Đại Long mắng nói. “Lấy hết ra đây, đêm nay phải ăn cho no, ngày mai lại đi mua. Còn nữa sau này đừng có gọi tao là đại ca, sau này Liễu Sơn có đại ca mới”

“Chẳng lẽ còn lợi hại hơn cả đại ca sao?”- Quách Đồ Từ hỏi.

Đại Long thở dài: “Lúc trước tao thấy bản thân tài giỏi, chọn Liễu Sơn làm sơn trại, tự cho rằng một mình có thể đấu với thiên hạ, chỉ sợ không gặp đối thủ, kết quả khi tới Viêm Hoang, tao mới nhận ra cho dù chỉ là một người bình thường còn mạnh hơn tao”- Hần vỗ vỗ Quách Đồ Từ. “Vì vậy sau này mày cũng nên nhún nhường, nhớ kĩ mày không phải đại đương gia, việc gì nên làm thì làm”

Quách Đồ Từ chạy tóe khói.

Ban đêm, đèn đuốc thấp sáng, mọi người ở Viêm Hoang cuối cùng cũng được thả lỏng, lấy nước làm rượu uống mãi, cười nói nhộn nhịp, bọn họ tính

ngày mai đi lên huyện trấn mua ít vật tư.

Ăn no xong suy nghĩ cũng dần dục, đám đàn ông thảo luận.

“Ngày mai tao sẽ vào thành, đi tới kỹ viện lớn nhất tìm hơn mười mỹ nữ, thật là sướng khoái”

“Ha ha, mày cũng không sợ sẽ chết trên giường à, tốt nhất nên kiềm chế một chút, tao thì muốn cưới vợ, hai ba người cũng được, sinh một đống con”

“Thật là thiên cận, tao sẽ đi thuê mấy chục người hầu, mỗi ngày bung trà dâng nước hầu hạ tao”

Mọi người càng nói càng hăng, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, cao giọng nói: “Mễ Lương, cô lên nhảy thử xem”

Âm thanh cao thấp nối tiếp nhau, vài người bắt đầu khua chiêng gõ trống, hôm nay cuối cùng cũng yên ổn, Lộ Ngưu và Cốc Tử cũng cao hứng, cô vũ nói: “Mễ Lương, cô lên nhảy đi, mọi người đều rất vui về a”

Mễ Lương cười tươi, vẫy vẫy tay: “Mọi người nhảy trước đi, tới bài thứ ba tôi sẽ lên”

Vài người thích thể hiện nhảy lên bàn, có người nhảy múa theo điệu dân tộc của mình, tiếng huýt sáo vang lên tứ phía, đám đàn ông vỗ tay theo tiếng nhạc, cảnh tượng náo nhiệt.

Mễ Lương về phòng thay đồ, thất lưng được khám thạch anh tím thất bên eo, theo tiết tấu đồng đưa eo, Thạch Đầu không còn nguy hiểm đến tính mạng, nàng cũng thấy nhẹ long bắt đầu lắc lư mông, nhảy hết mình, tuy chỉ để lộ cánh tay nhưng ai cũng chăm chú nhìn.

“Mễ Lương, ta yêu nàng, tới nay nàng theo ta đi”- Có người la lớn nói.

Bên cạnh có người nhảy ra chỗ đám lửa, cởi áo khoe thân hình trắng kiết và cơ bụng rắn chắc, trước sau còn di chuyển thất lưng, vỗ vỗ bụng, tự tin mời phản nói: “Mễ Lương, để ta hầu hạ nàng, bảo đảm nàng sẽ hài lòng”

Có người liền nhảy lên đài, trực tiếp hát ngã người kia, đợi đến khi mọi người nhìn rõ mặt hán thì Mễ Lương đã bị hán ôm vào lòng. Ăn Hạo tay ôm mỹ nhân nhìn đám người ở dưới cười xấu xa: “Đêm nay, Mễ Lương là của tao, sau này cũng là của tao”

“Lão đại, anh không thể như vậy”

“Mễ Lương chưa nói gì cả, anh dựa vào đây mà ra tay chứ”

Đàn ông bên dưới người người xoa tay, ai ai cũng khỏe mạnh, tuân thủ quy tắc chỉ nhìn không ăn, ai dè Ăn Hạo lại rat ay.

“Bọn mày không biết tao thích Mễ Lương à?”- Ăn Hạo cười đắc ý, tỏ ra kiêu ngạo hôn lên mặt Mễ Lương. “Nàng nói xem có phải không?”

Mễ Lương ở trong lòng hán cười khúc khích.

“Nhìn đi, Mễ Lương vui tới nỗi nói không nên lời, cho nên nàng ấy là của ta”- Ăn Hạo ý cười tàng tàng, lại kiêu ngạo tao nhã tựa Lang Vương. “Ngày mai mọi người có thể đi kiểm phụ nữ về ngủ chung, riêng tối nay, tao không ngại cho bọn mày nghe lén”

Dứt lời hán liền ôm người chạy về phòng, Cao Diên còn rít gào phía sau: “đừng mà, Mễ Lương, cô đi theo lão đại sẽ không có tương lai”

Tiếng người huyền não xa dần, Mễ Lương cũng giãy giữa: “Buông ra, bị người ta cười chết mất”

“Sao lại phải buông?” Ăn Hạo cười nói. “Ta chờ ngày này rất lâu rồi, đám người kia thật ồn ào, còn la hét, muốn ra tay nhưng không dám”

Hán ôm Mễ Lương về phòng, cài then cửa lại, Mễ Lương vẫn còn ảm ỉ trong lòng hán, nhích tới nhích lui làm cho cự vật của hán càng cứng thêm. Hán ôm chặt lấy người, như con sói hôn lấy nàng. Vừa bá đạo lại thô lỗ, hán cắn lên môi nàng, mạnh mẽ do thám kéo đầu lưỡi của nàng, nuốt toàn bộ nước miếng của nàng vào miệng khiến Mễ Lương hô hấp khó khăn, đầu óc choáng váng, bắt đầu trở nên ngoan ngoãn, liếm môi đáp lại.

Nụ hôn nồng nhiệt khiến hai má Mễ Lương đỏ bừng, Ăn Hạo cong môi cười xấu xa: “Ta biết nàng cũng đợi lâu rồi”

Khi đang nói thì bệ nàng lên giường, ánh nến lay động, nệm giường đều từ Viêm Hoang mang tới, phòng ốc được thu dọn sạch sẽ, Ăn Hạo đè người ở phía dưới, từng nụ hôn nóng bỏng rót xuống bên quai hàm nàng: “Nói, nàng cũng muốn ta”

Bàn tay to của hán luồn vào váy nàng châm ngòi thổi gió, Mễ Lương đã lâu rồi không làm, bị hán sờ soạng giữa hai chân đã ướt sũng. Cơ thể mềm nhũn nằm trên giường, hai tay ôm cổ hán, hưởng thụ nụ hôn nồng nhiệt vuốt ve từ hán.

Rất mau quần áo bị lột sạch, cơ thể cường tráng của Ăn Hạo lại đè lên, nhiệt độ tăng nhanh khiến nàng như lạc mất phương hướng, nước giữa hai chân càng lúc càng nhiều, nàng khó chịu vận vạt thân hình, phát ra tiếng rên nhẹ.

Hán tách đùi nàng, đầu vật cứng dò xét đi vào, Mễ Lương liền thoải mái thở ra. “Àn..”- Một tiếng, nơi mềm mại nhất cơ thể chậm rãi căng lên, vừa ngứa ngáy lại khó chịu, Mễ Lương nhích người nâng mông lên hòa theo hán, rốt cuộc đem toàn bộ vật của hán nuốt vào.

Ấn Hạo cười tà: “Tiểu gia hòa tham lam”

Mễ Lương ở dưới lắc lắc người than thở: “Cho ta... nhẹ một chút”

Hắn vừa chạm mạnh hai cái, Mễ Lương liền kêu to: “A...A”

Hương thụ khoái cảm xác thịt mang lại, không ngờ Ấn Hạo đột nhiên rút ra, Mễ Lương vội vàng kẹp chặt hai chân ôm lấy hắn: “Ta muốn... ta muốn”

Nói xong liền dùng tay chân giữ lấy hắn, thắt lưng nâng cao đẩy vật cứng hắn vào, giữa hai chân không ngừng chảy nước, Ấn Hạo không kiềm nổi sự quyến rũ của nàng, bỗng chốc đâm thật mạnh và sâu, mãi đi khi nàng hết to lên. Hắn cắn nhẹ vào quai hàm nộn thịt của nàng, dùng vật cứng của mình cọ xát nơi mềm mại của nàng, tay cầm lấy chén gỗ nơi đầu giường ném ra, quát: “Cút hết cho tao, dám chạy tới đây nghe lên”

Bên ngoài tiếng cười tràn vào.

Mễ Lương đột nhiên im bất, mọi lời nói của mình đều bị người bên ngoài nghe thấy, nàng xấu hổ đỏ mặt, Ấn Hạo mỉm cười, không nhẹ không mạnh và chạm vào nàng: “Đi cả rồi, nàng muốn kêu thế này thì kêu”

Mễ Lương càng đỏ hơn, như con tôm bị luộc chín, mím môi không rên rỉ, kìm nén thập phần khó chịu. Ấn Hạo nhìn thấy dáng vẻ kiềm chế của nàng thì cười khê, mạnh mẽ đẩy lên, khiến nàng bật ra tiếng rên, nghe nàng kêu càng lúc càng to, Ấn Hạo mỉm cười nhạo báng: “Nàng không kiềm được nữa sao?”

“Chàng... tên đàn ông... xấu xa... a” - Mễ Lương run rẩy kêu không ngừng.

Ấn Hạo cười thỏa mãn, hương thụ nơi mềm mại của nàng cắn chặt lấy hắn, không quan tâm lại bắt đầu di chuyển, nhìn nàng ở phía dưới mềm nhũn như nước.

Đúng như lời Ấn Hạo nói trước đây, Ấn Hạo sẽ thỏa mãn nàng, hắn lật Mễ Lương qua lại giày xéo cả đêm, mãi đến khi Mễ Lương không chịu nổi nữa, mềm mòng cầu xin tha, hắn còn không có ý buông tha nàng, vừa va chạm vừa xuyt xoa: “Nhịn hơn nửa năm thế này sao đủ?”

Mễ Lương nhũn cả người, lắc đầu: “Ta..., thật sự... không thể...”

“Khi ở mật thất nàng cứ quăn lấy ta cầu xin mà” - Ấn Hạo để đùi nàng lên vai, tiếp tục ra ra vào vào.

“Ta.. a” - Mễ Lương không thể nói thành câu hoàn chỉnh.

Hành hạ rất lâu sau, Ấn Hạo thấy nàng không ổn, liền lui ra, dùng hai tay vỗ lên mông nàng: “Nhắc mông lên, kẹp chặt một chút”

Mễ Lương nằm trên giường giả chết, nghe hắn uy hiếp nói: “Ta cảm thấy nàng hình như vẫn muốn” lúc này mới miễn cưỡng đứng lên, quỳ trên giường, nhắc mông cao lên, để Ấn Hạo từ sau đi vào.

Nhìn cái mông trắng nõn của nàng thoáng nhắc lên, huyết khí Ấn Hạo liền sôi trào, vật cứng lại căng phồng, bị nàng kẹp chặt đến rung mình, động tác càng thô bạo, Mễ Lương lắc lắc đầu và mông, không ngừng rên rỉ vừa đau vừa thoải mái.

Khi hai người nghỉ ngơi thì đã qua nửa đêm, Ấn Hạo ôm Mễ Lương vào lòng, tay chân cùng lúc ôm lấy nàng, giống như nửa năm trước sau mỗi lần triền miên. Lúc này, nàng ngủ trong lòng hắn, cảm giác còn ngọt ngào hơn trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Thoát Khỏi Viêm Hoang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.